

Gustaf A. Aho

**Tiedän Lunastajani elävän
saarnoja**

Kansi
Kimmo Pälikkö

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko
Rajakatu 7, 15100 Lahti
www.luterilainen.com
2014

ISBN 978-951-9318-80-6 (sid.)
ISBN 978-951-9318-81-3 (pdf)
WS Bookwell Oy Porvoo
2014

Esipuhe

Tähän kirjaan on koottu pastori, teol. tri Gustaf Axel Ahon saarnoja, joita on yli puoli vuosisataa säilytetty heikkokuntoisina monisteina arkistossa. Jotkut näistä on aikanaan julkaistu Luterilainen -lehdessä ja muutama vihkosessa "Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta". Saarnoja, jotka on painettu "Elävän veden virtoja" -kirjaan (3. painos) ei ole otettu tähän. Osa kirjoituksista on tarkoitettu opetus- tai hartauslukemiseksi, eikä varsinaisesti saarnoiksi, mikä ei kuitenkaan haitanne ymmärtävistä lukijaa. Loppuun on liitetty kaksi Ahon pitämää esitelmää. Kieliasua on hyvin varovasti paikoin uudistettu.

Kirjoittaja oli lapsenmielinen kristitty ja ehdottomasti Jumalan sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen pitäytyvä opettaja. Hän kuului USA:ssa ja Kanadassa toimineeseen tunnustukselliseen luterilaiseen, suomenkieliseen, kirkkoon, jota lyhyesti nimitettiin "Kansalliskirkoksi".

G. A. Aho syntyi 1897 Amerikassa Etelä-Pohjanmaalta muuttaneille vanhemmilleen. Jumaluusopilliset opintonsa hän suoritti Kansalliskirkon omassa pappiseminaarissa 1918–1921 ja vihittiin pastoriksi 1921. Hän toimi sen jälkeen pastorina useissa Kansalliskirkon seurakunnissa noin 40 vuotta sekä Kansalliskirkon sihteerinä 1929–1931 ja johtajana 1931–1953. Tunnustukseksi työstään hän sai 1947 jumaluusopin kunniatohtorin arvon Missouri-Synodin Springfieldin, Ill. Concordia-Seminaarin jumaluusopilliselta tiedekunnalta. Hän sai kutsun riemuitsevaan seurakuntaan 1973 Amerikassa.

Vapauduttuaan kirkkokunnanjohtajan tehtävästä hän tuli Suomeen uskonveljien avuksi tilanteessa, jossa STLK oli menettänyt lyhyen ajan sisällä varhaisen kuoleman kautta kaksi pastoria kolmesta vakinaisessa virassa olleesta. Hän toimi Lahden ja Kuusankosken Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastorina 1954–1957.

Kansalliskirkko yhdistyi vuonna 1964 Missouri-Synodiin, jonka yhteydessä Aho oli elämänsä loppuun asti, viimeiset vuotensa sairaana ja pastorin virasta eläkkeelle jääneenä. Missouri-Synodin opillinen heikkous tuotti Aholle murhetta. Henkilökohtaisesti hän antoi Raamatun ja tunnustuksen mukaisen todistuksensa sitä vastaan.

Aho kirjoitti useita hartaus- ja opetuskirjasia ja runoja sekä artikkeleita Amerikassa ilmestyneeseen Kansalliskirkon "Auttajaan" (1967 asti) ja Suomessa STLK:n "Luterilaiseen" 1960-luvun lopulle asti.

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1.9.2014

SISÄLLYS

Herran otollinen vuosi	
Ensimmäisenä adventtisunnuntaina	Luuk. 4:16–22.....8
Immanuel — Jumala meidän kanssamme	
Toisena adventtisunnuntaina.....	Matt. 1:18–25..... 13
Kuningas armon valtakunnassa	
Kolmantena adventtisunnuntaina.....	Jer. 33:14–17..... 18
Iloitkaa aina Herrassa!	
Neljäntenä adventtisunnuntaina	Fil. 4:4–7.....23
Mooses — Jeesuksen kaltainen	
Neljäntenä adventtisunnuntaina	5 Moos. 18:15–19.....28
Jeesus — joulun ihme, kirkkaus ja rikkaus	
Jouluaattona	Joh. 1:1434
Jeesus–lapsen neljä nimeä	
Joulupäivänä	Jes. 9:538
Iloinen joulu	
Joulupäivänä	Luuk. 2:10–11.....42
Tunnustukseni Seimen Lapselle	
Joulupäivänä	Luuk. 2:10–11.....45
Jumalan armo	
Toisena joulupäivänä	Tiit. 2:11–1448
Jumala pitää meistä huolen	
Joulun jälkeisenä sunnuntaina.....	Matt. 2:19–23.52
"Vielä tämä vuosi"	
Uudenvuodenpäivänä.....	Luuk. 13:6–9.....56
Jeesuksen kasteen merkitys	
Uudenvuodenpäivän jälk. sunnuntaina	Matt. 3:13–1761
Apumme uutena vuotena	
Loppiaisenä.....	Ps. 121:1–2.67
Onko Jeesukselle sijaa kodissasi?	
Ensimmäisenä sunnuntaina loppiaisesta	Luuk. 2:42–52.....72
Onko sinut vapauden laki tuomitseva?	
Toisena sunnuntaina loppiaisesta.....	Jaak. 2:8–1378
Jumalan heikkous	
Kolmantena sunnuntaina loppiaisesta.....	1 Kor. 1:23–25.....83
Aaltojen ahdistamana	
Neljäntenä sunnuntaina loppiaisesta	Matt. 14:22–33.86
Rukoilkaa elon Herraa!	
Viidentenä sunnuntaina loppiaisesta.....	Matt. 9:35–3892
Iisak — kuva maailman Vapahtajasta	
Septuagesimasunnuntaina.....	1 Moos.22:1–13.....95

Sisällys

Mitä Jeesus ei voi kärsiä?	
Seksagesimasunnuntaina	Joh. 12:35,36100
Ristin vetovoima	
Laskiaissunnuntaina.....	Joh. 12:32103
Mikä on aika?	
Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina ...	2 Kor. 6:1–2106
Melkisedek — kuva Jumalan Pojasta	
Toisena paastonajan sunnuntaina.....	Hebr. 7:1–3.....109
Joosua — kuva syntisen vanhurskauttamisesta	
Kolmantena paastonajan sunnuntaina.....	Sak.3:1–5.....113
"Tahdotteko tekin mennä pois?"	
Puolipaastosunnuntaina	Joh. 6:63–69118
Synnit lumivalkeiksi – Jumala puhuu ehtoollisvieraille	
Viidentenä paastonajan sunnuntaina.....	Jes. 1:18.....124
Laodikea — penseä seurakunta	
Palmusunnuntaina	Ilm. 3:14–22.128
Jeesus, meidän pääsiäislampaamme	
Kiirastorstaina	2 Moos. 12:3–13; Joh. 1:29; 1 Kor. 5:7....134
"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."	
Pitkänäperjantaina.....	Luuk. 23:34139
Se on täytetty	
Pitkänäperjantaina.....	Joh. 19:30.143
Kuolema elämän alku	
Pääsiäispäivänä	1 Kor. 15:20–27.....147
Jeesuksen hautakivi	
Pääsiäispäivänä	Matt. 27:59–60;65–66 ..149
"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan"	
Toisena pääsiäispäivänä.....	Joh. 20:19–29152
Jeesuksen ylösnousemuksen voima	
Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä ...	Luuk. 24:36–49158
Jeesus, se Hyvä Paimen	
Toisena sunnuntaina pääsiäisestä.....	Joh. 10:11–16.164
Lyhty kädessä	
Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä.....	Ps. 119:105.....170
Pyhän Hengen työ	
Neljäntenä sunnuntaina pääsiäisestä.....	Joh. 16:5–14172
Turha ja hyödyllinen jumalisuus	
Viidentenä sunnuntaina pääsiäisestä.....	Matt. 15:9.179
Jeesuksen viimeinen käsky	
Helatorstaina	Matt. 28:18–20182
Minä tiedän lunastajani elävän	
Kuudentena sunnuntaina pääsiäisestä.....	Job 19:25–27.188

Sisällys

Kristuksen Jeesuksen tunteminen	
Helluntaina.....	Fil. 3:7–9194
"Herra olkoon teidän kanssanne!"	
Pyhän Kolmiykeyden päivänä.....	Matt. 28:18–20196
Milloin saamme odottaa menestystä Herran työssä?	
Pyhän Kolmiykeyden päivänä.....	Luuk. 5:1–11.200
Autuus on se, joka näkee — autuas se, joka kuulee	
1. s. PKp.....	Joh. 9:26; Matt. 11:15 ..204
Täytyy vihata, luopua, kantaa ristiä	
2. s. PKp.....	Luuk. 14:26,27,33.208
"Ja kun rukoillette"	
3. s. PKp.....	Matt. 6:7–8.211
Oikeasta tuomitsemisesta	
4. s. PKp.....	Matt. 7:1–6215
Tie uskonvarmuuteen	
5. s. PKp.....	Room. 3:23220
Mitä on parannus?	
6. s. PKp.....	2 Kor. 7:10.224
Jumalan elävä sana	
7. s. PKp.....	1 Joh. 1:1–7.227
Kavahtakaa vääriä profeettoja	
8. s. PKp.....	Matt. 7:15–21.231
Palkka ja lahja	
9. s. PKp.....	Room. 6:23.236
Paha, epäuskoinen sydän	
10. s. PKp.....	Hebr.3:12–19.....239
Missä ne yhdeksän ovat?	
11. s. PKp.....	Luuk. 17:11–19244
Kolme suurta päätöstä	
12. s. PKp.....	1 Kor. 2:2; Room. 3:28; 8:18.249
Haaksirikkoon joutuneet	
13. s. PKp.....	1 Tim. 1:19.254
Vaeltakaa Hengessä	
14. s. PKp.....	Gal.5:16–24.258
Mikä on lahko?	
14. s. PKp.....	Apt. 20:30.....264
Jeesuksen kyyneleet	
15. s. PKp.....	Luuk. 19:41–44267
"Eikö Isä voi antaa anteeksi?"	
15. s. PKp.....	Matt. 6:12272
"Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"	
16. s. PKp.....	Room. 8:33,34.275

Sisällys

Jeesuksen vaiko fariseusten opetuslapsi?	
17. s. PKp.....	Mark. 2:18–28.....279
Kristityn jokapäiväisiä asioita	
18. s. PKp.....	Luuk. 9:23.....284
Vanha ja uusi ihminen	
19. s. PKp.....	Ef. 4:22–28.....289
Pakomatalla Herran kasvojen edestä	
20. s. PKp.....	Joon. 1:1–3.....293
Lydia — ensimmäinen eurooppalainen kristitty	
21. s. PKp.....	Apt. 16:13–15.....295
Kuningas Daavid — Kuva Daavidin pojasta	
22. s. PKp.....	2 Sam. 19:18–23.....299
Autuuden tuntomerkit	
Pyhäinpäivänä.....	Matt. 5:1–12.....304
Kun tullaan vanhoiksi	
23. s. PKp.....	Ps. 71:18.....310
Uskonpuhdistuksen aarreaitta	
Uskonpuhdistuksen muistopäivänä.....	Room. 3:23–31.....314
Joosef — kirkas kuva Jeesuksesta	
24. s. PKp.....	1 Moos.45:1–8.....320
Kuka kolkuttaa ovella?	
25. s. PKp.....	Ilm. 3:19–22.....326
Herättyäni minut ravitaan	
Kirkkovuoden läh. viim. sunnuntaina.....	Ps. 17:15.....329
Jumalan ahdistetut ja voitolliset pyhät	
Tuomiosunnuntaina.....	Ilm. 7:13–17.....335
Astui alas helvettiin vai tuonelaan?	
Tuomiosunnuntaina.....	Apost. uskont.....339
Silmäni ovat nähneet pelastuksesi	
Kynttilänpäivänä.....	Luuk. 2:22–32.....342
Surujen äiti	
Marianpäivänä.....	Luuk. 2:34–35.....347
Taivaan ovella	
Mikkelinpäivänä.....	1 Moos. 28:10–22.....351
Kristitty Jumalan taloudenhoitajana	
Esitelmä.....357
Mitä Raamatun mukaan on sanottava unionismista?	
Esitelmä.....372
Hakemisto, raamatunkohdat383
STLK:n julkaisemaa tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta389
G. A. Aho, kirjallista tuotantoa suomen kielellä400

Herran otollinen vuosi

Ensimmäisenä adventtisunnuntaina
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja hän [Jeesus] saapui Nasaretiin, jossa hänet oli kasvatettu, ja meni tapansa mukaan sapatinpäivänä synagogaan ja nousi lukemaan. Niin hänelle annettiin profeetta Esaiaan kirja, ja kun hän avasi kirjan, löysi hän sen paikan, jossa oli kirjoitettuna: "Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen, saarnaamaan Herran otollista vuotta". Ja käärittyään kirjan kokoon hän antoi sen palvelijalle ja istuutui; ja kaikkien synagogassa olevien silmät olivat häneen kiinnitetyt. Niin hän rupesi puhumaan heille: "Tänä päivänä tämä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvainne kuullen". Ja kaikki lausuivat hänestä hyvän todistuksen ja ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka hänen suustansa lähtivät; ja he sanoivat: "Eikö tämä ole Joosefin poika?" Luuk. 4:16–22

Jumala on suonut meidän alkaa uuden kirkkovuoden. Iloisin hoo-sianna -huudoin jokainen uskova sydän tervehtää taas Vapahtajaamme, joka saapuu sanassa ja sakramenteissa. Näiden Jumalan asettamien pyhien välikappaleiden kautta Jeesus todella tulee meidän tykömme. Evankeliumin saarnalla hän alkoi julkisen toimintansa. Kun Jeesus saapui Nasaretiin, jossa hänet oli kasvatettu, niin hän ilmoitti itsensä luvatuksi Messiaaksi lukemalla ja saarnaamalla Jumalan sanaa. Ihana oli hänen tekstinsä, joka oli otettu Vanhan Testamentin suuren evankeliumin saarnaajan, profeetta Jesajan kirjasta. Mutta vielä ihanampaa oli se, että hänen saarnatessaan kotikaupunkinsa kansalle nuo tekstin sanat toteutuivat heidän korvainsa kuullen, heidän silmiensä edessä.

Tässä Jeesuksen ensimmäisessä, meille säilyneessä saarnassa hän samaistaa tulonsa evankeliumin saarnaamiseen. Hän myös osoittaa, että hänen tulossaan ilmoitetaan ihmisille Jumalan ihmeellinen pelastusarmo, sillä hän vertaa tuloaan Vanhan Testamentin riemuvuoteen.

Herran otollinen vuosi

Juutalaisille joka seitsemäs vuosi oli sapattivuosi. Seitsemän sapattivuoden perästä viideskymmenes vuosi oli suuri riemuvuosi, Herran otollinen vuosi. Määrätyllä hetkellä, suurena sovintopäivänä, tämän riemuvuoden alkaminen kuulutettiin pasuunan soitolla kautta maan. Pellot ja hedelmätarhat saivat silloin olla levossa. Maan köyhät saivat vapaasti mennä niihin ja koota niiden antimia. Menetetetyt maatilat ja kiinteistöt palautuivat entisille omistajilleen. Velat kuittaantuivat, orjat saivat vapautensa. Se oli levon, vapauden, kirvoituksen ja riemun suuri juhla-aika, Herran otollinen vuosi.

Kristuksen tuleminen evankeliumissa on tällainen siunattu, autuas vuosi. Adventtitekstimme julistaa: **Meille on koittanut Herran otollinen vuosi!**

Kristus on tehnyt sen otolliseksi vuodeksi pelastavalla armosanallaan.

Tämä armosana julistaa tapahtunutta tosiasiaa, Jumalan lupaus-ten täyttymystä. Luettuaan profeetta Jesajan ennustuksen Jeesus sanoi: "Tänä päivänä tänä kirjoitus on käynyt toteen teidän korvienne kuullen." Jumala on täyttänyt lupauksensa. Vaimon sienen on rikki polkenut käärmeen päin. Jumalan vanhurskas laki on täytetty, synnit ovat sovitetut, pahat teot ovat peitetyt, iankaikkinen lunastus on toimitettu. Nyt on uhrattu se iäti kelpaava uhri, jota lukemattomat uhrin olivat kuvanneet. Nyt on autuus ansaittu kaikille maan lapsille. Niin kuin riemuvuonna työt pelloilla ja tarhoissa taukosivat ja jokainen sai vapaasti nauttia niiden hedelmistä, samoin nyt on lopetettava kaikki ne työt, joilla ihmiset koettavat autuutta ansaita. Jokainen saa nyt vapaasti ja esteettömästi nauttia Kristuksen työn hedelmistä. Se on kaikille vapaa, ilman työtä, ilman rahaa, ilman hintaa, ilman esteitä ja ehtoja.

Tänä armosanoma julistaa, että Jumala on voidellut Kristuksen olemaan Vapahtajamme. Voideltuna ja vihittynä hän on nyt meidän profeettamme, pappimme ja kuninkaamme. Hän on ainoa välimies Jumalan ja ihmisten välillä. Kukaan ei voi tulla Isän tykö muutoin kuin hänen kauttaan. "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä

Herran otollinen vuosi

ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman" (Apt: 4:12).

Tämä armosana on ilosanoma köyhille. Noilla hengellisesti vararikkoisilla, joiden kaikki ajatukset, sanat ja teot syntyivät tarvittaviksi; noilla, joiden taivaallinen perintö oli ammin vanhurskaan lain tuomion kautta menetetty; noilla köyhillä, vaivaisilla syntisraukoilla on nyt vapaa pääsy anteeksiantavan Jumalan rajattomaan armoon Kristuksessa. Me julistamme sitä autuuden hyvää sanomaa, että Herra Jeesus on pyhällä elämällä ja katkeralla kuolemalla ansainnut kaiken tämän köyhille syntisille.

Tämä armosana julistaa vapautta vangituille. Noille, jotka ovat saatanan vankileireillä, Jumalaa vihaavan maailman piikkilankojen ympäröimänä, jotka vaikerivat syntiensä kahleissa, raskaissa orjantöissä, noille Jeesus on tullut saarnaamaan vapautusta. Jeesusta ruoskittiin ja meitä armahdettiin. Jeesus oli vankina ja meille annettiin vapaus. Hän on murtautunut vankihuoneemme vahvat salvat; hän on käsi- ja jalkarautamme katkaissut. Hän evankeliumillaan taluttaa meidät Jumalan lasten kirkkauden vapauteen.

Tämä armosanoma julistaa sokeille näkönsä saamista. Hän avaa silmämme näkemään synnin petoksen ja hirmupalkan. Hän avaa silmämme näkemään avatun taivaan, sovitetun Jumalan, syntien anteeksisaamisen, uskon vanhurskauden ja tien uuteen elämään.

Tämä armosana päästää sorretut vapauteen. Oletko huolten ja kuormien rasittama? Oletko masentunut ja onneton? Kalvaako syyllisyys, painaako pelko? Ahdistavatko vaikeat ongelmat? Kristus on tullut päästämään sinua niistä. Saat heittää kaikki kuormasi hänen päällensä. Ota häneltä lahjana vastaan anteeksiantamus, autuus ja elämä. Hänen kanssaan saat olla ilman pelkoa, hänen seurassaan ei mikään voi sinun vahingoittaa. Hän tietää tarpeesi ja ratkoo ongelmiasi, hän pitää sinusta huolen.

Näin on Herra Jeesus armosanansa kautta tullut tuomaan meille riemuvuoden, Herran otollisen vuoden uudella kirkkovuodellamme. Armosanallaan hän on todella tehnyt sen Herran otolliseksi vuodeksi meille jokaiselle.

Tehkäämme mekin nyt tämä otolliseksi vuodeksi ottamalla vastaan hänen armosanansa.

Tekstimme kertoo, että Jeesuksen puhuessa "kaikkien synagogassa olevien silmät olivat häneen kiinnitettyt" ja että he "ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka lähtivät hänen suustansa". He olivat kiinnostuneet, mutta eivät vakuutetut. He tulivat liikutukseen, mutta eivät parannukseen. Näinhän usein nytkin tapahtuu, kun ihmiset kuulevat Jumalan sanaa. He sanovat: "Oli hyvä saarna, oli kaunis jumalanpalvelus." He voivat ihmetellä kyynelsilmin, mutta kuitenkin ei Jumalan sana pääse tunkeutumaan heidän sydämiinsä. He ovat, niin kuin Jaakob sanoo, sanan muistamattomat kuulijat, jotka pettävät itsensä. Kuinka monet kerrat olemmekaan kuluneen kirkkovuoden aikana saaneet kuulla Kristuksen suloisia armon sanoja! Olemmeko olleet sanan tekijöitä? Olemmeko uskossa ottaneet vastaan hänen sanansa ja noudattaneet sitä vaelluksessamme?

Nasaretin kansa ei uskonut Jeesusta Messiaaksi, vaan tahtoi hänet todistamaan sen ihmeteolla. He sanoivat: "Eikö tänä ole Joosefin poika?" Yksi saattoi sanoa: "Hän on rakentanut taloni." Toinen: "Hän on rakentanut navettamme". Kolmas: "Hän isänsä kanssa rakensi meille kauniin kaapin." Mutta kukaan ei ollut nähnyt sitä päivä päivältä ja vuosi vuodelta toistuvaa ainutlaatuista ihmettä, että heidän keskellään eli ja toimi täydellinen ihminen — kaikessa kiusattu niin kuin hekin, ja kuitenkin ilman syntiä. Hänen suustaan tulvailevia armosanoja he eivät uskoneet, vaan halusivat nähdä ihmeitä. Samoin monet tänäkin päivänä pitävät halpana pelastuksen evankeliumin, mutta kun valheprofeetat tekevät ihmeitensä, niin he juoksevat heidän perässään.

Kuitenkin suuret, todelliset ihmeet ovat silmäimme edessä. Onhan se sängen suuri ihme, että meillä on vielä puhdas Jumalan sana ja oikea autuuden oppi. Eikö se ole suuri ihme, että Pyhä Henki tekee vielä niin ahkerasti työtä syntisten pelastamiseksi? Katso sitä ihmettä, että on Junalasta syntyneitä ihmisiä ja että .on pyhityksen Hengen vaikuttamaa pyhää elämää! Ja Jumala jatkuvasti tekee ihmetöitään, kun hän sanallaan vahvistaa, valaisee, lohduttaa, opastaa ja varjelee omiansa.

Herran otollinen vuosi

Tehkäämme nyt tämä vuosi itsellemme otolliseksi vuodeksi, toisin sanoen käyttäkäämme hyväksemme Herran otollista vuotta ottamalla vastaan hänen kallis sanansa. Hänen rakastava kätensä on ojennettu sulkemaan sinut syleilyynsä. Hän tarjoaa sinulle anteeksiantamusta ja uskoa evankeliumin kautta. Hänen Henkensä kolkuttaa sydänten ovella päästäkseen sisälle tuomaan Jumalan rauhaa ja uutuuden iloa.

Nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä. Nyt on meillä uskovilla paras aika olla Hengessä palavat, rukouksissa kestävät ja innokkaat Herran työssä. Nyt on otollisin aika elääksemme kokonaan hänelle, joka on meitä rakastanut ja antanut itsensä alttiiksi meidän edestämme. Nyt on otollinen aika todistaa Herrastamme, levittää ristin evankeliumia, rakentaa Jumalan valtakuntaa ja voittaa sieluja Kristukselle. Nykyajan välineiden avulla meillä on suuremmat mahdollisuudet levittää pelastuksen sanomaa ristiinnaulitusta Vapahtajastamme laajemmin kuin milloinkaan ennen. Edessämme on avoimia ovia. On sieluja, joita saamme tuoda Jeesuksen luo. Nyt on aika käyttää varamme, työmme, kykymme ja lahjamme Jeesuksen palvelukseen.

Herran otollinen vuosi on pian mennyt ohi. Sitten ei enää julisteta hyvää sanomaa köyhille. Vangeille ei enää ole vapautusta eikä sokeille näkönsä saamista ja sorretut eivät enää pääse vapauteen. Sitten alkaa valitus: "Ohi on elon aika, lopussa kesä, mutta ei ole meille apu tullut." Silloin tilaisuudet Herran palvelemiseen ovat myös päättyneet. Kiiruhtakaamme käyttämään hyväksemme nyt käsillä olevaa armoa ja siunausta. Katso, meille on todella koittanut Herran otollinen vuosi! Aamen.

Immanuel — Jumala meidän kanssamme

Toisena adventtisunnuntaina
(Joulupäivänä, 3. vk.) evankeliumiteksti

Jeesuksen Kristuksen syntyminen oli näin. Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, huomattiin hänen ennen heidän yhteisenmenoaan olevan raskaana Pyhästä Hengestä. Mutta kun Joosef, hänen miehensä, oli hurskas, ja koska hän ei tahtonut saattaa häntä häpeään, aikoi hän salaisesti hyljätä hänet. Mutta kun hän tätä ajatteli, niin katso, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänessä on sinnyt, on Pyhästä Hengestä. Ja hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä." Tämä kaikki on tapahtunut, että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: "Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel", mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme. Herättyään unesta Joosef teki, niin kuin Herran enkeli oli käsenyt hänen tehdä, ja otti vaimonsa tykönsä eikä yhtynyt häneen, ennen kuin hän oli synnyttänyt pojan. Ja hän antoi hänelle nimen Jeesus. Matt. 1:18–25.

Jokaisella ihmisellä on yksi päivä, jota hän pitää erityisesti omanaan. Se on hänen syntymäpäivänsä. Mutta tuo päivä olisi meille jokaiselle kaiken onnettomuuden kauhea päivä, jota meidän täytyisi iankaikkisesti kirotta, ellei olisi ihmiskunnan kalenterissa yhtä, kaikkien aikojen ihmeellisintä syntymäpäivää. Tämä päivä, joka voi siunauksellaan pyhittää kaikki muut syntymäpäivät, on joulukuun 25. päivä, Jumalan Pojan Jeesuksen syntymäpäivä.

Sen päivän koittaessa taivaan enkelit juhlivat ja toivat ilosanoman maan lapsille. Tätä päivää juhlii tänään taas kristikunta. Ja juhliminen tempaa mukaansa nekin, jotka eivät sen tarkoitusta ymmärrä. Kodit koristetaan, tervehdyksiä lähetetään, lahjoja jaetaan. Kylät ja kaupungit ovat juhla-aiheisissa. Vuodet lasketaan tästä päivästä. Historian tapahtumat ovat joko ennen tai jälkeen Kristuksen syntymän.

Tekstissämme tänä joulun suuri ilme kerrotaan aivan lyhyesti ja yksinkertaisesti. Jo 700 vuotta aikaisemmin profeetta Jesaja, jonka sanoja Matteus tässä käyttää, oli sisällyttänyt sen yhteen sanaan Immanuel. Näin osaa puhua vain Pyhä Henki. Noin sisältörikkaalla sanalla hän oli toistanut ammoin annetun lupauksen. Sitten kun ennustus toteutui, hän selittää sitä Matteuksen kautta. Hänen johdollaan mekin pyydämme syventyä tutkimaan tätä joulun ihmettä: **Immanuel — Jumala meidän kanssamme**. Siihen sisältyy ensiksi tämä ihmeellinen totuus:

Jumala on tullut ihmiseksi.

Tekstimme korostaa erityisesti sitä, että Maria oli neitsyt, että se, mitä hänessä oli siinnyt, oli Pyhästä Hengestä, ja että tämä lapsi, jonka hän synnytti, on tosi Jumala. Hän on luomaton, iankaikkinen, hän oli, kun kaikki muu alkoi. Hän on luova, henkilöitynyt Sana, jonka kautta kaikki on tehty. Taivaat ja taivasten taivaat joukkoineen, maailmankaikkeus, planeetat ja tähtisikermät, maan piiri ja kaikki, mitä siinä on — hän on kaikki tehnyt ja pitää kaikki voimassa. Hän on kaikkivaltias, kaikkietietävä, kaikkinäkevä, kaikkialla oleva, tutkimatton, ääretön Jumala.

Tämä kaikkivoipa Jumala, jolla ei ole alkua eikä loppua, on tullut ihmiseksi. Hän sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta ja tuli meidän veljeksemme. "Koska siis lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä yhtäläisellä tavalla osalliseksi." "Tämä kaikki on tapahtunut", sanoo tekstimme, "että kävisi toteen minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme."

Ihmeiden käsittämätön ihme — Jumalalla on ihmiskeho, ihmisen aistit ja jäsenet. Kaikkivaltias on avuton lapsi äidin sylissä. Hän, joka on kaikki tehnyt ja pitää kaikki voimassa, tarvitsee äidin hoitoa ja varttuu lapsen tavalla. Hänen on taivas ja maa ja kuitenkin on hänen synnyinmajanaan eläinten vaja ja kehtonaan tallin seimi. Eläessään hänellä ei ole paikkaa, mihin päänsä kallistaisi, kunnes vihdoin piikkiruunuinen pää painuu kuolemaan ristin päällä. Hän alentuu kur-

jimpien seuraan: kärsii kaikki kivut, kaikki murheet, kaikki kiusaukset, kaikki pettymykset, kaikki ahdistukset ja vaivat, mitkä ihmistä voivat kohdata. Vaikka hän on tosi Jumala, hän alentuu vaivojen mieheksi, surujen ja tuskien tuttavaksi.

Kristinuskon alkuaikoina ilmaantui lahkoja, jotka väittivät, että Jeesus ei ollut tosi ihminen. Sillä ihmisäly ei voi käsittää, kuinka ääretön ja kaikkivaltias Jumala voisi samalla olla todellinen ihminen. Vielä käsittämättömämpää on ihmisjärjelle, että tosi Jumala tosi ihmisenä alentuu orjan muotoon, vieläpä häpeällisimpään kuolemaan pahantekijäin keskellä. Mutta meidän on Joosefin ja Marian tavalla uskottava tämä järjelle käsittämätön asia Jumalan sanan ilmoituksen mukaan. Maria ei voinut ymmärtää, kuinka hän voisi tulla Jumalan Pojan äidiksi, mutta hän uskoi enkelin sanan ja kätki kaikki ne sydämeensä. Joosef joutui kiusaukseen Marian suhteen ja siksi aikoi purkaa kihlauksen, mutta hänkin uskoi Jumalan ilmoituksen Jeesuksen sikiämisestä ja toimi sen mukaan. Näin mekin Jumalan sanan mukaan uskomme suuren jouluihmeen, että Jumala on todella ihminen, meidän veljemme, meidän lihaamme ja vertamme. Ja niin kuin hän alennuksessaan ei pannut itsestään pois jumaluutta, vaikka ei käyttänytäkään jumalallista voimaansa, samoin ei hän ylennyksessään ole pannut pois ihmisyyttä, vaan on korottanut sen jumalalliseen kirkkauteen ja kunniaan. Immanuel — Jumala meidän kanssamme: Jumala ja ihminen on yhdistynyt ja on yksi persoona iankaikkisesti. Tähän jouluihmeeseen sisältyy vielä toinen sanomattoman lohduttava totuus:

Jumal-ihminen on meidän Vapahtajamme.

Jeesuksen ihmiseksi tulemisen tarkoituksen tekstimme ilmaisee näillä sanoilla: "Hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä."

Synti on hirmuinen todellisuus. Se on yhä enenevä velka, jota ihminen ei voi maksaa, se on yhä synkistyvä pimeys, jossa ei ole valoa, se on toivoton kapina, josta ihminen ei omin voimin voi luopua. Synti on pois lähtemätön lika, parantumaton tauti, suunnaton eksymys, armoton orjuus. Syntistä ahdistaa pelko, hänen päällään on Jumalan viha ja hänen edessään on iankaikkinen kadotus. Synti on

syynä kaikkeen vaivaamme ja onnettomuuteemme eikä löydy maailmassa ketään, joka voisi meidät pelastaa synnin vallasta ja sen seurauksista.

Mutta Jeesus, Jumal-ihminen, syntyi maailmaan ottamaan pois synnit. Hänet tehtiin lain alaiseksi, että hän voisi lain alaiset lunastaa. Hän rikkojain puolesta ihmisenä täyttää Jumalan lain. Hän rikkojain sijaisena kärsii lain rangaistuksen ja lunastaa meidät lain kirouksesta. Meidän lihassamme ja veressämme asuu synti, mutta Jeesus synnitömässä ruumiissaan kantaa nämä synnit ristinpuuhun ja pese meidät niistä jumal-verellään.

Hän syntyy köyhyyteemme, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Hän syntyy itkuun ja murheeseen, että me saisimme iankaikkisen lohdutuksen. Hänellä ei ole sijaa ihmisasunnoissa, mutta hän valmistaa meille monta asuinsijaa Isän kodissa. Hän tulee orjuuteen, että me pääsisimme Jumalan lasten vapauteen. Hän on syntyessään kapaloissa pahnain päällä ja kuollessaan alastonna ristin puussa, että meillä olisi taivaaseen kelpaava vanhurskauden puku. Hän kulkee tuskien tien, että me kulkisimme taivaan tiellä. Hän tuli kuolemaan, että me saisimme elää. Hän on Immanuel — Jumala meidän kansamme, sillä hän on välimies Jumalan ja ihmisten välillä. Hänen kauttaan on Jumala sovitettu, armollinen Isämme.

Nyt tulee meidänkin antaa hänelle nimi Jeesus, Vapahtaja. Meidän tulee omistaa hänet Vapahtajaksemme. "Sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." Kyllä ihmiset hänelle monenlaisia nimiä antavat, mutta "sinun on annettava hänelle nimi Jeesus". Niin Jumala on käsenyt. Ainoastaan siinä nimessä on pelastus. Me annamme hänelle sen nimen, kun uskomme hänen olevan juuri meidän Vapahtajamme. Meidän täytyy siis jättää hänelle pelkomme ja murheemme, huolestamme ja kuoriamme. Meidän on jätettävä hänelle syntimme, lain kirous ja kadotus. Meidän on sanominen: Rakas Jeesus-lapsi, Jumala on pannut kaikki minun syntini Sinun päällesi ja on antanut kaikki sinun ansiosi, hyvyytesi ja vanhurskautesi minulle. Sinä olet minun vanhurskauteni ja minä olen Sinun syntisi. Sinä olet minun Jeesukseni, Vapahtajani. Näin on minulla taivaan kallis, sanomaton joululahja, Immanuel — Jumala meidän kanssamme.

Mutta Jeesus ei ainoastaan vapahda meitä synnin tuomiosta ja rangaistuksesta, vaan myös synnin vallasta. Kun annamme hänelle nimen Jeesus, se merkitsee, että synti ei enää vallitse meitä, vaan että me synnistä pois kuolleina elämme nyt Jumalalle. Hän, joka on omassa lihassaan hävittänyt synnin ristin kautta, antaa meille nyt voiman, ettei synti saa enää hallita kuolevaisissa ruumiissamme. Jeesus-nimen kautta me myös voitamme maailman ja perkeleen. "Nimessä siinä saatanaa myös heikko vastustaapi." Sen nimen edessä vaipuvat pimeyden vallat. Siinä nimessä on takuu: Jumala meidän kanssamme. Ja "jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?"

Emme myöskään häpeä tunnustaa tätä nimeä täällä nurjassa maailmassa emmekä nurise, jos joudumme sen nimen tähden kärsimään. Jeesus ei hävennyt tulla meidän veljeksemme, vaikka hänen täytyikin ihmiseksi tullessaan ottaa päälleen koko ihmissuvun syntihäpeä. Siitä häpeästä hän meidät päästi ja antoi pyhässä kasteessa meille Jumalan lapsen nimen. Emmekö siis hänen nimensä voimaa ja kunniaa täällä ylistäisi? Emmekö iloitsisi, jos meitä sen nimen tähden pilkataan ja vihataan? Joutuivathan Joosef ja Maria kärsimään Jeesuksen tähden jo ennen kuin hän oli syntynytään. Ei meidänkään voi toisin olla, kun otamme vastaan Jumalan joululahjan, Jeesuksen. Mutta niin kuin Jumala selvitti heidän vaikeutensa ja käänsi kaikki heille onneksi, niin hän on tekevä meillekin.

*"Oi Betlehemin Lapsonen,
käy alas meidän luo!
Syyt syntien, pois pyyhkien
meill' uusi sydän suo.
Taas jouluenkel' laulaa,
sai ilon Israel.
Sä apus suo, jää meidän luo,
Jeesus Immanuel!"*

Aamen

Kuningas armon valtakunnassa

Kolmantena adventtisunnuntaina
Vanhan Testamentin teksti

Katso päivät tulevat, sanoo Herra, jolloin minä täytän sen hyvän lupauksen, jonka minä olen lausunut Israelin heimosta ja Juudan heimosta. Niinä päivinä ja siihen aikaan minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan, ja hän on tekevä oikeuden ja vanhurskauden maassa. Niin päivinä Juuda pelastetaan ja Israel asuu turvassa, ja tämä on se nimi, jolla sitä kutsutaan: 'Herra, meidän vanhurskaudemme', Sillä näin sanoo Herra: Aina on mies Daavidin suvusta istuva Israelin heimon valtaistuimella. Jer. 33:14–17.

Ennustaessaan Kristuksen lihaantulemista patriarkat ja profeetat mielellään puhuvat hänestä kuninkaana. Hän on todella kuningas voimansa, armonsa ja kirkkautensa valtakunnassa. Ei niin ymmärtäen, että hänellä olisi kolme valtakuntaa, vaan niin että hänellä on eri hallitusmuodot näissä valtansa piireissä. Kaikki, mitä Jumala on luonut, sisältyy hänen voimansa valtakuntaan. Taivaita, maailman kaikkeutta, ihmiskuntaa ja helvetin valtoja hän valitsee kaikkivaltiaalla voimallaan. Kristuksen armonvaltakunta on näkymätön seurakunta, maan päällä oleva tosi uskovien joukko, jota hän hallitsee armonvälineillä. Hänen kirkkautensa valtakunta on se taivaan iankaikkiseen autuuteen muuttanut armonvaltakunta, jota hän sanomattomassa kunniaassa iankaikkisesti hallitsee. Tekstimme puhuu Kristuksesta armonvaltakunnan kuninkaana.

Kristus on todella armollinen Kuningas armonvaltakunnassaan. Sitä todistaa Hänen virkaan asettamisensa ja sitä todistaa Hänen hallituksensa.

Armonvaltakunnan kuningas asetetaan virkaansa.

Vaikka Kristus on aina ollut kuningas, Hän on erityisessä mielessä asetettu armonvaltakunnan ruhtinaaksi. Siksi Raamattu puhuu

Hänen voiteluistaan eli virkaan asettamisestaan. Monet maalliset kuninkaat ja tyrannit ovat nousseet virkaansa armottoman väkivallan ja verenvuodatuksen tietä. Toisin on Kristuksen hallitsemaan nouseminen. Noustakseen kuninkaaksi Hän nöyrtyi syvimpään alennukseen. "...siihen aikaan minä kasvatan Daavidille vanhurskauden vesan" (Jer. 33:15). Kuinka halveksittua ja köyhää on Hänen maailmaan tuloonsa. Köyhä maalaistyttö on Hänen äitinsä. Hurskas Joosef luulee Hänen jumalallista sikiämistään siveettömyysrikokseksi. Eläinten vaja on hänen synnyinkotinsa, pako Egyptiin hänen ensimmäinen matkansa maailmassa. Tuollaisissa merkeissä alkoi hänen virkaan asettamisensa. Mutta jo silloin itämaan viisaat näkivät hänessä kuninkaan, jolle palvelusta ja lahjoja antoivat.

Emmekö näe tässä Hänen suurta armoaan? Minkä tähden luulet Kristuksen, jonka omat kaikki ovat, näin syvään alennukseen ja suureen köyhyyteen joutuneen? "Te tunnette Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, jotta te hänen köyhyydestään rikastuisitte" (2 Kor. 8:9). Meidän kasvatuksestamme Jumalalla oli sulaa surua, kuten hän sanoo: "Minä kasvatin lapsia, sain heidät suuriksi, mutta he luopuivat minusta" (Jes. 1:2). Sen tähden Jeesus, vaikka on Jumala, nöyrtyi siihen, että Isä Hänestä todistaa: "kasvatan... vanhurskauden vesan." Meidän tähtemme on hän köyhä, että me saisimme kaikessa Hänestä rikastua. Meidän tähtemme Hän on kiusattu, jotta voisi nyt niitä auttaa, joita kiusataan. Meidän tähtemme hän tulee lain alaiseksi, jotta voisi lainalaiset lunastaa. Kuinka suurta armoa hän osoittikaan heti virkaan asettamisensa alussa!

Mutta hänen virkaanasettamiseensa kuuluu myös, että hän on toimittava vanhurskauden ja oikeuden maan päällä. Kaiken maan piirin päällä täytyy hänen saada kaikki vääryydet oikaistuiksi, kaikki synnit sovitetuiksi, kaikki ihmiset vanhurskautetuiksi. Muuten hän ei kelpaa armonvaltakunnan kuninkaaksi. Kuinka tämä on mahdollista? Hän ottaa päällensä jokaisen ihmisen viat, ottaa nimiinsä Adamista asti tehdyt rikokset.

Kuningas armon valtakunnassa

Tapahtui suuri oikeudenkäynti. Jumalallisen lain mukaan julistetaan rangaistustuomio kaikista synneistämme. Mutta sen kohteena emme ole me, kurjat, kadotetut syntiset. "Vanhurskauden vesa" on lahjoittanut meille täyden lainkuuliaisuutensa ja ottanut päälleen monien tottelemattomuuden. "Totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme sälytti hän päällensä... Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden" (Jes. 53:4,5). Silloin toimitettiin oikeus maan päällä.

Sen seurauksena oli vanhurskauttaminen. Kun Kristus herätettiin kuolleista, julistettiin koko maailma vanhurskaaksi. Kristuksen sovituksen tähden oli nyt kaikkien kaikki synnit anteeksiannetut. Jos ei Jeesus olisi kaikille lahjavanhurskautta hankkinut, ei hän voisi olla yhdellekään vanhurskautena. Mutta niin kuin hänet annettiin ristin-kuolemaan syntiemme tähden, niin on hänellä nimi: "Herra meidän vanhurskautemme."

Eikö hän siis osoittanut suurta armoa virkaanasettamisessaan? Hänen kruunuspäivänään on kunniakujana tuskien tie, kruununaan orjantappurat, istuimenaan ristinpuu. Mutta Hänen yllään on kuninkaallinen kirjoitus. Maan kurjin ja katalin rukoilee häntä sinä päivänä, ja hän osoittaa armonsa suuruutta sanomalla: "Tänä päivänä olet oleva minun kanssani paratiisissa." Millainen mahtaakaan hänen armonsa olla, kun hän on päässyt kuninkaana hallitsemaan armonvaltakunnassa?

Kuningas hallitsee armonvaltakunnassaan.

Suuressa arnessaan hän tekee kaikki alamaisensa vanhurskaiksi. Vaikka hän onkin koko maailman vanhurskauttanut kuolemansa ja ylönousemuksensa kautta, ei hän kuitenkaan muita armonvaltakunnassaan hallitse eikä tunnusta omikseen kuin niitä, jotka uskoen tunnustavat: "Herra meidän vanhurskautemme."

Sulasta armosta hän on tehnyt alamaisensa uskosta vanhurskaiksi. Toisin sanoen, hän osoitti heille, että koko heidän vanhurskautensa, kaikki parhaimmat työnsäkin, ovat niin kuin saastainen vaate. Kun he tätä surivat ja pelkäsivät Jumalan vihaa, osoitti Herra Kristus heille suuren sovintotyönsä merkityksen. Sen evankeliumin vaiku-

tuksesta syttyi usko sydämeen: he ottivat lahjana vastaan anteeksiantamuksen ja Kristuksen täydellisen vanhurskauden. Ja aina kun heidän sydämensä joutuvat epäilyksiin, kun heidän suuri kurjuutensa, heikkoutensa ja syntisyytensä heitä ahdistaa, laki tuomitsee ja vihollinen vaivaa, silloin tämä armollinen Kuningas kiiruhtaa heitä auttamaan. Kaste, ehtoollinen, evankeliumi, synninpäästö, ne kaikki tehoittavat kurjalle uskovalle sitä suurta asiaa: "Herra meidän vanhurskautemme." Kaste saarnaa: Olet pukenut päällesi Kristuksen, saanut omakohtaisesti lahjaksi kaiken hänen hyvyytensä; hän pysyy lujana liitossaan ja sinä saat yhä uudestaan palata omistamaan sitä iankaikista, täydellistä autuutta, minkä kasteessa sait. Ehtoollinen julistaa: Kristuksen ruumis runneltiin tähtesi, hänen verensä vuodatettiin edestäsi, ota, syö — ota, juo, syntien anteeksiantamiseksi! Evankeliumi ilmoittaa: "Meillä on lunastus Hänen verensä kautta, nimittäin syntien anteeksi saaminen hänen armonsa rikkauden mukaan." Synninpäästö todistaa: Ole hyvässä turvassa, sinun syntisi ovat anteeksiannetut, ja mikä näin päästetään maan päällä, se on päästetty taivaassa. Armonvaltakunnan alamainen on siis totisesti vanhurskas. Sillä ei osaksikaan katumus, rukous, usko, liikutukset, työt ja kilvoittelut ole hänen vanhurskautensa syynä. Hänen vanhurskautenaan on yksinomaan tämä Kuningas Herra Jeesus täydellisimmän elämänsä, kuolemansa ja ylösnousemisensa kautta, niin kuin on kirjoitettu: "Herra meidän vanhurskautemme." Tämän vanhurskauden hän omistaa uskolla, minkä Pyhä Henki sanan ja sakramenttien kautta vaikuttaa ja ylläpitää. Siten Kristus armollaan hallitsee sydämissä.

Uskon vanhurskautta seuraa elämän vanhurskaus. Sekin on Kristuksen hallitusta armonvaltakunnassa. Kun Garibaldi tahtoi vapauttaa Italian, sanoi hän niille, jotka olivat kokoontuneet hänen ympärilleen: Minä en voi antaa teille rahaa, en ruokaa, en vaatteita, enkä suojaa, teidän täytyy olla valmiit kärsimään nälkää, vilua, vankeutta ja kuolemaa, jos seuraatte minua. He seurasivat ja pelastivat isänmaansa. Ei Kristus myöskään lupaa omilleen ajallisia etuja ja tavaroita, vaan tuskaa, pilkkaa ja kuolemaa. Mutta hän lupaa Jumalan valtakunnan, jos tahtovat häntä seurata. Kun uskonvanhurskaus käsitetään ja omistetaan, silloin kaikki mitä kärsimme ja teemme sodassamme omaa lihaamme, maailmaa ja perkelettä vastaan, on todellista elämän van-

Kuningas armon valtakunnassa

hurskautta. Joka Kristuksen käsittää vanhurskaudekseen, hän on suolana, valona, Jeesuksen todistajana maailmassa.

Myös Kristus osoittaa armoaan uskovilleen siten, että on tehnyt heidät todella vapaiksi. "Vapahdetaan Juuda", lausui tekstimme. Olemme vapaat laista, jottei se enää voi tuomita ja kadottaa, vaan Kristuksen kuuliaisuuden tähden kiittää ja palvelee meitä. Olemme vapaat synnistä, jottei se saa enää hallita, vaan armon voimasta tulee päivittäin kuoletetuksi. Olemme vapaat ihmis-ikeistä ja isien perinnäissäännöistä, kun olemme niistä päästetyt Kristuksen verellä. Olemme vapaat lähestymään vanhurskasta Jumalaa lepytetynä Isänä Jeesuksen tähden. Olemme vapaat menemään taivaaseen hänen verensä kautta.

Armollinen Kuningas on myös omiensa suojana: "Jerusalem on asuva turvassa," Hän suojelee kaikissa vaaroissa. Emmehän hetkeäkään voisi nauttia terveydestä, kodista, omaisista, tavaroista ja maallisista eduista, jos Vapahtajamme ei torjuisi ja estäisi perkelettä ja hänen joukkojaan. Vielä vähemmän taitaisimme pysyä uskossa ja välttää synnin ja iäisen kuoleman, jollei Herra Jeesus aina auttaisi, että Jerusalem, se on, hänen uskova kansansa saisi asua turvassa. Mutta nyt me olemme Kristuksessa niin turvassa, ettemme pienintäkään pahaa pelkää, vaikka vaellamme kuoleman varjon laaksossa, emme peljästytä, vaikka maa mullistuu ja vuoret kaatuvat. Sanopa, kuka maailmassa taitaisi alamaisiaan näin hyvin hallita? Sangen armollisesti Kristus siis hallitsee omiaan täällä armon valtakunnassa.

Kuinka armollinen olet Sinä, Herra Jeesus, kun syvän alennuksesi ja ristinkuolemasi kautta tulit syntisraukoille kuninkaaksi! Kuinka suuri onkaan Sinun armosi, kun armonvaltakunnassa, seurakunnassasi maan päällä, hallitset niin ihmeellisesti armonvälineillä! Osoita meissäkin, kuinka armollinen Kuningas Sinä todella olet. Saata meitä uskosta vanhurskaiksi ja pidä meitä kiinteästi puhtaassa sanassasi ja väärentämättömissä sakramenteissa. Auta meitä olemaan vanhurskaita vaelluksessammekin. Pidä meitä vapaudessasi ja auta asumaan turvassa, kunnes pääsemme kirkkautesi valtakuntaan, jossa Sinua, armollista Kuningasta, Isän ja Pyhän Hengen kanssa iäti kiitämme. Aamen.

Iloitkaa aina Herrassa!

Neljäntenä adventtisunnuntaina
1. vuosikerta, epistolateksti

Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa! Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä. Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. Fil. 4:4–7

Joulua edeltävälle sunnuntaille on määrätty tänä ihana teksti. Sen aihe on sama kuin enkelin saarnalla jouluyönä. "Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle." Tässä on meillä Jumalan kaksinkertainen, voimakas käsky: "Iloitkaa aina — vieläkin minä sanon: iloitkaa!" Maailma ei ensinkään usko eikä ymmärrä tätä sanaa, sillä se pitää kristityn osaa synkkänä ja ilottomana. Ja monestihan näyttää kristityistäkin, ikään kuin Herra Jumala ei olisikaan heille näin ihmeellistä kehotusta antanut, tai että sen noudattaminen olisi kaiketi mahdotonta. Miten tärkeä siis on kysymys, jonka eteen nyt pysähdymme ja johon tekstimme antaa vastauksen:

Kuinka kristitty voi olla aina iloinen?

Muista ilon aiheet.

Emme voi iloita, ellei siihen ole aiheita. Maailman ihmiset iloitsevat nautinnoissa, tavarassa, kunniaassa, menestyksessä. Kun nämä loppuvat, loppuu ilokin. Meidän ilomme aihe ei ole katoavissa kappaleissa. Siksi Jumalan lapsi voi iloita, vaikka tulee vastoinkäymistäkin, sairautta, köyhyyttä, häpeää ja kärsimystä. Mistä hän iloitsee? "Iloitkaa Herrassa!", sanoo apostoli. Mitä on Herrassa iloitseminen?

Se on iloa sovituksen rauhassa. Kun ei ole sovintoa Jumalan kanssa, ei ole rauhaakaan. Mutta kun tiedämme olevamme vanhurskaita Jumalan edessä, kun olemme varmat siitä, ettei Jumala enää mistään soimaa eikä tuomitse meitä, vasta sitten voimme olla rauhal-

Iloitkaa aina Herrassa!

lisella omallatunnolla. Näin korkeaan asemaan onkin Jumalan Poika meidät ylentänyt. Meidän tähtemme hän on tullut ihmiseksi. Suurten syntiemme tähden hän on iankaikkisen henkensä antanut alttiiksi ja vuodattanut jumal-verensä. Kaikesta synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta hän on meidät vapahtanut ja päästänyt. Pyhässä kasteessa hän on meidät puettanut kaikilla hyvillä töillään ja ansioillaan. Tämän kaiken nyt uskolla omistamme. Näin on meillä taivaassa sovitettu, armollinen, rakastava Jumala, jonka edessä olemme iankaikkisesti vanhurskaita ilman mitään omaa työtä eli ansiota. Ja vaikka tuntemme kylmyyttä tai palavuutta, pimeyttä tai valoa, heikkoutta tai voimaa, sulaa vanhurskautta taikka pelkkää syntiä ja kuolemaa, niin ei taivaassa näitä vaihdoksia tunneta ensinkään. Syntimme pysyvät anteeksiannettuina ja nimemme elämän kirjassa, ei meidän, vaan Jeesuksen tähden. Tästä siis Jumalan lapsena minun tulee iloita koko vaellukseni ajan.

Iloitsemme myös kanssakäymisestä Jumalan kanssa, *"Herra on lähellä"*. Niin lähellä, että *"saan kasteessa, sanassa, pöydässäsi, Mä nauttia iloa taivaan"*. Niissä olemme Herraan yhtyneet ja olemme yksi Henki hänen kanssaan. Herra on lähellä: murheellisen lohdutus, heikon väkevyys, syntisen vanhurskaus ja kuolevan iankaikkinen elämä. Herra on lähellä: Hän näkee kaikki vaivani, koetukseni, taisteluni. Herra on lähellä — kuulee hiljaisimmatkin huokaukset. Herra on lähellä, kun Hän kuolemassa kerran korjaa minut kunniaan; Herra on lähellä, kun Hän tulee enkeleineen tuomitsemaan maanpiiriä vanhurskaudessa. Oi jospa me todella uskoisimme tämän Jumalan sanan: Herra on lähellä! Emmehän sitten enää valittaisi, että Hän on kaukana, että hän hylkäsi meidät; emme enää pelkäisi emmekä surisi, vaikka maa mullistuisi ja vuoretkin mereen vaipuisivat. Niin on siis Herran jatkuva läheisyys uskovalle ainainen ilon syy.

Iloitsemme myös Jumalan hellästä huolenpidosta. Apostoli puhuu Jumalan varjeluksesta ja hallinnosta, jonka suojissa hänen lapsensa ovat. Elämämme ei ole sokean sattuman eikä kylmän kohtalon varassa. Emme elä maailman ja saatanan armoilla. Laupias Jumala huolehtii elämämme pienimmätkin yksityisseikat, ettei hiuskarvaakaan päästämme putoa hänen tietämättään. Ei perkele eikä maailma voi tehdä yhtään enempää meille kuin Jumala sallii. Ja Jumala panee heidän pahuutensakin edistämään meidän iankaikkista onneamme.

Iloitkaa aina Herrassa!

Kaiken, kaiken täytyy myötävaikuttaa parhaaksemme. Sen tähden se, joka uskoo itsensä Herran haltuun ja jää hänen isälliseen kaitselmukseensa, ei voi olla iloitsematta.

Kun siis Jumalan lapsi muistaa iankaikkisen autuutensa Jeesuksessa, Jumalan läheisyyden sanassa ja sakramenteissa, ja hänen heljän huolenpitonsa elämämme kaikissa vaiheissa. Silloin hän alkaa noudattaa tätä autuasta kehotusta: "Iloitkaa aina Herrassa!"

Voita ilon esteet.

Ehkä murheellinen Jumalan lapsi ajattelee: noita ilon aiheita muistellessa on kyllä syytä iloon, mutta kuinka voin iloita, kun on niin monta asiaa, jotka tekevät sydämen murheelliseksi? Apostoli osoittaa meille kuinka voimme voittaa ilon esteet.

Yhden iloa voi estää sairaus, toisen iloa köyhyys, kellä taas on vahinkoja ja vastoinkäymisiä, jopa kuolemantapauksia ja muita suuria suruja, ja murehduttaahan Jumalan lasta hänen ainaiset vikansa, joilla rakkaan Vapahtajan mieltä pahoittaa. Ja mitä elävämpi hän on uskossa, sen suurempi murhe ja ainainen kipu on hänellä sydämessä niiden vuoksi, jotka vielä vaeltavat Kristuksen ristin vihollisina. Nämä surut ovat todellisia ja kovia, sen tähden Jumala sanookin; että meidän pitää monen vaivan kautta mennä sisälle Jumalan valtakuntaan ja että hän tekee meidät valituiksi murheen ahjossa.

Kuitenkin on totta tekstimme pyhä sana: "Älkää mistään murehtiko". Vaikka osaksemme tulee murhetta, emme saa jäädä sitä itse kantamaan. "Kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi!" (Fil. 4:6). Jos matkustavainen vaunuun noustuaan edelleen pitäisi laukkuja kainalossaan ja kässissään ja arvelisi: "Nyt voin kyllä näitä kantaa, kun itse pääsin kyytiin", sanoisimme kai: laske kuormasi alas ja istu rauhassa, kyllä vaunu kuljettaa kuormasi siinä samassa. Mutta kun Jumala sanoo: "Te olette olleet minun kannettavani äitinne kohdusta ja minä tahdon kantaa teitä siihen asti kunnes te vanhoiksi tulette, ja siihen saakka kunnes te harmaiksi tulette", niin miksi me itse tahtoisimme kantaa kuormaamme? Sanoohan sana: "Heittäkää murheenne hänen päälleen-

Iloitkaa aina Herrassa!

sä", "hän teistä murheen pitää". Rukouksella ja anomisella me heitämme murheemme hänen päällensä.

Me luulemme, että ainakin joitakin murheita meidän välttämättä täytyy itse kantaa. Mutta tekstimme sanoo: "kaikessa saattakaa pyyntönne Jumalalle tiettäväksi". Olisiko Jumalalle jokin asia liian pieni, kun Hän huolehtii päämme hiuksistakin? Tai olisiko jokin asia liian suuri hänelle, joka vallitsee taivaan ja maan? "Ja kuka teistä voi murheittamisellaan lisätä ikäänsä kyynäränkään verran?" Päinvastoinhan me murheella lyhennämme päivämme. Se on epäuskoa ja tottelemattomuutta, ettemme heitä huoliamme ja teitämme Herran haltuun.

Sanonet: Koetan kyllä viedä Herralle huoliani, mutta yhtäkaikki ne ovat päälläni. Millaista se olisi, jos voisit asian jonkun luotetun henkilön ajettavaksi ja kuitenkin alkaisit ajaa sitä itse? Tai jos sanoisit antavasi toiselle jonkin tavaran ja voisit sen kuitenkin takaisin? Ei meidän näin sovi vehkeillä Jumalamme kanssa. Kun viemme asiamme rukouksessa Jumalan ajettavaksi, niin sanokaamme varmoina uskossa: "Kyllä Hän sen tekee!" Ei meillä enää ole lupa ottaa sitä omiin käsiimme. Kun viemme kuormamme Herralle, älkäämme nousko hänen edestään taakka selässämme. Jättäkäämme se todella hänelle. Ottakaamme sen sijaan hänen ihanat lupauksensa Jumalamme armosta, huolenpidosta, uskollisuudesta ja torjukaamme niillä pois murheelliset ja epäilevät ajatukset.

Usein meitä murheen ja hädän hetkinä vaivaa eniten pelko, että emme olekaan Jumalan armoitettuja, rakkaita lapsia. Perkele ja järkemme pitää kääntää kaikki Jumalan nurjuudeksi ja vihan merkeiksi. Sen tähden pitää meidän kaikkina aikoina, jos mielimme voittaa ilon esteet, huolehtia siitä, että sydän saa vahvistusta armosta Kristuksessa. Jeesuksen veren voima ja kasteemme armoliitto eivät kuitenkaan voi järkkyyä. Hän on vannonut: "Minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju" (Jes. 54:10). Kun olen varma autuudestani, Jeesuksen ansion kautta, että voin sanoa: "Hän on ajanut sieluni asiat", enkö sitten voisi uskoa, että hän ajaa muutkin asiani? Nyt; rukouksessa uudestaan ja uudestaan vien murheeni syyt hänelle ja olen iloisella sydämellä. Ja silloin "Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa" (Fil. 4:7). Se on: vaikka järkeni ei voikaan ymmär-

Iloitkaa aina Herrassa!

tää, kuinka saattaisin olla levollinen ja iloinen kaikkien vaivojeni keskellä, on Jumalan rauha yläpuolella pientä järkeäni, valloittaa sydämeni ja ajatukseni, etten päättelen tuntemisen ja näkemisen mukaan, vaan sanan mukaan. Vaikka siis ulkonainen ihmiseni menehtyisikin, vaikka ympärilläni kuinkakin myrsky raivoaisi, on sydämeni ja ajatukseni kuitenkin levossa. kun Jumalan rauha varjelee ne Kristuksessa Jeesuksessa.

Näin siis Jumalan lapsi voi olla aina iloinen, kun hän muistaa autuaalliset ilon syyt, ja Jumalan sanalla ja rukouksella voittaa ilon esteet. Ehkä tämä saarna saapuu suruhuoneisiin, ehkä näitä rivejä lukee joku, jonka silmissä ovat murheen kyneleet; teille erityisesti Herra sanoo: "minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään syntynyt Vapahtaja". Hänessä sinullekin ilon syy; Hänessä lohdutus, joka voittaa kaikki ilon esteet. Nyt on joulu ja sanomme Jumalallemme: "Sinä olet lisännyt kansan, sinä olet saattanut sille suuren ilon: he iloitsivat Sinun edessäsi, niin kuin leikkuaikana iloitaan, niin kuin saaliinjaossa riemuitaan" (Jes. 9:2). "Lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu". Meillä, meillä on Vapahtaja! Sen tähden: iloitkaa lakkaamatta! Aamen.

Mooses — Jeesuksen kaltainen

Neljäntenä adventtisunnuntaina
Vanhan Testamentin teksti

Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni, häntä kuulkaa. On tapahtuva, aivan niin, kuin sinä Herralta, sinun Jumalaltasi, anoit Hoorebilla, silloin kun seurakunta oli koolla ja sanoi: "Älköön minun enää suotako kuulla Herran, minun Jumalani, ääntä, älköönkä nähdä tätä suurta tulta, etten kuolisi." Ja Herra sanoi minulle: "Mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu. Profeetan minä olen herättävä heille heidän veljiensä keskuudesta, sinun kaltaisesi, ja minä panen sanani hänen suuhunsa. ja hän puhuu heille kaikki, mitä minä käsken hänen puhua. Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille." 5 Moos. 18:15-19.

Aika ennen Jeesuksen tuloa oli pitkää odotusta. Vuosituhansien yössä usein huokailtiin: "Vartija, mikä hetki yöstä on?" Mutta Jumala vahvisti odottavien toivoa ja uskoa tulevaan Vapahtajaan. Hän toisti yhä uudestaan lupauksen Messiaasta sekä selkein sanoin että kaunein esikuvin.

Tekstissä Jumala vakuuttaa korvessa kulkevalle Israelille, että heidän johtajansa Mooses on elävä kuva tulevasta Pelastajasta. Se liittokin, jonka he Mooseksen välityksellä olivat solmineet Jumalan kanssa, oli vain esikuvallinen paremmasta liitosta, jonka Jeesus saa aikaan.

Pietari puhuessaan (Apt. 3:22) sanoo, että Jeesuksessa tämä tekstimme sana oli täyttynyt. Samoin marttyyri Stefanus vetosi tähän tekstiin todistaessaan Jeesuksesta, että "tämä on se Mooses", joka oli luvattu (Apt. 7:37). Ja tekstissämme Jumala itse vakuuttaa: "Profeetan minä olen herättävä... sinun kaltaisesi." Tässä on siis kuva, jonka Pyhä Henki oli maalannut jo 1.500 vuotta ennemmin. Nyt kun esikuvissa esitetty Vapahtaja on jo ammoin tullut, ja kun hän on selvästi nähtävänä Uuden Testamentin sanassa, meidän on hyvä vertailla kuvaa ja itse Persoonaa. Saamme nähdä kuinka kaunis ja selvä tuo kuva

todella on. Katsokaamme siis tätä Raamatun esittämää kuvaa, jonka alle Pyhä Henki on piirtänyt: Mooses — Jeesuksen kaltainen.

Mooses henkilönä kuvaa Jeesuksen persoonaa.

"Uskon kautta pitivät Mooseksen vanhemmat häntä heti syntymänsä jälkeen kätkössä kolme kuukautta, sillä he näkivät, että lapsi oli ihana" (Hebr. 11:23). Mutta Mooses-lapsen kauneus oli vain kuva siitä ihanuudesta, joka Betlehemin lapsesta säteili. Sillä Jeesus-lapsi oli siinnyt Pyhästä Hengestä ja syntynyt neitsyestä ja oli Jumalan kirkkauden säteily ja hänen olemuksensa kuva. Kun Mooses syntyi, surmattiin Israelissa kaikki poikalapset faraon käskyn mukaan — ja kuitenkin Mooses-lapsi ihmeellisellä tavalla pelastui. Samoin kun Jeesus syntyi, määräsi Herodes kaikki poikalapset Betlehemissä ja sen ympäristössä surmattaviksi. Mutta Jeesus-lapsen ja Marian Joosef vei Jumalan käskyn mukaan Egyptiin, josta enkeli jälleen ohjasi heidät takaisin Herodeksen kuoleman jälkeen. Mooses-lapsi kasvoi tuntemattomana faraon hovissa ja häntä pidettiin faraon tyttären poikana. Tuntemattomana kasvoi Jeesus-lapsikin Nasaretissa ja häntä pidettiin Joosefin poikana.

Mooseksen valitsema alennuksentie muistuttaa Jeesuksen alennusta. Suureksi tultuaan Mooses näet kieltäytyi kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. "Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen 'Kristuksen pilkan' suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet" (Hebr.11:24–26). Hän olisi voinut olla kruununprinssi ja mahtavan valtakunnan hallitsija. Ei olisi puuttunut valtaa, rikkautta eikä kunniaa. Mutta hän luopuu kaikesta tästä ja liittyy sorrettuun, pilkattuun orjakansa.

Jeesus jätti taivaan kunnian, oli käyttämättä jumalallista valtaansa ja alentui orjien kaltaiseksi maan alimpiin paikkoihin. Apostoli sanoo: "Joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen, hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristinkuolemaan asti" (Fi 1.2:6–8).

Mooseksen nöyryydestä sanotaan: "Mooses oli sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä" (4 Moos. 12:3). Hän ei etsinyt omaa etuaan eikä tavoitellut kunniaa. Ei hän edes itseään puolustanut, kun häntä syyttömästi parjattiin. Sattuvasti hän kuvaa Jeesusta, joka sanoi: "Oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä." Nöyränä Jeesus vaikenä väärin syytösten ja parhausten edessä, niin että Pilatuskin suuresti ihmetteli.

Mooses on myös Jeesuksen kaltainen erikoissuhteessaan Jumalaan. Jumala itse todisti hänestä: "Jos keskuudessanne on profeetta, niin minä ilmestyn hänelle näyssä, puhun hänen kanssaan unessa. Niin ei ole minun palvelijani Mooses, hän on uskollinen koko minun talossani; hänen kanssaan minä puhun suusta suuhun, avoimesti enkä peitetyin sanoin, ja hän saa katsella Herran muotoa"(4 Moos. 12:6–8). Hänellä oli läheisempi yhteys Jumalaan kuin yhdelläkään Jumalan suurista profeetoista. He saivat hurmoksissa ja näyissä kuulla Jumalan äänen. Mutta Moosekselle Jumala puhui välittömästi. Raamattu todistaa, että hänen kuolemansa jälkeen "Israelissa ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin" (5 Moos. 34:10).

Miten kauniisti tässä kuvastuukaan Jeesuksen suhde Isään, sillä täällä maan päällä ollessaankin hän on "ainokainen Poika, joka on Isän helmassa". Jeesus itse sanoi: "Mitä Isä tekee, sitä myös Poika samoin tekee. Sillä Isä rakastaa Poikaa ja näyttää hänelle kaikki mitä hän itse tekee". Ja taas: "Minä ja Isä olemme yhtä". Niin ihmeellinen oli tämä yhteys Isän kanssa, että hän saattoi sanoa: "Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän."

Ilmeisesti Mooses henkilönä kuvaa Jeesusta. Mutta tämä yhtäläisyys ilmenee myös siinä, että Mooses liiton välittäjänä kuvaa uuden liiton Välimiestä.

Mooses on liiton välittäjä ja kuvaa uuden liiton Välimiestä.

Jumala lähetti Mooseksen kansansa pelastajaksi. Synkkä ja toivoton oli Israelin asema raskaan orjuuden ja armottoman sorron alaisena. Ei heillä ollut johtajia, ei aseita eikä kykyä sotimaan. He olivat avuttomat, tuomitut orjuuteen ja perikatoon. Silloin Jumala ilmestyi

Moosekselle Midianin maassa ja sanoi: "Minä olen astunut alas va-paattamaan heidät siitä maasta hyvään ja tilavaan maahan... Niin mene nyt, minä lähetän sinut..." (2 Moos. 3:8–10). Ja Jumala antoi Moosekselle vallan tehdä suuria ihmeitä todistukseksi siitä, että hän oli Jumalan lähettäjä.

"Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa" (Gal. 4:4–5). Hän tuli pelastamaan ihmiskunnan synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Sanoin kuvaamaton oli se kurjuus, jossa me viruimme synnin orjina, avuttomina, perikatoon tuomittuina. Ei löytynyt luotujen joukossa ainoatakaan, joka olisi kyennyt pelastamaan. "Kukaan ei voi veljeensä lunastaa eikä hänestä Jumalalle maksaa sovitusta. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää iäti suorittamatta" (Ps. 49:8,9). Meille avuttomille Isä lähetti Jeesuksen niin kuin hän vakuuttaa: "Itsestäni minä en ole tullut, vaan hän, joka on minut lähettänyt, on oikea lähettäjä" (Joh. 7:28). Suurilla ihmeteoilla hän todisti vastaansanomattomasti, että hän oli maailman Vapahtaja. Sen tähden hän vakuutti: "Ne teot, joita minä teen Isäni nimessä, ne todistavat minusta" (Joh. 5:36; 10:25).

Mooses todella pelasti kansansa. Egyptiä kohdanneiden suurten vitsausten jälkeen koko Israel karjoineen kaikkineen lähti liikkeelle. Kaikki kulkivat kuivin jaloin yli Punaisen meren, eikä ainoakaan jäänyt toiselle puolelle. Mutta takaa ajavat kaikki faraon sotajoukot vaunuineen, hevosineen ja aseineen hukkuivat Punaisen meren aaltoihin. Yksikään ei pelastunut. Samoin aukeni Jeesuksen haavoissa pelastus koko Adamin suvulle. Kaikille aukeni taivas. Kaikille valmistettiin vapaa pääsy pyhimpään Jeesuksen veren kautta. Mutta kaikki meidän vihollisemme — synti, lain kirous, kuolema ja kadotus — hukkuivat Golgatan punaiseen mereen.

Mooses pani kaikki alttiiksi pelastaakseen kansansa. Kun hän viipyi Siinain vuorella, ryhtyi kansa kauheaan epäjumalan palvelukseen. Silloin Jumala uhkasi hävittää heidät kokonaan maan päältä ja lupasi tehdä Moosekselta itselleen suuren kansan. Mutta Mooses rukoili heille armoa ja asetti Jumalan eteen kaikki hänen lausumansa lupaukset. Hän kiiruhti jälleen kansan luo, nuhteli heitä pyhässä kii-vaudessa ja julisti heille Jumalan rangaistusta. Sitten hän sanoi: "Minä nousen nyt Herran tykö — jos ehkä voisin sovittaa teidän rikok-

senne." Vuorella hän rukoili yhä hartaammin: "Voi, tämä kansa on tehnyt suuren synnin... Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi. Mutta jos et, niin pyyhi minut pois kirjoistasi, johon kirjoitat" (2 Moos.32:30–32). Mooses panee kaikki alttiiksi — ruumiinsa ja sielunsa ja iankaikkisen autuutensa tämän kiittämättömän, vastahakoisen kansan tähden.

Tästä liikuttavasta tapahtumasta me käännämme katseemme Jeesukseen: Hänkin nousee vuorelle sovittamaan synnit — koko maailman synnit. Hänen päässään on piikkinen kruunu ja hänen harteillaan on verinen risti. Ristille naulittaessa hän rukoilee: "Isä, anna heille anteeksi!" Mutta Isä vaikenee ja helvetin voimat saavat vapaasti temmeltää. Keskipäivän kirkkaus muuttui puoliyön pimeydeksi. Kadotettujen vaivat raastavat häntä: kadotettujen tuskassa hän huutaa: "Minun Jumalani, minun Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Mutta Jumala ei vastaa — kadotetulle. Hänen täytyy kärsiä loppuun asti kaikkien syntisten iankaikkiset rangaistukset, sillä hänet on tehty synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme. Mutta vihdoin vierii kautta taivaan, maan ja helvetin tuo voiton huuto: "Se on täytetty!" Jeesuksen uhri on riittänyt. Hän on koko maailman syntien sovitus.

Mooses kuvaa Jeesusta myös liiton välittäjänä. Peljättävä oli se näky, kun lakiliitto perustettiin. Siinain vuori suitsusi, salamat leimahtelivat synkeyden keskellä, ja kaikkivaltias Jumala julisti kymmenen käskysanan lain. Kansa vaipui vavisten maahan ja pyysi Moosesta: "Puhu sinä meidän kanssamme, niin me kuulemme. Älköön Jumala puhuko meidän kanssamme, ettemme kuolisi." Juuri tästä pyynnöstä Jumala sanoo tekstissämme: "Mitä he ovat puhuneet, on oikein puhuttu." Ilman välimestä he eivät voineet olla kanssakäymisissä pyhän Jumalan kanssa. Ja sen liiton, joka perustui lain täyttämiseen, he pian rikkoivat. Ilman Mooseksen välitystä he olisivat tyyten hukkuneet.

Mutta tässä kuvataan ja nimenomaan luvataan parempi liitto ja parempi välimies, Jeesus Kristus, niin kuin on kirjoitettu: "Ette ole käyneet... synkeyden, ette pimeyden, ette myrskyn, ette pasuunan kaiun... vaan olette käyneet Siionin vuoren tykö... ja uuden liiton välimiehen Jeesuksen tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri" (Hebr.12:18–24). Se liitto, jonka Jumala teki

meidän kanssamme pyhässä kasteessa, ei perustu meidän tekoihimme. Se perustuu kokonaan Jeesuksen työhön. Siihen saa langennut palata ja löytää siinä armahtavan ja anteeksi antavan Jumalan. "Jos me olemme uskottomat, pysyy kuitenkin hän uskollisena; sillä itseänsä kieltää hän ei saata" (2 Tim.2:13).

Esikuvamme osoittaa vielä, kuinka Jumala vaatii ehdotonta kuuliaisuutta asettamalleen välimiehelle. Kun Mirjam ja Aaron parjasivat Moosesta, niin Jumalan viha syttyi ja Mirjam lyötiin pitaalilla. Aaron hätääntyneenä rukoili Moosesta: "Oi Herrani! Älä pane meidän päällemme syntiä, jonka olemme tyhmyydessä tehneet." Mooseksen esirukouksen kautta he saivat armon. Mutta ankarampi oli tuomio, kun Koorahin joukko nousi kapinaan. Tuskin oli kansa ennättänyt siirtyä pois näiden jumalattomien miesten majoilta, kun maa avasi kitansa ja he suistuivat perheineen kaikkineen elävältä helvettiin. Ja tuli lähti Herran tyköä ja kulutti ne kaksisataa viisikymmentä kansan päämiestä, jotka olivat liittyneet kapinaan. Jumala vaati kuuliaisuutta Moosekselle.

Kuinka paljon enemmän hän vaatii kuuliaisuutta Pojalleen. Hän sanoo tekstissämme Jeesuksesta: "Ja joka ei kuule minun sanojani, joita hän minun nimessäni puhuu, hänet minä itse vaadin tilille" (5 Moos. 18:19). Ken uskossa ei ota vastaan Jeesuksen evankeliumia, hänellä on edessään "hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat." Järkkymätön on tuomio: "Joka ei ole kuuliasinen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä" (Joh.3:36). Muistakaamme siis Pyhän Hengen varoitusta: "Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu, sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljon vähemmän me, jos käännyimme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista" (Hebr.12:25). Hirmuista on Jeesuksen vastustajana langeta elävän Jumalan käsiin.

Kaunis on todellakin tämä kuva, jonka Pyhä Henki muinoin esitti kansalleen tulevasta Vapahtajasta. Siihen katsoen he uskossa toivoivat ja odottivat. Meillä on tämän kuvan ohella itse Jeesus. Hän vie kaikki ne, jotka ovat kuuliaiset hänen sanalleen, luvattuun Kaanaan maahan, taivaaseen. Aamen.

Jeesus — joulun ihme, kirkkaus ja rikkaus

Jouluaattona
(Joulupäivänä, 2. vk.) evankeliumiteksti

Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttaan, sen kaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojal-la on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta. Joh. 1:14.

Joulu lahjoineen, valoineen ja herkuineen heijastaa vain heikosti joulun sydäntä, Herraa Jeesusta. Apostoli Johannes opastaa meitä katselemaan itse joulua, Jeesusta, eikä vain sen himmeää kuvastusta.

Jeesus on joulun ihme.

"Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme" (Joh. 1:14). Tämä ihme on niin suuri, ettei mikään luotu olento voi sitä tajuta eikä tulki-ta. Jeesus on se Sana, joka oli alussa, kun ei mitään muuta ollut. Hän on se Sana, jonka kautta kaikki on tehty — Jumalan henkilöitynyt, elävä, luova sana, kaikkivoipa, kaikkietävä, kaikkialla oleva, ian-kaikkinen, täydellinen, ääretön. Tämä suuri Jumala, jota taivaat ja taivasten taivaat eivät voi käsittää, on tullut ihmiseksi, on syntynyt neitsyestä, on pieni vauva äidin käsivarsilla.

Jumala, joka on Henki, on pukeutunut ihmiskehoon. Hänellä on liha ja veri, aistit ja jäsenet niin kuin meilläkin. Mutta hänessä ei ole syntiä eikä turmelusta. Hän, joka on rikas ja kaiken omistaja, on tul-lut ylen köyhäksi. Hän, joka auttaa kaikkia luotujaan, on avuton lap-si. Hän kasvaa vaatimattomassa kodissa ja tekee työtä ansaitakseen elatuksen. Hän "asui meidän keskuudessamme", sanoo Johannes. Hänellä oli koti, osoite, naapurit.

Tämä Jeesuksen lihaan tuleminen on siis syvä, käsittämätön ih-me, jonka edessä ihminen mykistyy. Ja ellei se kaikki olisi tapahtu-nut meitä varten, emmehän osaisi sen johdosta juhlia. Mutta enkeli tuli ilmoittamaan tuona ensimmäisenä jouluyönä: "Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra."

Hän tulee köyhäksi, jotta me tulisimme rikkaiksi. Hän tulee ihmiseksi kantaakseen kaikki meidän kipumme, sairautemme ja kurjuutemme. Hänet, joka on synnitön, tehdään meidän tähtemme synniksi, jotta me tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.

Jeesuksen lihaantuleminen on siis joulun verraton ihme.

Jeesus on joulun kirkkaus.

"Me katselimme hänen kirkkauttaan", sanoo Johannes, "kirkkautta, sellaista kuin ainokaisella Pojalla on Isältä". Syvän alennuksensa keskellä Jeesuksesta loisti jumalallinen kirkkaus. Tuo kirkkaus välähti jo jouluyönä, kun enkelkuorot lauloivat maan päällä rauhaa ihmisille ja kunniaa Jumalalle korkeuksissa ja kun halvat paimenet kuulivat enkelin synnittömiltä huulilta suloisen evankeliumin maailman Vapahtajasta.

Johannes sai katsella tätä ainokaisen Pojan kirkkautta, kun Jeesus vaelsi ympäri ja teki hyvää. Hän paransi kaikkinaisten tautien runtelemia ja viallisina syntyneitä. Hän ajoi ulos riivaajia, herätti kuolleita ja antoi syntien raskauttamille anteeksiantamuksen riemun.

Ja mikä kirkkaus loistikaan hänen sanoistansa! Ne, jotka menivät häntä vangitsemaan, tunnustivat: "Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu" (Joh. 7:46). Ihmiset "ihmettelivät niitä armon sanoja, jotka lähtivät hänen suustaan" (Luuk. 4:22). Johannes katseli hänen kirkkauttansa, kun Isä taivaasta todisti kirkastusvuorella: "Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt, kuulkaa häntä" (Matt. 17:5). He näkivät hänen kirkkautensa, kun hän vastasi sydänten ajatuksiin: kun hän kärsi, kuoli, nousi ylös kuolleista ja astui ylös taivaaseen.

Jeesus on joulun kirkkaus. Kaikki jouluvalot ja kimaltelevat koristeet ovat siitä vain hämärä kuvastus.

Jeesus on joulun rikkaus.

"Täynnä armoa ja totuutta!" Isältä saatu ainokaisen Pojan kirkkaus oli täynnä, ylitsevuotavaisena, ihan tulvillaan pelastusarmoa. Se eli armoa, koska nuo pelastettavat, sinä ja minä ja koko ihmiskunta eivät ansainneet pelastusta. Kaikki olivat synneillään ansainneet vain ajallisen ja iankaikkisen rangaistuksen. Mutta Isä antoi ainokaisen Poikansa tällaiselle maailmalle. Jeesus syntyi ihmiseksi tällaiseen maailmaan ja otti tällaisten ihmisten synnit, syyt ja häpeät päällensä. "...Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden" (Jes. 53:5).

Täynnä armoa hän antoi itsensä alttiiksi meidän edestämme kehdesta hautaan asti. Adamin lankeemuksessa lankesi kaikkien päälle kuolema ja kadotus. Mutta Jeesuksessa tulvi kaikkien ylitse elämä ja autuus. "Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi" (Room. 5:19).

Jeesus on myös täynnä totuutta, sillä hän on itse Totuus. Kaikki mitä hän on tehnyt, sanonut ja opettanut, on totinen tosi. Se on, niin kuin Paavali sanoo, "varma sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen" (1 Tim. 1:15). "Taivas ja maa katoavat", sanoo Jeesus, "mutta minun sanani eivät koskaan katoa" (Matt. 24:35).

Näin suuri joulun rikkaus meillä on Jeesuksessa. Hän on täynnä armoa ja totuutta. Jeesus on todella joulun ihme, joulun kirkkaus ja joulun rikkaus. Jeesus on joulun sydän. Aamen.

Jouluyön laulu

*Maan yöhön valo leimahti,
ja taivaan kirkas enkeli
toi jouluevankeliumin
maan alimmaisiiin alhoihin:*

*"Oi ällös pelkää, lapsi maan!
Suur-ilon teille tuoda saan,
Ja Herra antaa riemun sen
osaksi kaikkein kansojen:*

*On teille Vapahtaja nyt
Betlehemissä syntynyt —
seimessä päällä pahnojen
te näätte Herran Kristuksen!"*

*Oi, Jeesus, tänne saavuit noin,
ett' taivaaseesi päästä voin;
sä köyhäks tulit päälle maan,
ett' taivaan aarteet omaks saan!*

*Nyt autuudestas iloitsen.
ja kanssa enkel-joukkojen
mä täällä tuskain, murheen yöss'
sen jouluvirren laulan myös:*

*Nyt olkoon korkeudessa
ain' Jumalalle kunnia!
Ja hyvä tahto ihmisten
meill' suosiossa Kristuksen!*

G. A. A.

Jeesus-lapsen neljä nimeä

Joulupäivänä

1. vuosikerta, epistolateksti

Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas. Jes. 9:5

Historian lehdillä moni hallitsija on saanut nimen sen mukaan, minkälainen hän on ollut: Aleksanteri Suuri, Julian Luopio. Wilhelm Valloittaja, Iivana Julma, Fredrik Viisas, mainitaksemme vain muutamia. Raamatun lehdillä kohtaamme myös henkilöitä, joille Jumala on antanut nimen samoista syistä: Niinpä Abramille annettiin nimi Abraham, paljouden isä ja Jaakobille Israel, Jumalan kanssa taistelijä. Monille pyhän historian tärkeille henkilöille Jumala antoi nimen ennen kuin he olivat syntyneetkään.

Samoin on Jumala antanut nimet ainoalle Pojalleen jo 700 vuotta ennen kuin hän syntyi ihmiseksi tänne maailmaan. Näistä nimistä käy ilmi kuka ja minkälainen Jeesus on. Juhliessamme taas Jeesus-lapsen syntymää pysähtykäämme tarkastamaan näiden jumalallisten nimien merkitystä.

Ihmeellinen neuvonantaja

Me kaikki tarvitsemme neuvontaa. On tehtävä ratkaisuja, joiden edessä olemme neuvottomat. On vaikeita ongelmia ja kysymyksiä elämässämme, joihin emme löydä vastausta. Usein saamme sellaisia neuvoja, jotka vievät meidät yhä suurempiin vaikeuksiin. Mutta nyt Jumala on antanut meille Ihmeellisen neuvonantajan. Hänellä on aina oikea neuvo ja hän voi selvittää takkuisimmatkin asiamme.

Ihmiselämän suurin ongelma on synti — kuinka siitä selviytyä ja päästä sovintoon Jumalan kanssa. Siihen ei yksikään ihminen ole omin keinoin löytänyt ratkaisua. Mutta Jeesus on löytänyt neuvon. Hän on omalla verellään päästänyt meidät synneistämme. Nyt hän neuvoo: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä".

Kaikkeen, mitä ihmisen tulee tietää ja uskoa autuaaksi tullakseen, hän antaa selvän neuvon pyhässä sanassaan.

Mutta hänellä on myös oikeat neuvot kaikkiin ajallisen elämämme asioihin. Sillä hän tuli ihmiseksi, veljeksemme, ja on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä, voidakseen auttaa niitä, joita kiusataan. Joudutko tienristeykseen — Jeesus on siinä ennen seissyt ja neuvoo nyt sanassaan oikean tien. Näännyttääkö kuormasi — Jeesus on sen ennemmin kantanut. Pelottaako taistelu — Jeesus on sen jo voittanut. Hän on kärsinyt kaikki kipumme, kokenut kaikki murheemme ja ahdinkomme. Vaikka kukaan ihminen ei sinua ymmärtäisi eikä osaisi sinua neuvoa, älä ole toivoton. Sinulle on syntynyt tämä Ihmeellinen neuvonantaja ja hän kutsuu: "Tulkaa minun tyköni ja oppikaa minusta". Hänellä on aina oikea neuvo. Kysy häneltä neuvoa ja etsi vastausta hänen sanastaan. Hän opastaa sinua koko matkan, niin että voit sanoa: "Sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan" (Ps. 73:23–24).

Väkevä Jumala

Tämä on hänen toinen nimensä. Vaikka hän tuli ihmiseksi, hän on kuitenkin iankaikkisesti Väkevä Jumala, taivaan ja maan kaikkivaltias Herra. Tosi Jumala on lapsena tallin seimessä. Hän syntyi ihmiseksi, lain alaiseksi, voidakseen puolestamme täyttää Jumalan pyhän lain ja kärsiä syntiemme rangaistuksen. Hänellä on ihmisruumis, että hän voisi ruumiissaan kantaa meidän syntimme ristinpuuhun. Hänellä on liha ja veri, että hän voisi uhrata iäti kelpaavan uhrin ja että hänen Jumal-verensä puhdistaisi meidät kaikista synneistämme.

Hän on Väkevä Jumala ja on saanut täydellisen riemuvoiton synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Meikin olemme nyt hänen voitostaan ja voimastaan osalliset uskon kautta. Ei synty saa enää valita meitä, jotka olemme synnistä pois kuolleet elääksemme hänelle.

Me, jotka olemme itsessämme heikot ja kelvottomat, tiedämme nyt, ettei mikään hänen antamansa kärsimys ole meille liian kova eikä mikään hänen meille uskomansa tehtävä ole liian vaikea, sillä "minä voin kaikki hänen kauttaan, joka minua vahvistaa". Tämä Väkevä Jumala on meidän apumme.

Iankaikkinen Isä

Tämä on hänen kolmas nimensä. Vaikka hän on Jumalan Poika, on hänellä Isän nimi koska hänellä on Isän sydän. Hän on ymmärtävä, säälivä, rakastava ja anteeksiantava. Hänellä on isällinen kiintymys jokaiseen lapseensa. Ja hellän isän tavalla hän erikoisesti huolehtii heikosta ja sairaasta lapsestaan. Ja kun hän kurittaa, me tiedämme, että vitsa on tuossa isällisessä kädessä, joka ei ole koskaan liian raskas.

Tämä Betlehemin Lapsi on Iankaikkinen Isä. Hän siis aina auttaa ja armahtaa, neuvoo ja ojentaa, rohkaisee ja innostaa, ilahduttaa ja virvoittaa meitä. Hän on se Daavidin Poika, jota Daavid kutsui Herakseen; hän on meille syntynyt lapsi, josta me sanomme: Iankaikkinen Isä.

Rauhanruhtinas

Tätä Herramme neljättä nimeä ihmiset käyttävät ahkerasti, sillä he ovat väsyneet sotimiseen ja kaipaavat rauhaa. Mutta Jeesus ei anna sellaista rauhaa, jota maailma toivoo. Maailma elää synnissä eikä tahdo, että sen väärää rauhaa häiritään. Se antaisi meidänkin uskoa, kun emme häiritsisi maailman vääriä uskomuksia. Mutta synty on sotaa, se on kapinaa Jumalaa vastaan. Sen tähden jumalattomalla ei ole rauhaa; sen tähden kansat ovat levottomat; sen tähden sodat raivoavat ja hävittävät kansoja.

Rauhanruhtinaana Jeesus on rakentanut rauhan ristinsä veren kautta kapinoivan ihmisen ja vihoitetun Jumalan välille. Ne rauhanehdot ovat sängen suotuisat syntiselle: Ei mitään hyvitystä eikä korvausta ole maksettava, ei sotarikollisuusrangaistuksia! Jeesus sovittelee rikokset, maksoi velat. Syntinen on saanut kaikki armosta an-

teeksi. Heti kun kapinallinen laskee alas aseensa ja suostuu tähän sovitukseseen, hän pääsee kansalaiseksi Jumalan valtakunnassa. Hän saa sydämeensä Jumalan rauhan ja hänestä tulee rauhantekijä. Hän alkaa levittää rauhan evankeliumia, jotta sielut saisivat rauhan. Hän koettaa saada rauhaa omaisten ja naapurien välille; hän rukoilee rauhaa isänmaalleen ja maailman kansoille. Autuaat ovat tämän Rauhanruhtinaan alamaiset.

On joulukuun 25. päivä, Jeesuksen syntymäpäivä. Liity sinäkin siis uskossa ilolla tunnustamaan: "Lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhanruhtinas".

Aamen.

Jeesus-lapsi

*Jeesus-lapsi, seimes luoksi
tahdon rientää katsomaan,
kuinka syntisraukan vuoksi
tulit tänne maailmaan.
Jeesus! — lapsi Marian,
Poika taivaan Jumalan!*

*Jeesus-lapsen täytyy kuolla
ristinpuulla tähteni.
Enkös Sua lemmi, puolla,
paras joululahjani!
Jeesus! — lapsi Marian,
Poika taivaan Jumalan!*

G. A. A.

Iloinen joulu

Joulupäivänä

1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Enkeli sanoi heille: Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.
Luuk. 2:10–11.

Monella on iloinen joulu, kun saa viettää joulua kotona rakkaitensa kanssa. Onhan todellakin iloista, kun lapset saapuvat kaukaa kouluista, sotaväestä, sairaaloista, työpaikoistaan juhlimaan joulua kotona vanhempiensa kanssa.

Toisilla on iloinen joulu, kun ovat voineet ostaa itselleen ja muille arvokkaita lahjoja. Joillakin on iloinen joulu, kun voivat nauttia huveista, herkuista, hienoista vaatteista ja hyvinvoinnista. Monen jouluiilo on siinä, että on juhlien täyttämää aikaa, joululahjoja, vierailuja, joulukoristeita ja -ruokia.

Onko sinulla iloinen joulu? Mikä on ilosi aiheena?

Nuo mainitsemamme jouluiilat ovat lyhytaikaisia, jopa aivan köyhiä ja mitättömiä, jos ei niiden ohella ole jotain paljon kalliimpaa ilon syytä. Taivaan enkeli ilmoitti todellisen, suuren ja pysyvän jouluilon, kun hän sanoi: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa" (Luuk. 2:10–11).

Jumala on antanut meille suuren ilon antamalla pelastuksen synneistämme, joiden tähden kaikki suru ja surkeus on tullut maailmaan. Synti on saastuttanut ajatuksemme, tunteemme ja halumme. Synti määräsi sanamme ja elämämme suunnan. Synti oli syöpyntynyt olemukseemme jo sikiämisessämme. Sen tähden, että olemme syntisiä, olemme synnissä kuolleita, hengellisesti sokeita, Jumalalle vihamielisiä. Synnin tähden tunto oli rauhaton ja olimme ilman toivoa ja ilman Jumalaa. Synti toi tuskan ja kyneleet, kaiken surkeuden ja onnettomuuden. Maailmassa ei voi olla mitään tosi iloa, ei mitään kaunista,

ei mitään puhdasta eikä mitään pyhää, vaan pelko ja pettymys, vaiva ja viheliäisyys kunnes synty on poistettu. Eikä maan päällä löytynyt yhtäkään, joka olisi voinut synnin poistaa.

Mutta Jumala on lähettänyt oman Poikansa ottamaan pois synnin, koko maailman synnin. "Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra". Jumala on tullut ihmiseksi. Hän alentuu köyhyyteemme, häpeäämme, itkuumme ja kaikkeen kurjuuteemme. Hän kantoi sairautemme, kärsi kipumme, koki kauhun ja pelon, kun meidän syntimme raastoivat hänen tuntoaan. Koko kauhean kuorimme hän kantoi ruumiissaan ristinpuuhun.

Jeesuksen syntymä on siis todellisen ja pysyvän ilon aihe. Jumala ei korjannutkaan puolinaisesti ja päällisin puolin ihmislapsen murheita. Hän tarttui ihan alkusyyhyn, syntiin, ja lähetti Poikansa meille pelastajaksi niin kuin Luther kauniisti veisaa:

*'Käy viipymättä auttamaan',
hän lausui Pojallensa,
tuon raukan luokse maailmaan
käy pelastajaksensa.
Hän kuolee, kurja, synneissään,
vaan puolestaan käy kärsimään
sä hänen kuolemansa'.*

*"Ja kuuliaisna Isälleen
nyt Poika jätti taivaan,
ja hänet helma neitsyen
toi veljeksemme vaivaan.
Kun hyökkäs vastaan saatana,
hän salas suuren voimansa,
vei vangiks vangitsijan.*

virsi 302, Martti Luther

Tämä suuri ilo on kaikelle kansalle, sinullekin. Sillä "hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien". Kun jälleen kuulemme jouluevankeliumin, saamme hengessä rientää Betlehemin seimelle. Saamme jättää tälle seimen Lapselle kaikki syntimme, surumme, pelkomme, kuormamme ja kuolemamme. Saamme häneltä lahjana ottaa vastaan anteeksiannoksen, vanhurskauden, rauhan ja iankaikkisen elämän. Saamme uskossa sanoa: "Katso, Jumala on minun pelastukseni; minä olen turvassa enkä pelkää, sillä Herra, Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni, hän tuli minulle pelastajaksi" (Jes. 12:2).

Tosin elämme vielä synnin ruumiissa täällä syntisessä maailmassa, ja saamme siis kokea monta ahdistusta. On sairautta, on huolta ja vaivaa, on pettymyksiä ja vastoinkäymisiä. Mutta meillä on kuitenkin suuri ilo, syntimme ovat anteeksiannetut ja olemme Jumalan rakkaita lapsia. Synnin syy ja tuomio ovat poissa. Kaikki vaivamme ovat vain tarpeellista kasvatusta. Me ylistelemme siis ahdistuksissakin, sillä ahdistus synnyttää kärsivällisyyttä ja kärsivällisyys toivoa, ja toivo ei anna häpeään joutua. Kun meillä on Jeesus, niin kaikkien koettelemustenkin keskellä meillä on iloinen joulu.

Sanomattoman kallis on joululahjamme. Siinä on syntisen vanhurskaus, köyhän rikkaus, sairaan terveys, vangin vapaus, ymmärtämättömän viisaus, heikon väkevyys, arvottoman kunnia ja kuolevan elämä. Kauneimmatkin joulutervehdykset ovat vain heikko heijastus siitä tervehdyksestä, minkä Jumala lähetti enkelinsä kautta: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra." Kalleimmatkin joululahjat ovat vain köyhiä muistuttajia siitä lahjasta, jonka Jumala on meille antanut.

Riemuitse siis, ystäväni! Sinulle on Jumala antanut iloisen joulun! Aamen.

Tunnustukseni Seimen Lapselle

Joulupäivänä

1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Luuk. 2:10–11.

Kiiruhdan seimen luo. Sinne minulla ei olisi halua enkä sitä löytäisikään maailman pimeydessä. Mutta laupeuden Isä on minullekin lähettänyt sanoman: "Teille on tänään syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra." Se sana syytti halun ja ohjaa askeleeni. Kumartuen astun matalasta ovesta seimikehtosi luo, rakkahin Jeesus-lapsi.

Miksi tulit näin suureen köyhyyteen — talliin pahnain päälle? Siksihän tulit, että minä, joka kaikki tuhlasin, pääsisin jälleen rikkaaksi. Vihan lapsenahan synnyin, vuoteenani turmelus, peittonani pimeys; edessäni orjuuden taakka, vartijan iskut ja toivoton kuolema. Mutta sinä tulit — ja kaikki on muuttunut! Jeesus, ihmisen, Jumalan Poika, Sinä olet sijaiseni, välimieheni, edesvastaajani! Otit vastataksesi siitä, että minä olen synnissä siinnyt ja syntynyt. Tulit ihmiseksi, lihaani ja vereeni, sikisit Pyhästä Hengestä ja synnyit neitsyestä ilman syntiä. Otit vastataksesi siitä, että minä raukka olen kaikkena elinaikanani syntiä tehnyt. Tulit tyköni syntiseen, jumalattomaan maailmaan. Otit vastataksesi siitä, että minun olisi pitänyt kuolla ilman toivoa ja joutua iankaikkiseen helvetin tuleen. Kuolet puolestani vanhurskaan Isän hylkäämänä, kiroamana, helvetin aaltojen puhaltessa ylitsesi.

Näinkö pitää olla? Eikö muuta keinoa löydy näin pienen, halvan olennon, kurjan syntisen auttamiseksi? Sinä kaikkivoipa, kaiken luoja, tulet avuttomaksi ihmisten hoitoon. Sinä maailmojen Herra tulet kaikkien palvelijaksi, kaikkia köyhemmäksi. Sinä, korkein puhtaus ja pyhyys, tulet synniksi; Sinä siunaus ja kaiken siunauksen lähde, tulet kiroukseksi. Sinä, joka olet iankaikkinen elämä, jolla ainoalla on elämä itsestensä, Sinä kuolet! Oi, sano: niinkö surkea on asemani, niinkö mittaamaton rakkautesi?

Ah, totta se on! Seimeäsi varjostaa risti; tallista käy polku Golgatalle. Jouluyön sävelet vaimenevat pitkänperjantain sekasortoon. Riemulliset enkeliparvet, jotka riemulauluin saattelivat Sinua tänne, pian vetäytyvät murheesta mykistyneinä takaperin, kun Sinä suurella huudolla ja kyynelillä painat piikkikruununisen pääsi kuolemaan.

Vapahtaja, **minun Vapahtajani!** Kuinka voisinkaan kieltää Sinulta sitä nimeä! Tässä siis syntini — peritty turmioni — pahat ajatukseni, sanani, työni. Ne lyövät ja pistävät Sinua; ne häpäisevät ja ivaavat; ne sitovat kätesi ja repivät okailta otsasi; ne lävistävät nauiloilla kätesi ja jalkasi; ne puhkaisevat keihäällä sydämesi; ne vetävät ylitsesi Isän vanhurskaan vihan, Hänen lakinsa ankaran tuomion; ne taluttavat kimppuusi kaikki helvetin voimat. Tässä pelkoni — sen yllättämänä Sinun täytyy verta hikoilla yrttitarhassa. Tässä suruni ja kyyneleeni — niiden tähden täytyy silmäsi vuotaa kunnes ne kyynelissä sammuvat kuolemaan. Tässä häpeäni, joka tuo päällesi kaikki herjaustulvat, kunnes kuolet häpeällisimmän kuoleman pahantekijäin keskellä. Tässä kaikki tuskani ja sairauteni — ne runtelevat, kunnes kuumeiset huulesi halkeilevat ja kielesi tarttuu suusi lakeen. Tässä kuolemani, helvettini, jonka hirmuiseen kitaan Sinun täytyy vajota.

Vapahtaja, **minun Vapahtajani!** Sinä olet kaikki voittanut: veereesi hukutit kaikki, kaikki syntini, vanhurskaudellasi minut kokonaan peitit. Suruni, pelkoni Sinä hävität ja vakuutat: "Älköön sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." Kuolemani Sinä kukistit ja toit valoon elämän ja kuolemattomuuden. Onnettomuuteni Sinä poistit ja teit minut iäti onnelliseksi. Sinä suljit minulta helvetin ja avasit minulle taivaan oven. Olet Vapahtaja, enkä voi, en uskalla tätä epäillä. Omaksesi, rakkaaksesi saan jäädä, näin syntisenä, näin kurjana, näin huonona, näin vaivaisena.

Jeesukseni. Nyt tahdon elää Sinulle, rakastaa Sinua, palvella Sinua. Siksi polvistun seimesi luo ja rukoilen: Ota sydämeni! Täytä se rauhallasi, valollasi, voitollasi, että se sykkisi ainoastaan Sinulle ainiaan. Ota jalkani! Tee ne alttiiksi juoksemaan jälkiäsi, estä eksymästä ja kompastumasta. Ota käteni! Tee ne taitaviksi ja ahkeriksi työssäsi. Ota ymmärrykseni! Pyhitä ja valaise se kaikkea riivaajien viisautta paremmaksi. Ota muistini, etten unohtaisi kaikkea hyvää, mitä Sinä olet tehnyt, ja että kasvaisin pyhien totuuksiesi muistami-

Tunnustukseni Seimen Lapselle

sessä. Ota ruumiini, että se olisi Sinulle otollinen uhri. Ota aikani, varani, kuntoni ja kaikkeni!

Niin, Sinä olet minun ja minä olen Sinun, rakas seimen Lapsi. Kiitos, että tulit Vapahtajakseni ja ajoit kaikki minun sieluni asiat! Kiitos, että talutit minua seimesi luo ja kirkastit minulle sen, että olet Vapahtajani, eikä ainoastaan minun, vaan koko maailman. Kiitos, että olet joululahjamme, -valomme ja -ilomme. Kiitos, että saan paimenten kanssa mennä kertomaan kaikille, mitä olen nähnyt ja kuullut seimesi ääressä.

*"Autuuten', elämäni, sun
Omakses aivan antaun;
Mä tahdon Henkes voimalla
Sua ikuisesti palvella."*

Aamen.

Jumalan armo

Toisena joulupäivänä
(Joulupäivänä, 3. vk.) epistolateksti

Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille ja kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa, odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä, hänen, joka antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa meidät it-selleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee.

Tiit. 2:11–14

Armo merkitsee rakkautta, hyvyyttä ja sääliä sellaista kohtaan, joka ei ole millään tavalla sitä ansainnut. Me ihmiset olemme sellaisia, jotka tarvitsemme aivan ääretöntä armoa Jumalan edessä, sillä me olemme suuria syntisiä. Meidän pahat tekemme huutavat aivan taivaaseen asti kosta ja rangaistusta. Pahat ajatuksemme, halumme, sanamme ja tekemme ovat epälukeisat kuin meren hiekka tai kuin taivaan tähdet. Me todella tarvitsemme Jumalan armoa. Mutta Jumalan sana ilmoittaa meille, että me olemme todella saaneet armon. Se on pelastava armo.

Pelastava armo

"Sillä Jumalan armo on ilmestynyt pelastukseksi kaikille ihmisille." Tämän armon ilmestyessä enkelit ilmoittivat: "Teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus Herra." Hän otti meidän paikkamme Jumalan lain edessä, kun Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen päällensä. Lain kiroamana "hän antoi itsensä meidän edestämme lunastaakseen meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistaa meidät it-selleen omaisuudeksi kansan, joka hyviä tekoja ahkeroitsee" (Tiit. 2:14).

Koska Jeesus on aikanaan kuollut jumalattomien edestä, armo on tulvimalla tullut meidän kaikkien osaksi. Meidän pahat tekomme ovat sovitetut, meidän syntimme ovat kaikki anteeksiannetut. Tämän armon hän osoitti meille henkilökohtaisesti pyhässä kasteessamme. Silloin Pyhä Henki synnytti meissä uuden elämän, Jeesus puetti meidät vanhurskaudellaan ja Isä Jumala omisti meidät lapsikseen. Tätä armoa hän on pitänyt tarjolla ja yhä tarjoaa kasteen armosta langenneille — sinullekin, jota synty painaa ja Jumalan viha ja tuomio pelottaa.

Tämä armo on todella pelastava armo. Se kerskaa tuomiota vastaan. Se huutaa anteeksiantamusta. Se esittää sinulle sovitetun Jumalan. Se tuo sinulle pelastuksen ihan ilmaiseksi, aivan sulana lahjana ilman mitään sinun omaa ansiotasi tai mahdollisuuttasi. Ja tämä armon sana synnyttää uskon, luottamuksen Jumalan armoon, niin että voit uskossa omistaa tämän suuren pelastuksen.

Kasvattava armo

Tämä armo, sanoo apostoli, "kasvattaa meitä, jotta me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa". (Tiit. 2:12). Tämä Jumalan pelastava armo, kun se uskossa omistetaan, vaikuttaa monitahoisesti.

Yhdeltä puolen se panee hylkäämään jumalattomuuden, toisin sanoen, sellaisen vaelluksen, jossa Jumala ei ole mukana. Me emme enää tahdo ajatella sellaista, mistä Pyhä Henki nuhtelee ja tulee murheelliseksi. Me emme enää tahdo puhua muuta kuin sellaista, joka on rakentavaa ja hyödyksi niille, jotka kuulevat. Me emme enää tahdo laiminlyönneillä eikä muilla rikkomuksilla toimia vastoin Jumalan tahtoa.

Tämä armo opettaa myös hylkäämään maailmalliset himot. Kosto, viha, ahneus, hekuma, kateus, itsekkyyys, epäluulo, turhan kunnian pyyntö ja kaikki, mikä himoja herättää, on vastoin Jumalan armoa. Armoitettu sielu pyytää siis paeta sellaista. Armo, jota Jumala on hänelle osoittanut, on hänelle ylen kallis ja pyhä, voimallinen ja vaikuttava. Kuinka hän voisi vetää näin ihmeellisen armon pahuuden peitoksi! Armo kasvattaa jokapäiväisessä kilvoittelussa hylkäämään jumalattomuuden ja maailmalliset himot, joiden vallassa maailman lapset elävät.

Toiselta puolen Jumalan armo kasvattaa meitä, että "eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa". Siveä ihminen on hienotuntoinen ja kaino, on vaatimaton ja käyttäytyy arvokkaasti niin kuin Jumalan lasten tulee. Armo kasvattaa elämään vanhurskaasti. Armosta elävä tahtoo siis menetellä oikein kaikissa asioissa. Hän ahkeroi olla nuhteeton eikä kenellekään pahennukseksi.

Jumalan armo kasvattaa elämään "jumalisesti nykyisessä maailmanajassa", Siis juuri sellaisena aikana kuin meidän on suotu elää tässä maailmassa, armo opettaa meitä soveltamaan Jumalan sanan juuri oman aikamme ongelmiin, katsomukseen, tapoihin ja harrastuksiin. Jumalan sana on aina ajankohtainen ja tässä sanassa meille tulviva Jumalan armo kasvattaa meitä nykyaikaisiksi jumalisuudessa. Me käytämme nykyajan keksintöjä, tietoja ja saavutuksia Jumalan palvelemiseen ja siis hänen kunniallisen armonsa kiitokseksi.

Kruunaava armo

Jumalan armon omistajina me myös odotamme "autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestystä". Kun me pääsemme syntiemme vankeudesta ja pahan omantunnon vaivoista Jumalan rauhaan ja autuuden iloon, me pääsemme myös elävään toivoon. Toivossa odotamme suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen ilmestystä. Kaikki ajan merkit viittaavat siihen, että Herran tulemus on lähellä. Se, joka on päässyt Jumalan pelastavan ja kasvattavan armon omistajaksi, tietää, että hänen toivonsa täyttyy varmasti. Suuri Jumalamme

Jumalan armo

ja Vapahtajamme on ilmestyvä kirkkaudessa. Silloin, jos vielä elämme ruumiissa tai jos ruumiimme on haudan mullassa, se muuttuu ajanrahdussa turmeltumattomaksi ja kuolemattomaksi, Jeesuksen kirkkaan ruumiin kaltaiseksi.

Tämä on siis autuaallinen toivo, sillä me odotamme niin suurta, että järki ei voi sitä lainkaan käsittää. Se on autuas toivo, kun se varmasti toteutuu yli kaikkien aavistusten. Jumalan armo on saattanut meidät tähän autuaalliseen toivoon, jossa me nyt elämme. Tämä armo on tullut meille Jeesuksessa, Vapahtajassamme, joka on lunastanut meidät kaikesta laittomuudesta ja puhdistanut meidät omaisuuskansakseen.

Siinä armossa me nyt seisomme ja elämme. Siinä armossa me olemme pelastetut. Siinä armossa me elämme Jumalan lapsina. Siinä armossa me siirryimme kirkkauteen ja saavutamme elämän kruunun.

Suuri on sinun armosi, Jumala! Se ylettyy taivaisiin asti. Se pohjaa syvimvät kuoleman kuilut. Armon turvissa me elämme jumalisesti, kuolemme autuaasti ja pääsemme taivaaseen, jossa iäti kiitämme ja ylistämme Jumalan ihmeellistä armoa.

Jumala pitää meistä huolen

Joulun jälkeisenä sunnuntaina
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Mutta kun Herodes oli kuollut, niin katso, Herran enkeli ilmestyi unessa Joosefille Egyptissä ja sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan, sillä ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä". Niin hän nousi, otti lapsen ja hänen äitinsä ja meni Israelin maahan. Mutta kun hän kuuli, että Arkelaus hallitsi Juudeaa isänsä Herodeksen jälkeen, niin hän pelkäsi mennä sinne. Ja hän sai unessa Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle. Ja sinne tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret; että kävisi toteen, mikä profeettain kautta on puhuttu: "Hän on kutsuttava Nasaretilaiseksi".

Matt. 2:19–23.

Pako ulkomaille — sehan on tuttua miljoonille nykyaikana. Sellaiseen vaikeuteen joutui Joosef vaimonsa Marian ja pienen Jeesuslapsen kanssa. Niiden vaikeuksien lisäksi, joita he olivat kokeneet Betlehemissä, täytyy heidän nyt lähteä Egyptiin. Varmaankin heidän vanha ihmisensä nuristen kysyi: Jos olemme saaneet erityisen armon Jumalalta, miksi sitten joudumme tällaisiin vaikeuksiin? Samat kokemukset ovat uskovaisilla tänäkin päivänä. Sen tähden tarvitsemekin sitä lohdutusta ja valoa, joka sisältyy yllämerkittyihin Jumalan sanoihin. Tahtoisimme niistä tällä kertaa alleviivata itsellemme tämän totuuden: *Jumala pitää meistä huolen.*

Tämä on lohduttava totuus.

Elämämme ei ole sokean sattuman eikä kylmän kohtalon varassa, vaan rakastavan, kaikkivaltiaan Isän kädessä. Hän ei tosin ole luvannut meille vaivatonta huvimatkaa, mutta hän on luvannut pitää meistä huolen. Siihen huolenpitoon kuului Joosefille, Marialle ja Jeesuslapselle tuo vaivalloinen matka ja olo Egyptissä. Siihen huolenpitoon kuuluvat myös meidän kärsimyksemme, nekin, joiden alla kenties olemme tällä hetkellä.

Ilman Kristus-lasta ei Joosefilla ja Marialla olisi ollut näitä vaikeuksia, vaan he olisivat saaneet rauhassa asua pienessä kodissaan. Ilman Jeesusta meidänkin elämämme olisi monessa suhteessa lihalle ja verelle paljon mukavampaa. Mutta silloin olisimme niitä onnettomia, joiden hyvä osa on tässä maailmassa ja joiden loppu on kadotus.

Nyt kun meillä on Jeesus, meillä on myös rauha syntiemme anteeksi saamisessa; meillä on autuutemme ilo; meillä on uusi, elävä toivo. Mutta me olemme myös joutuneet samaan luokkaan tässä maailmassa kuin Jeesuskin. Hänelle ei ollut tilaa majatalossa, ei Betlehemiä, ei Nasaretissa ja lopuksi ainoastaan ristinpuussa. Helppompaa ei ole meilläkään, kun Jeesuksen omistamme. Emme sovi enää maailmaan. Se oppi, se usko, se tunnustus, jonka Jeesus antaa, vetää selvät rajat. "Minä olen antanut heille sinun sanasi", sanoi Jeesus, "ja maailma vihaa heitä."

Mutta miksi tulee meille omassa elämässämme niin paljon pettymyksiä, suruja, vastoinkäymisiä ja vaivoja, joilla ei näytä olevan mitään yhteyttä sen kanssa, että meillä on Jeesus? Yhteys on selvä. Ilman pakomatkaa Egyptiin Joosef ja Maria olisivat menettäneet Jeesuksen. Ilman vaivoja ja ahdistuksia mekin pian hänet menettäisimme. Kuona irtaantuu kärsimysten ahjossa. Risti ajaa rukoukseen. Häntä pakottaa lähemmä Auttajaamme. Sanan aarteet aukenevat ristin alla. Jumala näkee vaaramme ennen kuin me niistä mitään tiedämme ja toimittaa meitä ristin tielle. Hän kieltää meiltä ajallista hyvää silloin kun se vaarantaa meidän autuuttamme. Kun vaara on vältetty, hän voi antaa menetetyn takaisin, vieläpä moninkertaisesti. "Ennen kuin minut nöyryytettiin, minä eksyin, mutta nyt minä noudatan sinun sanaasi" (Ps. 119:67).

Jumala pitää meistä ihmeellisesti huolen kaikissa vaikeuksissa. Ennen pakomatkaa Jumala lähetti itämaan viisaat tuomaan kultaa köyhälle Joosefille ja Marialle. Sitten hän lähettää enkelinsä heitä neuvomaan ja varjelemaan. Jumalalla on meillekin varattuna kaikkea sen mukaan kuin päivämme ovat. Etukäteen Jumala on jo ottanut

kaikki huomioon. Vaikka tie on ummessa, ei ole läpipääsemätöntä paikkaa. Ja hän niin mittasi kärsimystemme maljan, ettei siinä ole yhtään tarpeetonta pisaraa. Ei ole kuormassamme yhtään liikaa painoa eikä tuskaintiessä tarpeetonta pituutta. Ja kaikki on varmasti myötävaikuttava parhaaksi niille, jotka Jumalaa rakastavat. Sitten myrskyn jälkeen on jälleen tyven, ponnistusten perästä on lepoa. Kärsimysten jälkeen Jumala on sanova rakkailleen: "Ne ovat kuolleet, jotka väijyivät lapsen henkeä." Näin on lopulta turhaan raukeava kaikki perkeleen ja maailman raivo.

Jumalan huolenpito on siis lohduttava totuus. Mutta tämä on myös velvoittava totuus.

Tämä on velvoittava totuus.

Se ennen kaikkea velvoittaa meitä luottamaan Jumalan huolenpitoon. Niinä synkkinä päivinä, jolloin Joosef oli aikonut purkaa kihlauksen, Jumala oli neuvonut: "Älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se mikä hänessä on sinnyt, on Pyhästä Hengestä." Joosef uskoi Herran sanan ja noudatti sitä. Kun Jumala käski hänen ottaa lapsen ja äidin ja paeta Egyptiin, niin hän uskossa totteli Herran sanaa. Taas kun Jumala sanoi: "Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja mene Israelin maahan", Joosef teki niin.

Samoin on meidänkin uskossa jätettävä elämämme ja kaikki asiamme Jumalan haltuun. Kun Joosefin tavoin pitäydymme hänen sanaansa, saamme olla varmat siitä, että kaikki on kääntyvä parhaaksemme. Ja kun saamme kokea hänen huolenpitoaan, sitä suuremmalla luottamuksella ja ilolla saamme jättää tiemme Herran haltuun. Sillä tämä kaikkivoipa Jumala on meidän rakas Isämme, joka Poikansa uhrikuoleman kautta on sovittanut meidät itsensä kanssa antaen meille kaikki syntimme anteeksi. Kasteessa hän synnytti meidät lapsikseen ja puki meidät Kristuksen vanhurskaudella. Kaikissa elämämme vaiheissa voimme nyt sanoa: "Sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan" (Ps. 73:23–24). Hän vakuuttaa: "Unhottaako vaimo rintalapsensa, niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? Ja vaikka he unhoittaisivatkin, minä en sinua unhoita" (Jes. 49:15).

Tämä myös velvoittaa meitä etsimään Jumalalta neuvoa ja ohjausta. Kun Joosef Jumalan sanaa seurattessaan tuli Israelin maahan, joutui hän vaikean ratkaisun eteen. Varmaankin hän jälleen etsi Jumalalta neuvoa, sillä meille sanotaan, että hän sai "Jumalalta käskyn ja lähti Galilean alueelle". Mekin joudumme tilanteisiin, joissa on tehtävä ratkaisu. Etsikäämme silloin uskonrukouksessa Jumalalta ohjausta. Hän on sen antava. Hän varmasti aikanaan selvittää takkuisetkin asiat ja ratkoo elämän pulmalliset ongelmat. Ei ole elämäsämme sellaista vaikeutta, josta Jumala ei voisi meitä päästää. Ei ole surua, johon hänellä ei olisi lohtua; ei ole tuskaa, johon hänellä ei olisi lääkettä. Vapahtajastamme profeetta ennustaa, että hän on Ihmeellinen neuvonantaja, väkevä Jumala, iankaikkinen Isä.

Mutta Jumalan huolenpito velvoittaa meitä myös tyytymään hänen johdatukseensa. Ei hän aina anna, mitä me toivomme, eikä johda kulkuamme niin kuin me haluaisimme. Mutta niin kuin Joosef ja Maria nurkumatta tyytyivät Jumalan johdatukseen, niin tulee meidänkin taipua Jumalan tahtoon. Sillä hän tietää, mikä on paras meille sekä aikaa että iankaikkisuutta varten.

*"Vain sun tietäs tahdon käydä,
Herra, omaa tietä en,
jos sä ruusuin taikka okain
mulle tahdot kylvää sen.
Sillä vain sun tielläs, Herra,
okaat ruusuiks aukeaa,
kun taas muilla teillä ruusu
okaan viimein kasvattaa."*

Merellä oli laiva kovassa myrskyssä. Matkustajat olivat pelon vallassa. Mutta eräs pieni poika ei näyttänyt lainkaan pelkäävän eikä hätäilevän. Vihdoin joku kysyi häneltä: "Etkö sinä ollenkaan pelkää?" "En", vastasi poika, "isäni on tämän laivan kapteeni." Taivaallinen Isämme on kapteeni meidän elämämme laivalla. Miksi siis pelkäisimme? "Jumala on meidän turvamme ja väkevyytemme, apumme hädässä aivan vahva. Sen tähden emme pelkää, vaikka maa järkkäisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat" (Ps. 46:2–3). Herra pitää meistä huolen. Aamen.

"Vielä tämä vuosi"

Uudenvuodenpäivänä
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja hän puhui tämän vertauksen: "Eräällä miehellä oli viikunapuu istutettuna viinitarhassaan; ja hän tuli etsimään hedelmää siitä, mutta ei löytänyt. Niin hän sanoi viinitarhurille: 'Katso, kolmena vuotena minä olen käynyt etsimässä hedelmää tästä viikunapuusta, mutta en ole löytänyt. Hakkaa se pois; mitä varten se vielä maata laihduttaa?' Mutta tämä vastasi ja sanoi hänelle: 'Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi; sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää; mutta jos ei, niin hakkaa se pois'."

Luuk. 13:6–9.

Pikajuna porhalsi vinhaa vauhtia. Eräässä vaunussa istui mm. nuori saksalainen morsian; hän oli matkalla häihinsä ja uuteen kotiin uudessa maassa. Vaunussa oli myös vanki, käsirautoilla kytketty lainvalvojan, joka vei häntä vankilaan. Aika on niin kuin tuo pikajuna. Se kiittää nopeasti eteenpäin ja vie meitä päämäärän. Se vie toisia taivaalliseen kotiin veri-y tarkoitetaan Ikänsä Jeesuksen luo. Mutta toisia se vie vankeina iankaikkiseen rangaistukseen. Kaikki olemme matkamiehiä. Vuosiluvun muuttuminen muistuttaa meitä, että kohta ollaan perillä. Minkälainen on sinulla määränpää iankaikkisuudessa? Onko edessä iankaikkinen elämä vaiko iankaikkinen kadotus? Kaikki riippuu siitä, miten käytämme tämän lyhyen armonajan.

Lukemassamme vertauksessa Jeesus osoittaa, kuinka kelvottomasti moni on käyttänyt saamansa armonajan. Olemme kukin kuin tuo istutettu viikunapuu Jumalan viinitarhassa. Tarhan omistaja tuli etsimään hedelmää viikunapuustaan, mutta ei löytänyt. Puu määrättiin hävitettäväksi, mutta tarhuri, Herra Jeesus, pyysi tuolle puulle vielä yhden vuoden armonaikaa. Moni meistä on vain Jeesuksen esirukousten tähden vielä täällä armonajassa. Astuessamme uudenvuoden kynnyksen yli eteemme nousee sangen vakavana ja velvoittavana kysymys: **Kuinka voimme oikein käyttää saamamme armonajan?**

Meidän tulee huomata, että elämämme todellakin on armonaikaa.

Se on kokonaan Jumalan sulaa armoa, että olemme vielä elävien maassa. Jumalan edessä ei ainoallakaan meistä ole mitään elämisen oikeutta, sillä me olemme syntisiä. Hedelmäpuu on tarhassa vain sitä varten, että se kantaisi hedelmää. Tuo viikunapuu oli ollut hedelmätön jo monta vuotta. Ei se vastannut tarkoitustaan, eikä ollut siis mitään syytä sen jatkuvaan oloon tarhassa. Meidätkin Jumala on luonut, lunastanut ja pitänyt yllä vain yhtä tarkoitusta varten: että tuntisimme Jumalan ja kantaisimme hänen tuntemisensa mukaista hedelmää.

Näistä hedelmistä Raamattu sanoo: "Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensä hillitseminen" (Gal. 5:22). Löytääkö Jumala meistä tällaista hedelmää tänä päivänä? Miten on rakkautemme laita? Ehkä se kohdistui vain omaan itseemme. Jos rakkaus vaatii — niin kuin se aina vaatii — antamista, uhrausta, palvelua, kärsimistä, ehkäpä rakkautta ei löytynytäkään, ei Jumalaa eikä lähimmäistä kohtaan. Ja onko meillä todellinen ilo, ilo Herrassa, ilo autuudessamme, vai olivatko ilon aiheina maalliset ja katoavaiset? Onko omantunnon rauha, rauha syntien anteeksisaamisessa ja sovinnossa Jumalan kanssa? Ja miten on noiden toisten Hengen hedelmien laita? Ehkä niiden asemesta hän löytääkin meistä kärsimättömyyttä, tylyyttä, häijyyttä, uskottomuutta, ylpeyttä ja itsekkyyttä.

Hengen hedelmien puute osoittaa, ettei ole Hengen elämää. Ei ole Jumalan mielen mukaista murhetta syntiemme tähden eikä Hengen synnyttämää uskoa syntien anteeksisaamiseen. Kun ei ole uskoa Herraan Jeesukseen, niin myöskään voi olla uskon hedelmiä. Sillä uskon ensimmäisiä hedelmiä ovat rakkaus, omantunnon rauha ja autuuden ilo. Koetelkaamme siis itseämme, olemmeko uskossa. Tekstissä erityisesti puhutaan laiminlyönnin synneistä. Kauhein laiminlyönti on olla uskomatta Jeesukseen Vapahtajanamme. Jos se laimin-

lyödään, silloin seuraavat kaikki muutkin laiminlyönnit. Onhan se sanomatonta Jumalan armoa, että sellainenkin ihminen, joka on vastustanut Pyhän Hengen työtä eikä ole paennut Jeesuksen ansion turviin, saa vielä elää täällä armonajassa. Sulaa armoa se on, että myös sellainen, jonka uskonelämä on riutunut ja sammumaisillaan, saa vielä alkaa uuden armovuoden. Sanokaamme Jeremian kanssa: "Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet" (Val. 3:22).

Huomaamme edelleen, että elämämme on todella armonaikaa, kun muistamme, missä tuo puu oli. Ei se kasvanut villinä hoidon puutteessa, vaan oli istutettu viinitarhaan. Meidätkin on istutettu Pyhässä Kasteessa Jumalan tarhaan, hänen seurakuntaansa. Hän on säädöksillään aidannut sen ja on erottanut sen maailmasta. Olemme tarhassa, jossa on puhdas Jumalan sana ja väärentämättömät sakramentit ja jossa taitava tarhuri, Herra Jeesus, hoitaa meitä saarnavirkansa kautta rikkailla armonvälineillä. Kuinka paljon onkaan niitä, joilla ei ole tällaista armoa! He ovat joko näkyvän kristillisen seurakunnan ulkopuolelle tai ovat sellaisessa tarhassa, joka ei ole hoidettu, jossa aidat ovat kumossa ja jossa ei ole Jumalan sanan puhdas oppi. Kulunut vuosikin on ollut todellisen, rikkaan armon kultaista aikaa, kun sanan ja sakramenttien kautta Jumalan pelastava armo on tulvimalla tullut osaksemme.

Onpa tänä aika ollut monelle aivan erikoisessa mielessä armonaikaa. Tuo hedelmätön puu sai vielä jäädä tarhaan vain tarhurin esirukousten tähden. On niitä, joiden kohdalla Jumala on sanonut: "Hakkaa se pois!" Jumalan kärsivällisyys ja pitkämielisyys loppuu, kun ihminen jatkuvasti vastustaa hänen sanaansa ja hänen Henkensä armoitustyötä. Hän poistaa tarhastaan tuon kelvottoman puun ja heittää sen helvetin roviolle palamaan. Monen kohdalla olisi varmaankin niin tapahtunut kuluneena vuonna, ellei armonaikaa olisi vielä lisätty Jeesuksen tähden. Sitä on jatkettu vain määrätty, lyhyt aika. Se on pian mennyt ohi. Vähän aikaa on enää jäljellä kuulla Jumalan pelastavaa sanaa. On vain vähän aikaa enää tilaisuus kantaa evankeliumin mukaista hedelmää. Nyt on otollinen aika, nyt on pelastuksen päivä. Huomenna voi kuoleman kirves jo katkaista puun.

"Vielä tämä vuosi"

Elämämme on siis todella armonaikaa. Mutta voidaksemme oikein käyttää tämän lyhyen armonajan, meidän tulee ottaa vastaan tarjolla oleva Jumalan armo.

Meidän tulee ottaa vastaan tarjolla oleva Jumalan armo.

"Herra, anna sen olla vielä tämä vuosi, sillä aikaa minä kuokin ja lannoitan maan sen ympäriltä. Ehkä se ensi vuonna tekee hedelmää, mutta jos ei, niin hakkaa se pois." Näin tarhuri Jeesus on rukoillut puolestamme. Hän ei tahdo, että yksikään hukkuisi. Hän tekee kaiken, mitä tehdä voidaan, syntisen pelastamiseksi.

Hän alkoi kuokkia tuon tarhassa olevan hedelmättömän puun ympäriltä. Hän kitki pois muut kasvit ja muokkasi maan pehmeäksi. Niin hän on tehnyt meillekin. Koettelemusten kuokalla hän on hakanut pois nuo vahingolliset kasvit ja pensaat, jotka ovat estäneet uskonkuuliaisuutta. Hän on tehnyt kuohkeaksi tuon kovan ja ketoontuneen maan. Hän on polkenut lain lapion syvälle juuriin saakka, että synty paljastuisi ja heräisi nälkä ja jano armon perään.

Tuohon muokattuun maahan hän on sitten runsaasti sirotellut ravintoaineita. Vapahtajanrakkautensa ylenpalttinen suuruus, kalliilla verellään ansaittu anteeksiantamuksen rikkaus, hänen jumalallisen armonsansa runsaus, kaikki pantiin tuon syntisen kohdalle. Näin on kas-teessa annettu lupaus, uudestisyntymisen peso ja Pyhän Hengen uudistus runsaana vuodatettu ylitseesi. Näin on sovintoveren puhdistava voima, Jumalan armahtava laupeus ja kaikki autuuden aarteet sinulle kannettu evankeliumin sanassa. Näin on eteesi asetettu taivaalliset herkut Jeesuksen ruumiin ja veren sakramentissa. Näin tarjotaan sinulle lahjana, armosta ilmaiseksi anteeksiantamus, autuus ja elämä. Tämä on nyt armonajan oikeaa käyttöä, että otat vastaan Jumalan suuren, ihmeellisen armon.

Jumala on tehnyt kaikkensa sinun pelastamiseksi. Jeesus aikanaan kuoli jumalattomien edestä ja hankki sinullekin iankaikkisen lunastuksen. Sinulla on ollut hänen sanansa ja sakramenttinsa puh-taina kaikessa rikkaudessaan. Niiden kautta on Pyhä Henki ahkerasti

"Vielä tämä vuosi"

ja uskollisesti työtään tehnyt, jotta pelastava usko syntyisi ja vahvistuisi. Ei ole yhtäkään syytä, miksi sinä et olisi kristitty, Kristuksen uskovainen. Hän on poistanut kaikki esteet. Kaikki tilaisuudet hän on sinulle antanut. "Mitä olisi viinitarhalleni vielä ollut tehtävä", hän kysyy, "mitä en olisi sille tehnyt?" (Jes.5:4). Oi, käytä siis hyväksesi Jumalan armo!

Jumala on myös tahtonut saada meitä uskovaisiaan kasvamaan armossa ja meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tuntemisessa, niin että meissä oleva Jumalan ihminen olisi täydellinen, valmis kaikkiin hyviin tekoihin. Meille on opetettu, ei vain muutamia lempikohtia Jumalan sanasta, vaan kaikki hänen neuvonsa. Kaikki mikä on kirjoitettu, on tarpeellinen meille opetuksesi, nuhteeksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa. Ei Jumala tahdo, että me jäämme keskenkasvuiksi, vaan että me kasvamme täysiksi miehiksi ja naisiksi Kristuksen varrenmitan mukaan. Seurakunnissamme on alusta asti tehty uskollisesti opetustyötä. Lukekaamme, tutkikaamme, kasvaakaamme! Se on armonajan oikeaa käyttöä.

Jumala on myös antanut meille runsaat mahdollisuudet kantaa uskon hedelmiä. Hänen seurakunnassaan on työtä jokaiselle. Tarvitaan palvelusta, uhrausta, esirukousta. Tarvitaan rakkautta, ystävällisyyttä, pitkämielisyyttä, hyvyyttä, uskollisuutta, sävyisyyttä, itsensähillitsemistä. Niitä tarvitaan seurakunnissamme, työpaikoissamme, kodeissamme. Meille on annettu Jumalan armo voimaksi uuteen elämään. Ottakaamme siis vastaan tämä Jumalan armo niin, ettei se meiltä hukkaan mene ja ettei se olisi meille turhaan annettu.

Mutta sinä, armolapsi, tunnet ja tuomitset itsesi aivan kelvottomaksi puuksi. Tämä on vanhurskauttavan uskon ominaisuus, ettei se näe eikä tunne ihmisessä mitään hyvää eikä luota mihinkään ihmistekoon, vaan Kristuksen ansioon yksinänsä. Mutta heti, kun sinä uskossa näin pakenet kokonaan armon turviin, on usko jo tullut hedelmälliseksi. Se nyt jo rukoilee Jumalalta voimaa ja apua uuteen elämään ja on antanut sinulle halun vaeltaa Jumalan lapsena, kaikessa mieliksi taivaalliselle Isällesi. Usko näkee, että elämämme on todellakin armonaikaa, ja usko omistaa tarjolla olevan armon. Tällainen usko on elävä ja toimielias ja todellakin käyttää oikein tämän kalliin armonajan.

Aamen.

Jeesuksen kasteen merkitys

Uudenvuodenpäivän jälkeisenä sunnuntaina
1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Silloin Jeesus tuli Galileasta Jordanille Johanneksen tykö hänen kastettavakseen. Mutta tämä esteli häntä sanoen: "Minun tarvitsee saada sinulta kaste, ja sinä tulet minun tyköni!" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Salli nyt; sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus". Silloin hän salli sen hänelle. Kun Jeesus oli kastettu, nousi hän kohta vedestä, ja katso, taivaat aukenivat, ja hän näki Jumalan Hengen tulevan alas niin kuin kyyhkysen ja laskeutuvan hänen päällensä. Ja katso, taivaista kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt". Matt. 3:13–17

Mitä tarkoittaa Jeesuksen kaste? Hän ei varmaankaan mennyt kasteelle pelkän tavan vuoksi. Tahtoiko hän siten pyhittää meidän kasteemme? Kristus ei ollut vielä asettanut uuden liiton kastetta, ja hänen asettamanaan se on itsestään pyhä. Alistuiko hän siten lain alle? Laki ei vaatinut kastetta ja lain alaiseksi hän oli tullut jo ympärileikkauksessa, Miksi sitten Jeesus meni kasteelle? Ei Johannes Kastajakaan sitä ensiksi voinut käsittää. Mutta Jeesus itse sanoi syyn, miksi hän tulee kasteelle: siten täytetään kaikki vanhurskaus. Katso-kaamme siis kuinka **Jeesuksen kasteessa täytettiin kaikki vanhurskaus.**

Tähän asti Jeesus oli elänyt huomaamattomana kansan keskuudessa. Tästä hetkestä alkaa hänen julkinen toimintansa. Hän valitsee opetuslapsia, alkaa saarnata ja opettaa, tekee ihmetöitä ja ilmoittaa Jumalan valtakunnan saapuneen.

Jeesukselle kaste oli siis virkaanasettajaisjuhla, jossa hänet erotettiin Vapahtajan toimeensa.

Tässä hän sitoutui syntien poisottajaksi. Jokaisen, joka meni Johanneksen kastettavaksi, oli tunnustettava syntinsä. Kuinka Jeesus voisi syntiä tunnustaa, kun hän oli synnitön? Ja kuitenkin Jeesus kas-

tetaan ja Johanneksen kasteen säännöstä ja ehdosta ei poiketa — Jeesus tunnustaa synnit! Hän tunnustaa maailman synnit omikseen.

Tuolla Jordanin rannalla hän tunnustaa omakseen, mitä Eedenin virtujen varsilla rikottiin. Siellä hän ottaa vastuulleen, mitä sinä ja minä olemme rikkoneet! Maailman syntien kauhean velkakirjan alle hän siellä nimensä piirsi. Kaikki, kaikki synnit, joihin ihmisten lapset ovat vikapääät, lankesivat nyt tämän Ihmisen pojan Jeesuksen tilille. Jeesuksen kasteen jälkeen laki piti kiinni tästä yhdestä miehestä Jeesuksesta sellaisena, jonka piti kaikkien ihmisten puolesta osoittaa täysi kuoliaisuus elämässä ja kuolemassa ja jonka piti kärsiä rangastus kaikista rikoksista. Oi juhlallinen, pyhä, pelottava hetki! Yksi sitoutuu kaikkien sijaiseksi ja edesvastaajaksi. Viaton tunnustaa omikseen monien viat. Vanhurskas sitoutuu vastaamaan syyllisten rikoksista.

Patriarkka Juuda vannoi aikanaan isälleen, että hän on vastaava veljestään Benjaminista ja tuova hänet jälleen isänsä kotiin. Kun myöhemmin Egyptissä Benjaminin olisi pitänyt jäädä elinaikaiseen orjuuteen, astui Juuda esiin ja sanoi: Minä jään orjaksi hänen sijaansa. Mutta Jeesus, Juudan suvun sankari, sitoutuu taivaalliselle Isälleen vastaamaan kaikkien meidän veljiensä ja sisartensa puolesta. Selvittelyn päivä oli tuleva: Kun synty, kuolema ja kadotus vaativat meitä iäiseen orjuuteen, veljemme Jeesus astui esiin. Ja he ottivat hänet ja veivät pois. Getsemanessa hän kamppaili suuren taakkansa alla. Golgatalla hän maksoi viimeiseen veripisaraan asti syntiemme velat.

Sen tähden Jeesus tässä virkaanasettajaisjuhlissaan sai uuden nimen: "Se Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin". Tämä oli hänen nimensä, tämä hänen suuri tehtävänsä kasteensa jälkeen. Kaikki vanhurskaus tuli siis Jeesuksen kasteessa täytetyksi, kun hän silloin tunnusti omikseen maailman synnit. Maailma vanhurskautettiin, kun tämä Jumalan Karitsa uhrattiin syntiemme sovitukseksi Golgatan alttarilla.

Mutta Jeesuksen kasteessa täytettiin kaikki vanhurskaus vielä toisellakin tavalla:

Meille se oli havainnollinen opetus oman kasteemme merkityksestä.

Se, että Jeesus kastettiin aikuisena, ei suinkaan merkitse sitä, ettei lapsia saisi kastaa. Sillä eihän uuden liiton kastetta oltu silloin vielä asetettukaan. Samoin olemme nähneet, että Jeesukseen nähden Johanneksen kaste sai aivan erikoisen merkityksen. Siitä kasteesta, jolla me olemme kastetut, Jeesus itse sanoi: "Menkää ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni kastamalla heitä..." Ja se sana "Kaikki" sisältää varmasti lapsetkin. Mutta oletko ajatellut, mitä siihen sisältyy, että olet jo pienenä lapsena kastettu Kolmiyhdyntisen Jumalan nimeen? Jeesuksen kasteessa näemme oman kasteemme syvän ja autuaallisen merkityksen.

Tekstimme sanoissa lausutaan, että Jeesusta kastettaessa "taivaat aukenivat". Näin juuri tapahtui meidänkin kohdallamme, kun meidät kastettiin. Taivas oli meiltä suljettu luonnollisen syntymämme perusteella. Sillä, mikä lihasta on syntynyt, on liha. Ja liha ja veri eivät voi periä Jumalan valtakuntaa. "Katso", sanoo Daavid, "minä olen synnissä siinnyt, ja äitini on minut synnissä synnyttänyt". Ei niin ajatellen, että avioliitto ja lasten sikiäminen ja syntyminen olisi syntiä sinänsä. Sillä se on Jumalan itsensä säätämä ja pyhittävä. Mutta Adamin lankeemuksen jälkeen kaikki ihmiset syntyvät maailmaan ilman jumalanpelkoa. Heidän sielulliset kykynsä ovat kaikki niin turmeltuneet, etteivät he voi Jumalaa rakastaa, ei tuntea, ei palvella eikä kunnioittaa. Sen tähden Raamattu sanoo, että ei ole yhtään ymmärtäväistä, ei yhtään, joka etsii Jumalaa, ei yhtään, joka hyvää tekee, ei yhden yhtäkään." Apostoli todistaa, että me "olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin." Perisyntimme tähden meiltä oli siis taivas suljettu, olimme Jumalan vihan ja iäisen kadotuksen alaiset. Sen tähden Jeesus vakuuttaa: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: jos ihmisen" — siis lapsikin — "ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan." Mutta kasteemme hetkellä taivas aukeni; se aukeni myös sinun kohdallasi, kun sinut kastettiin. Sillä Kolmiyhdyntinen Jumala oli silloin läsnä ja toimi aivan niin kuin Jeesuksen kaste osoittaa.

Jeesuksen kasteessa taivaasta kuului ääni, joka sanoi: "Tämä on minun rakas poikani, johon minä olen mielistynyt." Ja kun meidät kastettiin, niin avatusta taivaasta Isä Jumala todisti: "Tämä on minun rakas lapseni, johon minä olen mielistynyt." Isä Jumala omisti sinut silloin rakkaaksi lapsekseen, Hän lupasi iankaikkisen autuuden omaksesi. Hän teki kanssasi iankaikkisen liiton ja lupasi pitää sinulle taivaan avoinna, että sinulla on vapaus mennä pyhimpään Jeesuksen veren kautta.

Ja niin kuin Jeesus omassa kasteessaan sitoutui ottamaan syntisi pois, niin Hän, Jumalan Karitsa, on ollut läsnä, kun sinut kastettiin, ja antoi sinulle kaikki syntisi anteeksi, sekä tekosyntisi että perisyntisi. Kasteessamme Herra Jeesus siis riisui meiltä syntiemme saastaiset vaatteet ja puki meidät täydellisen vanhurskautensa ihanalla puvulla niin kuin Raamattu todistaa: "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet" (Gal. 3:27). Jeesus tuli sinun omakohtaiseksi Vapahtajaksesi ja lahjoitti kaikki ansionsa ja hyvät tekonsa sinulle.

Ja kuten Jeesuksen kasteessa "Jumalan Henki tuli alas", niin tapahtui myös meidän kasteessamme. Kun meidät kastettiin Pyhän Hengen nimeen, niin Jumaluuden kolmas persoona tuli silloin tekemään meissä suuren armotyönsä. Hän synnytti meidät uudestaan: uudisti tahtomme, valaisi mieleemme ja vaikutti uskon sydämessämme. Tosin tämä usko ei ollut meissä tietoinen usko, olimme pienet ja avuttomat; mutta se oli varmasti pelastava usko. Eihän aikuinenkaan kristitty ole aina tietoinen uskostaan. Kun nukumme, tai olemme syventyneet johonkin työhön, tai tautivuoteella olemme houreissa, emme ole tietoisia uskostamme, so. emme silloin ajattele nimenomaan pelastustamme uskon kautta. Ja kuitenkin on varmaa, että jos uskovainen siinä tilassa kuolee, niin hän pääsee taivaaseen. Se usko ja rauha, jonka Pyhä Henki vaikuttaa, "on kaikkea ymmärrystä ylemmänä". Näin on myös pikku lapsessa Pyhän Hengen kasteessa vaikuttava usko ja uusi syntyminen.

Kuulijani, jos sinut on kastettu Kolmiyhteisen Jumalan nimeen, olet saanut kasteessasi niin paljon, ettet tässä elämässä etkä taivaasakaan voi mitään enempää saada kuin mitä jo kasteessa sinulle on lahjoitettu. Hyvin sanoo rakas Lutherimme katekismuksessaan:

"Kaste vaikuttaa syntien anteeksisaamisen, vapahtaa kuolemasta ja perkeleestä, ja antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanan ja lupaukset." — Pääsevätkö nyt siis kaikki kastetut taivaaseen? Jeesus vastaa: "Joka uskoo ja kastetaan, hän pelastuu; mutta joka ei usko, hänet tuomitaan kadotukseen". Kasteessa antamiin lahjoja ja kutsumista Jumala ei kadu. Mutta ihminen, joka ne hylkää epäuskollaan, joutuu omasta syystä kadotetuksi. Ihmisen on siis jatkuvasti uskolla omistettava tämä autuus, jonka Jumala on kasteessa hänelle antanut. Sen tähden luterilainen kirkkomme paneekin niin suuren painon lasten opetukselle. Sillä Jeesus säätäessään kasteen sanoi: "Ja opettakaa heitä pitämään kaikki, minkä minä olen käskenyt teidän pitää." Kun kastettu lapsi kasvatetaan Herran kurissa ja nuhteessa ja opetetaan pienestä pitäen Jumalan sanassa, niin hän säilyy ja kasvaa kasteensa armon osallisuudessa.

Vanhemmat, joille Jumala on suonut lapsia, ja jotka ovat kieltäneet heiltä kasteen suuren siunauksen — kuinka voivat he siitä vastata vanhurskaan Jumalan edessä? Jeesus on närkästynyt niihin, jotka kieltävät lapsia tulemasta luokseen ja sanoo heille: "Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä." Te, jotka suotta viivytte lastenne kastetta, kuinka voitte pidättää rakkailtanne näin suurta autuutta? Oi viekää heitä pyhässä kasteessa Jeesuksen armosyliin!

Älkäämme luulko, että nyt on kaikki tehty, kun olemme saattaneet lapsemme kasteeseen. Nyt vasta suuri tehtävä alkaakin: "Opettakaa heitä", sanoo Jumalan Poika, opettakaa nuo sopertavat huulet tunnustamaan sitä pyhää nimeä, jossa kaikki sukukunnat siunataan. Opettakaa noita pienenisiä lähestymään häntä, joka ottaa lapsia syliinsä ja siunaa heitä. Lähettäkää heitä sellaiseen pyhäkouluun ja rippikouluun, missä saavat Jumalan sanasta oikean opetuksen. Nuo kastetut lapsukaiset ovat totisesti Jeesuksen uskovaisia. Ja Herra sanoo: "Joka ottaa tykönsä yhden tämänkaltaisen lapsen minun nimeeni, se ottaa tykönsä minut. Mutta joka viettelee yhden näistä pienistä, jotka uskovat minuun, sen olisi parempi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet upotettaisiin meren syvyyteen" (Matt. 18:5–6).

Ja sinä, joka olet kasteesi armosta luopunut ja elät rauhattomalla omallatunnolla, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa, sinulle sanoo Herra: "Palatkaa takaisin, te luopuneet lapset, niin minä parannan teidän luopumuksenne" (Jer. 3:22). Katuvaisena syntisenä saat palata jälleen omistamaan kasteesi suurta armoa. Kun Kristukseen uskot, niin kohdallasi on jälleen taivas avoinna. Isä Jumala jälleen todistaa: Olet rakas lapseni, johon olen mielistynyt. Jeesus jälleen pukee sinua vanhurskaudellaan, Pyhä Henki jälleen uudestisyntyttää. Ja jos joudutkin kiusausten korpeen, hän auttaa ja varjelee ja pelastaa.

Jeesuksen kasteessa on todella täytetty kaikki vanhurskaus: Siinä Kristus sitoutui takuumieheksemme ja Vapahtajaksemme; siinä on tuotu ilmi oman kasteemme suuri autuus. Kaikki on ollut meidän tähtemme, että meillä olisi hänessä elämä ja olisi yltäkyllin. Aamen.

Apumme uutena vuotena

Loppiaisena
Vapaa psalmitteksti

"Minä nostan silmäni vuoria kohti: mistä tulee minulle apu? Apu minulle tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan."

Ps. 121:1-2.

Tämän psalmin nimenä on Matkalaulu. Vuosiluvun vaihtuminen muistuttaa meitä, että olemme todellakin matkamiehiä. Matka taivaaseen kulkee monien vaarojen ja vaikeuksien keskitse. Tarvitsemme apua ylhäältä päästäksemme perille.

Psalmista vertaa ihmisen hätää laaksossa olemiseen. Se on "itku-laakso", jossa olemme: se on "kuoleman varjojen laakso"; se on "syvyys", jossa Herraa huudetaan, "liejuinen muta, jossa ei pohjaa ole". Maailman ulkonainen hätä on vain ilmennys siitä varsinaisesta, hirveästä hädästä, jossa se on syntiensä tähden. Tottelemattomuus, viha ja kapina Jumalaa vastaan on perussyy kaikkeen onnettomuuteen.

Avun tarve

Tiedätkö, ystäväni, mitään tästä hädästä, että olet rikkonut Herraa vastaan? Vaikka ulkonaisesti tarvitsisit apua kuinkakin kipeästi, olisit sairaana, köyhänä, velallisenä, hyljätynä, murtuneena, vastuksien saartamana — se kaikki olisi kuitenkin aivan pientä hätää sen suhteen, että sinulla on paha ja epäuskoinen sydän, joka on luopunut elävästä Jumalasta. Tätä hätää kaikki taivaan enkelitkin murheellisenä katsovat. Ei se ole pieni asia, että Ihminen halveksii Jumalan pitkämielisyyden ja kärsivällisyyden runsautta eikä tiedä, että Jumalan hyvyydet vetää häntä parannukseen.

Sitä kipeämmin apua tarvitset, jos et tunne syntihätäsi. Ja varmaa on, että hätäsi on kerran oleva niin suuri, että koko luomakunnan täytyy sitä kauhistua. Mutta turhaan silloin katsot avunpyynnössä vuoriin päin — eivät ne voi peittää sinua Karitsan vihalta. Älä siis

laske tätä asiaa pois mielestäsi, että sinun totisesti juuri nyt tarvitsee päästä sovintoon Jumalan kanssa, tarvitet pelastusta synnistä ja kaikista sen seurauksista.

Kuule myös sinä, joka syntihädässäsi huokaillet! Eivät työsi ja taistelusi voi sinua auttaa. Olethan jo hyvät uudenvuoden päätöksesi monta kertaa rikkonut. Joka ilta olet havainnut itsesi kurjemmaksi kuin aamulla, ja joka aamu kurjemmaksi kuin edellisiltana. Eivät ihmisten eikä Jumalan käskyt voi sinua pelastaa. Et apua löydä sydämestäsi; et alhaalta, jossa syvyys huutaa syvyydelle ja jossa suuret vedet tulvivat sieluusi asti. Oi, raskautettu sydän, vapiseva omatunto: apu on tullut ylhäältä! Apu odottaa vastaanottoa!

Ja sinä kiusausten keskellä kamppaileva Jumalan lapsi! Tunnetko uskosi horjuvan? Onko sielusi sortunut lihan ja maailman viettelyksiin? Onko tuntosi haavoitettu. Näyttääkö mahdottomalta pysyä uskossa yli tämän vuoden? Pelottaako noin heikkona käydä taisteluun helvetin voimia vastaan? Älä pelkää! Matkalaulussasi luvataan: "Hän ei salli jalkasi horjua, sinun varjelijasi ei torku." Sinulla on apu sangen koeteltu.

Tänä alkaneena vuonna huokaa moni raskaan ristin alla. Pitkäksi tulee monelle sairaus; kärsivällisyys ja toivo tahtoo loppua; he kyselevät: eikö Herra jo paranna tai korjaa kunniaansa? Kenellä on kannettavana puutteen taakka; kenellä kuormana perheasiat. Moni tuntee uupuvansa työtaakan ja velvollisuuksien alla. Monella on sydämelään suuri suru ja tulevaisuus näyttää pimeältä. Tuleeko apua ristin-kantajille? Meillä on apu: "Minä nostan silmäni vuoria kohti: mistä tulee minulle apu? Apu minulle tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan." "Katso, hän, joka Israelia varjelee, ei torku eikä nuku" (Ps. 121:4).

Apu tulee

Apumme tulee Herralta. Syntihätäämme hänellä oli ihmeellinen apu, runsas pelastus. Oman Poikansa hän antoi meille pelastajaksi. Syntikuormiamme kantaen, Jumalan hylkäämänä, on Jeesus suurella huudolla ja kyynelillä heittänyt henkensä, niin ettei yhdenkään ihmisen tarvitse milloinkaan sanoa: "Herra hylkäsi minut, Herra unhoitti

minut." Sillä yhdellä uhrilla hän on saanut aikaan iankaikkisen lunastuksen. Sinä syntejäsi sureva raskautettu sielu, nosta nyt silmäsi vuoria kohti! 'Katso Golgatan vuorelle, jossa syntisi otettiin pois yhtenä päivänä ikiajoiksi! Katso armon evankeliumin vihreille vuorille, jossa ovat suloisina niiden jalat, jotka hyvän sanoman tuovat, autuuden ilmoittavat! Katso seurakunnan vuorelle, joka on muita vuoria korkeampi, jonka päällä lepää Herran käsi, jossa puhtaat armonvälineet ovat! Sillä vuorella on Herra Sebaot valmistanut suuret pidot voima-
viinistä ja ydinrasvasta. Sieltä on tullut ja yhä tulee sinulle apu ja runsas lunastus. Usko siis, niin kurjana kuin olet, ilman työtäsi ja mahdollisuuttasi, että Jeesus on ottanut kaikki syntisi pois, maksanut kaikki syntiesi velat.

Siinä on tullut sinulle apu. Se päästää sinut pahasta omastatunnosta ja lain tuomion alta. Siinä on pelastus helvetin vallasta ja iäisen kuoleman kivuista. Käännä siis katseesi pois kaikesta omastasi.

*"Katso Jeesuksehen,
Kuinka syntiesien
Eestä ristillä rukoili hän!
Niihin rukouksiin
Sunkin sulki, oi niin
Sunkin sortajans eest' anoi hän."*

"Apuni tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan" (Ps. 121:2). Katso siis hänen puoleensa, sinä kiusattu uskovainen! Ei hän salli sinua kiusattavan yli voimiesi. Hän päästää kaikesta pahasta. Hän on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, ja voi nyt niitä auttaa, joita kiusataan. Oletko matkasta väsynyt? Muista häntä joka matkasta uupuneena otti syntiesiä tykönsä; hän antaa väsyneille väkeä ja voimattomille kyllin voimaa. Masensiko mieltäsi tyly sana, pilkallinen katse? Muista, että ne ovat ennen masentaneet Herrasi mielen, surettaneet hänen sydäntään. Sattuiko sinuun tuskan nuoli? Se on ennemmin haavoittanut Jeesustasi. Onko tiesi okainen ja vaivalloinen? Jeesus on sitä ennen kulkenut. Kaikessa, niin kaikessa, on hän ollut kiusattu niin kuin mekin. Kaikki on hän voittanut. Nyt me kiu-

satut saamme mitä jaloimman voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut.

"Apuni tulee Herralta, joka on tehnyt taivaan ja maan." Sano näin sinä, joka ristiä kannat. Sillä häneltä ovat kaikki ristinkantajat saaneet runsaan avun. Hänessä oli apu Joosefilla, kun hänet orjaksi myytiin ja kun hän syyttömänä kärsi vieraalla maalla. Hänessä oli apu Daavidilla, kun sydämensä oli surusta pakahtua poikansa kuoleman tähden. Hänessä oli apu Paavalilla kärsiessään vaivoja, vainoa ja marttyyrikuoleman Herransa tähden. Hänessä on ollut apu kaikilla niillä veritodistajilla, jotka nykyisissä vainoissa ovat saaneet siirtyä marttyyrien valiojoukkoon.

"Apuni tulee Herralta", sanokaamme näin itse kukin kulkiesamme alkaneen vuoden tuntemattomia vaiheita kohti. Meille on tie tosin tuntematon; emme ennen ole sitä kulkeneet. Mutta Herralle se on kaikki tuttua. Hän tietää sen jokaisen vaaran, tuntee sen jokaisen mutkan. Ja Hän itse on matkakumppanimme, niin kuin Hän on luvannut: "Katso minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt. 28:20). Saamme siis antaa heikon kätemme hänen varmaan käteensä ja sanoa:

*"Mun ota käten, Herran', ja taluta,
Siks että pääsen kerran mä kotia.
En jaksä käydä yksin, vaan lankean;
Vie kanssas käsityksin, oi Auttajan'."*

Ei siis tarvitse peljäten kysyä: Mitähän tämä vuosi tuo tullessaan? Tiedämme varmasti, että kaikki asiat myötävaikuttavat niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Jumala on pannut kaiken palvelemaan köyhiä kristittyjään. Jos sielunvihollinen ahdistaa meitä, se ajaa vain lähemmäs Häntä, joka ilmestyi tekemään tyhjiksi perkeleen työt. Jos osaksemme tulee tautivuode, on Herra senkin kautta jakava meille salattua taivaan mannaa. Jos joudumme kokemaan pettymyksiä ja tappioita, kääntyvät nekin meille iankaikkiseksi rikkaudeksi. Vuoteenomana sairastava Stevenson kirjoitti meille iloiset, rohkaisevat runot ja kertomukset. Kuuro Beethoven, joka ei itse voinut mi-

tään kuulla, sävelsi meille valtavat, ihanat sävellykset. Sokea Milton runoili meille polvesta polveen rakkaana säilyvän suurrunon "Kadotettu paratiisi". Paavali, jota saatanan enkeli rusikoi, jolla oli pistin lihassa, kirjoitti meille runsaan osan Uutta Testamenttia, iankaikkisen elämän sanaa. Kaiken, tulkoon mitä tuleekin, täytyy palvella ja edesauttaa Jumalan lasta. Älkäämme siis, jos Jeesukseen uskomme, olko arkoja ja murhemielin. Sillä kaiken, hyvän ja pahan, elämän ja kuoleman, täytyy palvella meitä. Tosin emme nyt voi ymmärtää, kuinka kaikki olisi hyväksemme. Mutta aika tulee, jolloin emme enää kysy mitään. Silloin näemme, ettei kuormassamme ollut yhtään liikaa painoa, ei tiellämme yhtään tarpeetonta piikkiä, ei maljassamme yhtään liikaa kyyneltä.

Meillä on todella apu — apu Herralta.

*Nyt uunna vuonna meitä
Sä, Herra, uudista.
Suo käydä käskyis teitä
ja muistaa loppua.
Mielemme vieroita
niin näistä maallisista,
ettemme taivaallista
milloinkaan unhoita.*

Onko Jeesukselle sijaa kodissasi?

Ensimmäisenä sunnuntaina loppiaisesta
1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Hänen ollessaan kaksitoistavuotias he niinikään vaelsivat ylös sinne juhlan tavan mukaan. Ja kun ne päivät olivat kuluneet ja he lähtivät kotiin, jäi poikanen Jeesus Jerusalemiin, eivätkä hänen vanhempansa sitä huomanneet. He luulivat hänen olevan matkaseurueessa ja kulkivat päivänmatkan ja etsivät häntä sukulaisten ja tuttavien joukosta; mutta kun eivät löytäneet, palasivat he Jerusalemiin etsien häntä. Ja kolmen päivän kuluttua he löysivät hänet pyhäköstä, jossa hän istui opettajain keskellä kuunnellen heitä ja kysellen heiltä. Ja kaikki, jotka häntä kuulivat, ihmettelivät hänen ymmärrystänsä ja vastauksiensa. Ja hänet nähdessään hänen vanhempansa hämmästyivät, ja hänen äitinsä sanoi hänelle: "Poikani, miksi meille näin teit? Katso, sinun isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua." Niin hän sanoi heille: "Mitä te minua etsitte? Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat?" Mutta he eivät ymmärtäneet sitä sanaa, jonka hän heille puhui. Ja hän lähti heidän kanssansa ja tuli Nasaretiin ja oli heille alamainen. Ja hänen äitinsä kätki kaikki nämä sanat sydämeensä. Ja Jeesus varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä.

Luuk. 2:42–52

Nuoruuteni aikana Amerikassa näin usein eri kodeissa seinätaulun, jossa vapaasti suomennettuna oli sanat: "Jeesus on tämän kodin päämies; Hän on näkymätön pöytävieramme, ja kaikkien puheitten kuuntelija". Sopsisiko tämä sinun kotisi tunnuslauseeksi? Asuukohan Jeesus sinun kodissasi? Aikanamme on lukemattomia koteja, joissa Jeesukselle ei ole sijaa. Ja minkälaiset ovat kodit, sellainen on kansa ja maa. On sanomattoman tärkeätä itsellemme, kirkollemme ja isänmaallemme, että meillä on hurskaat kodit. Katekismuksemme mukaan hurskas koti, aviopuolisot ja lapset sisältyvät jokapäiväiseen leipään. Se on yhtä tärkeä kuin ruoka ja vaatteet. Tekstissä esitetään meille hurskas koti: hurskaat aviopuolisot Joosef ja Maria sekä Jee-

sus-lapsi. Tämän jalon esimerkin mukaan tahdomme siis tutustua hurskaaseen kotiin.

Hurskaan kodin aviopuolisot

Joosef ja Maria olivat uskovaisia. Kun enkeli ilmoitti Marialle tuon ihmeellisen asian, että hänestä tulee Jumalan Pojan äiti, niin Maria uskoi sanan, iloitsi ja kiitti Jumalaa. Kun enkeli ilmoitti ahdistetulle Joosefille Kristuksen lihaantumisen salaisuuden, uskoi hänkin sanan ja otti Marian hellään hoitoonsa. Sanaa uskoen hän antoi lapselle nimen Jeesus — Vapahtaja. Avioliitto ja kodin perustaminen ei ole siis "kahden kauppa". Siinä tulee Jumalan olla kolmantena. Kun avioliittoon menevät etsivät neuvoa Jumalalta ja noudattavat hänen johtoaan, silloin perustetaan hurskas koti.

Aviomiehet ja -vaimot, uskotteko te Jumalan sanan? Tunnustatteko Jeesuksen Herraksenne, joka on teidät vapahtanut synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta? Ilman tällaista uskoa kotinne ei voi olla sanan syvimmässä merkityksessä onnellinen, hurskas koti. Jeesuksen kanssa voidaan paremmin rakastaa, sopeutua, antaa anteeksi, kärsiä, ymmärtää ja auttaa toinen toistaan. Jeesuksen kanssa voidaan koettelemukset helpommin kestää ja ilot oikein jakaa.

Ainoastaan uskovaiset vanhemmat voivat kasvattaa lapsensa Jumalan tuntemisessa. Eräs sodasta palannut nuori mies kertoi, että hänen toverinsa haavoittui kuolettavasti rintamalla. Siinä maatessaan hän puhui: "Minulla oli hyvä koti. Vanhempani opettivat minulle kaikkea hyvää, mutta he eivät milloinkaan neuvoneet minulle kuinka voisin päästä taivaaseen. Voi, minä kuolen nyt enkä tiedä, kuinka voisin pelastua". — Tuntevatko sinun lapsesi taivaan tien, vai täytyykö heidän kuolinhetkenään valittaa, ettet neuvonut heille tietä iankaikkiseen elämään?

Hurskaille vanhemmille tulee koettelemuksia. Suuri oli Joosefin ja Marian murhe ja hätä, kun he olivat kadottaneet Jeesus-lapsen. Yötä päivää he etsivät häntä ja huusivat Jumalan puoleen. Heidän täytyi syyttää itseään, kun olivat kulkeneet "päivän matkan" eivätkä tarkanneet oliko lapsi mukana. Näin joutuvat hurskaat vanhemmat itseään syyttämään koettelemuksen hetkinä. Näissä monissa ajallisen

elämän asioissa ja huolissa voidaan niin helposti kulkea päivän, jopa viikon matka varmistamatta onko Jeesus mukana. Oletko lyönyt laimin kotihartauden? Oletko käynyt kärsimättömäksi? Tunnetko kylmenemistä ja uneliaisuutta? Oletko unohtanut rukoilla lastesi ja perheesi puolesta? Ehkä peljästyneenä ajattelet, ettet enää olekaan uskova-inen.

Mistä silloin apua etsit: tunteistasiko, omista töistäsi, ihmisis-täkö? Eivät Joosef ja Maria sieltä löytäneet Jeesusta. He löysivät hä-net temppelistä, missä oli Jumalan sana ja asetukset. Jeesus sanoi: "Minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat". Me löydämme hänet sanassa ja sakramenteissa. "Saan kasteessa, sanassa, pöydässä-si mä nauttia iloa taivaan".

Joosef ja Maria antavatkin meille jalon esimerkin siitä, että he tuovat 12-vuotiaan Jeesuksen mukanaan juhlille Herran huoneeseen. Matkaa Nasaretista Jerusalemiin oli lähes sata kilometriä. Ei ollut junaa eikä linja-autoa, ei edes hevoskyytiä. Mutta ilolla he tekevät tuon vaivalloisen matkan ja tuovat lapsen mukanaan. Nykyaikana on murheellista todeta, että monella on kyllä tilaisuus kuulla selvä ja puhdas Jumalan sana mutta eivät viitsi edes muutamaa kadunväliä tai kilometriä kulkea. Kyllä päästään kylään, kouluun, kauppaan, työhön jne. olipa sää ja keli mikä tahansa, mutta turhat verukkeet saavat es-tää heitä kuulemasta autuuden sanomaa. Ja entäs lapset? Jos itse me-nevätkin kuulemaan totuuden sanaa, niin lapset saavat jäädä kotiin tai mennä omia teitään. Painakaamme mieliimme: Kaikesta hurskau-desta huolimatta sellainen koti on jumalaton, missä ylenkatsotaan Kristuksen evankeliumi eikä sitä tahdota kuulla ja oppia! Ja ellei lap-sia totuteta kuulemaan Jumalan sanaa, eivät he siitä välitä, kun van-henevat.

Hurskas Joosef ja Maria oppivat myös oikeaa nöyryyttä. Sekin painoi heitä tomuun, että olivat lähteneet kotimatkalle unohtaen Jee-sus-lapsen Jerusalemiin. Löydettyään hänet Maria alkaa häntä nuh-della sanoen: "Poikani, miksi meille näin teit? Katso, sinun isäsi ja minä olemme huolestuneina etsineet sinua". Tällöin poikanen Jeesus ojentaa äitiään; hän ihmettelee, ettei äiti tiedä, missä hänen tulee olla. Ja kun Maria Joosefista puhuen sanoo "isäsi", niin 12-vuotias Jeesus puhuu taivaallisesta Isästä sanoen "minun Isäni". Mutta Luukas sa-

noo, että Joosef ja Maria eivät ymmärtäneet sitä sanaa. Heidän täytyi jäädä lapsen edessä erehtyväisiksi ja ymmärtämättömiksi.

Näin, rakkaat vanhemmat, on meidänkin laitamme. Vaikka ahke-
roimme hurskautta harjoittaa ja parhaan taitomme mukaan kasvattaa
lapsiamme, kuitenkin täytyy meidän jäädä ymmärtämättömiksi ja
huonoiksi syntisraukoiksi Jumalan edessä — ja myös lastemme edes-
sä. Mutta tällainen todellinen nöyryys on paljon vaikuttavampi ope-
tus lapsillemme kuin se, että yritämme olla erehtymättömät. Jää-
käämme siis Joosefin ja Marian tavoin heikkoina ja erehtyvinä, mutta
niin kuin ne, jotka ovat laupeuden saaneet, elämään todella yksin ar-
mosta. Sellaisiahan todella hurskaat vanhemmat ovat. Mutta teks-
timme myös esittää meille hurskaan kodin lapset.

Hurskaan kodin lapset

Verrattomana esimerkkinä on itse Jeesus. Hän on tosi Jumala,
mutta hän on myös tosi ihminen, vaimosta syntynyt, lain alaiseksi
syntynyt. Sellaisena hän viettää lapsuusvuotensa köyhässä, hurskaas-
sa kodissaan. Kuinka siunattu asia tämä onkaan teille, rakkaat lapset,
että Jumala itse on elänyt köyhänä ihmislapsena täällä maan päällä ja
on jättänyt teille esimerkin.

Huomaamme, että Jeesus-lapsi rakasti hengellisiä asioita. Mielel-
lään hän lähti pitkälle ja vaikealle kirkkomatkalle äitinsä ja kasva-
tuisänsä kanssa. Hän halusi kuulla ja oppia yhä enemmän taivaalli-
sesta Isästään. Hän viihtyi pyhäkössä, "jossa hän istui opettajain kes-
kellä kuunnellen heitä ja kysellen heiltä". Olisipa pienen kauppalan
pojalla ollut paljon katseltavaa suurkaupungissa. Mutta kaikki muu
jää sivuun, kun hän saa olla "niissä, jotka minun Isäni ovat".

Näin Jeesus antaa lapsille esimerkin, etteivät koskaan olisi vasta-
hakoiset kuulemaan ja oppimaan Jumalan sanaa. Hurskaat lapset tah-
toivat siis oppia tuntemaan katekismusta ja Raamattua ja laulamaan
hengellisiä lauluja ja virsiä kotona ja pyhäkoulussa, kodin ja seura-
kunnan tilaisuuksissa. Innostavat leikit, työt ja harrastukset — eivät
ne saa estää kaikkein tärkeimmästä.

Jeesus jumal-ihmisenä oli kaikkietävä eikä ollut minkään opetuksen tarpeessa. Mutta hän ei "katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen" (Fil. 2:6–7). Syvässä alennuksessa hän tahtoi lapsen tavalla kasvaa ja oppia jumalallisia asioita. Myös te lapset olette pyhässä kasteessa syntyneet Jumalan lapsiksi. Silloin teidät verhottiin Jeesuksen pyhyydellä ja vanhurskaudella, syntinne annettiin anteeksi ja Isä Jumala otti teidät omiksansa. Mutta nyt teidän tulee kasvaa tässä armossa ja tulla yhä lähemmin tuntemaan rakas Vapahtajamme ja taivaallinen Isämme.

Jo lapsena Jeesus tiesi olevansa Jumalan Poika. Sen tähden hän sanoi: "Minun pitää niissä oleman, mitkä minun Isäni ovat". Näin myös teillä, lapset, tulee olla tietoinen usko Jeesukseen. Silloin tekin haluatte olla kiinteästi seurakuntien yhteydessä, missä oikein opetetaan Jumalan kallis sana. Silloin haluatte sitä sanaa yhä enemmän kuulla ja oppia, haluatte jo lapsina toimia seurakuntanne hyväksi ja tehdä Herran työtä.

Jeesuksen esimerkin mukaan hurskas lapsi on myös vanhemmilleen kuuliainen. Vaikka Joosef ja Maria olivat erehtyviä, heikkoja ihmisiä ja vaikka Jeesus oli erehtymätön, pyhä Jumala taivaasta, niin hän yhtäkaikki nöyrästi palveli heitä "ja oli heille alamainen". Kuinka paljoa enemmän tulisi teidän, lapset, muistaa Jumalan käskyä: "Kunnioita isääsi ja äitiäsi; se on ensimmäinen käsky, jolla on lupaus". On surullista nähdä lapsia, jotka eivät tottele vanhempiaan. Sellaisia lapsia Jumala rankaisee. Mutta jotka vanhempiaan tottelevat, niille Jumala lupaa, että he menestyvät ja saavat kauan elää maan päällä.

Vielä on Jeesus esimerkkinä siten, että hän "varttui viisaudessa ja iässä ja armossa Jumalan ja ihmisten edessä".

Iässä varttuminen tarkoittaa, että Jeesus ruumiillisesti terveenä kehittyi ja varttui vuosi vuodelta. Tällaiseen kasvamiseen lapsi tarvitsee lepoa, liikuntaa ja voimistelua, ravitsevaa ruokaa, suojaa ja hoitoa. Yleensä kodit ja koulut pitävätkin tästä hyvää huolta. Onhan Suomen urheilukunto tunnettu kautta maailman.

Viisaudessa varttuminen tarkoittaa älyllistä kehitystä. Tähänkin nykyaikana kiinnitetään suuri huomio. Lapset käyvät koulua ja saavat hyödyllistä tietoa ja taitoa. Ja lasten tuleeikin ahkeroida ja näin varttua viisaudessa, että heistä tulisi ymmärtäväisiä, toiminta- ja arvostelukykyisiä kansalaisia, jotka ovat hyödyksi isänmaalleen.

Tärkeintä kuitenkin on armossa varttuminen. Tällä tarkoitetaan hengellistä kasvamista. Hurskaan lapsen tulee siis kasvaa Jumalan sanan ja hengellisten asiain tuntemisessa. Hänen tulee kasvaa oikeassa itsensä ja Vapahtajansa tuntemisessa. Jos ei tätä kasvamista tapahdu, silloin iässä ja viisaudessa kasvaminen voi koitua sitä suuremmaksi turmioksi. Juuri tämä kasvatus nykyaikana yhä yleisemmin laiminlyödään. Sitä enemmän tulee meidän siis kaikin mahdollisin keinoin tehostaa lasten ja nuorison kristillistä kasvatusta. Ottakaamme tässä työssä Jumalan sanan palvelukseen myös nykyaikaiset kasvatusopilliset menetelmät ja välineet.

Mitään hyvää emme voi maailmassa saada emmekä säilyttää ilman ahkeraa työtä ja ainaista valppautta. Näin on varsinkin silloin, kun on kysymyksessä hurskas koti — kallein lahja maailmassa. Sen luomiseen tarvitaan hurskaat kodin jäsenet. Niin kuin perkele on erityisesti kodin vihollinen, niin on Jeesus erityisesti kodin ystävä ja rakentaja. Ei hänelle annettu ihmisasuntoa, kun hän syntyi maailmaan; ja kuolinvuoteekseen hän sai ristinpuun synkistyneen taivaan alla. Yhtäkaikki hän tahtoo tulla kotiisi ja tekee sen todella hurskaaksi ja onnelliseksi. Avatkaamme hänelle ovemente ja viekäämme lapsemme hänen tykönsä. Siitä veisaammekin kauniisti kristikunnan vanhimmassa meille säilyneessä virressä:

*"Sä lasten Kaitsija,
meit' armos avulla
vie elämään!
Oi, Kristus, Herramme,
me Sulle laulamme,
ja tuomme lapsemme
Sua kiittämään".*

Aamen.

Onko sinut vapauden laki tuomitseva?

Toisena sunnuntaina loppiaisesta
(Laskiaiss. 2. vk.) epistolateksti

Vaan jos täytätte kuninkaallisen lain Raamatun mukaan: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi", niin te hyvin teette; mutta jos te henkilöön katsotte, niin teette syntiä, ja laki näyttää teille, että olette lainrikkokjia. Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin. Sillä hän, joka on sanonut: "Älä tee huorin", on myös sanonut: "Älä tapa"; jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainrikkokja. Puhukaa niin ja tehkää niin kuin ne, jotka vapauden laki on tuomitseva. Sillä tuomio on laupeudeton sille, joka ei ole laupeutta tehnyt; laupeudelle tuomio koituu kerskaukseksi.

Jaak. 2:8–13

Raamatun kaksi suurta oppia ovat laki ja evankeliumi. Ilman lakia kukaan ei voi tulla herätykseen ja synnintuntoon. Ilman evankeliumia kukaan ei pääse tunnonrauhaan anteeksiantamuksen omistuksessa. Näiden oppien käyttäminen ja oikea erottaminen on kristityn korkein taito. Apostoli Jaakob antaa meille kovia läksyjä tämän taidon harjoittamiseen. Merkitsemämme raamatunkohta on yksi sellainen. Hän nimittää kymmenen käskysanan lakia kuninkaalliseksi laiksi, sillä se on kaikkia muita lakeja ylempänä. Se on ehdoton ja muuttumaton Jumalan vanhurskaan tahdon ilmaisu. Evankeliumia hän nimittää "vapauden laiksi", koska se tekee lain ja synnin orjasta vapaan Jumalan lapsen. Hän neuvoo meitä olemaan niitä onnellisia, joista voidaan sanoa: *Autuaita ovat ne, jotka vapauden laki on tuomitseva.*

Kuninkaallinen laki näyttää lainrikkokjiksi.

"Vapauden laki" voi tuomita eli julistaa vapaiksi ainoastaan niitä, jotka "kuninkaallinen laki" on näyttänyt lainrikkokjiksi. Kaikki tosin ovat lainrikkokjia, mutta emme sitä huomaa, ellei laki "näytä" meitä sellaisiksi. Toiset elävät ilman lakia, suruttomina noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja. Toiset noudattavat ulkonaisesti lakia ja luule

vat sen riittävän. "Jos täytätte kuninkaallisen lain Raamatun mukaan: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi', niin te teette hyvin", sanoo Jaakob. Mutta tuo 'jos' on niin suuri, ettei kukaan jää hyvin tekevien joukkoon. Jos jotain lähimmäistä voisikin rakastaa niin kuin itseään, niin Jaakob lisää: "Jos te henkilöön katsotte, niin teette syntiä." Täytyisi jokaista ihmistä, henkilöön katsomatta, rakastaa niin kuin itseään, jotta voisi täyttää toisen taulun.

Edelleen osoittaa apostoli, että jos olisi mahdollista pitää koko laki, mutta rikkoisi yhtä kohtaa vastaan, niin olisi koko laki rikottu. Jos lyöt vain yhteen kohtaan lasissa, niin koko lasi särkyä. Jos riiput ketjun varassa ja vain yksi lenkki katkeaa, niin putoat alas. Jos kosketat vain yhteen kohtaan voimakkaassa sähköjohdossa, niin saat kuoliniskun. Siis yksikin synti, yksikin rikos lakia vastaan tekee meistä syyllisiä, jotka laki tuomitsee.

Olemme rikkoneet kaikki käskyt, ellei teoissa, niin kuitenkin ajatuksissa, himoissa ja tunteissa. Olemme siinneet ja syntyneet syntisinä, kykenemättöminä Jumalaa tuntemaan ja rakastamaan. Olimme siis alun pitäen lain tuomion alaiset, "vihan lapset", joita odotti hirvittävä vihan kiivaus ja helvetin vaiva. Jos et tätä tunne ja tiedä, niin vaellat sokeana ja suruttomana perikatoon. Mutta laki ilmoittaa meille tämän onnettoman tilamme. Se herättää meitä synnintuntoon, kun se näyttää meidät lainrikkokijiksi. Jos näet itsesi sellaiseksi ja surulla tunnustat: "Minä vaivainen syntinen ihminen", niin on "kuninkaallinen laki" tehnyt tehtävänsä. Tämä laki ei jätä meihin mitään hyvää, ei mitään tervettä, ei mitään kaunista, ei mitään kehuttavaa. Joudumme kokonaan syntisiksi, Jumalan vihan ja kadotustuomion alaisiksi.

Jos tunnemme ainoastaan tämän kuninkaallisen lain, niin olemme todella onnettomat. Mutta nyt, vaikka olemmekin suuria syntisiä, voimme "vapauden lain" kautta olla autuaat.

Vapauden laki päästää kuninkaallisen lain tuomiosta.

Evankeliumi on "vapauden laki" koska se vapauttaa meidät kuninkaallisen lain tuomiosta tämän selvän ja järkkymättömän säännön mukaan: "Joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä" (Joh. 3:36); "Kristus on lain loppu jokaiselle uskovalle vanhurskaudeksi" (Room. 10:4); "ei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). Evankeliumi ilmoittaa, että Jeesus tehtiin synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme ja että hän totisesti kantoi meidän syntimme omassa ruumiissaan ristinpuuhun. Meidän puolestamme hän oli kuuliainen kuninkaalliselle laille ristinkuolemaan saakka ja lunasti meidät lain kirouksesta tullessaan kiroukseksi meidän edestämme. Ilmoittaessaan Kristuksen täydellisen sovitustyön evankeliumi siis antaa synnit anteeksi; se vapauttaa ahdistetun omantunnon ja opettaa meillä olevan armollisen, sovitetun ja rakastavan Jumalan, joka Kristuksen tähden lukee meidät vanhurskaiksi. Se on vapauden laki, joka niin meidät vapauttaa kaikista töistä, ettei se suvaitse pienintäkään meidän omaa tekoamme vanhurskauttamisen asiassa, vaan määrää: "Joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi" (Room. 4:5).

Mutta on selvää, että ainoastaan vankeja voidaan vapauttaa, si-dottuja päästää, rikollisia armahtaa, syyllisille antaa anteeksi ja sairaita parantaa. Sen tähden täytyy kuninkaallisen lain näyttää meille, että olemme sellaisia. Sitten evankeliumin ihmetuomio voi meidät todella vapauttaa. Ei se tosin pane ehtoa ja sano: Jos tunnet syntisi, sairautesi ja onnettomuutesi, niin minä sinut vapautan. Se vain yksinkertaisesti julistaa koko maailmalle Kristuksessa annetun synneistä päästön, vanhurskauden ja elämän. Ne, joita kuninkaallinen laki ei ole saanut näyttää syntisiksi, eivät siitä mitään ymmärrä, eivät usko eivätkä pelastu. Mutta missä ikinä on tämän lain rusikoima sielu, syntiensä tähden vaivattu, rasiitettu sydän, siellä päästään vapauden lain tuomittaviksi. Evankeliumi julistaa sen armollisen tuomion, että synnit on kaikki anteeksi annettu, että Jumala on julistanut meidät Kristuksen tähden vanhurskaiksi; uskon kautta hänen ansioonsa verhoittuina olemme pyhät ja laittamattomat Jumalan edessä.

Onko sinut vapauden laki tuomitseva?

*"Ihmeitten on ihme nyt tapahtunut:
Jeesus on kärsinyt vaivan.
Jumala on syntiset julistanut
Autuiks, pyhiksi aivan.
Verivirtoihin jo hukkui syntimme,
Ovi taivahan on auki kaikille:
Valmihina kaikki nyt iäksi on,
Syntinen, omista autuus!"*

Vapauden lain tuomittava vaeltaa uudessa kuuliaisuudessa.

Kun syntinen pääsee evankeliumin kautta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen, uskosta vanhurskaaksi, niin siitä seuraa myös vaellus, josta Jaakob sanoo: "Puhukaa niin ja tehkää niin kuin ne, jotka vapauden laki on tuomitseva." Ei hän sano: Puhukaa ja tehkää niin, ettei vapauden laki ole teitä tuomitseva. Sillä silloin evankeliumi vapauttaisi meidät tekojemme johdosta. Mutta hän sanoo, että ne, jotka vapauden laki on tuomitseva, so. jotka evankeliumin armoituomion mukaan julistetaan vanhurskaiksi, niiden tulee nyt myös tämän korkean asemansa mukaisesti puhua ja toimia.

Jumalan Henki asuu niissä, jotka ovat uskosta vanhurskaita. Heissä elää uusi ihminen, jolla on rakkaus Jumalan lakiin. Sen tähden kun ovat siis jo pelastetut, armoitetut, autuaat Jumalan lapset aivan armosta, ilman yhtään omaa työtä ja ansiota, he nyt mielellään tahtovat vaeltaa kaikessa niin kuin Jumalan lasten sopii. Puhumisen ja tekemisen tulee nyt käydä käsi kädessä. Emme enää voi puhua valhetta, ja totuutta puhuessamme me puhumme sitä rakkaudessa. Nyt tahdomme tehdä kaikessa evankeliumin arvon mukaisesti.

Meissä olevan vanhan ihmisen tähden on erittäin tärkeätä tämä toistuva kehotus: "Puhukaa niin ja tehkää niin..." Tiedämme, mitä suusta tulee, kun vanha ihminen pääsee puhumaan. Tiedämme, mitä valitettavasti uskovainenkin rupeaa tekemään, kun vanha ihminen saa vallan. Mutta jos antaudumme lihan mukaan elämään, ei meitä enää tuomita vapauden lain, evankeliumin mukaan. Joudumme silloin kuninkaallisen lain tuomittaviksi. Meidän tulee siis aina valvoa

Onko sinut vapauden laki tuomitseva?

sanojamme ja tekojamme. Sillä niin kuin Jumala on meille kaikki anteeksi antanut ja lukenut meidät kokonaan vanhurskaiksi, niin meidän tulee nyt kokonaan olla hänen palvelijoitaan.

Kun uskovinakin kaikista ponnistuksista huolimatta löydämme itsemme moninaisissa puuttuviksi, emme kuitenkaan saa sortua kunninkaallisen lain kouriin. Vapauden lain tuomittavina meillä on anteeksiantamus. Ja siitä tulee voimaa elämään Jumalan tahdon mukaan. Vapauden laki jatkuvasti vapauttaa meitä. Sitten kuolemassa ja tuomiolla uskova tuomitaan evankeliumin mukaan.

Autuaita ovat siis ne, jotka vapauden laki on tuomitseva. Aamen.

Jumalan heikkous

Kolmantena sunnuntaina loppiaisesta
(Seksagesimas., 2. vk) epistolateksti

Me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset.

1 Kor. 1:23–25

Apostoli Paavali puhuu Jumalan heikkoudesta (1 Kor. 1:25). Hän tarkoittaa, että Jumala käyttää heikkoutta kukistaakseen sen, mikä on väkevää. Kaikkein selvimmin tulee tämä ilmi kun Hän kukistaa saatanan vallan.

Tätä sotaa varten Jumala pukeutuu suurimpaan heikkouteen: Hän syntyy ihmiseksi mitä köyhimmällä tavalla ja ottaa orjan muodon. Vihdoin Hän antaa itsensä vangita ja tulla tuomituksi kuolemaan. Yhdellä sanalla tai viittauksella Hän olisi voinut kukistaa kaikki vihollisensa. Sen sijaan Hänen kasvoilleen syljetään, Häntä lyödään nyrkein, Häntä ivataan mitä ilkeimmin. Häntä ruoskitaan, kruunataan orjantappuroilla ja naulitaan käsistä ja jaloista ristinpuuhun. Hänen persoonansa, Hänen oppinsa, Hänen pyhä vaelluksensa ja Hänen ihmetyönsä — ne kaikki ovat purevan pilkan ja katkeran häväistyksen kohteina.

Näin pilkattuna ja rääkättynä, ystäväin hylkäämänä, vihollisten ympäröimänä Hän riippuu kauheissa kuolontuskissa ristin päällä. Tämähän on aivan suurinta heikkoutta! Saatana saa syytää Hänen päällensä kaiken vihansa. Synti, missä ikinä muodossa se lieneekin ilmennyt maailmassa, saa kaikki keskittyä Hänen päällensä. Kuolema karkaa Hänen kimppuunsa kaikkine kauhuinensa. Syystä Hän olisi voinut valittaa: "Katsokaa ja nähkää: onko kipua, minun kipuni vertaista, joka on minun kannettavakseni pantu, jolla Herra on muhduuttanut minut vihansa hehkun päivänä?" (Val. 1:12).

"Kellä vaiva sellainen ollut on kuin Jeesuksen!"

Jumala ei käytä kaikkivaltaisuuttaan, jumalallista kirkkautta ja valtasuuruutta kukistaessaan saatanan ja riisuessaan häneltä kaikki aseet. Hän tyhjentää itsensä ja kukistaa hänet suurimmalla heikkoudellaan. Jumala käyttää heikkoutta, kärsimystä, syntiä, häpeää, kuolemaa ja saatanaa. Synnillä Hän hävittää synnin, kuolemalla kuoleman ja perkeleellä perkeleen, pimeydellä ja helvetillä pimeyden voimat ja helvetin vallat.

Hänen päällensä sälytetään koko maailman synnit ja katso: "hän on päästänyt meidät synneistämme verellään" (Ilm. 1:5). Hänen päällensä lankeaa lain kirous, ja katso: "Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun tuli kiroukseksi meidän edestämme" (Gal. 3:13). Kuolema nielee Hänet, ja katso: Hän "tehottomaksi teki kuoleman ja toi valoon elämän ja kuolemattomuuden evankeliumin kautta" (1 Tim. 1:10). Hän kärsii helvetin iäiset vaivat, ja katso: "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1).

Jumala nöyryytti itsensä, otti orjan muodon ja heikkoudellaan kukisti pahan voimat. Pääsiäisaamuna Hän sitten pukeutui voimaansa ja julisti suuren voittonsa. Ja nyt:

"Nimessä siinä saatanaa myös heikko vastustaapi."

Mekin voitamme nyt synnin, lain kirouksen, kuoleman, kadotuksen ja perkeleen, kun me tyhjennymme omasta voimastamme ja pukeudumme Hänen voimaansa. Me lakkaamme omista teoistamme ja omistamme Hänen tekonsa. Sillä "joka ei töitä tee vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, sille luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi" (Room. 4:5). Me syntisinä uskomme Häneen, joka vanhurskauttaa Jumalattoman. Me kuolevaisina sanomme: "En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä" (Ps. 118:17).

Niin kuin Jumala on meidät voimattomat vanhurskauttanut syntisinä, uskon kautta Jeesukseen niin Hän nyt käyttää meitä heikkoja kukistaakseen pimeyden valtaa. Meillä on evankeliumi, joka on Jumalan voima. Kun me julistamme sitä saarnoin, yksityisin tunnustuk-

Jumalan heikkous

sin ja kirjoituksin, niin Jumala sen halveksitun sanan kautta siirtää sieluja pimeydestä rakkaan Poikansa Jeesuksen valtakuntaan. Kun me olemme Hänen kuolemaansa kastetut, niin me nyt joka päivä kuoletamme vanhan ihmisen ja joka päivä nousee ylös uusi ihminen joka elää pyhydessä ja vanhurskaudessa. Me heikot kuljemme nyt riemuvoitossa. Kun viimein tomumajamme heikkoudessa tyyten raukeaa, silloin me laulamme: "Kiitos olkoon Jumalan, joka on meille voiton antanut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!"

Kun Jumalan heikkous on näin väkevää, kuinka suurta onkaan, kun Jumala ilmestyy voimassa ja kirkkaudessa!

Aaltojen ahdistamana

Neljäntenä sunnuntaina loppiaisesta
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja kohta hän vaati opetuslapsiansa astumaan venheeseen ja kulkemaan edeltä toiselle rannalle, sillä aikaa kuin hän laski kansan luotansa. Ja laskettuaan kansan hän nousi vuorelle yksinäisyyteen, rukoilemaan. Ja kun ilta tuli, oli hän siellä yksinänsä. Mutta venhe oli jo monen vakomitan päässä maasta, aaltojen ahdistamana, sillä tuuli oli vastainen. Ja neljännellä yövartiolla Jeesus tuli heidän tykönsä kävellen järven päällä. Kun opetuslapset näkivät hänen kävelvän järven päällä, peljästyivät he ja sanoivat: "Se on aave", ja huusivat pelosta. Mutta Jeesus puhutteli heitä kohta ja sanoi: "Olkaa turvallisella mielellä, minä se olen; älkää peljätkö". Pietari vastasi hänelle ja sanoi: "Jos se olet sinä, Herra, niin käske minun tulla tykösi vettä myöten". Hän sanoi: "Tule". Ja Pietari astui ulos venheestä ja käveli vetten päällä mennäkseen Jeesuksen tykö. Mutta nähdessään, kuinka tuuli, hän peljästyi ja rupesi vajoamaan ja huusi sanoen: "Herra, auta minua". Niin Jeesus kohta ojensi kätensä, tarttui häneen ja sanoi hänelle: "Sinä vähäuskoinen, miksi epäilit?" Ja kun he olivat astuneet venheeseen, asettui tuuli. Niin venheessä olijat kumarsivat häntä ja sanoivat: "Totisesti sinä olet Jumalan Poika".

Matt. 14:22–33.

Muinaiset aramialaiset nimittivät Jumalaa vuorijumalaksi. He luulivat, että Hän auttaa kansaansa vuorilla, mutta ei laaksoissa (1 Kun. 20:23,28). Helppoa onkin uskoa, että Herra on vuorten Jumala, joka auttaa myötäkäymisen aurinkoisilla kukkuloilla. Toista on uskoa, että Hän on myös laaksojen Jumala, joka antaa meille suurimmat voitot ahdistusten alhoissa. Tekstimme kertoo kuinka Herra Jeesus päivällä auttoi tuhatlukuista kansaa vuorilla ja illalla laskeutui alas merelle auttamaan aaltojen ahdistamia opetuslapsia. Jeesus itse oli vaatinut opetuslapsia tuolle matkalle, jossa kova rajuilma heidät saavutti. Jeesus on sama tänäänkin. Ahdistuksemme eivät ole sattumia, eivätkä kohtalon oikkuja. Herra itse panee meidät myrskyihin. Hän, joka on valossa, asuu myöskin pimeydessä. Hän, joka saapuu

tykömme nöyränä lasten lauluissa ja kurjien saattueessa, saapuu myöskin tuulispäässä ja hyökyaalloilla ajaen. Miksi Hän niin tekee? Miksi Hän antaa kynelemme vuotaa, sydämemme särkyä, toiveittemme raueta, elämämme mennä pirstaleiksi? Sanalla sanoen: **Miksi joudumme myrskyihin?**

Jumala varjelee myrskyjen kautta meitä pahasta.

Sana tämän selvästi osoittaa. Tottelemattomille ja pahoille vitsaukset ovat tosin Jumalan rangaistusta, mutta silloinkin Hän etsii heidän parastaan. Kun Joonas lähti Jumalan kasvoja pakoon, lähetti Jumala myrskyn, jonka pauhuissa hänet heitettiin syvyyteen. Mutta kun Joonas katui, Jumala pelasti hänet. Kun Israel luopui Herrasta, joutui kansa ahdistuksiin. Mutta kun israelilaiset palasivat Herran tykö, Hän pelasti heidät. Sinuakin, joka kärsimyksissäsi ehkä syytät Jumalaa ja ihmisiä, Hän tahtoo juuri niiden myrskyjen kautta estää joutumasta siihen mereen, jonka hirmuaaltoja ei enää tyynnytä rakkaan Jeesuksen armoääni. Oi, jospa nöyryyisit Jumalan väkevän käden alle. Ja sinä, joka synneilläsi yllytät Herra kiivauteen, kuule Hänen varoitustaan: "Älkää olko niin kuin järjettömät orhit ja muulit, joita suitsilla ja ohjaksilla, niiden valjailla, suistetaan, muutoin ne eivät sinua lähesty" (Ps. 32:9). Käännä tänään Herran puoleen. "Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä" (2 Kor. 6:2). "Tänä päivänä, jos kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne" (Hebr. 3:15).

Erityisesti uskoviaan Herra estää perikadosta myrskyjen kautta. Kun Jeesus ruokki nuo viisituhatta viidellä leivällä ja kahdella kalalla ja kun he sen johdosta halusivat tehdä Hänestä kuninkaan, olivat opetuslapsetkin siihen halukkaat. Markus sanoo, että "he eivät noista leivistäkään olleet päässeet ymmärrykseen, vaan heidän sydämensä oli paatunut" (Mark. 6:52). Kunnianhimo; ajallisten etujen tavoittelu ja lihalliset käsitykset Jumalan valtakunnasta uhkasivat kokonaan kukistaa heidän uskonsa. Siksi Jeesus lähettää heidät myrskyihin. Kuinka vaarallisia uskollemme ovatkaan myötäkäymisen iloiset päivät. Silloin sydämemme, niin kuin noiden opetuslasten, alkaa paatua, jotta olisimme valmiit Jeesuksesta tekemään pelkän leipäkuninkaan. Kun emme kestä ajallista onnea, vaan alamme maallisia tavoitella ja

unohdamme taivaalliset, lähettää Herra meidät äkkiä noilta vihreiltä vuorilta syvyyksien myrskyiseen yöhön.

Opetuslapsia kietoi myös ylpeyden synti. Olivathan he saaneet suorittaa huomattavaa osaa Jeesuksen ruokkiessa tuon kansanjoukon. Ja kokeneina kalamiehinä luulivat kai hyvin osaavansa hoitaa venettä myrskyissäkin. Mutta tuo omahyväinen ylpeys vie varmasti perikaatoon. Siksi täytyi opetuslasten myrskyissä tulla näkemään kuinka pieniä ja mitättömiä he olivat. Hyvät luulot häipyivät kuolemaa silmiin katsellessa. Ja ajallisten arvo katosi iankaikkisuuden porteilla. Vieläpä täytyy opetuslasten kokea, etteivät he edes voi tuntea rakasta Vapahtajaansa, vaan luulevat Häntä aaveeksi. Näin kitkettiin heiltä korkeat luulot, joiden sokaisemina olisivat varmaan menneet perikaatoon.

Ja kuinka olisikaan sinun käynyt, rakas kristittyini, ilman niitä sisällisiä ja ulkonaisia myrskyjä, joihin Jumala on sinut syössyt? Se tautivuode, jolla viruit, se uusi hauta, jonka partaalla olet itkenyt, ne puutteen raskaat ajat, ne murskaavat kolahdukset — missä olisitkaan ilman niitä? Oi, sinä tunsit Hänet, kun Hän aurinkoisilla kunnailta sinulle leipää jakoi. Miksi et nyt tunne, kun yö on ympäröinyt sinut, kun tuuli ulvoo, ja kun Hän kävelee luoksesi ahdistuksien aallokoita? Hän tuo jälleen tyvenen, kun nöyryyttävien myrskyjen kautta on estänyt sinua eksymästä. "Parempi on sinun, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai molemmat jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen." (Matt. 18:8). Etkö siis sanoisi psalmistan kanssa: "Hyvä oli minulle, että minut nöyryytettiin, niin minä opin sinun käskysi" (Ps. 119:71).

Jumala vahvistaa myrskyjen kautta meitä hyvässä.

Mutta jos Hän myrskyjen kautta varjelee meitä pahasta, Hän varmasti myös myrskyjen kautta vahvistaa meitä hyvässä.

Myrskyt ovat koettelemuksia, joista nähdään pysymmekö todella Sanassa, Opetuslapset olivat Herran käskystä lähteneet matkaan ja kuitenkin joutuivat noin ankaraan vastatuuleen. Järki varmaan neuvoi palaamaan takaisin, kun se vie tällaiseen vaaraan ja taisteluun. Jo nyt kun kristitty on uskollinen kutsumuksessaan, kun hän ahkeroi Juma-

lalle kelvata opissa ja elämässä, niin ei se täällä maailmassa muuhun vie kuin ahdistuksiin ja taisteluihin. Eikö vanha ihmisemme silloin neuvo: palaa takaisin! Tässä vastatuulella et muuta saa kuin haudan syvyydessä. Sanokaamme silloin apostolin kanssa: "Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois, itsellensä kadotukseksi" (Hebr. 10:39). Sillä ahdistuksemme ovat meille koetuksiksi, kuten Pietari lausuu: "Jotta havaittaisiin, että uskonne kestäväisyys koetuksissa on paljoo kallisarvoisempi kuin kulta, joka kuitenkin tulella koetellaan" (1 Piet. 1:7). Opetuslasten tavoin siis myrskyissäkin eteenpäin: Kun sanassa pysymme, Jeesus aikanaan tyynnyttää tuulen ja vie meidät onnellisesti toiseen rantaan.

Ahdistuksemme ovat oikea harjoitusleiri, jossa uskomme vahvistuu. Heti kun Pietari huomaa, että Jeesus on mukana, hänen pelkonsa katoaa ja hän hyrskyjen pauhussa pitää ihmeellisen rukouksen: "Herra, käske minun tulla luoksesi vettä myöten." Oi, mikä seikkailuhalu ja rohkeus onkaan uskolla. Ilman sanaa se ei tosin voi mitään tehdä, eikä se uskoa olisikaan. Mutta kun uskolla on sana, mihin pitäytyä, niin ei sille mikään ole mahdotonta. Heti kun Jeesus sanoi: "tule", nousee Pietarin jalka yli veneen laidan. Ehkäpä toiset arvelivat: Oi, Pietari, olet suunniltasi. Eihän ihminen vai veden päällä kävellä. Sehän on vastoin kaikkea kokemusta ja luonnon lakeja. Mutta kävelee kuin käveleekin Pietari veden päällä: Ja vaikka kaikki maailman vuoret olisivat olleet hänen hartioillaan, ei hän sittenkään olisi uponnut. Sillä usko seisoi tässä kaikkivaltiaan Jumalan sanassa: "Tule." Näin myrsky karkaisee uskoa ja tekee sen rohkeaksi uskaltamaan suuria Herran nimessä. Kuohukoot nyt maailman ja oman kurjuutemme hyökyaallot! Puhaltakoot lain ja kuoleman vihurit: Raivotkoon helvetti Herran totuutta ja asiaa vastaan. Usko nousee niiden yläpuolelle. Se näkee yksin Jeesuksen sanassa ikään kuin ei syntiä, kuolemaa ja kadotusta olisi olemassakaan. Vähät siitä millaiseksi itsesi tunnet ja millaiselta kaikki näyttää ympärilläsi, onhan sinulla Jeesus, jonka pyhä veri on pessyt syntisi pois ja jonka iankaikkinen vanhurskaus on ylläsi. Onhan sinulla sana, joka kaikki voittaa. Tähän usko katsoo ja kävelee myrskyävien vetten päällä.

Mutta sanonet: Pietarihan rupesi uppoamaan! Tosin kyllä, hän unohti sanan, käänsi katseensa Jeesuksesta ja alkoi katsella tuulta ja aaltoja. Ehkäpä vielä veneestä huudettiin: Katso, Pietari, tuolla tulee

suuri aalto: Ja "katsoessaan tuulta hän peljästy." Niinhän se valitet-
tavasti on vieläkin. Ahdistuksissamme emme malta kiinnittää katset-
ta Jeesukseen ja hänen lupauksiinsa, rupeamme katselemaan sitä vas-
tatuulta, joka on nostanut raivoonsa maailman aallot ja pannut kuo-
huksiin turmeluksemme syvät lähteet. Silloin kyllä tulee pelko ja hä-
tä ja alamme vajota. Mutta voimme kuitenkin myrskyissä vielä huu-
taa: "Herra, pelasta minut:" Ja, kuinka pian Jeesus kuulee meitä. Sa-
notaan, että Jeesus heti ojensi kätensä ja tarttui häneen. Nyt usko,
joka oli heikentynyt, tuli jälleen vahvaksi. Joskaan myrskyissä ei yk-
sін voi pitkälti kävellä Jeesusta kohti, voipa kuitenkin Jeesuksen nos-
tamana, Hänen rinnallaan, Hänen taluttamana, kävellä aaltojen
päällä veneeseen!

Ystäväni, ehkä sinäkin tunnet painuvasi syvyyteen elämän myrs-
kyävällä merellä. Tuntuu, että taakkasi on liian raskas, surusi liian
suuri, kiusaukset liian voimakkaat, uskosi horjuu, kätesi irtaantuu,
etkä enää jaksa riippua Jumalassa. Oi, kallis sielu, Jumala riippuu
sinussa. Jumalan käsi pitää sinusta kiinni. Näin Hän itse sanoo. Minä
annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan
ryöstä heitä minun kädestäni (Joh. 10:28). "Jos vetten läpi kuljet,
olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota" (Jes.
43:2). Hän nostaa, kantaa ja pelastaa. Hän, joka kuolemansa kautta
on sinulle elämän ja autuuden ansainnut, Hän kaikissa elämän vai-
voissa vahvistaa uskoasi ja vakuuttaa: "Älä pelkää, sillä minä olen
sinun kanssasi" (Jes. 43:5). — Siunattu myrsky, jossa uskomme vah-
vistuu!

Vielä on myrskyistä se hyöty, että saamme voiton varmuuden ja
opimme Jeesusta oikein kiittämään ja palvelemaan. Tekstissä lueme-
me: "Ja kun he olivat astuneet venheeseen, asettui tuuli. Niin ven-
heessä olijat kumarsivat häntä ja sanoivat: "Totisesti sinä olet Juma-
lan Poika!" Mikä varmuus täyttää heidän sydämensä. He tietävät:
"Näissä kaikissa me saamme mitä jaloimman voiton hänen kauttaan,
joka on meitä rakastanut" (Room. 8:37). Ken paremmin Herraa ru-
koilee kuin tuo aaltoihin painuva Jumalan lapsi: Ken rohkeammin
kulkee myrskyjen pauhussa kuin tuo Jeesuksen taluttama uskovai-
nen! Kuka pyhemmin palvoisi, kauniimmin kiittäisi Jeesustansa kuin
nuo, joiden särkyvään haahteen Jeesus on astunut ja tuonut suuren
tyvenen. Ken kirkkaammin Häntä tunnustaisi kuin nuo, jotka kuohu-

jen keskellä ovat saaneet kokea Hänen suurta voimaansa: Oi myrskyaallot, elämän ahdistukset, te olette Jumalan rahtivaunuja täynnä kalliita lahjoja armolapsille: Sillä me tiedämme — oi siunattu tieto — että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa (Room. 8:28).

Hyvin on laitasi sinun, joka uskot Jeesukseen, joka omistat armon armona, joka olet pessyt vaatteesi ja valkaissut ne Karitsan veressä. Elosi pauhaavan meren toisella puolen odottaa suuri tyven. Uuden huomenen kirkkaudessa saapuu purtesi ikirauhaan. Siellä voit kiittää Häntä kaikista näistä ahdistuksistasi, kun täysin selviää, kuinka Jeesus myrskyjen kautta tahtoi estää sinua pahasta ja vahvistaa hyvässä. Nyt matkalla ollen yhdymme ahdistuksissa olleen runoilijan, Simo Korpelan, kanssa sanomaan:

*"Taivaan autuus, yljän syli,
Sieluni niin vallatkoon,
Että pääsen meren yli,
Etten joutuis turmioon.
Sitt 'ei enää myrsky pauhaa,
Turmiot ei synti tee,
Täyttä riemua ja rauhaa
Sydän siellä nautitsee.*

*Uutta virttä, uusin kielin
Yhdess' sitten veisataan,
Kirkkain ruumiin, puhtain mielin,
Väsymättä milloinkaan,
Riemu raikuu kaikkein suusta,
Aika väistyy murheineen,
Sielut saavat elon puusta
Täyden, täyden tyydykkeen."*

Aamen.

Rukoilkaa elon Herraa!

Viidentenä sunnuntaina loppiaisesta
(Seksagesimas., 3.vk.) evankeliumiteksti

Ja Jeesus vaelsi kaikki kaupungit ja kylät ja opetti heidän synagogissaan ja saarnasi valtakunnan evankeliumia ja paransi kaikkinaisia tauteja ja kaikkinaista raihnautta. Ja nähdessään kansanjoukot hänen tuli heitä sääli, kun he olivat nääntyneet ja hyljättyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta. Silloin hän sanoi opetuslapsilensa: "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän. Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."

Matt. 9:35–38

Opetuslapsilla oli iloista juhla-aikaa, kun saivat Jeesuksen kanssa kulkea paikasta paikkaan ja kuulla monta valtavaa saarnaa ja nähdä suuria ihmetöitä. Sellaista juhлариemua mekin tunnemme, kun saamme kokoontua kuulemaan Jumalan sanan selvää julistusta. Eihän maan päällä voi olla mitään sen ihanampaa kuin se, että meillä on runsaana puhdas, autuaaksitekevä Jumalan sana. Sen ääressä me sokeat tulemme näkeviksi, me kylmät lämpenemme. Riemusta sydän täyttyy, kun saamme nähdä Ristiinnaulitun, jonka verihaavoissa olemme parannetut. Mutta jos todella kasvamme armossa ja tulemme juurtuneiksi sanaan, emme enää voi olla pelkästään nauttijoina. Evankeliumi on niin kuin se kirja, jonka Daniel sekä Johannes näys-sä saivat syödä: Se oli makea suussa, mutta syötyä alkoi kirkvällä. Kun Paavali riemuiten painui syvälle sovituksen salaisuuteen, hän rupesi tuntemaan kirkvetyä ja sanoi: "Minulla on murhe ja ainainen kipu sydämessäni" (Room. 9:2). Se kipu oli Jeesuksen sydämessä, kun hän näki kansajoukot — nääntyneet ja hyljättyt, ilman paimenta. Jeesus opetti apostoleja näkemään noita kansajoukkoja siinä valossa kuin hän ne näki. Emme saa ainoastaan nauttia makeaa sanaa, vaan sen pitää myös synnyttää poltteita, että säälintuskassa rukoilemme: "Elon Herra, lähetä työmiehiä elonkorjuuseesi". Sillä, jos autuuden ilomme on syvää ja Hengen synnyttämää, niin se vaikuttaa tällaisen kivun. Oi, jospa se kipu tulisi raskaana meille jokaiselle, niin että yhteen ääneen huutaisimme elon Herran puoleen! Sitä Kristus tahtoo meihin nähden sanoessaan: "Rukoilkaa siis elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa".

Sielujen hädän tulee ajaa meitä tällaiseen rukoukseen.

Jeesuksen opettamina me kristitytkin vasta opimme oikein näkemään, että "eloa on paljon". Tuo elon paljous ei tarkoita, että olisi paljon sellaisia, jotka etsivät pelastusta. Eivät ihmiset luonnostaan etsi Jumalaa, vaan pakenevat häntä. "Ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa." Heidän hätänsä onkin juuri siinä, että ovat "nääntyneet ja hyljätyt niin kuin lampaat, joilla ei ole paimenta". Syntiensä näännyttäminä, saatanan riepottamina he ovat todella hyljätyt, kun ovat ilman selvää Jumalan sanaa. Sana yksistään voi heille paljastaa synnin ja kirkastaa pelastuksen Kristuksessa. Oikeiden sananjulistajain puute on siis kauhein onnettomuus, jonka poistamista meidän tulee ahkerasti rukoilla Jumalalta.

Älkäämme sitä ihmetelkö, että ihmiset ovat tietämättömät Jumalasta, että ovat raakoja, ylpeitä, valheen vallassa ja syntien orjuudessa; vaan ihmetelkäämme sitä, että niin monet miljoonat ovat ilman Jumalan sanaa. Ihmetelkäämme sitä, ettei tämä koske enemmän kristittyjen sydämiin. Ihmetelkäämme sitä, että on niin paljon kristityitä, jotka saavat säännöllisesti kuulla Jumalan sanaa ja joiden suut eivät aukene siitä puhumaan kodeissaan ja ympäristössään, joiden kukkarot eivät aukene evankeliumin levittämiseksi, joiden sydämet eivät aukene rukoilemaan Herralta työmiehiä. Oi, ihmetelkää kaikki luodut tätä asiaa, että joku voi tuntea pelastusarmon eikä tunne kipua sydämessään niiden vuoksi, joilla ei ole Jumalan sanaa! Oi, hämmästykää, että on niin paljon seurakuntia, jotka ovat vuosikymmeniä kuulleet autuuden hyvää sanomaa ja joiden piiristä ei ole noussut ainoatakaan evankeliumin saarnaajaa! Murehtikaamme sitä syntiä, että itse kukin meistä on hukannut kultaisia vuosia tekemättä mitään evankeliumin julistajien saamiseksi. Eikö vihdoin Jeesuksen Henki saa tavuttaa meitä jokaista näkemään, että eloa on paljon, jotta se pakottaisi meitä rukoukseen?

Kristuksen lupauksen tulee rohkaista meitä rukoilemaan, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa.

Tämä on Kristuksen lupaus, että hän lähettää työmiehiä, kun rukoilemme. Hätää nähdessämme meillä on halu itse tarttua asiaan ja hankkia työmiehiä. Siten on tullut pappeja, joiden ei olisi pitänyt mil-

Rukoilkaa elon Herraa!

loinkaan ryhtyä siihen virkaan. Elo on Herran; työ on Herran. Hänellä yksin on oikeus laittaa työmiehet. Ei hän pyydä meitä lähettämään niitä, vaan rukoilemaan, että elon Herra lähettäisi. Näin Jumala meidät heikot ottaa työtovereikseen. Mutta johto ja isännöys pysyy hänen kädessään.

Vastauksena rukouksiimme Jumala herättää nuorukaisia, joilla on, niin kuin apostoli sanoo, halu pyrkiä sananpalvelijan jaloön virkaan. Ja koska se on hengellinen virka, jota perkele, liha ja maailma vihaa ja halveksii, niin Herra kristittyjen kautta rohkaisee, innostaa ja auttaa sellaisia nuorukaisia pysymään kestävinä pyrkimyksessään. Kun he tarvitsevat aineellista apua, hän antaa sitä meidän kristittyjen kautta. Koulunkäynti sinänsä ei tee pappia. Mutta kun Herran seurakunta pitää yllä kouluja, joissa kokeneet, Jumalan sanaan syvästi perehtyneet, oikeaoppiset opettajat opettavat heitä Jumalan sanassa ja hänen valtakuntansa työssä, niin Pyhä Henki itse heidän kauttansa kasvattaa ja valmistaa heitä oikeiksi Kristuksen palvelijoiksi ja hänen salaisuuksiensa taloudenhoitajiksi. Tällaisia profeettain kouluja oli jo Vanhan testamentin aikana. Jeesuksen pitämässä koulussa valmistuivat apostolit, ja he puolestaan taas opettivat toisia jatkamaan heidän työtään. Kun Herran seurakunnat sitten kutsuvat ja lähettävät tällaisia kokelaita, ovat he Herran lähettämiä.

Jumala kyllä lähettää sanansa julistajia, vaikkemme sitä rukoullisikaan. Mutta silloin hän ei lähetä niitä meidän kauttamme. Hän voi ottaa valtakuntansa meiltä pois ja antaa toisille, jotka tekevät sen hedelmiä. Hän sysää kynttiläjalan pois paikaltaan sellaisissa seurakunnissa, jotka eivät välitä evankeliumin levittämisestä ja sen julistajain valmistamisesta ja jotka pahoin ja kiittämättömästi kohtelevat niitä, jotka Herra on lähettänyt.

Jos siis omalle kohdallemme käsitämme, mitä tarkoittaa pelastus iäisestä kuolemasta Kristuksen sovintotyössä, niin sielujen hätä, elon paljous ja työmiesten puute, on pakottava meitä rukoilemaan elon Herraa. Ja siihen rukoukseen antaa meille voimaa ja kestävyyttä Kristuksen varma lupaus, että hän toden totta on lähettävä työmiehiä.

Rukoilkaamme elon Herraa! Aamen.

Iisak — kuva maailman Vapahtajasta

Septuagesimasunnuntaina
Vanhan Testamentin teksti

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Ja hän sanoi: "Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon." Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palvelijaansa sekä poikansa Iisakin, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut. Kolmantena päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa. Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: "Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoukseen; sitten me palaamme luoksenne." Ja Aabraham otti polttouhripuut ja säilytti ne poikansa Iisakin selkään. Itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. Iisak puhui isällensä Aabrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen poikani." Ja hän sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lamma polttouhriksi?" Aabraham vastasi: "Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani." Ja he astuivat molemmat yhdessä. Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot, sitoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. Ja Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa. Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Aabraham, Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi." Niin Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta.

1 Moos.22:1–13.

Aabraham, uskonsankari ja omaisuuskansan kantaisä, on myös kaikkien uskovaisten isä. Sillä kaikki, jotka Aabrahamin tavalla uskovat Jumalan sanan, ovat Aabrahamin lapsia. Jeesus kutsuu myös

taivasta, iankaikkisen lohdutuksen ja kirkkauden asuntoa, Aabrahamin helmaksi, koska sinne päästään uskomalla Aabrahamin Siemeneen, Jeesukseen, jossa kaikki sukukunnat maan päällä siunataan.

Ei kenenkään uskoa ole niin koeteltu kuin Aabrahamin, ja nämä koettelemukset keskittyivät lupauksen täyttymiseen tulevasta Vapahtajasta. Koettelemusten huippuna oli se, että Jumala käski hänen uhrata ainoan poikansa polttouhriksi. Juuri tämä uhri on selkeä kuva Jeesuksen sovintouhrista, jossa kaikki maailman kansat tulivat siunatuiksi. Näin on Iisakista tullut se esikuva, jossa Aabraham näki Jeesuksen päivän ja ihastui. Neljän tuhannen vuoden takaa ei tämä kuva ole yhtään himmentynyt. Katsokaamme siis kuinka Iisak on esikuvena maailman Vapahtajasta.

Poikana Iisak on kuva Jumalan Pojasta.

"Ota Iisak, poikasi", sanoi Jumala. Jos Hän olisi sanonut: Ota kaikki karjasi ja kaikki kultasi ja hopeasi ja uhraa minulle, olisi se ollut kallis uhri, sillä Aabraham oli rikas mies. Tai jos Jumala olisi käskennyt Aabrahamin uhraamaan uskollisen palvelijansa Elieserin, "joka hallitsi kaikkea, mitä hänellä oli", olisi se todella ollut ylen kallis uhri. Mutta nyt Jumala käskää hänen uhrata oma poikansa.

Näin juuri on Jumala tehnyt. Ei riittänyt koko tämä maailma aarteineen yhdenkään syntisen lunastamiseksi. Eikä yksikään taivaan ylienkeleistä, jotka toimittavat Jumalan tahtoa, kelvannut sovituksen hinnaksi. Siihen Jumalan täytyi antaa oma Poikansa.

Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat. Iisak ei ollut yksi monista lapsista; hän oli todellakin ainokainen poika. Kuinka palavalla rakkaudella olikaan vanhan isän sydän kiintynyt tähän poikaan.

Samoin on Jeesus Jumalan ainokainen Poika. Isä itse oli todistanut: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Vaikka kaikki ihmiset ovat Jumalan lapsia luomisen perusteella ja vaikka uskovaiset ovat varsinaisesti Jumalan lapsia, ei kukaan ole siinä mielessä Jumalan lapsi kuin Jeesus on. Kun siis Jumala pyytää Aabrahamilta hänen ainokaisensa, rakkaimman mitä hänellä on, ei

Jumala kuitenkin pyydä enempää kuin mitä hän itse oli antava koko maailmalle.

Iisak oli lupauksen lapsi, jota oli kauan odotettu. Ainoastaan hänestä ja hänen kauttansa oli siunaus tuleva maailman kansoille. Kuinka hartaasti olivatkaan Aabraham ja Saara monin rukouksin odottaneet tätä lasta! He antoivat hänelle nimen Iisak — nauru, sillä hänen syntymisensä oli heille sanomaton ilo. Samoin on Jeesus se luvattu Vapahtaja, jota hurskaat olivat Adamista alkaen odottaneet. Hänestä oli ennustettu: Tämä on Herra, jota me odotimme: iloitkaamme ja riemuitkaamme pelastuksesta, jonka hän toi. Hänessä yksin on siunaus oleva niin kuin apostoli todistaa: "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman" (Apt. 4:12).

Uhrina Iisak on kuva Jeesuksen sovintouhrista.

Jumala sanoi Aabrahamille: "Mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon." Polttouhri merkitsi uhrin kuolemaa. Uhrin veri täytyi vuodattaa; uhri piti polttaa sovitukseksi. Veri on sielun sovinto, ja "ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamista" (Hebr. 9:22).

Kun Iisak määrätään tällaiseksi uhriksi, on se mitä kirkkain kuva Jeesuksen sovintotyöstä. Sillä Jeesus on verellään meidät synneistämme päästänyt. Jeesus on "poltettu" Jumalan vihan liekeissä, jotta me tulisimme sovitetuiksi synneistämme.

Kun Aabraham ja Iisak menivät uhripaikalle, niin Aabraham otti polttouhripuut ja sälytti ne poikansa Iisakin selkään: itse hän otti käteensä tullen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. Näin Jeesuskin on kulkenut Golgatan uhrikunnaalle. Hänen päällensä oli risti sälytetty ja Isän kädessä oli tuli ja veitsi. Jeesus oli tehty synniksi ja kiroukseksi meidän edestämme. Vanhurskaan Jumalan viha säkenöi jokaisella askelella, kun Hän kulki tuskien tietä. Isän kädessä oli iankaikkisen tuomion veitsi, kun uhripaikalle kuljettiin. "Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen, eikä suutansa avannut" (Jes. 53:7).

Aabraham olisi tuhat kertaa ennemmin antanut oman henkensä kuin teurastanut ainokaisen poikansa. Mutta hän on kuuliainen Jumalan äänelle. Samoin Isä taivaassa on antanut sulasta rakkaudesta ainoan Poikansa ristin hirmuiseen kuolemaan meidän syntiemme tähden. Ei ole mitään niin järkyttävää kuin se, että Jumalan ainoa Poika ihmisten pilkkaamana ja räökkäämänä kärsii mitä katkerimman kuoleman ristinpuussa. "Sillä Herra heitti hänen päällensä meidän kaikkien syntivelkamme". "Herra näki hyväksi runnella häntä, lyödä hänet sairaudella" (Jes. 53:6,10).

Iisak alistui vapaaehtoisesti. Hän olisi kyllä voinut juosta pakoon, kun näki isän aikeet. Tuskinpa Aabraham olisi häntä edes pakottanut, jos Iisak olisi ollut vastahakoinen. Mutta sanallakaan ei mainita, että Iisak olisi estellyt tai vaikeroinut. Vapaasti hän antaa isän sitoa hänet niin kuin uhrieläimen polttopuiden päälle. Ääneti hän odottaa, kun veitsi kohoaa isän kädessä.

Oi mikä liikuttava kuva Jeesuksesta! Ei kenkään voinut pakottaa Jeesusta ristinkuolemaan. "Sen tähden", hän sanoi, "Isä rakastaa minua, että minä annan henkeni ottaakseni sen jälleen. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni" (Joh.10:27,28). Ei Jeesus vaikeroi eikä pyydä vapautua, kun hänet naulitaan ristin uhripuuhun, jota hän itse oli kantanut.

Kun Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa, niin Jumala puuttui asiaan ja sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään." Mutta kun pyhän Jumalan kädessä oli vanhurskaan tuomion veitsi ojennettuna Jeesusta kohti Golgatan päivänä, ei kukaan voinut sanoa: "Älä satuta kättäsi Poikaan!" Aurinko pimenee, maa vapisee, kun Moorian maalla, Golgatalla, teurastetaan iankaikkisesti kelpaava sovintouhri maailman syntien edestä. — Iisakin teurastamisesta ei olisi ollut mitään todellista hyötyä. Se oli vain esikuvallista ja uhraus oli todellisesti tapahtunut, kun Aabraham oli valmis suorittamaan sen loppuun asti. Mutta Jeesuksen uhri oli välttämätön. Hän antoi henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä.

Iisakin uhraamisessa ei kuvata ainoastaan Jeesuksen uhrikuolemaa, vaan myös ylösnouseminen. Raamattu nimenomaan sanoo Aabrahamista: "Hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään, jonka tähden hän saikin hänet vertauskuvana takaisin"

(Hebr. 11:19). Aabraham oli uskossa vakuuttunut siitä, että Jumalan lupaus ei ole tyhjiin raukeava. Sen tähden hän uskoi, että vaikka Iisak teurastetaankin, on Jumala hänet kuolleista herättävä ja täyttävä, mitä oli luvannut.

Aivan näin on Jeesus, se Aabrahamin luvattu siemen, teurastettu sovitus- ja polttouhrina, niin että meillä olisi iankaikkinen lunastus, syntien anteeksisaaminen, hänen verensä kautta. Ja että tämä siunaus tulisi tulvimalla osaksemme, on Jeesus herätetty kuolleista meidän vanhurskauttamisemme.

Oli kohtuullista, että Aabraham, joka ei järkkynyt uskossaan Jumalan sanaan eikä tinkinyt kuuliaisuudessaan Jumalan äänelle, että hän sai myös mitä kirkkaimmin ja havainnollisimmin vertauskuvassa nähdä Jeesuksen sovintokuoleman ja ylösnousemuksen. Jeesus sanoi, että kun Aabraham näki hänen päivänsä, niin hän iloitsi. Me saamme nyt nähdä, emme ainoastaan esikuvaa, vaan itse todellisuuden. Meillä on Jeesuksesta tämä ikivanha ja iki-ihana kuva ja meillä on itse Jeesus. Kuinka tulisikaan meidän nyt seistä lujina uskossa! Hänessä kaikki Jumalan sanat ovat niin ja aamen. Golgatan alttarin ääressä me Aabrahamin, Iisakin ja kaikkien pyhien kanssa nyt kannamme Jumalalle kiitosuhjamme. Aamen.

Mitä Jeesus ei voi kärsiä?

Seksagesimasunnuntaina
2. vuosikerta, evankeliumiteksti

Niin Jeesus sanoi heille: "Vielä vähän aikaa on valkeus teidän keskuudessanne. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys saisi teitä valtaansa. joka pimeässä vaeltaa, se ei tiedä, mihin hän menee. Niin kauan kuin teillä valkeus on, uskokaa valkeuteen, että te valkeuden lapsiksi tulisitte." Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä. Joh. 12:35,36

Raamattu ilmoittaa, kuinka paljon Jeesus on kärsinyt meidän syntisten edestä. Hän antoi henkensä ja sydänverensä, ja kaiken Hän kärsi alttiisti, valittamatta. Mutta Raamattu myös ilmoittaa sellaista, mitä Jeesus ei voi kärsiä.

Jeesus kärsii maailman syntien rangaistuksen.

Profeetta oli sitä ennustanut: "Häntä piinattiin, ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut; niin kuin karitsa, joka teuraaksi viedään, niin kuin lamma, joka on ääneti keritsijänsä edessä, niin ei hän suutansa avannut. Ahdistettuna ja tuomittuna hänet otettiin pois" (Jes. 53:7,8)

Hänet tehtiin synniksi meidän kaikkien sijaisena. Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme. Hänet vangitaan ja tuomitaan, syljetään ja ruoskitaan, piinataan ja pilkataan ja hirmuisimmalla tavalla tapetaan. Kaikki raakuus, häväistys, ilkeys, kidutus, julmuus, vääräys ja piina, minkä kurja ihmislapsi voi suinkin keksiä, sälytettiin Hänen päällensä. Kuoleman kauhu, Jumalan lain kirous, syyllisyyden tuskat ja kadotettujen iankaikkiset vaivat yllättävät Hänet. Kaiken tämän Hän on kestänyt kärsivällisesti antaen Jumal-verensä ja henkensä meidän, kadotettujen syntisten edestä. Mutta on kolme asiaa, joita kärsivällinen Jeesus ei voi kärsiä.

Jeesus ei kärsi sanansa ylenkatsomista.

Kun Jeesus esiintyi viimeisen kerran Jerusalemin temppelissä, Hän varoitti heitä: "Vielä vähän aikaa on valkeus teidän keskuudes-

sanne. Vaeltakaa, niin kauan kuin teillä valkeus on, ettei pimeys saisi teitä valtaansa" (Joh. 12:35). Ja Johannes jatkaa: "Tämän Jeesus puhui ja meni pois ja kätkeytyi heiltä" (Joh. 12:36). Juutalaisten yliloikeudessa ja Pilatuksen edessä Jeesus ensin puhui. Mutta kun Hänen sanojansa ei kuultu, niin Hän vaikenä.

Se on hirmuisinta Jumalan vihaa, kun Jeesus vaikenä; kun Hän ottaa sanansa pois; kun Hän kätkeytyy. Näin Hän tekee, kun Hänen sanaansa ei oteta vastaan. Jeesus ei voi kärsiä Hänen sanansa ylenkatsomista.

Jeesus ei kärsi ihmisten epäuskoa.

Hän kärsii meidän monia heikkouksiamme. Hän säälii ja armahdaa meitä vaivaisia, viallisia raukkoja. Mutta meidän epäuskoamme Hän ei jaksaa kärsiä. Kun nuo yhdeksän opetuslasta, joille Hän oli myös antanut vallan tallata kaikkea pimeyden valtaa, eivät voineet ajaa ulos yhtä riivaajaa, niin Hän valittaa tuskastuneena, "Voi sinä epäuskoinen sukupolvi, kuinka kauan minun täytyy olla teidän kansanne, kuinka kauan kärsiä teitä?" (Matt. 17:17; Mark. 9:19; Luuk. 9:41) Peljästyneille opetuslapsille Hän sanoi: "Missä on teidän uskonne?" (Luuk. 8:25). Ja Pietarille: "Sinä vähäuskoinen, miksi epäilii?" (Matt. 14:31). Vielä ylösnousemuksensa jälkeen Hän soimasi opetuslapsia siitä, että he olivat "hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea, minkä profeetat ovat puhuneet" (Luuk. 24:25).

Tämä vähäuskoisuus ei ollut uskon heikkoutta, sillä heillä oli sana runsaana ja selkeänä. Kotikaupungissaan Jeesus ei tehnyt montakaan ihmettä ihmisten epäuskon tähden. Apostoli myös varoittaa, että kun ihmiset eivät ota vastaan kuuliaisuutta totuuteen, niin Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen. Heikkouskoinen haluaa uskoa ja rukoilee: "Auta minun epäuskoani", ja "Herra, lisää meille uskoa". Heitä Jeesus ottaa huostaansa ja vahvistaa heidän uskoaan sanalla ja sakramenteilla. Mutta vähäuskoisuus on epäuskoa. Siitä Pyhä Henki on tullut nuhtelevaan maailmaa, ja Hän sanoo meille: "Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta" (Hebr. 3:12).

Mitä Jeesus ei voi kärsiä?

Jeesus ei kärsi epäuskoa. Kadotuksen uhalla Hän vaatii parannukseen. Hän sanoo: "Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen!" (Joh. 20:27).

Jeesus ei kärsi ihmisten ymmärtämättömyyttä.

Epäusko ja tyhmyys ovat veljekset. "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan" (Luuk. 24:25). Jeesus sanoi kahdelle opetuslapselleen Emmauksen tiellä. Miehellä, joka kokosi varoja elääkseen hyviä päiviä, Jumala sanoi: "Sinä mieletön, tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois" (Luuk. 12:20). Tyhmät neitset jäivät yön selkään, lukittujen ovien taakse. Tyhmä rakentaja menetti kaikki, kun oli rakentanut hiekalle.

Kysymyksessä ei ole maallinen viisaus, vaan se viisaus, joka tulee ylhäältä. Jumalan sana antaa yksinkertaiselle ymmärryksen. Se voi tehdä meidät viisaiksi, niin että pelastumme sen uskon kautta, joka on Jeesuksessa. Korkeinta viisautta on se, että me perustaudumme kokonaan armoon Jeesuksessa. Kun galatalaiset tahtoivat tähän armoon sekoittaa ihmistekoja, niin Herran apostoli huudahti: "Oi te älyttömät galatalaiset! Niinkö älyttömiä te olette? Sillä kaikki, jotka perustautuvat lain tekoihin, ovat kirouksen alaisia" (Gal. 3:1,3,10).

Jeesus ei voi kärsiä sitä ihmisen tyhmyyttä, että hän etsii maallisia ja unohtaa taivaalliset; että hän tyytyy muotojumalaisuuteen ilman totista uskoa; ja että hän perustautuu tekoihin, eikä sulaan armoon Kristuksen täydellisimmässä ansiossa. Hän tarjoaa meille tosi viisautta sanan kautta: "Mutta jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan. Mutta anokoon uskossa ollenkaan epäilemättä" (Jaak. 1:5,6).

Kolme on, joita Jeesus ei voi kärsiä: Jumalan sanan ylenkatsoamista, epäuskoa ja mielettömyyttä. "Maa, maa, maa, kuule Herran sana!" (Jer. 22:29). "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne." (Hebr. 3:7). "Älkää sen tähden olko mielettömät, vaan ymmärtäkää, mikä Herran tahto on" (Ef. 5:17).

Ristin vetovoima

Laskiaissunnuntaina
2. vuosikerta, evankeliumiteksti

"Ja kun minut ylennetään maasta, vedän minä kaikki tyköni."
Joh. 12:32.

Mitä puoleensa vetävää saattaa olla ristillä ruhjotun, räkätyyn uhrin kuolemassa? Kun apostolit alkoivat saarnata, että tämä ristiinnaulittu Jeesus on ainoa Välimies ja Vapahtaja, ei ihme, että se oli juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus. Vielä tänäkin päivänä monet haluavat saarnata ja kuulla Jeesusta suurena hyvän tekijänä, mutta ei sellaisena, joka vakavasti päätti suunnata kulkunsa Jerusalemiin siellä pannaakseen henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä. Ja kuitenkin Jeesus vakuuttaa, että sitten vasta kun hän on ylennetty ristinpuuhun, voi hän vetää kaikki tykönsä. Hänen suuret ihmeensä, viisautensa, voimansa, hyvyytensä, rakkautensa, ne kaikki voisivat vetää vain osan ihmisiä, osan aikaa. Vasta sitten, kun hän ristiinnaulittuna ylennetään kansojen eteen, voi hän vetää kaikki ihmiset tykönsä. Tämä lupaus on myös jatkuvasti toteutunut. Kirkot, jotka ovat lakanneet esittämästä häntä ristiinnaulittuna kansojen eteen, ovat kadottaneet vaikutuksensa ja voimansa. Ne kirkot, jotka selkeimmin ja rohkeimmin ovat saarnanneet ristiinnaulittua Jeesusta, ovat myös eniten kasvaneet. Jeesuksen verinen risti on valtava magneetti, joka hämmästyttävällä voimalla vetää ihmissydämiä, sillä ne tarvitsevat syntisten Vapahtajaa.

Eikä ole epäilystä siitä, olemmeko syntisiä. Mitä todistavat tapain turmelus, juoppous, koti- ja perhe-elämän rappeutuminen, petollisuus, ahneus, riita, vihat, valhe, Jumalan sanan ylenkatsominen? Mitä todistavat kunkin yksilön elämä ja omatunto? Jälkesi sanovat: syntinen on tästä kulkenut! Työsi kantavat leimaa: syntinen on nämä tehnyt! Sanasi todistavat: syntinen on puhunut! Ja Jumalan viha ilmenee taivaasta kaikkea syntiä ja jumalattomuutta vastaan. Syntisi tähden olet tuomittu kärsimään kaikki ajalliset ja iankaikkiset rangaistukset. Kuka ihminen voisi sammuttaa Jumalan vihan! Mikä voima maailmassa voisi yhdenkään ihmisen päästä perkeleen valasta ja iäisestä kuolemasta! "Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä

hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis, ja jää iäti suorittamatta" (Ps. 49:8,9).

Mutta katso, sen kaiken on tehnyt hän, joka ristille ylennettiin! Hänen päälleen sälytettiin sinun ja koko maailman synti. Hänen vrensä vuoti puhdistavana kaikkien maailman tahrojen yli. Suurena vedenpaisumuksena se huuhtoi kaikki synnit pois. Sillä Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Emme sitä nyt yhdenkään kohdalta voi kieltää, mikä kaikkien kohdalle on toimitettu. Kuinka voisi sitä yksikään omistaa, ellei se jo kaikille tarjona olisi? Kuinka voisi kukaan sitä uskoa, ellei se olisi valmiina ja varmana jo ennen kuin sen uskommekaan? Me julistamme siis sinulle, syntinen, kuka lienetkin, vapaana armolahjana syntien anteeksiantamisen, autuuden ja elämän Jeesuksen sovintotyössä. Ja tämä sanoma ristin uhrista on se evankeliumi, joka on Jumalan voima pelastukseksi itse kullekin uskovalle. Nyt heti paikalla, sellaisena kuin olet, saat sen vastaanottaa.

Kun tämän uskolla omistat, katso kuinka Ristiinnaulittu vetää sinut tykönsä! Et jää enää lain tuomion alle! Et jää enää pahan oman-tunnon voivoihin! Et jää enää synnin ja perkeleen orjaksi! Ristin magneetti veti sinut voimallisesti irti kaikesta siitä, mihin olit sortunut.

Tällä ristin sanalla Paavali valloitti Rooman suuren valtakunnan. Tällä sanalla nosti Luther kansakunnat tietämättömyyden, taikauskon ja paheiden kauheasta pimeydestä. Tällä sanalla lähetyssaarnaajat ovat nostaneet ylös villit, hurjat, raa'at pakanakansat kauheista kahleista. Tämä ristinsana oli kirkkokuntamme perustajien ainoa voima. Tätä sanaa mekin julistamme ainoana toivona, apuna ja voimana aikamme lapsille. Ei korkea koulukasvatus, ei tieteen ja taiteen korkeat saavutukset, ei ihmisneuvo ja sivistys, ei valtakuntien neuvottelut ja sopimukset, eikä mikään taito ja mahti maailmassa voi pelastaa ihmiskuntaa siitä perikadosta, johon se on kulkemassa. Sen voi pelastaa ainoastaan se, että ristiinnaulittu Jeesus saa evankeliumin saarnalla vetää heidät tykönsä. Nyt jos koskaan tarvitsee maailma tätä sanaa. Se sana yksinään voi nostaa heitä toivottomuuden yöstä. Se yksinään voi lääkitä sen veriset haavat ja lievittää sen haitteat surut. Ihmisily tuijottaa toivottomana hävitystensä raunioilla.

Viekäämme heille sanoma Golgata-työstä. Ristiinnaulitun lävistetyt kädet ovat yhä levitetyt nostaakseen ylös kurjan ihmiskunnan synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta. Tämä maasta ylennetty nostaa heidät maan mullasta uuteen elämään.

Vai eikö ole uutta elämää se rauha, minkä sydän saa uskossa anteeksiantamukseen? Se rauha pyhittää ilon ja myötäkäymisen päivät. Se kirkastaa murheen pimeät yöt.

Kun risti painaa, kun vaara uhkaa, kun matkan vaivoista uupu-neena jalka kompastuu, katso tuohon ristiin, jonka päällä on voitettu jokainen tuska, vaiva, pelko ja ahdistus! Se antaa uuden voiman, niin että kohoat siivillä ylös kuin kotka ja sanot: "Minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa meidän Herrasamme" (Room. 8:38).

Ja minkä voittovoiman antaakaan tämä Ristiinnaulittu maailman viettelyksiä, lihan ja sielun vihollisen kiusauksia vastaan!

Monta suurta kansanliikettä on noussut temmaten ryöppyihinsä miljoonia. Ne ovat jälleen sammuneet kuin olkivalkeat. Mutta se liike, jonka Golgatan risti on herättänyt, ei lopu milloinkaan. Vielä käy kansojen kulku ristiä kohden. Vielä kokoontuvat sen ääreen ihmisjoukot. Sen ympärillä iloitsevat lapsukaiset. Sen eteen kumartuvat nuorten parvet. Sen runkoon nojaavat harmaahapset. Sitä kohden kääntyy kuolevan katse. Kun muut laulut lakkaavat, vielä kaikuu ristin virsi. Kun muu kerskaus katoaa, vielä kuuluu Ristiinnaulitun ääni: "Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni" (Joh. 12:32). Amen

Mikä on aika?

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina
1. vuosikerta, epistolateksti

Hänen työtovereinaan me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi. Sillä hän sanoo: "Otollisella ajalla minä olen sinua kuullut ja pelastuksen päivänä sinua auttanut". Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä.

2 Kor. 6:1–2

Joka päivä me olemme usein kysyneet: "Mikä on aika?" Vuoden vaihtuessa kysykäämme näin myös ikaikojen Jumalalta. Kuulkaamme myös tarkoin, mitä Jumala vastaa meille sanassaan.

Otollinen aika

Monet luulevat, että on vielä paljon aikaa jäljellä ja siksi elävät epäuskossa. Ja muutamat luulevat, että heidän kohdallaan ei ole vielä aika tullut uskoa Jumalan pelastavaan armoon. Heille Jumala huutaa: "Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä" (2 Kor. 6:2). Ei sinulle koskaan enää tule niin otollista aikaa kuin on juuri tämä hetki. Älä enää viivyttelä. Nyt juuri ota vastaan tarjolla oleva Jumalan armo ja syntien anteeksiantamus lahjana Kristuksessa Jeesuksessa.

Lyhyt aika

Ajan ilta pimenee ja älykkäät neitsyet, so. uskovaiset, alkavat torkkua. He ovat niin kiinnostuneet tämän vinosti muuttuvan maailman asioista, että Herran täytyy sanoa: "Te ulkokullatut, maan ja taivaan muodot te osaatte arvioida; mutta kuinka ette arvioitse tätä aikaa?" (Luuk. 12:56). Apostoli sanoo: "Jo on aika teidän unesta nousta; sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme" (Room. 13:11). Vanha Johannes puhuu Pyhässä Hengessä: "Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika" (1 Joh. 2:18). Ja Paavali huudahtaa: "Aika on lyhyt" (1 Kor. 7:29). Nämä ovat aikoja, jolloin on vaikea pysyä hengellisesti valveilla. Nämä ovat vaikeita aikoja, vaarallisia aikoja, jolloin — jos se olisi mahdollista — valitutkin ek-

Mikä on aika?

sytetään. Jeesus varoittaa: "Heräjä valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä, niitä, jotka ovat olleet kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä" (Ilm. 3:2).

Kasvun aika

Hidastuvaisuus hengellisessä kasvamisessa on haittana monille, jotka ovat jo vuosikausia eläneet uskossa. Heistä Paavali valittaa: "Minun ei käynyt puhuminen teille niin kuin hengellisille, vaan niin kuin lihallisille, niin kuin pienille lapsille Kristuksessa" (1 Kor. 3:1). Ja toinen pyhä kirjoittaja valittaa: "Sillä te, joiden olisi jo aika olla opettajia, olette taas sen tarpeessa, että teille opetetaan Jumalan sanan ensimmäisiä alkeita" (Hebr. 5:12).

Jumala on antanut uskovilleen kasvun aikaa, että he varttuisivat hengellisessä ymmärryksessä ja arvostelukyvyyssä, että he kasvaisivat armossa ja syvemässä Jeesuksen tuntemisessa. Mutta monet ovat näivettyneet ja jääneet keskenkasvuiksi; tai luullessaan viisaita olevansa eivät enää ymmärrä edes kristinopin alkeita, vaan vääntävät ne oman ymmärryksensä mukaan. Meillä, jotka uskomme, on aika siis kasvaa ja opettaa toisia, kehottaen toinen toistamme joka päivä, "ettei teistä kukaan synnin peittäjänä paatuisi".

Avun aika

Ahdistusten aikoina, kun monet murheet ja vastoinkäymiset ovat kohdallamme, me huokaamme masentuneina. Arkamielisinä me tuskin uskallamme rukoilla. Mutta Jumala sanoo: "Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan" (Hebr. 4:16). Jeesus ei olekaan meille tuomioistuim, vaan armon istuin. Sinne saamme käydä rohkeasti, uskalluksella. Vaikka me emme olekaan ansainneet muuta kuin rangaistusta, armo on ennättänyt sovittamaan synnit ja ansaitsemaan meille kaikkea hyvää. Turvallisesti, ilman pelkoa me saamme lähestyä armorikasta Jumalaamme ja aina, aina me saamme avun juuri oikeaan aikaan. Ei koskaan liian myöhään eikä liian vähän, aina ajallaan ja aina runsas apu.

Mikä on aika?

Veljeni, sisareni, mitkä lienevätkään sinun ahdistuksesi, kiiruhda turvallisin mielin armon istuimen eteen. Nyt on avun aika ja sinä saat varmasti avun oikeaan aikaan.

Oikea aika

On aika puhua ja aika vaieta. On aika kylvää ja aika niittää (Saarn. 3:1–8). "Ottakaa vaari oikeasta hetkestä", sanoo apostoli (Ef. 5:16). Nuori isä ja äiti, älä odota kunnes lapset kasvavat. Nyt kun he ovat pieniä, on kallis kylvön aika. Nyt on kylvettävä Jumalan Sanan elävä siemen heidän sydämiinsä. Nyt on aika toimia ututterasti Herran asialla. Yö tulee, jolloin kukaan ei voi työtä tehdä (Joh. 9:4).

"Etsikää Herraa, kun hänet löytää voidaan; huutakaa häntä avuksi, kun hän läsnä on" (Jes. 55:6). Kun vielä on tilaisuus, kootkaamme aarteita taivaaseen. "Kun meillä vielä on aikaa, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille" (Gal. 6:10).

Minun aikani

"Minun aikani ovat sinun kädessäsi", sanoo psalmista (Ps. 31:16). Me emme tiedä kuinka pian vaelluksemme aika päättyy. Momen kohdalla aika loppuu tänä vuonna ja alkaa iankaikkisuus. Mooses valittaa: "Vuotemme päättyvät meiltä kuin huokaus... sillä ne kiihtävät ohitse, niin kuin me lentäisimme pois." Sen tähden hän rukoulee: "Opeta meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen" (Ps. 90:9,10,12).

Mutta kun meidän aikamme on Jumalan kädessä, ei meidän tarvitse pelätä tulevaisuutta. Hän jakaa meille kaikki parhaaksemme eikä mikään voi ryöstää meitä hänen kädestään.

Lapsia me opetamme katsomaan kellosta, mikä aika kulloinkin on. Jumala myös opettaa meitä lapsiaan, että osaisimme ajan viisaureista päättää, mikä aika nyt on. Kerratkaamme uudelleen tätä pyhää läksyä: Otollinen aika, lyhyt aika, kasvun aika, avun aika, oikea aika ja minun aikani. Se on kaikki armon aikaa. Auta, Herra, että sen oikein käyttäisimme. Aamen.

Melkisedek — kuva Jumalan Pojasta

Toisena paastonajan sunnuntaina
Vapaa epistolateksti

"Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, korkeimman pappi, joka meni Aabrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi hänet; jolle Aabraham myös antoi kymmenykset kaikesta ja joka ensiksi, niin kuin hänen nimensä sanoo, on "vanhurskauden kuningas", mutta sitten myöskin "Saalemin kuningas", se on "rauhan kuningas"; jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, jolla ei ole päivien alkua eikä elämän loppua, mutta joka on Jumalan Poikaan verrattava — hän pysyy pappina iankaikkisesti."

Hebr. 7:1–3.

Niistä monista henkilöistä, joita Vanha Testamentti esittää meille esikuvina Jeesuksesta, on tämä Melkisedek ehkä ihmeellisin. Raamattu puhuu hänestä vain muutamain sanoin ensimmäisessä Mooseksen kirjassa ja psalmeissa (1 Moos. 14:18–20; Ps. 110:4) ja tekstinämme olevassa Hebrealaiskirjeen kohdassa. Puhumalla hänestä näin vähän Pyhä Henki onkin tehnyt hänestä sängen kauniin esikuvan. Tekstissämme nimenomaan sanotaan, että hän on Jumalan Poikaan verrattava. Katsokaamme siis kuinka Melkisedek kuvaa Jumalan Poikaa: henkilönä, profeettana, pappina ja kuninkaana.

Kuva henkilönä

Yhtäkkiä ilmestyy Melkisedek näyttämölle. Aabrahamin palatessa sotaretkeltä tulee tämä Jumalan, Korkeimman pappi häntä siunaamaan. Niin Jeesuskin ilmestyi ajan täytyttyä, historian näyttämölle. Hän saapui sen kansan tykö, joka oli Aabrahamista polveutunut, tuomaan iankaikkista, taivaallista siunausta. Ei Sodomian kuningas eivätkä yleensä ympäristön asukkaat näy tuntevan Melkisedekkiä, mutta uskonisä Aabraham käsittää hänen erikoisasemansa ja antaa hänelle kymmenykset. Ja kun Jeesus ilmestyi Aabrahamin jälkeläisille, vain ne, jotka olivat uskossa Aabrahamin lapsia, tunsivat hänet ja tekivät hänelle palvelusta. Vielä nytkin, kun Jeesus ilmestyy armonvälineissä, vain oikeat Aabrahamin lapset tuntevat hänet. Muille hän on arvoitus.

Melkisedekillä ei ole "isää, ei äitiä, ei sukua". Ei niin ajatellen, että hän olisi yliluonnollinen olento, vaan siten että Raamattu ei puhu mitään hänen isästään, äidistään, suvustaan. Sellaisena hän kuvaa Kristusta, jolla jumaluutensa puolesta ei ole äitiä, sillä hän on Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, ihmisyytensä puolesta hänellä ei ole isää, sillä hän sikisi Pyhästä Hengestä ja syntyi neitsyt Mariasta. Jumalana ei Jeesuksella ole äitiä, ihmisenä ei isää, jumal-ihmisenä ei sukua.

"Melkisedekillä ei ole päivien alkua eikä elämän loppua." Oliko hän sitten Jumala? Ei, sillä hän on "Jumalan Poikaan verrattava" siten, että Raamattu vaikenee hänen syntymästään ja kuolemastaan. Mutta Jeesuksella ei todella ole päivien alkua eikä elämän loppua. Hän on iankaikkinen, ilman alkua, ennen kaikkea luomakuntaa, ilman loppua, "sama eilen, tänään ja iankaikkisesti."

Melkisedek oli ylhäinen henkilö. "Katsokaapa kuinka suuri hän on, jolle itse patriarkka Aabraham antoi kymmenykset parhaimmista saaliistaan." Hän myös siunasi Aabrahamia. Mutta kieltämätöntähän on, että halvempi saa siunauksen paremmalta. Näin hän kuvaa meille Jeesusta, iankaikkisesti ylistettyä, jolla yksin on herraus, kunnia, ja valtakunta, joka yksin on "pyhä, viaton, tahraton, syntisistä erotettu ja taivaita korkeammaksi tullut." Kirouksen puussa hän hankkii meille iankaikkisen siunauksen, ja hänessä täyttyi Aabrahamille annettu lupaus: "Kaikki kansakunnat maan päällä tulevat hänessä siunatuiksi."

Kuva profeettana

Melkisedek on profeetta ja siten kuvaa Jeesuksen profeetallista virkaa. Hän tuo ilmi Jumalan valtasuuruutta: "Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja." Jeesus profeettanamme ilmoitti meille Isän, taivaan ja maan Herran. Siunatessaan Aabrahamia Melkisedek ennustaa Kristuksen kautta tulevaa siunausta. Meidän profeettamme Herra Jeesus on tuonut meille ilmi sanomattoman siunauksen persoonassaan ja ansiossaan. Hän on ilmoittanut Jumalan niin rakastavan maailmaa, että lahjoitti ainosyntyisen Poikansa. Hän on ilmoittanut Pojan niin rakastavan meitä, että on tullut panemaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä. Hän on ilmoittanut meille, että kuka ikinä

uskoo häneen, ei ole hukkuva, vaan saa iankaikkisen elämän. Profeettallisesti Melkisedek ylistää myös Jumalaa siitä voitosta, jonka Aabraham sai vihollisistaan. Siten hän taas kuvaa profeettaamme Jeesusta, joka sanoi, että me hänen nimessään tullaamme skorpioneja, käärmeitä ja kaikkea pimeyden valtaa ja että me menemme kaikkeen maailmaan tekemään kaikki kansat hänen opetuslapsiksensa. On myös merkille pantava, että Melkisedek "toi leipää ja viiniä." Kuvastuuhan siitä, että meidän profeettanamme Jeesus ilmoittaa meille pelastuksemme suuret asiat sekä sanassa että sakramenteissa. Hänen sanansa on "henki ja elämä." Hänen sanansa voimasta vesi on "uuden syntymisen peso Pyhässä Hengessä." Hänen sanansa mukaan leipä ja viini on hänen totinen ruumiinsa ja totinen verensä, "meidän edestämme annettu syntien anteeksiantamiseksi!"

Kuva pappina

Jumalan, Korkeimman, pappina Melkisedek myös kauniisti kuvaa Jeesuksen pappetta. Papin on uhrattava vika- ja sovitusuhrreja. Mutta Jeesus, iankaikkinen pappimme, on uhrannut yhden iäti kelpaavan uhrin syntien edestä. Golgatan alttarilla ristinkuolemansa suurena sovintopäivänä hän uhrasi oman itsensä. Hän uhrasi tämän uhrin kaikkien ihmisten puolesta, kaikkien syntien sovitukseksi. Tällä yhdellä uhrilla hän teki meidät iankaikkisesti täydellisiksi. Hänen uhripalveluksensa kautta meillä on nyt sovitettu Jumala, syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. Sinäkin olet tämän uhrin kautta saanut kaikki syntisi anteeksi. Vaikka vielä tunnet itsessäsi paljon syntiä, ei Jumala niitä sinulle lue, kun uskossa pakenet Kristuksen ansion turvin. Ole turvallisin mielin: syntisi ovat kaikki anteeksi annetut.

Papin virkaan kuuluu myös rukoilla. Melkisedek rukoili Aabrahamin puolesta. Mutta Kristus, joka on pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan, on nyt syntisten edesvastaaja ja esirukoilija, "koskapa hän aina elää rukoillakseen heidän edestään" (Hebr. 7:25). Kun joudun saatanan seuraan, hän rukoilee edestäni, ettei uskoni puuttuisi. Kun maailma makeilee tai mellastaa, hän rukoilee, että varjeltuisin pahasta. Hän armahtaa heikkouttani ja on vanhurskas puoltajani Isän tykönä. Uskonveljeni ja -sisareni voivat

unohtaa minut rukouksissaan, mutta Jeesus rukoilee alati minun puolestani.

Papille kuuluu myös siunata kansaa Herran nimeen. Melkisedek siunasi Aabrahamia, mutta Jeesus siunaa meitä köyhiä syntisiä iankaikkisella siunauksella. Kuka voisikaan luetella kaikkea sitä ajallista ja iankaikkista hyvää, jota saamme hänen siunauksestaan!

Kuva kuninkaana

Kuninkaana kuvaa Melkisedek Jeesuksen kuninkuutta. "Vanhurskauden kuninkaana" Jeesus pyhällä elämällään ja viattomalla kuolemallaan on minulle hankkinut sellaisen vanhurskauden, jossa ei ole tahraa eikä rypynyä. Tällä vanhurskaudellaan hän puki minut jo kasteessani, jolloin synnyin hänen valtakuntansa jäseneksi.

Hän myös hallitsee vanhurskaasti. Hän "kuulee vankien huokaukset ja kirvoittaa kuoleman lapset." Hän kostaa väärille ja tuomitsee pahantekijät. Hän on ryöstänyt aseet pimeyden valloilta ja antaa kansalleen mitä jaloimman voiton. Hän on todella oikea Melkisedek, vanhurskauden kuningas.

Hän on myös "rauhan kuningas." Hän on omilleen antanut rauhan, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Sillä hän on rakentanut rauhan ristinsä veren kautta. "Rauha olkoon teille", oli hänen tervehdyksensä, kun hän ylösnoustuaan saapui opetuslastensa luo. Kun hän antaa omantunnon rauhan syntiemme anteeksi saamisessa, saattaa hän meidät myös rauhantekijöiksi. Silloin mekin poltamme sotamelskeessä käytetyt saappaat ja panemme kengiksi jalkoihimme sen alttiuden, minkä rauhan evankeliumi antaa. Me kiiruhdamme viemään Jumalan rauhaa ihmisten rauhattomiin sydämiin. Me kiiruhdamme tuomaan sopua ja rakkautta sinne, missä tora ja viha vallitsee. Jeesus, rauhan kuninkaamme, on vihdoin saattava omansa iankaikkisiin rauhan majoihin. Siellä ei mikään enää häiritse taivaan pyhää, iloista rauhaa.

Melkisedek on siis Pyhän Hengen valmistama kuva Jeesuksesta. Siinä me näemme hänen henkilöahmonsansa. Me näemme hänet hänen profeetallisessa, papillisessa ja kuninkaallisessa virassaan. Palvelkaamme häntä ja Aabrahamin tavoin uhratkaamme mekin hänelle. Aamen.

Joosua — kuva syntisen vanhurskauttamisesta

Kolmantena paastonajan sunnuntaina
Vanhan Testamentin teksti

Ja hän näytti minulle ylimmäisen pappin Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä ja saatanan seisomassa hänen oikealla puolellaan, häntä syyttämässä. Ja Herra sanoi saatanalle: "Herra nuhdelkoon sinua, saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?" Ja Joosua oli puettu saastaisiin vaatteisiin, ja hän seisoi Herran enkelin edessä. Niin tämä lausui ja sanoi näin niille, jotka seisivat hänen edessään: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä". Ja hän sanoi hänelle: "Katso, minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetan sinut juhlavaatteisiin". Minä sanoin: "Pantakoon puhdas käärelakki hänen päähänsä". Niin he panivat puhtaan käärelakin hänen päähänsä ja pukivat hänet vaatteisiin. Ja Herran enkeli seisoi siinä.

Sak.3:1–5.

Olemme nähneet kuinka monet Vanhan Testamentin pyhät olivat eläviä kuvia tulevasta Vapahtajastamme. Tänään me pysähdymme katselemaan kuvaa meistä itsestämme. Sellainen kuva on ylimmäinen pappi Joosua. Hän oli Baabelin vankeudesta palanneiden ensimmäinen ylimmäinen pappi. Vanhan liiton ylimmäinen pappi edusti Israelin kansaa Jumalan edessä. Virkapuvussaan hänellä oli Israelin sukukuntain nimet olkakappaleissa, rintakilvessä ja otsakoristeessa. Kansan kuorma oli hänen päällään, kansan kohtalo hänen sydämellään, ja kansan sovitus oli hänen kutsumuksensa asettama velvoite. Sellaisena ylimmäinen pappi oli siis Israelin kansalle esikuva suuresta ylimmäisestä papistamme Herrasta Jeeskuksesta, joka on oman verensä kautta mennyt kaikkein pyhimpään ja on saanut aikaan iankaikkisen lunastuksen.

Mutta tekstissämme ylimmäinen pappi Joosua painottaa asian toista puolta, syntisen asemaa Jumalan edessä. Hän seisoo näet saastaisissa vaatteissa Herran edessä ja saatana seisoo hänen oikealla puolellaan häntä syyttämässä. Tällainen on meidän asemamme, sillä koko meidänkin vanhurskaudemme on niin kuin saastainen vaate Jumalan edessä. Asiamme on joutunut taivaan korkeimman oikeuden

ratkaistavaksi. Edessämme on siis **ihmeellinen oikeudenkäynti syntisen vanhurskauttamisesta.**

Meidät todistetaan syyllisiksi.

"Olkaa pyhät", sanoo Herra, "sillä minä olen pyhä." Mutta me olemme kokonansa saastaiset ja suuri syyttäjämme tuo esiin Jumalan omat todistajat vaatiessa meille syntiemme mukaista rangaistusta.

Ensimmäinen todistaja sanoo: Tässä on epäjumalanpalvelija. Hän on rakastanut rahaa, tavaraa, kunniaa, elintasoja, ihmissuosiota, nautintoa, omaa itseään, lihan himoa, silmäin pyyntöä ja elämän korskaa enemmän kuin sinua, taivaan ja maan Herra. Sinua ei hän peljännyt, ja hän turvasi kaikkeen siihen, jota hän rakasti, enemmän kuin sinuun. Tämä ensimmäinen todistaja olisi todistanut kuulemaansa ja näkemäänsä loppumattomiin, mutta syyttäjä keskeytti sanoen: Tämän oikeuden säädöksissä on kirjoitettu: "Ei epäjumalanpalvelijat, ei ahneet, eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa" (1 Kor. 6:9–10).

Toinen todistaja valalla vakuuttaa: Herra Jumala, tämä on se henkilö, joka on turhaan lausunut sinun nimesi ja on katsonut ylen sinun sanasi. Ei hän ole sinua Jumalana kunnioittanut, avuksi huutanut, kiittänyt ja ylistänyt. Ja kohta kuuluu syyttäjän ääni: "Herra ei jätä sitä rankaisematta, joka hänen nimensä turhaan lausuu."

Kolmas todistaja nousee todistamaan: Oi pyhä Jumala, tämä henkilö on katsonut ylen saarnan ja Jumalan sanan eikä ole mielellään sitä kuullut ja oppinut. Turhaan häntä usein kutsuttiin ja kehoitettiin. Muut harrastukset olivat hänen mielestään tärkeämmät kuin sinun sanasi kuuleminen ja tutkiminen. Ja taaskin syyttäjä vetoaa Tuomarin sanoihin: "Minä ajan heitä takaa miekalla, nälällä ja rutolla ja teen heidät kauhuksi kaikille valtakunnille maan päällä, kiroukseksi ja kauhistukseksi, sen tähden etteivät he kuulleet minun sanojani, sanoo Herra" (Jer. 29:18–19).

Neljäs todistaja vakuuttaa: Tämä henkilö ei ole kunnioittanut isäänsä ja äitiänsä. Ei hän ole totellut, palvellut eikä pitänyt rakkaina ja kalliina vanhempiansa ja hallitusväkeänsä. Ja taas lukee syyttäjä

lain ankarat sanat: "Kuka ikinä kiroaa isäänsä tai äitiänsä, hänet rangaistakoon kuoleamalla."

Viides todistaja osoittaa syytettyä sanoen: Tuossa on murhaaja. Sillä hän on loukannut lähimmäistään, ja kantanut vihaa ja hautonut kosta, ei ole antanut anteeksi eikä ole etsinyt hänen parastaan. Ja taas kuullaan syyttäjän ääni: "Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikista elämää, joka hänessä pysyisi."

Kuudes todistaja kutsutaan esiin ja hän sanoo: Oi pyhä oikeus, minua hävettää sanoa, mitä kaikkea tämä syytetty on harjoittanut ajatuksin, sanoin ja teoin. Ja syyttäjä huutaa: "Eivät huorintekijät, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimyksset saa periä Jumalan valtakuntaa" (1 Kor. 6:9–10).

Seitsemäs todistaja todistaa: Minä tunnen tämän varkaan. Hän on varastanut aikaa, omaisuutta, kunniaa, etuja ja sydämiä. Hän on ollut kitsas, petollinen, säälimätön. Hän kertoo jatkuvista rikkomuksista, ja syyttäjä vaatii: "Eivät varkaat, ei ahneet, ei anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa."

Kahdeksas todistaja kutsutaan esiin ja hän sanoo: Tässä on se väärä todistaja, valhettelija ja panettelija. Ei hän puoltanut lähimmäistään eikä selittänyt kaikkea parhain päin. Todistaja tuo esiin näitä jokapäiväisiä rikkomuksia ja syyttäjä vetoaa Tuomarin omiin sanoihin: "Joka salaa panettelee lähimmäistään, sen minä hukutan."

Vielä tulee yhdeksäs ja kymmenes todistaja ja he osoittavat kuinka tämä syytetty on kadehtinut ja himoinnut lähimmäisensä omaisuutta, puolisoa, virkaa ja hyvinvointia eikä ole iloinnut hänen menestyksestään.

Sen jälkeen syyttäjä puhuu pontevasti: Eikö kaiken maailman Tuomari tekisi oikein? Tässä on rikollinen, joka seisoo sinun, pyhän Jumalan, edessä saastaisissa vaatteissa. Hän on rikkonut kaikki sinun kääskysi. Sinun todistajasi, jotka eivät voi valhetella, ovat todistanet hänet syylliseksi kaikkiin kanteisiin. Onhan sinun laissasi kirjoitettu: "Pelkurien ja epäuskoisten ja saastaisten ja murhaajien ja huorintekijäin ja velhojen ja epäjumalanpalvelijain ja kaikkien valhettelijain osa on oleva siinä järvässä, joka tulta ja tulikiveä palaa."

Oikeussalissa on syvä hiljaisuus. Syytetty seisoo sanattomana, saastaisena, syyllisenä, ilman mitään puolustusta. Eikö Tuomari julista kadotustuomiota?

Meidät julistetaan vanhurskaiksi.

Syntisen asia näyttää toivottomalta. Mutta nyt astuu esiin yksi, jolla on kyljessään syvä keihään arpi ja lävistettyjen naulojen arvet käsissään ja jaloissaan. Hän sanoo syyttäjälle: "Herra nuhdelkoon sinua, saatana." Sitten hän kääntyy syytetyn puoleen ja sanoo: "Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?"

Ei hän kiellä yhtäkään syytöstä, ei esitä mitään, joka lieventäisi syyllisyyttä eikä moiti rangaistuksen ankaruutta. "Eikö tämä ole kekäle", hän sanoo syytetystä. Kekälehan on musta, savuava, nokinen. Ei siinä ole mitään puhdasta, ei mitään eheää, ei mitään säästettävää. Mutta hän sanoo, että tämä kekäle on temmattu tulesta — on temmattu pois Jumalan vihan, tuomion ja helvetin liekeistä. Ja Puolustajan ruumiissa on siitä todisteet. Hän on ottanut päälleen tuon syytetyn kaikki synnit: häneen kohdistuivat kaikki syytökset; hänen päälleen lankesi tuomio. "Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava... Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut" (Jes. 53:5).

Hän on sovittanut syytetyn kaikki synnit ja on hänen sijaisenaan kärsinyt kaikki, mitä hänen syntinsä ovat ansainneet. — Herran hirmuinen nuhde siis syyttäjälle, joka vetää esiin rangaistut, sovitetut ja anteeksiannetut synnit! — Oi kuulkaa, te taivaat. Ota korviisi, sinä maa. Ja vaikene, helvetti, kanteinesi. Tässä on jumalallisen ylioikeuden tuomio: "Katso, minä olen ottanut sinulta pois pahat tekosi, ja minä puetan sinut juhlaatteisiin" (Sak. 3:4). Kristuksen täydellinen vanhurskaus luetaan lahjana syntiselle. Hänet verhotaan vanhurskaiden vaatteeseen, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä. "Minä puetan sinut juhlaatteisiin", sanoo Herra. Hän antaa uskon kasteen ja evanke-

liumin kautta, niin että syntinen voi omalle kohdalleen omistaa Kristuksen ansion.

*"Ihmeitten on ihme nyt tapahtunut:
Jeesus on kärsinyt vaivan.
Jumala on syntiset julistanut
autuaiksi, pyhiksi aivan.
Verivirtoihin ja hukkui syntimme,
ovi taivahan on auki kaikille:
Valmihina kaikki nyt iäksi on,
syntinen, omista autuus."*

Jumalallisen oikeuden päätöksen perusteella syntinen nyt tunnustaa: "Herra on meidän vanhurskaitemme" (Jer. 23:6). Jeesus Kristus ansaitsi meille tämän vanhurskauden, kun me vielä olimme Jumalan viholliset, kuolleet rikkomuksiin ja synteihimme. Tämän vanhurskauden ne nyt omistamme lahjana uskon kautta, ilman mitään omia tekojamme. Se on uskon vanhurskaus, johon syntinen pukeutuu omistaessaan syntien anteeksiantamuksen Jeesuksen veressä.

Mutta tätä oikeudenpääöstä on tarkoin noudatettava. Ylimmäiselle papille Joosualle, jolta riisuttiin pois saastaiset vaatteet ja joka puettiin juhlavaatteisiin, Jumala sanoi: "Jos sinä vaellat minun teilläni ja hoidat minun säätämäni tehtävät... minä annan sinulle pääsyn niiden joukkoon, jotka tässä seisovat" (Sak. 3:6–8). Uskonvanhurskautta seuraa siis elämän vanhurskaus. Ne ovat erottamattomat, ja kuitenkin emme saa koskaan niitä sekoittaa. Jumalan edessä meidän täytyy olla kokonaan vanhurskaat yksinomaan Kristuksen ansiossa, ilman mitään omaa työtämme. Mutta nyt kun olemme siirtyneet synnistä vanhurskauteen, pimeydestä valoon ja kuolemasta elämään, me annamme itsemme vanhurskauden palvelukseen.

Oikeussalista on tullut riemullinen juhlasali. Tuomioistuin on muuttunut armoistuimeksi. Puolustaja seisoo Isän oikealla puolella ja syyttäjä, joka seisoi syntisen oikealla puolella, on heitetty ulos. Syyllisyyden saastainen puku on riisuttu pois ja syntinen on puettu taivaallisiin juhlavaatteisiin. Käskyjen todistukset ovat tauonneet ja Puolustajan arvet puhuvat ikuisen autuuden uutta kieltä. Oi riemuitse, syntinen. Ken kyllin osaisi kiittää sinun onneasi. Aamen.

"Tahdotteko tekin mennä pois?"

Puolipaastosunnuntaina
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä. Mutta teissä on muutamia, jotka eivät usko." Sillä Jeesus tiesi alusta asti, ketkä ne olivat, jotka eivät uskoneet, ja kuka se oli, joka oli kavaltava hänet. Ja hän sanoi: "Sen tähden minä olen sanonut teille, ettei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei minun Isäni sitä hänelle anna". Tämän tähden monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät pois eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssansa. Niin Jeesus sanoi niille kahdelletoista: "Tahdotteko tekin mennä pois?" Simon Pietari vastasi hänelle: "Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat; ja me uskomme ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä."

Joh. 6:63–69

Jeesusta seurataan monenlaisista syistä. Muutamat sen tähden, että saisivat leipää syödä. Muutamat sen tähden, että saisivat kunniaa. Muutamat seuraavat urkkien. Muutamat sen tähden, että näyttäisivät hurskailta. Ja muutamat sen tähden, että uskovat ja tunnustavat Hänen olevan syntisten Vapahtajan. Mutta jokaiselle tulee hetki, jolloin Herra panee meidät koetteelle. Silloin paljastuu, kenen seurassa todella olemme. Joudutaan sellaiseen kohtaan, että ellei tahdota kristittyinä jäädä Hänen tykönsä, täytyy loukkaantuneena vetäytyä takaisin. Tekstissä kerrotaan niin hämmästyttävä asia, että monet Kristuksen opetuslapsistakin pahentuneina luopuivat Jeesuksesta ja ainoastaan muutamat jäivät Hänen tykönsä. Ehkäpä lukijoissanikin on monenlaisia Jeesuksen seuraajia. Mutta tänään Herra kysyy teiltä itse kultakin: "Tahdotteko tekin mennä pois?"

Monet vastaavat luopumalla. Sillä he loukkaantuvat sanaan ja sanovat: "Tämä on kovaa puhetta, kuka voi häntä kuulla?" Miksi on Jeesuksen puhe heidän mielestään kovaa ja loukkaavaa?

Yhtenä syynä on **tiukka lain saarna**. Sanoessaan: "ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsesänne" (Joh. 6:53). Jeesus saarnaa mitä ankarinta lakia. Se paljasti ihmisen hirveän tilan, josta häntä ei voi mikään muu auttaa kuin ris-tin sovitus. Suuttuvathan ihmiset paljon laimeampaankin lain saarnaan. Tarvitsee vain nuhdella ulkonaisista paheista, kuten juoppoudesta, haureudesta, riidasta, petoksesta, velvollisuuksien laiminlyönneistä jne., niin se jo on monelle kovaa puhetta. Ja tämä on vielä aivan pinnallista lain saarnaa, joka jättää siveän ihmisen fariseuksen kanssa kiittämään Jumalaa, ettei ole niin kuin nuo. Kuinka käykään sitten, kun laki Kristuksen selittämänä rupeaa sydämen ajastusten ja aikeiden tuomariksi? Sillä laki paljastaa tuon siveän kuoren alta suuren konnan ja pahantekijän: Onko silmissäsi piililyt himokas katse? Laki sanoo, olet tehnyt aviorikoksen sydämässäsi, Oletko puhunut pahaa toisista? Laki sanoo: "Joka salaa panettelee lähimmäistensä, sen minä hukutan; jolla on ylpeät silmät ja kopea sydän, sitä minä en siedä" (Ps. 101:5). Oletko vihoissasi jotain henkilöä kohtaan? Laki sanoo: "Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi" (1 Joh. 3:15). Oletko kaikessa aina tehnyt parhaan ymmärryksesäsi mukaan? Laki sanoo: "Joka siis ymmärtää tehdä sitä, mikä hyvää on, eikä tee, hänelle se on synniksi" (Jaak. 4:17). Oletko rakastanut Herraa Jumalaa niin, että Hänen tähtensä panit kaikki alttiiksi? Laki sanoo: "Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän olkoon kirottu!" (1 Kor. 16:22).

Ja laki, joka töitä vaatii, ei hyväksy parhaimpiakaan töitämme. Tehtaissa on tarkastajat, joiden kautta tavara kulkee, ennen kuin se lähetetään markkinoille. Jokaiseen tuotteeseen, joka ei tarkasti vastaa vaatimuksia, lyödään leima: "Imperfect" — epätäydellinen. Ja kun Jumalan laki tarkastelee vanhurskaudessa tekemiämme tekoja, se lyö niihin saman leiman. Ne ovat vaillinaisia, virheellisiä, jopa saastaisia ja pahoja töitä Jumalan edessä.

"Tahdotteko tekin mennä pois?"

Joka nyt ei tahdo jäädä tyyten kelvottomaksi, kaikkineen kirotuksi, kokonaan kadotetuksi, hänen täytyy nousta vastaan ja sanoa: "Tämä on kovaa puhetta." Eikä Kristuskaan yhtään peräänny, vaan antaa heidän mennä tiehensä, sillä Hän ei etsi eikä pelasta muita kuin kadotettuja, eikä rupea ystäväksi ja Vapahtajaksi muille kuin syntisille.

Mutta loukkauksen syynä on myös **vapaa, suloinen ristin evankeliumi**. Sillä Hän sanoi: "Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä" (Joh. 6:54). Hän puhui ruumiistaan ja verestään erotettuina, joka on tapahtunut julmien haavojen, lyöntien ja kuoleman kautta. Hän todistaa, että ainoastaan tämä raa-deltu, verta vuotava, ristillä kuoleva Jeesus tuo ihmisille elämän. Sillä Hän kärsi ja kuoli syntisten sijaisena, heidän töittensä rangaistusta kantaen. Synnittömän ruumiinsa uhrilla Hän on tullut meille iankaik-kisen autuuden syyksi. Sillä siten laki täytettiin, Jumalan viha sammutettiin, synti sovitettiin, iankaikkinen vanhurskaus tuotiin esiin. Ihmisellä, jonka hyväksi tämä kaikki on toimitettu, ja joka nyt sen itsellensä omistaa, on varmasti iankaikkinen elämä. Mutta kuinka tämä omistetaan? Jeesus sanoi: "joka syö minun lihani ja juo minun vereni". Onhan syöminen ja juominen vastakohta kaikelle tekemiselle. Meidän tulee siis ilman työtämme ja omaa mahdollisuuttamme uskolla omistaa Kristuksen ansio. Evankeliumi päästää syntisen ilman viivytystä ja valmisteluja suoraan Kristuksen luo. Se antaa hänelle lahjana vanhurskauden ja vaikuttaa uskon, jolla tämä vanhurskaus omistetaan. Se antaa Pyhän Hengen ja synnyttää uuden elämän, kuten Jeesus sanoi: "Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henki ja ovat elämä" (Joh. 6:63).

Mutta juuri tämä evankeliumi on itsehurskaille pahennus ja maailman viisaille hullutus. Sen tähden Kristus sanoi: "Mutta teissä on muutamia, jotka eivät usko. Ja Johannes kertoo, että juuri "tämän johdosta monet hänen opetuslapsistaan vetäytyivät takaisin eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan".

Sanaan ja Herraan Jeesukseen loukkaantumista on myös se, kun **pahennutaan erinäisiin pyhän Raamatun opinkappaleisiin**. Sillä synnin ja armon, lain ja evankeliumin oikeaan teroittamiseen sisältyy koko Raamatun oppi — kaste ja ehtoollinen, vanhurskauttaminen ja pyhitys, rukous ja armonvälineet, seurakunta ja saarnavirka, armon-

"Tahdotteko tekin mennä pois?"

valitseminen ja lopun asiat, sekä kaikki muut opinkappaleet. Niiden oikea opetus riistää ihmiseltä kaiken kerskauksen ja antaa kunnian yksin Jumalalle. Mutta jos joku tietämättömyydestä tai heikkoudesta käsittää tai opettaa väärin jotain opin kohtaa, emme vielä voi sanoa, että hän on pahentunut Jeesukseen. Vaan jos hän, kuultuaan oikean opetuksen mistä opin kappaleesta tahansa, rupeaa sitten sitä hylkäämään ja vastustamaan, silloin hän on liittynyt niihin, jotka sanoivat: "Tämä on kovaa puhetta", eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan.

Mutta vaikka monet opetuslapsistakin mainitsemistani syistä jättivät Jeesuksen, ja vaikka Hänen tykönsä jäi vain muutama mies, ei Jeesus kuitenkaan tehnyt myönnytyksiä. Päinvastoin Hän näiltäkin kysyi. "Tahdotteko tekin mennä pois?" Jumalan sana ei mukaudu ihmisten mielipiteisiin. Mutta "jumalaton hyljätköön tiensä ja syntinen ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö". Sana pysyy totuutena, vaikka ei kukaan sitä uskoisi eikä noudattaisi. Jos siis monet opetuslapsistakin luopuivat Herrasta Kristuksesta yksinomaan Hänen oppinsa tähden, ei ole ihmeteltävää, että monet tekevät niin nykyaikana muodostaen joukkoja ja puolueita, joissa on väljempää ja joissa Kristus ei ole A:na ja O:na, kaikkena kaikessa. Mutta niillä, jotka Hänes-tä luopuvat, ei ole toista uhria syntiensä edestä, vaan hirvittävä tullen kiivaus, joka on vastahakoiset kuluttava.

Mutta se, mikä oli toisille kova puhe, oli toisille iankaikkisen elämän sana.

Se mikä saattoi toiset jättämään Jeesuksen, saattoi toiset sanomaan: "Herra, kenen tykö me menisimme?"

Sanan edessä näille selkeni, ettei ollut ketään muuta, jonka tykö olisi voinut mennä. Miksi eivät menneet maailman suuren joukon kanssa ahnehtimaan tavaraa ja rikkautta? Siksi, kun vastassa oli sana: "Mitä hyötyä on ihmiselle, vaikka hän voittaisikin itsellensä koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa" (Matt. 16:26). Miksi eivät kiiruhtaneet nauttimaan aistillisten nautintojen ja henkisten huiyen lähteistä? Siksi, kun Herra oli pystyttänyt niille ilmoituksen: "Joka juo tätä vettä, hän janoaa jälleen" (Joh. 4:13). Miksi eivät tavoitelleet tämän maailman viisautta? Siksi, että sana todistaa: "Eikö Jumala ole

"Tahdotteko tekin mennä pois?"

tehnyt tämän maailman viisautta hullutukseksi"? (1 Kor. 1:20). Miksi eivät fariseusten kiiltävää hurskautta harjoittaneet? Siksi, että Herra sanoi: "Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te olette valkeiksi kalkittujen hautojen kaltaisia: ulkoa ne kyllä näyttävät kauniilta, mutta ovat sisältä täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa!" (Matt. 23:27).

Mutta miksi he sanaa näin uskoivat? He olivat nähneet kuinka sitä sanaa tuuli ja aallot tottelivat, kuinka sen voimasta sairaat paraniivat ja kuolleet virkosivat elämään; kuinka Herra oli sanalla sitonut vastustajat ja ajanut ulos pahat henget, kuinka se päästi syntikuormien alta ja paransi tuntojen haavat. He olivat kokeneet, kuinka se sana karkotti pelon ja täytti taivaan rauhalla heidän kurjat sydämensä. Oi, he olivat nähneet ja kokeneet, että se oli todella iankaikkisen elämän sana. Sen rinnalla oli nyt kaikki muu turhaa ja mitätöntä.

"Me uskomme", sanoi Pietari, "ja ymmärrämme, että sinä olet Jumalan Pyhä". (Joh. 6:69). Heillä oli omakohtainen varmuus Kristuksen jumalallisesta persoonasta, Hänen työstään ja opistaan. Heillä oli vahva uskallus Häneen omana Vapahtajanaan. Tällaiseen uskon varmuuteen ihmisen tulee päästä. Muutoin hänen uskonsa on pelkkää ulkonaista tietoa tai häntä ahdistaa alituisesti epävarmuuden kauhea painajainen. Pysyvää rauhaa ja iloa ei voi olla ennen kuin ihminen on varma siitä, että synnit ovat todella anteeksi annetut, että hän on totisesti autuas ja pääsee varmasti taivaaseen. Mutta tämän varmuuden tuo ainoastaan totuuden sana. Oi, arka, epäilevä, kiusattu sielu, eivät tunteesi ja työsi sinulle tätä varmuutta tuo, ei ihmisopeilla sotkettu sana sitä sinulle anna. Käännä niistä katseesi Häneen, joka on tie ja totuus ja elämä. Kallista korvasi sille sanalle, joka on niin ja Aamen Kristuksessa Jeesuksessa. Hänen verihaavojensa kautta olet parannettu. Hänen uhrinsa tähden Jumala on sinulle armollinen ja on antanut kaikki syntisi anteeksi. "Se on totinen sana", sanoo apostoli, "ja vastaanottamisen arvoinen, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin".

Ainoastaan tällainen usko on elävä, toimiva ja voitollinen, kuten Pietarin tunnustuksesta käy ilmi. Sitä lähemmäksi se ajaa Jeesusta ja Hänen sanaansa, mitä suurempi luopumus on ympärillämme. Jota enemmän sanaan loukkaannutaan, sitä rohkeammin se panee meidät

"Tahdotteko tekin mennä pois?"

sanaa tunnustamaan. Tämä on se usko, joka maailman voittaa. Miljoonien marttyyrien verellä ei sitä ole saatu sammumaan. Lukemattomien eksytysten ja hajaannusten soraäänillä ei sitä ole saatu vaikeutemaan. Järjen jättiläisponnistuksilla ei sitä ole saatu kytketyksi. Vieläkin se puhtaana pulppuaa lapsen iloisessa tunnustuksessa. Vielä sen hehkussa palaa nuoren rinta hänen sotiessaan turmelusta vastaan, mikä maailmassa himojen tähden on vallalla. Vielä se varjoaa koteja, joissa hurskaat aviopuolisot polvistuvat yhteisen alttarin ääreen. Vielä se tekee vakaiksi vanhuksen askeleet, jolle auringon lasku on ikihuomenen koittona. Ja kun väsynyt pyhiinvaeltaja viimein laskee matkasauvansa, odottaa häntä uskon säilyttäneenä vanhurskauden kuihtumaton seppele.

Lukijani, Jeesus on kysynyt: "Tahdotteko tekin mennä pois?" — Minkähän vastauksen Hän on sinulta saanut? Oletkohan luopuvien kanssa sanonut: "Tämä on kovaa puhetta, kuka voi häntä kuulla?" Kuinka kovaa onkaan se silloin oleva, kun sinun täytyy ilmestyä Hänen tuomioistuimensa eteen ja kuulla sanat: "Menkää pois minun luotani, te kirotut." Mutta jos olet uskossa ottanut vastaan Hänen sanansa, niin vastaat psalmistan kanssa: "Kuitenkin minä pysyn alati sinun tykönäsi, sinä pidät minua kiinni oikeasta kädestäni. Sinä talutat minua neuvosi mukaan ja korjaat minut viimein kunniaan. Ketä muuta minulla olisi taivaassa! Ja kun sinä olet minun kanssani, en minä mistään maan päällä huoli. Vaikka minun ruumiini ja sieluni nääntyisi, Jumala on minun sydämeni kallio ja minun osani iankaikisesti." (Ps. 73:23–26). Aamen.

Synnit lumivalkeiksi

Jumala puhuu ehtoollisvieraille.

Viidentenä paastonajan sunnuntaina
Vapaa Vanhan Testamentin teksti

"Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi."

Jes. 1:18.

Jumala ei puhunut näitä sanoja pakanoille, vaan omaisuuskansalleen Israelille. He olivat riidelleet Jumalan kanssa, ja asia oli vielä sopimatta. Mutta Jumala haastoi heitä sovinnon tekoon, sanoen: "Tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme." Tai kuten jotkut Raamatun tuntijat ovat sen kääntäneet: "Tulkaa, lopettakaamme nyt tämä riita-asia."

Mekin uuden liiton jäsenet olemme rikkoneet rauhan, kun teimme syntiä Herraa vastaan. Jumalalla on riita-asia selvitettävänä sinun kanssasi, kallis ehtoollisvieras. Asialla on kiire. Se on nyt oitis sovittava ennen kuin osallistut sovituksen ateriaan. Tulkaamme nyt, sanoo Herra —

Lopettakaamme riita-asia Jumalan kanssa tunnustamalla oikeiksi Jumalan tekemät kanteet.

Sangen vakavat ovat syytökset. "Teidän syntinne ovat veriruskeat"; "ne ovat purppuranpunaiset".

Syntimme ensimmäistä taulua vastaan ovat räikeät, "purppuranpunaiset". Häntä ainoata emme Jumalana pitäneet, kun emme häntä yli kaiken peljänneet ja rakastaneet, vaikka hän yksin on rakastettava, ainoa viisas, hyvä, kaunis, vanhurskas, suuri, väkevä, muuttumaton. Mehän rakastimme sitä, mikä on turhaa, rumaa, pahaa, typerää, pientä ja heikkoa.

"Maahan kiintyi sydän, mieli, maasta kertoi suu ja kieli."

Emme hänen nimeään pitäneet pyhänä, vaan olimme taikuskaisia, teeskentelijöitä, ulkokultaisia, petollisia turhanpuhujia. Emme rukoilleet joka aika, emme häntä kiittäneet ja ylistäneet. Emme muistaneet pyhittää lepopäivää, vaan katsoimme ylen saarnan ja Jumalan sanan. Sitä on todistanut tyhjä paikkasi Herran huoneessa. Sitä todistaa laiminlyöntisi viljellä Jumalan sanaa kotona.

Raskaat ovat myös syntimme toista taulua vastaan, kun emme rakastaneet lähimmäistämme niin kuin itseämme. Ne ovat veriruskeita syntejä, siis verenvikoja ja veritahroja. Vanhemmille olimme tottelemattomat. Heitä ylenkatsoimme, ärsytimme vihaan, pahoitimme heidän mielensä ja olimme kiittämättömät. Opettajiamme ja johtajiamme pidimme halpana ja raskautimme heidän raskasta tehtävänsä. Myös vahingoitimme lähimmäistämme ruumiin puolesta ja kannoimme vihaa sydämessämme, vaikka Herra sanoo: "Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi" (1 Joh. 3:15). Haureellinen katse on todistanut, että sydämessä on irstas himo. Mihin kaikkeen se olisikaan voinut johtaa? Varkauteen olemme syy-päät, kun emme aina olleet rehellisiä. Itsellemme pidätimme sitä, mikä lähimmäisellemme tai Herralle kuului. Väärin olemme todistaneet lähimmäisestämme. "Sillä oma sydämesikin tietää", sanoo Herra, "että myös sinä olet monta kertaa kiroillut muita". Olet panetellut, pettänyt, valehdellut, et puolustanut häntä etkä selittänyt kaikkea parhain päin. Myös olemme kadehtineet lähimmäistämme, himoinneet hänen omaansa, häirinneet häntä sen omistamisessa ja halunneet sitä itsellemme.

Murheellinen ja kauhistava on tämä Jumalan kannekirja. Mutta sanoihin: "Teidän syntinne ovat veriruskeat, ne ovat purppuranpunaiset", sisältyy myös se peljättävä totuus, että syntitahramme ovat poislähtemättömät. Punainen on ainoa väri, jota nykyaikaisetkaan kemialliset aineet eivät voi liottaa pois. Kun esimerkiksi vaatetilkuista ja resuista tehdään valkoista kiiltopaperia, voidaan ammeeseen panna kaiken väristä vaatetta, paitsi punaista, ja kemiallisesti liottaa ne valkeiksi. Mutta punaista väriä ei millään keinolla voida muuttaa valkoiseksi. Samoin mikään taitomme, työmme ja viisautemme ei voi valkaista punaisia tahrojamme ensimmäistä taulua vastaan. Veritahra on poislähtemätön. Murhaaja esim. voi huolella pestä vaatteistaan

veritäplän. Hän voi monenlaisilla puhdistusaineilla saada sen haihtumaan, ettei mitään tahraa näy. Mutta kun nuo vaatteet pannaan ns. benzidinekokeeseen, ovat veritahrat vielä vaatteissa! Ei mikään taito maailmassa voi poistaa veritahroja. Sellaisia veriruskeita ovat meidän syntimme. "Vaikka pesisit itsesi saippualla ja käyttäisit paljon lipeätä, saataiseksi jää sittenkin sinun syntisi minun edessäni, sanoo Herra, Herra" (Jer. 2:22).

Tunnustakaamme siis katumuksella ja sydämen murheella, että Jumalan syytökset ovat oikeita. Syntimme ovat veriruskeita. ne ovat purppuranpunaisia. Oi Herra, "älä käy tuomiolle palvelijasi kanssa, sillä ei yksikään elävä ole vanhurskas sinun edessäsi".

Lopettakaamme riita-asia Jumalan kanssa pitäytymällä tarkasti Jumalan tekemään sovintokaavaan.

Tällainen syntisraukka voi kuitenkin päästä sovintoon Jumalan kanssa. Sillä Jumala itse on laatinut ihmeellisen sovintokaavan, johon hän tahtoo meidän tarkasti pitäytyvän. "Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeita, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi." Jumala on voinut pestä pois purppuranpunaiset värit. Hän on voinut poistaa ruskeat veritahrat. Sillä "Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä". Ei se ainoastaan lupaa, vaan se todellisesti puhdistaa. Ei se puhdistaa ainoastaan muutamista, vaan ihan kaikista synneistä. Ei se ainoastaan jolloinkin puhdistanut, vaan se yhä, aina, jatkuvasti puhdistaa kaikista synneistämme. Golgatan päivinä se suuren tulvana huuhtoi koko maailman synnit meren syvyyteen. Jos maailma raukka tämän uskoisi, ei sillä enää olisi yhtään syntiä.

Tämä kaikkien puolesta toimitettu täydellinen puhdistus tulee yksityisomaisuudeksemme uskon kautta. Tämän uskon Pyhä Henki vaikuttaa ja ylläpitää armonvälineillä. Kasteessa hän on meitä puhdistanut veden pesussa sanan kautta. Evankeliumissa, jota julistan, sinua puhdistetaan Jeesuksen verellä. Ehtoollisessa sinua puhdistetaan tällä uhrilla. "Siunauksen malja, jonka siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?" "Teidän edestänne annettu ja

Synnit lumivalkeiksi

vuodatettu syntien anteeksisaamiseksi." Polvistut tämän alttarin eteen veriruskeiden, purppuranpunaisten tahrojen likaamana, katuvaaisena syntisenä. Nousest tästä Kristuksen ruumiin uhrin ja sovintoveren puhdistamana, vanhurskautettuna ja autuaana.

Jumalan järkähtämätön sovintokaava määrää, että me armosta, ilman mitään töitä, Kristuksen tähden saamme kaikki synnit anteeksi uskon kautta. Usko tämä omalle kohdallesi, niin olet todella puhdas ja pyhä Jumalan edessä. Huomaa tarkoin tämä Herran sana, että juuri nuo synnit, jotka olivat veriruskeat, tulevat lumivalkeiksi ja nuo synnit, jotka olivat purppuranpunaiset, tulevat villanvalkoisiksi. Siis nuo rumat, piintyneet tahrat, nuo kadotukseen painavat synnit, ne juuri puhdistetaan ja pestään häikäisevän valkoisiksi. Olemmehan silloin kokonaan puhtaat kuin äsken satanut hohtava lumi, kuin äsken pesty uusi villa. Enkelten silmiä tämä kirkkaus häikäisee. Näin puhdas sinä olet Kristuksen sovintoveressä. Näin kirkkaaksi sinua tällä aterialla uskon kautta valkaistaan.

Selvää on, että kun olet puhdistunut ja pukeutunut pääliesi Jeesuksen, niin et enää tahdo tahrata itseäsi. Pesty sika kyllä rypee jälleen rapakossa. Mutta sinä Jumalan valittu, rakastettu lapsi, älä milloinkaan unhoita, että olet puhdistettu entisistä synneistäsi! Älä unohda kuinka kallis ja voimakas se pesu oli, kuinka kirkkaaksi, taivaita puhtaammaksi se on sinut tehnyt. Pidä itsesi puhtaana! Pitäydy sovintokaavaan! Tällä armon aterialla saat siihen voimaa ja apua. Ja kun parhaimmalla taidolla emme voi niin säilyä, ettemme tahrintuisi täällä maailmassa, niin meidän tarvitsee yhä uudestaan tulla avoimelle lähteelle, joka armonvälineissä kuohuu kaikkea syntiä ja saastaisuutta vastaan. Sillä sovintokaavahan määrää, että se on jatkuvaa, alituista tulemistakin lumivalkeiksi ja villanvalkoisiksi.

Olethan siis lopettanut riidan ja nautit rauhaa Jumalan kanssa. Tule sovituksen pyhälle aterialle ja pidä kiinteästi kiinni hänen sanastaan: "Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi." Aamen.

Laodikea — penseä seurakunta

Palmusunnuntaina

2. vuosikerta, epistolateksti

Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt, koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.'

Ilm. 3:14–22.

Laodikean kaupunki sijaitsi Frygiassa, Lykus-virran rannalla, noin 80 km kaakkoon Filadelfiasta. Virran toisella puolella sijaitsivat Kolossan ja Hierapolisin kaupungit. Välimatkaa oli vain noin 12 kilometriä. Vuonna 62 jKr. tapahtuneessa maanjäristyksessä olivat Vähän-Aasian kaupungit, varsinkin Efesos, Sardis ja Laodikea kärsineet suuria vaurioita. Toisten kaupunkien uudelleen rakentamiseen käytettiin paljon ulkopuolisten apua, mutta Laodikea oli omin neuvoin kohonnut jälleen upeaksi kaupungiksi. Siitä se ylpeili, sillä se oli rikas ja kuuluisa villakankaistaan ja erinäisistä voiteista. Se sijaitsi suuren sisämaahan vievän kauppätien varrella ja oli huomattava liikekeskus.

Laodikeaan oli syntynyt kristillinen seurakunta mahdollisesti Epafraan, Paavalin työtoverin vaikutuksesta (Kol. 1:7; 4:12,13), sillä Epafra oli kotoisin lähellä olevasta Kolossan kaupungista. Kolossalaiskirjeessään sanoo Paavali olevansa suuressa kilvoittelussa laodikealaisten tähden (Kol. 2:1) ja kertoo lähettäneensä Laodikean seurakunnalle myös lähetyskirjeen (Kol. 4:16). Mihin lie joutunut Paavalin kirje laodikealaisille? Ehkäpä penseät laodikealaiset antoivat sen unohtua ja kadota: Monet seikat viittaavat siihen, että Arkippus mahdollisesti oli se Laodikean seurakunnan enkeli, josta tekstimme puhuu. Kerrotaan hänen olleen varakkaan miehen, niin kuin oli rikas se seurakuntakin, jonka paimenena hän oli. Sen valossa olisi hyvin ymmärrettävissä Paavalin huolestunut ja nuhteleva sävy kun hän kolossalaiskirjeessään, jonka hän määrää luettavaksi myös Laodikean seurakunnalle, kirjoittaa: "Ja sanokaa Arkippukselle 'Ota vaari siitä virasta, jonka olet saanut Herrassa, että sen täysin toimitat'" (Kol. 4:17)

Ulkonaisesti Laodikean seurakunnan tila näytti kadehdittavalta: ei ollut riitoja, ei vainoja, ei vastuksia eikä köyhyyttä. Seurakunnan jäsenet olivat rikkaita, kaupunki kukoistava ja kuuluisa. Mutta sydänten tuntija, se uskollinen ja totinen todistaja, antaa heistä kuitenkin sangen surullisen todistuksen. Ehkäpä laodikealaiset ainakin alussa ottivat vaarin tekstimme sanoista, koska noin 300 vuotta myöhemmin pidettiin Laodikeassa tärkeä kirkolliskokous, ja koska seuraavalla vuosisadalla heillä oli vielä erittäin huomattava opettaja. Mutta penseys näyttää lopullisesti päässeen voitolle, niin että Herra on oksentanut heidät suustansa. Yli tuhannen vuotta on jo Laodikea ollut raunioina, joista ei löydy jälkeäkään kristittyjen seurakunnasta. Kovin tärkeä ja vakava on siis hetki, jolloin me, loppuaikojen seurakuntana, pysähdymme kuulemaan **uskollisen ja oikean todistajan todistusta penseälle seurakunnalle**. Siitä opimme ensiksikin, millainen synty penseys on ja toiseksi, kuinka siitä voidaan pelastua.

Millainen synti penseys on?

Mitä on tuo penseys? "Et ole kylmä", sanoi Herra. Jos sydämesi olisi kuin hiipuva hiillos, niin että autuuden ilo olisi kadonnut, sanan viljely ja rukous unohtunut, innostus hengellisiin loppunut, jos sinua jäätäisivät maailman vihaiset tuulet hengellisen kuoleman talviyössä, silloin sinä olisit kylmä. Mutta tällainen sinä et ole. "Oi, jospa sinä olisit kylmä," huutaa Herra. Silloin sinä tuntisit tilasi ja olisit autettavissa. Henkeni puhaltaisi sammuvat hiilesi hehkumaan. Liekkini sytyttäisi halun sanaan ja rukoukseen. Taivainen tuleni lämmittäisi kylmän sydämesi. Mutta sinä et ole kylmä — etkä sinä ole kuumaan! "Oi, jospa olisit kuuma! Silloin sinä sytyttäisit tulta ympärillesi ja lämmittäisit kylmiä. Sinä ottaisit vaarin puheistani ja tulisit yhä palavammaksi.

Mutta sinä olet penseä, et ole kylmä etkä kuuma." Väärään oppiin ja jumalattomaan maailmaan et sinä luisunut, mutta palavaksi uskossa ja kiivaaksi sanassani et sinä liioin tullut. Sinulla on Jumalan sanan tieto mutta ei sen voimaa. Sinulla on puhdas oppi päässä, mutta ei sydämessä. Sinulla on kaunis jumalisuuden muoto, mutta ei ydintä. Sinä ihaillet itsetyytyväisenä saavutuksiasi, mutta et tunne puutteitasi ja tehtäväsi suuruutta. Sinä veisaat virtesi ja pidät rukouksesi; mutta sydämesi on penseä" Ei sinulla ole synnin surua eikä autuuden iloa. Jumalisuutesi ei ketään voita eikä ketään pahenna. Kuinka iljettävä onkaan Herralle tuo penseä kristillisyyksi! "Minä olen oksentava sinut suustani." Se on niin kuin haalea vesi, joka jäähdyttää kuumankin veden ja jonka juominen ajaa oksentamaan. Se on niin kuin pilaantunut mehu, joka ei ole makeaa eikä käynnyttä, niin kuin virttynyt vaate, joka ei ole valkoinen eikä värillinen. Voi penseätä kristittyä! Saarnaisiko hänelle terävintä lakia? Suruttomia se suututtaisi ja herättäisi. Eksyviä se saattaisi parannukseen. Mutta penseän sydän pysyy kovana, silmä kuivana. Julistaisiko hänelle evankeliumin täyttä armoa? Kylmät se lämmittäisi, ruokkisi raadolliset. Mutta penseän sydäntä se ei liikuta. Opettaisiko häntä rukoukseen? — Sitä hän mielestään hyvin taitaa. Innostaisiko Herran työhön? — Hänelle se on tarpeetonta! Voi sulamatonta, sietämätöntä, iljettävää penseyttä — oksennusta, jonka Herramme heittää ulos perkeleen korjattavaksi.

Mutta mistä johtuu tämä penseys? Ylpeydestä. Sinähän sanot: "Olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse". Maallinen menestys ja hyvinvointi vievät niin usein omahyväiseen itsepalvontaan. Vaarallista on seurakunnallekin vaurastuminen ilman koettelemuksia ja taisteluita. Pane merkille: harvassa löydät kirkon, joka on ulkonaisesti rikas, mahtava ja voimakas, ettei sen hengellisyyttä kalvaisi penseyden kauhea syöpä, mieliala olen rikastunut enkä mitään tarvitse. Ani harvassa ovat ne, jotka voivat kestää aineellista ja hengellistä myötäkäymistä ja säilyä nöyrinä armolapsina. Ei ole hätää, ystäväni, kun on ahdinkoa. Mutta silloin on vaaroja, kun kaikki menestyy. Tietämättömyys oli myös syynä tuohon penseyteen: "Etkä tiedä, että sinä se viheliäinen olet." Olisihan kaikki ajallinen rikkaus ja onni ollut suureksi voitoksi Jumalan valtakunnalle, jos laodikealaiset olisivat pysyneet oikeassa itsensä tuntemisessa. Mutta käsillä oleva hyvä sokaisi heidät, etteivät he nähneet, kuinka viheliäisiä he olivat Jumalan silmissä. Herran armosiunauksen he lukivat omaksi ansiokseen. Ihana armpuku vaihtui synti-alastomuuteen. Kaikki todelliset rikkauudet olivat menetetyt, kun menettivät Jeesuksen uskon. Todella olivat köyhät ja kurjat, sitä enemmän kun eivät onnettomuuttaan tunneneet. Elämän Herra ei enää asunut heidän sydämissään. "Katso", hän sanoo, "minä seison oven takana ja kolkutan."

Kuinka penseyden synnistä voidaan pelastua.

Mutta Herra ei vielä heitä hyljännyt, vaan osoittaa, kuinka he voivat penseydestään pelastua. Kullekin seurakunnalle oli Jeesus teroittanut juuri niitä ominaisuuksiaan, joiden muistaminen heitä eniten auttaisi. Laodikealaisille hän teroittaa olevansa "Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja". Petollisten luulojensa houreista heidän tuli herätä kuulemaan Jumalaa ainoana erehtymättömänä, uskollisena todistajana. Silloin penseyskin, tuo kaikista vaarallisin uskosta lankeaminen, olisi vielä korjattavissa. Mikä armo, kun Jumala sanassaan paljastaa meille todellisen tilamme, avaa silmämme näkemään kauheat syntimme. Kiitä, ystävä Jumalaa, että meillä on lain sana, jonka kautta tulee synnin tunto. Kiitä häntä, kun sitä tinkimättömästi ja kirkkaasti saarnataan. Silloin on vielä toivoa, kun laki saa tun-

toihimme jyristää: "Sinä se viheliäinen olet ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston!"

Katuvalle sielulle kiiruhtaa Herra osoittamaan, kuinka hän jälleen pääsee armoitettuna autuutta nauttimaan. "Minä neuvon sinua ostamaan minulta", Herra sanoo. Nämä, jotka luulivat olevansa rikkaita, etteivät mitään tarvitse, saavat nyt kurjina ja köyhinä armorikkaalta Jeesukselta "ostaa ilman rahaa ja ilman hintaa" kaikkia taivaallisia aarteita. Ensiksi tulee rahatta ostaa "kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit". Tämä puhdas kulta on elävä, vanhurskauttava usko, jonka Jeesus lahjoittaa evankeliumin kautta. Tämä Pyhän Hengen vaikuttama usko on todella sanomaton rikkaus, kun näet sen kautta itse Jumala kaikkine lupauksineen ja tutkimattomine rikkauksineen on omamme. Se on puhdistettu ahdistusten ahjossa, "jotta havaittaisiin, että uskomme kestäväisyys koetuksissa on paljon kallisarvoisempi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulessa koetellaan" (1 Piet. 1:7). Edelleen neuvoo Herra ostamaan "valkeat vaatteet, jotta niihin pukeutuisit ja alastomuutesi häpeä ei näkyisi". Laodikealaisten kuuluisat kankaat kaunistivat kyllä ruumista. Mutta Jeesuksella yksinään oli annettavissa ne valkoiset vaatteet, joihin puettuina meitä ei enää havaita alastomiksi, vaan olemme soveliaat Karitsan häihin. Se valkoinen puku on Herramme Jeesuksen meille lahjoittama vanhurskaus, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä. Hän on sen meille hankkinut pyhän elämänsä ja viattoman ristinkuolemansa kautta, jolloin hän on verellään meitä synneistämme päästänyt. Se on kokonaan Jeesuksen laittama puku, johon syntinen ei yhtäkään lointa kutonut. Siihen me jo kasteessa pukeuduimme, kuten Raamattu sanoo. "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeutuneet" (Gal. 3:27). Nyt kasteen armosta ja siis uskosta langenneita Jeesus pyytää uudestaan tämän uskossa päällensä pukemaan, jotta voisivat laulaa: "Minä iloitsen Herrassa, minun sieluni riemuitsee minun Jumalassani, sillä hän pukee minun ylleni autuuden vaatteet ja verhoaa minut vanhurskauden viittaan, yljän kaltaiseksi, joka kantaa juhlapäähinettä niin kuin pappi, ja morsiamen kaltaiseksi, joka on koruillansa kaunistettu" (Jes. 61:10). Lopuksi neuvoo Herra ostamaan "silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, jotta näkisit." Mainioita olivat laodikealaisten valmistamat lääkkeet sairaille silmille. Mutta heidän sielunsa sokeutta kykeni poistamaan ainoastaan Jeesuksen

antama lääke. Pyhän Hengen silmävoidetta hän heille tarjoilee, jotta sillä paksusti sivelisivät silmiään. Kun näet omistavat uskon kultaa ja Kristuksen vanhurskauden valkoiset vaatteet, saavat he myös Pyhän Hengen, joka heille Jeesusta kirkastaa, lohduttaa heitä kaikissa murheissa ja opastaa heitä koko totuuteen.

Näin on Herra siis noissa langenneissa uudestaan tekevä koko armotyönsä. Lakinsa kautta heidät herättää, evankeliumilla vaikuttaa vanhurskauttavan uskon ja lahjoittaa heidän sydämiinsä Pyhän Hengen. Ja ettei yksikään jäisi näistä osattomana lankeemuksen tilaan, vakuuttaa hän: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani" (Ilm. 3:20). Monien elämän tapahtumien kautta ja ennen kaikkea pyhässä sanassaan hän on kolkuttanut ovellasi. Ehkä elämän hyöriässä et ole sitä kuullut. Nyt kuitenkin kuule, kun hän tällä hetkellä kolkuttaa sydämesi ovella juuri tämän sanansa kautta: "Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven", jos joku sanaani kuulee, ja ottaa siitä vaarin, hänen sydämensä ovi on minulle aukeneva. Kuule siis hänen armonääntään: Tällä hetkellä, sellaisena kuin olet, ota vastaan anteeksiantamus ja iankaikkinen autuus. Silloin alkaa ihana juhla, jossa Jeesus aterioi sinun kanssasi täällä korpitiellä ja sinä sitten iäti aterioit hänen kanssaan Karitsan häissä.

"Joka voittaa, hänen minä annan istua kanssani valtaistuimellani". Tämän rohkaisevan ja innostavan sanan lausuu Herra lopuksi, että parannukseen tulleet sotisivat kestävinä. Toiset Vähän Aasian seurakunnat, joille Herra oli puhunut, saivat kokea verisiä vainoja, vääräoppisten raateluita, hajaannuksia, köyhyyttä ja monta muuta ahdistusta. Laodikealaisia uhkasi vaara paljon suurempana toiselta taholta. Maallinen rikkaus, vapaus vainoista ja oppiriidoista saattoi heidät uneliaiksi ja langetti penseyteen. Ja kun Laodikea esiintyy viimeisenä näistä seurakunnista, tahtoo Herra ilmeisesti osoittaa, että meidän lopunaikojen seurakunnan erikoisvaara on samanlainen. Kun Ihmisen Poika tulee, hän löytää laodikealaisen kristikunnan, joka ei ole kylmä eikä kuuma, vaan penseä. Oi, Herra, pidä meitä valveilla tänä tulemisessä aattona! Amen.

Jeesus, meidän pääsiäislampaamme

Kiirastorstaina

Vapaa Vanhan Testamentin teksti

Puhukaa koko Israelin kansalle ja sanokaa: Tämän kuun kymmenenä päivänä ottakoon kukin perheenisäntä itsellensä karitsan, yhden karitsan joka perhekuntaa kohti. Mutta jos perhe on liian pieni koko karitsaa syömään, niin ottakoon lähimmän naapurinsa kanssa yhteisen karitsan, henkilöluvun mukaan. Karitsaa kohti laskekaa niin monta, että voivat sen syödä. Ja karitsanne olkoon virheetön, vuoden vanha urospuoli; lampaista tai vuohista se ottakaa. Ja pitäkää se tallella neljänteentoista päivään tätä kuuta; silloin Israelin koko seurakunta teurastakoon sen iltahämärässä. Ja he ottakoot sen verta ja sivelkoot sillä molemmat pihtipielet ja ovenpäällisen niissä taloissa, joissa he sitä syövät. Ja he syökööt lihan samana yönä; tulessa paistettuna, happamattoman leivän ja katkerain yrttien kanssa he sen syökööt. Älkää syökö siitä mitään raakana tai vedessä keitettynä, vaan tulessa paistettuna päineen, jalkoineen ja sisälmyksineen. Älkääkää jättäkö siitä mitään huomenaamuksi; mutta jos jotakin siitä jäisi huomenaamuksi, niin polttakaa se tulessa. Ja syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi. Sillä minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa, sekä ihmiset että eläimet, ja panen toimeen rangaistustuomion, jonka minä olen langettanut kaikista Egyptin jumalista. Minä olen Herra. Ja veri on oleva merkki, teille suojeluksi, taloissa, joissa olette; sillä kun minä näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä rangaistus ole tuhoava teitä, kun minä rankaisen Egyptin maata.

2 Moos. 12:3–13

(Uudenvuodenp.j.s. 2. vk.,) evankeliumiteksti

*Seuraavana päivänä hän näki Jeesuksen tulevan tykönsä ja sanoi:
"Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"*

Joh. 1:29

(Pääsiäisenä, 1. vk.,) epistolateksti

Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niin kuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu.

1 Kor. 5:7

Israelin kansan korpivaelluksen tapahtumissa löydämme monta sattuvaa vertauskuvaa tulevasta Vapahtajastamme ja hänen lunastustyöstään. Useat niistä uusiintuivat vuosi vuodelta halki vuosisatojen omaisuuskansan juhlamenoissa. Uudessa testamentissa meille osoitetaan, kuinka tarkoin nämä esikuvat ovat täyttyneet Jeesuksessa. Sen tähden olemmekin merkinneet sekä Vanhan että Uuden testamentin tekstit näitä tapahtumia käsitellessämme.

Ensimmäinen ja ilmeisin esikuva on pääsiäislammas. Paastonaikaisen saarnasarjan aiheena se olisi ajankohtaisin piinaviikolla. Sillä juuri tämän kuvan edessä me koemme pitkänperjantain murhetta ja pääsiäisen riemua. Tässä on pitkänperjantain pimeys, "Herran yö", rangaistustuomion ja valituksen kova yö, "jonka vertaista ei ole ollut eikä koskaan tule". Se on teurastetun karitsan ja verellä merkittyjen talojen yö, "valvontayö Herran kunniaksi". Tässä on suuren pääsinpäivän sarastus, riemullinen, kiireellinen pääsiäisaamu jolloin "kaikki Herran joukot lähtivät Egyptin maasta". Pääsiäislammas esittää meille siis elävästi Jumalan Karitsaa, jonka kautta olemme pelastetut.

Pelastettavien hätä

Israelilaisten hätä oli todella suuri. Aikoinaan patriarkka Jaakob oli muuttanut Egyptiin poikiensa ja heidän perheittensä kanssa vapaana, kunnioitettuna miehenä. Nyt hänen jälkeläisensä, ehkä lähes pari miljoonaa sielua, olivat kaikki halveksittua, sorrettua orjakansaa. Ja mitä enemmän heille oli etsitty vapautusta, sitä tukalammaksi oli käynyt heidän asemansa. Yhdeksän ankaraa vitsausta oli peräkkäin kohdannut Egyptin maata, ja yhdeksän kertaa ankarammaksi oli käynyt Israelin kohtalo. Tähänastiset vitsaukset olivat kiertäneet Goosenin maakunnan, jossa Israel asui. Mutta nyt kymmenes ja ankarin vitsaus uhkasi kaikkia ilman erotusta. Orjakansan hätä oli todellakin vertaansa vailla.

Adamin lankeemuksessa me synnin ja kuolemanpelon orjuuteen sortuneet olimme myös kokonaan armottoman tyrannin, saatanan

hirmuvallassa. Ei mikään voima, ei vetäminen eikä vitsaus voinut vapauttaa meitä. Lutherin kanssa meidän oli tunnustaminen: *"Minua piti saatana Kovissa kahleissansa, Hamasta äidin kohdusta Mua käytti orjanansa. Mä syntiin yhä syvemmin Ja tunnon koviin kipuihin Ja ahdistukseen vaivuin."*

Egyptiä kohtasi nyt hirveä rangaistustuomio. "Puoliyön aikana tapahtui, että Herra surmasi kaikki Egyptin maan esikoiset, valtaistuimellaan istuvan faraon esikoisesta vankikuopassa olevan vangin esikoiseen asti." Koko maa oli suuri suruhuone; "sillä ei ollut yhtään taloa, jossa ei ollut kuollutta." Tämä rangaistustuomio ei tuntenut mitään poikkeusta. Surmanenkeli kulki läpi Goosenin maan niin kuin kaikkien muittenkin maakuntien läpi kautta koko Egyptin maan. Jos Jumala ei olisi säätänyt pääsiäislammasta ja jos israelilaiset eivät pysyneet verellä merkittyjen ovien suojissa, olisi tuhoaja yllättänyt heidät niin kuin egyptiläisetkin.

Pelastettavien israelilaisten hätä kuvaa siis sitä hätää ja onnettomuutta, jossa me kaikki luonnostamme olemme. Mitkään vitsaukset, lain uhkaukset ja omat työmme eivät voineet meitä pelastaa.

Pelastuksen hinta

Jumalan määräämä pelastuskeino oli todellakin yllättävä: Piti olla virheetön, urospuoli, vuoden vanha, laumasta erotettu karitsa. Tämä karitsa piti teurastaa iltahämärässä. Sen verellä piti merkitä ovenpäällinen ja pihtieleet. Karitsa piti paistaa kokonaisena ristivartaisiin kiinnitettynä. Se piti syödä kaikkinsa "päineen, jalkoineen ja sisälmyksineen", eikä mitään saanut jäädä huomiseksi.

Verta ei saanut olla kynnyksellä eikä kukaan saanut olla ulkona sen jälkeen. kun oven pihtieleet ja päällinen oli verellä sivelty. Jokaisen. nuorimmasta vanhimpaan asti, piti olla lähtövalmiina ja syödä pääsiäislammasta. Kaikki keskittyi tuohon karitsaan, sen kelpoisuuteen, sen surmaamiseen, sen vereen, sen paistamiseen ja syömiseen. Ihmeellinen oli siis pelastuksen hinta.

Juuri tällainen on se pelastus, jonka Jumala on meille säätänyt. Täytyi olla **Jumalan oma Karitsa**, syntisistä erotettu, virheetön, par-

haassa miehuuden iässä. Tällainen oli Jeesus, Jumalan ainoa Poika. Hänen täytyi tulla teurastetuksi meidän syntiemme tähden, niin kuin Pietari kirjoittaa: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla lunastetut... vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1Piet. 1:18–19). Pitkänperjantain hämärässä, meidän syntiemme raatelemana, on hänen verensä vuotanut. Sillä "ilman verenvuodatusta ei tapahdu anteeksiantamusta." Jeesus on täydellisimmällä, iäti riittävällä uhrillaan ottanut pois koko maailman synnit. Muinaisten israelilaisten ainoa "ansio" oli siinä, että he teurastivat karitsan. Ja meidän kurjien ainoa "ansio" Jeesuksen lunastustyössä oli siinä, että me synneillämme ripustimme hänet ristin orsipuihin kärventymään Jumalan vihan liekeissä!

Kallis on todellakin pelastuksemme hinta.

Pelastettujen osa

Karitsan teurastaminen ei sinänsä taannut israelilaisille pelastusta. Heidän tuli varoa, ettei yhtään verta ollut kynnyksellä, vaan että oven päällinen ja pihtipielet olivat verellä merkityt. Heidän täytyi visusti pysyä sisällä verellä merkityssä talossa.

Samoin ei Jeesuksen ruumiin uhri voi pelastaa meitä, jos me sen epäuskolla hylkäämme. Sitä kovempi vain on sen tuomio ja rangaistus, "joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty" (Hebr. 10:29). Meidän tulee todella uskon kautta elää sovintoveren suojissa, "sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta". Karitsa on jo teurastettu, pelastus on jo hankittu. Meidän tarvitsee nyt vain omakohtaisesti uskossa omistaa tämä pelastus, ottaa lahjana vastaan valmis ja tarjolla oleva syntiemme anteeksiantamus Jeesuksen sovintoveressä. Silloin olemme tämän kalliin uhrin ja pyhän veren suojaamat. Meihin ei enää ulotu lain tuomio, ei kuolema eikä kadotus.

Mutta edelleen, meidän tulee uskossa syödä kokonaan, kaikkineen tämä pääsiäislammaskokki. Jeesusta ei saa paloittaa. Emme voi jättää hänen persoonaansa, emme voi valikoida hänen oppiansa, emmekä voi omistaa ainoastaan hänen kärsivää kuuliaisuuttansa autuudeksemme. Täytyy syödä koko pääsiäislammaskokki kaikkineen ravin

noksemme. Täytyy omistaa Jeesus kokonaan, ilman varauksia, eikä mitään saa jäädä huomiseksi.

Uhrilammas on syötävä katkerien yrttien kanssa. Sehän kuvaa katuvaa mieltä, lain särkemää sydäntä. Totta onkin, että emme voi Jeesusta nauttia ilman katumusta. Kuinka voisimmekaan katsella hänen kärsimystään ja hengellisesti sekä sakramentillisesti syödä hänen lihaansa ja juoda hänen vertansa ilman ettei tuska vihlaise sydäntämme. Mehän synneillämme olemme hänet surmanneet. Mehän vuodatimme hänen kalliin verensä.

Edelleen määrättiin pääsiäisaterian nauttimisesta: "Syökää se näin: kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne: ja syökää se kiiruusti." Ja talossa ei saanut olla mitään hapanta. Jumalan lapsi ei siis enää voi elää ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa. Eikä hän voi elää siinä luulossa, että on paljon aikaa tehdä valmistuksia. Pian tulee sortajamme, tauti, tapaturma ja kuolema vaatimaan: "Lähde heti matkalle!" Pukekaamme siis päällemme uskonvanhurskauden ja myös jumalisen vaelluksen viitta! Vyöttäkäämme kupeemme totuuteen ja pankaaamme kenkinä jalkaamme se alttius, minä rauhan evankeliumi antaa!

Eikä pääsiäislammasta syöty yksin, ei edes pienenä perheenä, vaan naapurien kanssa, joukoittain. Usko on henkilökohtainen asia, mutta uskossa emme elä yksin. Me kokoamme perheemme ja naapurimme nauttimaan tätä autuutta. Ja ajan ilta jo hämärtyy yöhön. On kiire. Pian sarastaa se suuri päivä, jolloin kaikki Herran joukot lähtevät Egyptin maasta.

"Onhan meidän pääsiäislampaamme Kristus, teurastettu. Viettäkäämme siis juhlaa", sanoo apostoli. Israelilla oli esikuva 1.600 vuotta. Meillä on ollut esikuvan täyttymys jo lähes 2.000 vuotta. Siis kiiruusti, toimellisina luvattua maata kohti! Meitä kannattavat iankaikiset käsivarret! Aamen.

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

Pitkänäperjantaina
1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja kun saavuttiin paikalle, jota sanotaan Pääkallonpaikaksi, niin siellä he ristiinnaulitsivat hänet sekä pahantekijät, toisen oikealle ja toisen vasemmalle puolelle. Mutta Jeesus sanoi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät". Ja he jakoivat keskenään hänen vaatteensa ja heittivät niistä arpa. Ja kansa seisoi ja katseli. Ja hallitusmiehetkin ivasivat häntä ja sanoivat: "Muita hän on auttanut; auttakoon itseänsä, jos hän on Jumalan Kristus, se valittu".

Luuk. 23:34

Kaamea kulkue käy ulos kaupungin porteista. Valtatien varrella on paljas kumpu, Golgata — Pääkallon paikka. Uupunut Ristinkanta- ja laskee alas ristinsä. Sotamiehet asettavat Hänet ristin päälle, köydet, naulat, vasarat ovat valmiina. Kuolemaan tuomittu sidotaan, köydet vedetään kireiksi. Sotamiehet tarttuvat uhrin käsiin lujin ottein. Toiset asettavat naulat, vasaran iskuista naulat painuvat käten läpi.

Ristiinnaulittava ei huuda, ei vaikeroi, ei uhkaa, ei valita. Kun veri pulpahtaa naulain rei'istä, niin Hänen huuliltaan kohoaa ihmeellinen rukous: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Tämä rukous täyttyy meidän kohdallamme ensiksi silloin, kun tulemme tuntemaan syntimme.

Jeesuksen rukous täyttyy kohdallamme kun tulemme tuntemaan syntimme.

Evankeliumeissa kerrotaan monta tapausta, jolloin Jeesus julisti syntien anteeksiantamusta. Halvatulle hän vakuutti: "Sinun syntisi ovat sinulle anteeksi annetut." Syntiselle vaimolle hän sanoi: "Tämän paljot synnit ovat anteeksi annetut." Mutta nyt Jeesus ei sano, että näiden kauhea synti on anteeksi annettu, vaan Hän rukoilee: "Isä, anna heille anteeksi". Miksi näin? Eikö Hänen pyhä verensä, joka nyt alkoi vuotaa, puhdistanut kaikista synneistä? Puhdistaa varmasti.

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

Mutta ennen kuin se voi vihmoa ja puhdistaa omattunnot, täytyy synnin tulla synniksi omalletunnolle. Sen tähden Jeesus rukoilee: "He eivät tiedä, mitä he tekevät."

Keitä ne ovat, joille Hän synnintuntoa ja anteeksiantamusta rukoilee? Ajattelemme ensi sijassa näitä roomalaisia sotilaita. Hehän olivat pakanoita eivätkä todellakaan tienneet, kuka Jeesus oli. He ainoastaan toteuttivat saamansa teloittamiskäskyn. Syyttömiä he suinkaan eivät olleet, sillä he olivat julmasti kohdelleet Jeesusta jo Pilatuksen edessä. Näidenkin puolesta Jeesus rukoili.

Rukoiliko Jeesus myös näiden juutalaisten puolesta? Moni sanoo: He kyllä tiesivät, mitä he tekivät. He olivat tahallisesti vastustaneet totuutta ja tulleet syystä Jeesuksen verivihollisiksi. Mutta sanan syvimmässä merkityksessä hekään eivät todella tienneet, että Jeesus oli ihmiseksi tullut Jumala. Niinpä Pietari sanoi juutalaisille temppelissä: "Veljet, minä tiedän, että te olette tietämättömyydessä sen tehneet, te niin kuin teidän hallitusmiehennekin" (Apt. 2:17). Samoin puhui Paavalikin, että "Jerusalemien asukkaat ja heidän hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet" (Apt. 13:27). Tähän sulkee Paavali Pilatuksenkin sanoessaan tämän maailman valtiaista, että "jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet" (1 Kor. 2:8).

Sotamiesten kohdalla Jeesuksen rukous täyttyi jo samana päivänä. Sillä Raamattu sanoo: "Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat: "Totisesti tämä oli Jumalan Poika" (Matt. 27:54).

Juutalaisten kohdalla rukous alkoi täyttyä helluntaina, jolloin tuhannet saivat Pietarin saarnasta piston sydämeensä. He tulivat murheella tietämään, että he olivat ristiinnaulinneet Jumalan Pojan ja heille myös julistettiin anteeksiantamus kaikista synneistä.

Kuinka on meidän kohdallamme? Monet eivät tiedä, että he ovat synneillään ristiinnaulinneet kirkkauden Herran. Mehän saatamme järkyttyneinä sääliä Jeesusta ja syyttää ristiinnaulitsijain julmuutta. Mutta kärsivä Kristus sanoo: "Älkää itkekö minua, vaan itkekää itseänne ja lapsianne." Me vääryydellämme veistimme tuon ristin; me synneillämme sidoimme nuo pyhät kädet ja jalat; me pahoilla teoil-

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

lamme löimme nuo naulat. Hän itse sanoo: "Sinä olet *minua* synneiläsi vaivannut, rasittanut minua pahoilla töilläsi." Taivaan peruuttamaton syytös on pantu kohdallamme: "Tämän Jeesuksen... te ristiinnaulitsitte."

Kun asia tällaisena aukenee eteemme, niin Jumalan mielen mukainen murhe täyttää sydämemme. Näemme silloin miten hirvittäviä syntimme todella ovat. Mitään muuta toivoa ei enää jää kuin anteeksiantamus, Sitä ristille lyöty Jeesus rukoilee jokaisen suruttoman kohdalle. Sillä Hänen ristiinnaulitsemisensa on mitä voimakkainta lakia, joka huutaa herätystä, jotta ihmiset tietäisivät, mitä he synneillään ovat aikaansaaneet. Missä ikinä on katuva sielu, siellä Jeesuksen rukous on alkanut täytyä. Se täyttyy edelleen silloin, kun omistamme Hänen ansaitsemansa anteeksiantamuksen.

Jeesuksen rukous täyttyi kohdallamme kun omistamme Hänen ansaitsemansa anteeksiantamuksen.

Ken voisikaan paremmin rukoilla meille armoa ja anteeksiantamusta kuin Hän, joka on sen meille ansainnut katkeralla kärsimisellä ja kuolemallaan. Kun me synneillämme toimimme Hänelle tämän vaivan, olisihan Hän voinut anoa meille kosta helvetin ikuisissa liekeissä. Mutta Hän tulikin panemaan henkensä lunastuksen hinnaksi monen edestä.

Jokainen on syylistynyt Jeesuksen kuolemaan: Omaisuuskansa ja pakanat, ylhäiset ja alhaiset, hurskauden harrastajat ja rikosten harjoittajat. Niin oli tuona ikimustana aamuna ja niin on tänä päivänä. Jokainen tiesi tekevänsä väärin, vaikeivät tienneet samassa määrin tekonsa hirmuisuutta. Samoin nytkin. Jokainen tarvitsi silloin ja tarvitsee nyt taivaallisen Isän anteeksiantamusta.

Jokaisella on nyt anteeksiantamuksen anoja, Isän ainokainen Poika, joka uhraa itsensä maailman syntien edestä. Uhriveri huutaa yhdessä uhrin kanssa: "Isä, anna heille anteeksi!" Ei ollut maailmassa sitä tahraa, jota tämä veri ei olisi kyennyt poistamaan, ei sitä rikosta, josta se ei olisi riittänyt sovituksen hinnaksi. "Meillä on lunastus", sanoo apostoli, "hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaarninen, hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7).

"Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

Tämä sana, jonka ensimmäiseksi kuulemme Golgatalla Jeesuksen huuilta, on Hänen ristinkuolemansa pohjasävel. Sen pyynnön Isä taivaassa on täyttänyt. Tämä Välimies ja Hänen verensä on anteeksiantamuksen hankkinut. Pois iäksi kaikki ihmistyöt! Pois kaikki epäilykset! Meillä on nyt armo ja anteeksiantamus Hänen verensä tähden. Ottakaamme se lahjana vastaan sydämen uskossa ilman epäilystä.

Anteeksisaajista tulee anteeksiantajia. Jeesus rukoili murhaajilleen anteeksiantamusta ja Hän opetti meitä rukoilemaan: "Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet." Emme voi samanaikaisesti omistaa Jumalan anteeksiantamusta ja olla anteeksiantamattomalla sydämellä lähimmäistämme kohtaan. Jos sinusta tuntuu, ettet jaksaa antaa anteeksi, tule Golgatalle ja katso Jeesusta. Nuo sotamiehet olivat painaneet Jeesuksen päähän orjantappurakuunun, olivat ruoskineet ja pilkanneet Häntä. Nyt he raa'asti ja ehkä kiroillen takovat nauvoja Hänen kättensä läpi — ja Jeesus rukoilee heille anteeksiantamusta! Hän rukoili myös sinulle, joka myös olet synneilläsi tehnyt Hänelle kaiken tämän! Kuinka pieniksi tämän rinnalla jäävät suurimmatkin vääryydet, joita ihmiset meille tekevät!

Kun anteeksiantamusta omistamme, niin me myös sydämestämme anteeksi annamme ja rukoilemme niiden puolesta, jotka meitä vainoavat ja vahingoittavat.

Golgatan kautta kulkee paljon kansaa, mekin tulimme sinne. Toiset siellä nöykyttävät päätään ja pilkkaavat. Toiset kauhistuneina kääntävät päänsä muuante. Toiset seisovat hiljaa, katsovat ja kuuntelevat. Mekin katsomme ja kuuntelemme. Veriset haavat lyödään ja tuskasta värähtelevät huulet rukoilevat: "Isä, anna heille anteeksi!" Saamme piston sydämeemme: Voi, minun syntini, minun syntini! Saamme lääkkeen omalletunnonle: Sinun syntisi ovat anteeksi annettu! Saamme uuden esikuvan, joka painuu syvään, syvään sieluihimme. Kuinka unohtaisin kuolevan Jeesukseni ensimmäisen sanan: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät"?
Aamen.

Se on täytetty

Pitkänäperjantaina
2. vuosikerta, evankeliumiteksti

Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: "Se on täytetty", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä. Joh. 19:30.

Usein kuulemme kuolevien valittaneen, että niin paljon heidän elämänsä tehtäviä on jäänyt keskeneräisiksi. Kuuluisa Altamont valitti kuolinhetkellään: "Miespolvikin olisi liian lyhyt niin paljon kuin minulla olisi tehtävänä!" Aikamme nero Cecil Rhodes vaikeroi kuollessaan: "Niin paljon tehtävää, niin vähän tehtynä". Kirjailijatar Helen Hunt Jackson kirjoitti neljä päivää ennen kuolemaansa: "*Päivästä puolet tuhlasin ja alkuhunsa työni jäi*".

Kuinka toisin olikaan kuolevan Jeesuksen laita. Kun Hän on lähdössä Isän tykö, Hän luo silmäyksen maallisen elämänsä tehtäviin ja "katso, ne olivat sängen hyvät". Täynnä jumalallista tyytyväisyyttä ja iloa Hän huudahtaa: "Se on täytetty." Ani harvat ehkä silloin käsittivät tuon sanan sisältöä. Roomalaisille sotamiehille se merkitsi vain uhriraukan kärsimysten loppua. Juutalaisille se merkitsi vapautumista kiusallisesta villitsijästä. Opetuslapsille se tiesi Israelin vapahdussuunnitelmien häpeällistä raukeamista. Mutta uskovan sydämelle tuo yksi pieni sana on täynnä taivaallista lohdutusta. Pyytäkäämme siis syventyä siihen — "Se on täytetty!"

Ennustukset Kristuksesta olivat nyt täyttyneet. Miten selvästi olivatkaan profeetat ennustaneet Hänen ihmeellistä syntymäänsä; kuinka ihanasti he olivat kuvanneet Hänen valtakuntansa laadun, Hänen oppinsa valtavan viisauden ja voiman, Hänen persoonansa salaisuuden ja Hänen ihmetöidensä suuruuden. Mutta ennen kaikkea, kuinka elävästi he olivat kuvanneet Hänen kärsimystänsä ja kuolemaansa. Sakaria oli ennustanut, kuinka Juudas pettää Hänet kolmeenkymmeneen hopearahaan (Sak. 12:11), ja kuinka kaikki Hänen opetuslapsensa pahenevat Häneen (Sak. 13:7). Jesaja oli ennustanut, että "Hän oli ylenkatsottu ja ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava", että "meidän sairautemme Hän kantoi, meidän kipumme Hän sälytti päällensä", että "Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden ja runneltu meidän pahaintekojemme tähden" (Jes. 53:3–5).

Suuressa ristin-psalmissa oli Daavid ennustanut: "Kaikki, jotka minut näkevät, pilkkaavat minua, levittelevät suutansa, nyökyttävät ilkkuen päätään." — "Sillä koirat minua piirittävät, pahain parvi saartaa minut, minun käteni ja jalkani, niin kuin jalopeurat. Minä voin lukea kaikki luuni; he katselevat minua ilkkuen; he jakavat keskenänsä minun vaatteeni ja heittävät minun puvustani arpaan" (Ps. 22).

Nämä ja kaikki muut ennustukset Hänen lunastustyöstään olivat nyt täyttyneet. Täytettynä oli nyt se, mitä Adamille ja patriarkoille oli luvattu. Täytettynä olivat Ihmisen Pojan päivät, joita profeetat kaukaa olivat tähyistäneet. Vuosisatojen odotus oli loppunut. Ennustusten ja lupausten suuren sarjan on Jeesus sinetöinyt huudollaan: "Se on täytetty!"

Esikuvat ja symbolit ovat myös täyttyneet. Varjot ovat väistyneet, päivä on tullut, esikuvat lakanneet, todellisuus alkanut. Tässä nyt on vaimon siemen, joka rikki polki käärmeen pään. Tässä todellinen Iisak, jonka sydämen maailman syntien veitsi on lävistänyt ja joka kuolee Golgatan alttarilla. Tässä on se pääsiäislammastus, joka teurastettiin, että koston enkeli ei meitä kadottaisi. Tässä Punainen meri, joka aukeni pelastamaan meidät ja hukuttamaan perkeleen kaikkine vaunuineen ja ratsuineen. Tässä se oikea vaskikäärme, johon syntikäärmeen puremat luovat kuolevan katseensa ja paranevat. Tässä on se Aaronin kukkiva sauva; tässä se pilvi- ja tulipatsas, joka maailman korven helteessä on varjona ja pimeydessä valona kurjille pyhiinvaltaajille, jotka matkustavat taivaallista Kaanaan maata kohden. Tässä on se lain sauvan halkaisema kallio, josta pulppuaa elävä vesi, tässä se oikea manna, joka antaa elämän maailmalle. Tässä on nyt se suuri, Ylimmäinen pappi, joka on oman verensä kautta mennyt pyhimpään ja on iankaikkisen lunastuksen löytänyt. — Oi, sammukaa nyt te liekit tuhansilta alttareilta — Jumalan tuli on polttanut iankaikkisesti kelpaavan uhrin: Pois nyt te uhrieläimet, joiden veri ei voinut syntiä pestä. Jumalan Karitsa on pois ottanut maailman synnin: Pois nyt, te väikkyvät varjot — todellisuus on tullut: Meikin huudahdamme opetuslasten kanssa: "Katso, nyt sinä puhut selvästi, et enää vertausin ja esikuvin, vaan avoimesti." "Se on täytetty", on Jeesus vastannut kaikkiin esikuviiin.

Jumalan laki on nyt täytetty. Laki vaatii ihmiseltä täydellistä kuuliaisuutta, virheetöntä vanhurskautta. "Mutta kaikki he ovat poiken-

neet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään" (Ps. 53:4). Mutta tässä on Yksi, joka lainalaisena, ihmispersoonassa, on kaikki lain vaatimukset täyttänyt. Ei pieninkään piirto eikä kirjain ole jäänyt vajaaksi. Hänen vihollisensa ovat vaienneet Hänen kysyessään; "Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin?" Pettäjä on tunnustanut: "Minä petin viattoman veren." Tuomari on julistanut. "En löydä yhtään syytä Hänestä." Perkele on vavisten huutanut: "Sinä Jumalan pyhä". Isä Jumala on taivaasta todistanut: "Johon olen mielistynyt".

Nyt kun Hänen maallinen elämänsä on lopussa, astu laki esiin vaatimuksinesi — niinhän tahdot astua lukemattomien kuolevien eteen — ja esitä kaikki vaatimuksesi, ensimmäinen, toinen ja niin kaikki käskyt, puhukaa! Raikkaana kaikuu ristiltä vastaus: "Se on täytetty!" Kenen puolesta? Sinun puolestasi, kurja syntinen. Nyt saat asettaa Hänen täydellisen kuuliaisuutensa lain ankaria vaatimuksia vastaan. Hän on sinun puolestasi täyttänyt lain eläessään ikään kuin sinä olisit kaikki lain käskyt täyttänyt. Hän on sen täyttänyt kuollessaan, kun kärsi loppuun asti sinun ansaitsemasi rangaistuksen.

Hirvittävä se rangaistus oli, minkä me olemme ansainneet — iankaikkinen kadotus. Kuka käsittää, miten ääretön on iankaikkisuus? Eräs kirjailija koetti kuvata sitä seuraavasti: kuvitellaan, että on suuri kalliovuori ja pieni lintu aina sadan vuoden perästä käy nokkaansa siihen hiestämässä, kuinka kauan ottaa, ennen kuin tuo vuori on kulunut pois? Vihdoin, laskemattomien vuosisatojen jälkeen se vuori kului. Mutta iankaikkisuudella ei ole milloinkaan loppua. Ja niin kauan olisi sinun ja minun pitänyt kärsiä Jumalan vihaa ja helvetin piinaa syntiemme tähden, niin ääretön on lain vaatima rangaistus synnistä.

Sen rangaistuksen on Jeesus kärsinyt edestämme. Isän Jumalan hylkäämänä, synnin, kuoleman, perkeleen ja helvetin raadeltavana Hän on ristillä kärsinyt. Hänelle oli mahdollista kärsiä se ristillä, mitä meidän olisi pitänyt kärsiä iankaikkisesti. Jumalan vihan ja helvetin kauhujen maljan Hän on juonut loppuun asti. se malja oli Hänen suullaan, eikä sieltä pisaraakaan enää tipahtanut, kun Hän huudahti: "Se on täytetty!" Jumalan ilmoitus ihmiselle on nyt täyttynyt. "Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettojen kautta" (Hebr. 1:1).

Mutta nyt on Jumala sanonut viimeisen sanansa Poikansa kautta. Hän on avannut meille koko Isän-sydämensä ja ilmoittanut syvimmät ja pyhimmät ajatuksensa. Poikansa kuolemassa Hän ei ainoastaan osoittanut ääretöntä vanhurskauttansa, vaan myös sanomattoman laupeutensa, iankaikkisen rakkautensa. Kaikki, mitä ihmisen nyt tarvitsee tietää Jumalasta, perkeleestä, taivaasta, helvetistä, synnistä, armosta, uskosta, epäuskosta — kaikki, mitä tarvitaan ajallista ja iankaikkista onnea varten, on nyt meille ilmoitettu. Jumalan ilmoitus on päättynyt, kun Jeesus huudahti: "Se on täytetty".

Kaikki, mitä autuuteen tarvitaan, on nyt täytetty. Meille ei ole jäänyt ei kyyneltä, ei huokausta. Kristus on kaikki täyttänyt alusta loppuun asti huokauksillaan, kyynelillään, rukouksillaan, työllään, tuskallaan ja vuodatetulla verellään. Kun kaikki oli suoritettu, mitä joka ainoan Adamin lapsen autuaaksi tekemiseksi tarvittiin, huudahti Hän: "Se on täytetty!" ja kallisti päänsä ja antoi henkensä. Kuinka kirottuja, kauheita, Kristuksen piinaa häpäiseviä täytyy kaikkien niiden töiden, sydämen liikutusten ja kamppailujen, kaikkien hengellisten harrastuksien ja menojen olla, joilla koetetaan osaksikaan ansaita autuutta ja tehdä sovintoa Jumalan kanssa. Pois nyt kaikki tyynni meidän omamme tämän Kristuksen täydellisimmän teon rinnalta, minkä Hän on sinetöinyt huudollaan: "Se on täytetty!" Ottakaamme vastaan yksin Hänen tekonsa ja omistakaamme siinä itsellemme kokonainen, täydellinen autuus.

Meille ihmisille jää usein erittäin rakkaaksi kuolevan ystävän tai omaisen viimeiset sanat. Nuo sanat voivat olla taivaallisen viisauden, lohdutuksen ja varoituksen sanoja; mutta ne myöskin voivat olla hourailevan mielen harhailuja. Mutta kuoleva Vapahtajamme puhui kovalla äänellä, selvällä ymmärryksellä sanoja, joita ei yksikään muu kuoleva voisi lausua. Käyköön meille päivä päivältä yhä rakkaammiksi nuo sanat. "Se on täytetty!" Ja kun viimein kuoleman hetki tulee ja meidän täytyy nähdä elämämme työt puuttuvaisiksi ja kesken-eräisiksi, olkoon silloinkin ainoa lohdutuksemme, että Yksi on kuol- lut puolestamme voitonvarmana huutaen: "Se on täytetty!" Aamen.

Kuolema elämän alku

Pääsiäispäivänä

2. vuosikerta, epistolateksti

Mutta nytpä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista. Sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleitten ylösnousemus tullut ihmisen kautta. Sillä niin kuin kaikki kuolevat Adamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa, mutta jokainen vuorollaan: esikoisena Kristus, sitten Kristuksen omat hänen tulemuksessaan; sitten tulee loppu, kun hän antaa valtakunnan Jumalan ja Isän haltuun, kukistettuaan kaiken hallituksen ja kaiken vallan ja voiman. Sillä hänen pitää hallitseman "siihen asti, kunnes hän on pannut kaikki viholliset jalkojensa alle". Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema. Sillä: "kaikki hän on alistanut hänen jalkojensa alle". Mutta kun hän sanoo: "kaikki on alistettu", niin ei tietenkään ole alistettu se, joka on alistanut kaiken hänen allensa.

1 Kor. 15:20–27.

Kun Alankomaiden kuningatar Wilhelmiina haudattiin joulukuussa 1962, niin ruumisvaunut ja kaikki saattoväen vaunut olivat valkoiset ja kuninkaallinen perhe oli pukeutunut valkeisiin vaatteisiin. Kuningatar itse oli näin määrännyt, sillä hän sanoi: "Kuolema on elämän alku."

Kuolema kyllä on järkyttävä synnin turmelemalle luonnollemme. Sillä kuolema on synnin palkka. Kuolema riisuu ihmisen, ja kristittykään ei halua riisuutua, vaan pukeutua. Kuolema on vihollinen ja uskovainenkin kavahtaa vihollista. "Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema" (1 Kor. 15:26). Mutta usko ei kuuntele lihan ja veren ääntä. Sillä uskon kohteena on Jeesus, joka on ottanut pois kuoleman ja tuonut valoon elämän ja kuolemattomuuden evankeliumin kautta. Usko kuuntelee evankeliumin ääntä. Usko katsoo haudantakaisiin ja puhuu iankaikkisuuden kieltä. Usko tietää, että Jeesus on voittanut ja alistanut kauhujen kuninkaan.

Jeesukseen uskovalle kuolema on airut. Se taluttaa hänet tästä arkisesta olostamme Jumalan kansan sapattilepoon. Todellinen minämme,

joka asui tässä turmeltuneessa, raihnaisessa ruumiissa, pääsee kuolemassa ikuiseen eroon synnistä ja kaikista sen seurauksista ja siirtyy täydelliseksi tulleitten henkien seuraan Jumalan asunnoissa. Ja ruumis, joka tulee maaksi jälleen, nousee ajanrahdussa, kun ylienkelin pasuuna soi; sielunsa kanssa yhdistettynä, Jeesuksen kirkastetun ruumiin kaltaisena, synnittömänä, kuolemattona saa uskova aina olla Herran kanssa.

Tämä on jotain niin sanomattoman suurta ja ihmeellistä, että uskovaisinakin se hämöttää meille vain himmeästi. Mutta me iloitsimme elävässä toivossa, sillä Jeesuksen kuolleistanousemisen kautta meillä on turmeltumaton, saastumaton ja katoamaton perintö tai vaissa, säilytettynä meitä varten (1 Piet. 1:3–5).

Uskovalle kuolema on siis todellakin elämän alku. Hän siirtyy vajavasta täydellisyyteen, uskosta näkemiseen, kuolemasta elämään. "Koska minä elän", Jeesus sanoo, "niin tekin saatte elää" (Joh. 14:19).

Niin kauan kuin on voimia ja työkykyä monella on kylläkin Paa-valin ongelma: "Ahtaalla minä olen näiden kahden välissä: Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi; mutta teidän tähtenne olisi lihassa viipymiseni tarpeellisempi" (Fil. 1:23,24). Kun tuntuu, että elämäntehtävä on vielä kesken, kun on monta, jotka vielä tarvitsisivat hänen neuvoaan ja apuaan, kristitystä tuntuu, että heidän tähtensä hän vielä tahtoisi elää. Sen tähden meidän tuleekin muistaa, että on tehtävä työtä niin kauan kuin päivä on. Ja Herra muistuttaa: "Toimita talosi, sillä sinä kuolet etkä parane" (2 Kun. 20:1; Jes. 38:1). Meidän tulee "ostaa aikaa", "ottaa oikeasta hetkestä vaarin" ja valvoa sekä oman sielumme asiat että meille uskotut tehtävät ja "kehottakaa toisianne joka päivä niin kauan kuin sanotaan 'tänä päivänä'." "Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä."

Emme me voi milloinkaan tehdä kaikkea niin kuin tahtoisimme, eikä Jumala sitä vaadikaan. Hän tahtoo vain, että me olemme uskolliset ja teemme työtä niin kauan kuin päivä on. Myös sairaus, odotus ja kyvyttömyys on palvelua, kun elämme uskossa anteeksiantamuksen armoon, olemme kärsivälliset, kiitolliset ja käymme rohkeasti esirukouksissa armoistuimen eteen.

Älkäämme unhoittako tätä sanaa: "Kallis on Herran silmissä hänen hurskaintensa kuolema" (Ps. 116:15). Ei yksikään heistä lähde täältä yksin, vaan rakkaitten enkelien saattamana. Onpa Jeesus itsekin heitä noutamassa, niin kuin Hän sanoo: "Ja vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen" (Joh. 14:3). Kuolema on todella elämän alku.

Jeesuksen hautakivi

Pääsiäispäivänä
Vapaa evankeliumiteksti

Ja Joosef otti ruumiin, kääri sen puhtaaseen liinavaatteeseen ja pani sen uuteen hautakammioonsa, jonka oli hakkauttanut kallioon. Ja hän vieritti suuren kiven hautakammion ovelle ja lähti pois.

Niin he [ylipapit ja fariseukset] menivät ja turvasivat haudan lukitsemalla kiven sinetillä ja asettamalla vartijat.

Matt. 27:59–60,65–66

Jeesuksen hauta oli kallion kylkeen hakattu kammio. Haudan suulla oli veistetty kivi, josta Markus sanoo: "Se oli näet hyvin suuri." Tuo kivi on pitkänperjantain ja pääsiäisen tunnusomainen symboli.

Kauhea häviön merkki

Tuo suuri kivi, joka sulki Jeesuksen haudan, oli varustettu Rooman hallituksen sinetillä. Siinä varmaankin oli ankarat uhkaukset, ettei kenkään uskaltaisi siihen puuttua. Sen lisäksi oli sotilasjoukko vartioimassa hautaa. Tuo kivi haudan suulla julisti siis haudassa olevan perinpohjaista häviötä: Jeesus oli tehnyt hyvän yrityksen, kun antautui vapaasti, vastustamatta vihollistensa käsiin. Mutta vihollinen oli joka kohdassa voittanut. Tämä profeetta ja hyväntekijä oli nyt kuollut, tytten avuton! Se kivi julisti synnin voimaa: Huonosti on käynyt sen, joka otti päälleen maailman synnit. Synti oli sylkenyt Hänen kasvoilleen, lyönyt Häntä poskelle, ruoskinut Hänen selkensä verille, painanut piikkisen pilkkakruunun Hänen päähänsä ja naulinnut Hänet ristin puuhun kahden ryövärin väliin. Synti oli tuonut Hänen päälleen Jumalan vihan ja kaikki kadotettujen kauhut ja kivut. Maailman synti oli hyvin suuri. Niin todisti tuo suuri kivi.

Se kivi julisti kuoleman voimaa: Kuolema oli koonnut parhaasta päästä kaikki seuralaisensa. Se oli tuonut kaikki tuskat: ruumiilliset, henkiset ja hengelliset; se kiduttamalla kidutti uhriansa. Ja nyt Jeesus oli kuollut, kuolemalla kuollut ja oli haudattuna. Se kivi, joka sulki Hänen hautansa oli hyvin suuri. Se julisti, että kuolema on ylen mahdettava ja voittamaton.

Se kivi kerskui, että saatana on voittanut. Jeesus on kuollut, on saanut häpeällisimmän häviön. Vainajan ruumis on tuon suuren sineitöidyn kiven takana. Saatana kaiketi olisi halunnut tuohon kiveen jotain tämän tapaista: "Taistelussa syntiä, kuolemaa ja saatanaa vastaan Jeesus Nasaretilainen on kärsinyt perinpohjaisen tappion. Häpeään joutuvat kaikki ne, jotka Häneen turvaavat."

Jos asia olisi tähän jäänyt, silloin kaikki Adamin lapset saisivat epätoivossa vaikeroida: "Kuka vierittää meille kiven hautakammion ovelta?" ...se oli näet hyvin suuri. (Mark. 16:3).

Valtava voiton merkki

Nuo vaimot, jotka tulivat ani varhain haudalle "näkivät kiven pois vieritetyksi." Jeesus oli noussut ylös! Enkeli vieritti kiven pois viittauksellansa. Tuo suuri paasi, joka oli ollut voiton merkinä pimeyden valloille, tuli nyt heille iankaikkisen häviön merkiksi. Enkeli istui kaatuneen kiven päälle. Hauta on avoin ja tyhjä. Jeesuksen ystävät saavat nähdä ja saavat kuulla enkelin julistavan: "Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä. Katso, tässä on paikka, johon he hänet panivat."

Missä on nyt synty — sinun ja minun syntini, jotka hirmuisesti Häntä raatelivat? Ei niitä enää ole! Ne ovat upotetut Jeesuksen veren syvyyteen. Jumala on julistanut koko maailmalle anteeksiantamuksen ja vanhurskauden herättämällä Hänet kuolleista.

Missä on nyt kuolema? Hauta — kuoleman aarreaita — on tyhjä. Jeesus elää! Hän vakuuttaa: "Koska minä elän, saatte tekin elää (Joh. 14:19). Kerran myös meidän haudallamme sanotaan: "Ei hän ole täällä! Hän on noussut ylös." Ja katso, minkälaisina me nousemme: Turmeltu ruumis on tullut turmeltumattomaksi, kuoleva kuolemattomaksi. Se, mikä kylvettiin kyynelin, heikkoudessa ja häpeässä, herätettiin riemulla, suuressa voimassa ja kunniaassa. Niin saarnaa meille murrettu sinetti, kaatunut kivi, tyhjä hauta ja taivaallinen sanantuoja.

Jeesus todella teki tyhjäksi perkeleen työt. Hän polki rikki käärmeen päähän. Hän kukisti saatanan, jolla kuolema oli vallassaan, pitäen meitä kuolemanpelon orjina.

Jeesuksessa on kaikki ihmeellistä; niin on myös Jeesuksen hautakivi. Se näytti julistavan Jeesuksen tappiota ja kaiken ilon, rauhan, toivon, elämän ja autuuden raukeamista. Mutta nyt se on poisvieritetyn ja julistaa meille elämän suurta voittoa. Me laulamme psalmitan kanssa: "En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä" (Ps. 118:17).

"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan."

Toisena pääsiäispäivänä
(1. pääsiäisen jälk. s. 1. vk.) evankeliumiteksti

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen ovien takana, juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seiso i heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Niin Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssansa, kun Jeesus tuli. Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: "Me näimme Herran". Mutta hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko". Ja kahdeksan päivän perestä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssansa. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seiso i heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!" Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskova i n e n". Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Jeesus sanoi hänelle: "Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"

Joh. 20:19–29

Onkohan kukaan mennyt niin raskain mielin kirkkoon kuin apostolit tuona ensimmäisenä pääsiäisiltana kokoontuessaan viettämään hartaushetkeä. Murhe näännytti ja pelko kouristi sydämiä. Mutta kukaan olisi niin kepein askelin ja iloisin mielin palannut kirkosta kuin nuo miehet yöllä hajaantuessaan koteihinsa. Se oli valtava ja autuaallinen hartaushetki. Sinne odotettiin vain yhtätoista tulevaksi — ja yksi tuoli oli tyhjänä. "Tuomas ei ollut heidän seurassaan". Ja yhä vielä, kun Jeesuksen opetuslapset kokoontuvat, on joku tuoli tyhjänä. Yhden apostolin poissaolo on ollut monelle vaikuttavampi esi

"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan."

merkki kuin kymmenen apostolin läsnäolo. Kumpaan esimerkkiä sinä ystäväni, useimmiten noudatat? Tarkastelkaamme lähemmin tuota Tuomaan poissaoloa.

Miksi Tuomas ei ollut heidän seurassaan?

Olikohan Tuomas välinpitämätön? Se on kylläkin yleisin syy, miksi niin monet lyövät laimin kirkossa käynnin ja seurakuntavelvollisuutensa. Kerrotaankin, kun saatana kerran piti luetteloa kaikista synneistä, joilla hän ihmisiä vietteli, että hän asetti välinpitämättömyyden synnille kaikista suurimman hinnan. Ja kun yksi paha enkeli kysyi syytä siihen, sanoi hän sen olevan kaikkein pätevimmän ja parhaimman keinon saattaa ihmisiä epäuskoon ja pitää heitä siinä. Eihän mikään estä seurakunnan menestystä niin paljon kuin juuri välinpitämättömyys, ei mikään niin paljon vieroita ihmisiä Jumalasta ja upota heitä kadotukseen kuin välinpitämättömyys. Tämä ei nyt kuitenkaan ollut Tuomaan poissaolon syynä.

Olikohan Tuomas pahentunut toisiin veljiin? Onhan moni sen takia poissa kirkosta, jopa erkanee seurakunnasta, kun on pahentunut pappiin tai johonkin seurakunnan jäseneseen. Siten ihminen kaksinkeroin vahvistaa perikatonsa. Sillä onhan viha ja katkeruus jo itsessään kuolettava synti. Kun ihminen sen lisäksi erottaa itsensä armonvälineistä, on synnintunto ja parannuskin mahdotonta. Mutta Tuomas ei ollut pahentunut. Olikohan hänellä liian paljon muita tehtäviä? Tämän maailman kiireet ja pyrinnot estävät tosin useita Jumalan sanan viljelemisestä. Eivät he jouda ajattelemaan kysymystä, "sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaksi?" (Matt. 16:26). Tuomas ei ollut kiireiden tähden poissa.

Tuomas ei tullut mukaan sen tähden, että hän piti sitä turhana ja hyödyttömänä. Turhaa — päätteli hän — koska minä jo hyvin tiedän,

"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan."

mitä ne toiset veljet siellä puhelevat. Onhan hän nähnyt Jeesuksen ihmetyöt ja kuullut hänen opetuksensa yhtä hyvin kuin hekin. Ei heillä ole mitään uutta, valaisevaa eikä hyödyllistä esitettävänä. Eivätkö useat vieläkin ajattele Tuomaan tavalla? Hehän tietävät jo etukäteen, mistä pappi saarnaa ja voivat ehkä lukea paremman saarnan siitä tekstistä kotonaan. Rukoukset, laulut ja kaikki muukin on liian tuttua ja jokapäiväistä. He siis katsovat, että on ihan suotta olla joka kerta mukana kun sanan ääreen kokoonnutaan.

Turhaa — arveli Tuomas — on myös mennä sen tähden, että Herra Jeesus oli kuollut ja lepäsi haudassa. Olivathan tosin muutamat uskolliset naiset kertoneet, että Jeesuksen hauta oli tyhjä ja että siellä oli nähty enkeleitäkin, mutta Tuomas ei voinut luottaa sellaisiin puheisiin. Hän oli mielestään joutunut mitä surkeimman pettymyksen uhriksi. Jeesuksen vuoksi hän oli jättänyt työnsä ja talonsa, antautunut koko sielullaan seuraamaan hänen opetuksiaan ja ajamaan hänen asiaansa. Suuret unelmat olivat hehkuneet hänen rinnassaan. Mutta hänen suuri Mestarinsa oli antautunut vangiksi ilman vastarintaa. Kauhean ivan ja räökkäyksen jälkeen oli häntä kohdannut niin hirmuinen ja häpeällinen kuolema. Kaikki oli nyt turhaa. Ei Tuomas enää tahtonut tulla mukaan kuullakseen Jeesuksesta ja puhellakseen hänestä. Valitettavasti tulkitsee Tuomas tässä monen sydämen ajatukset. Niin monelle Jeesus ei ole ollenkaan elävä, meissä ja meidän tykönämme oleva voimallinen Vapahtaja, vaan pelkkä historiallinen henkilö. Eiväthän he sitä sano näillä sanoilla, mutta kylläkin käytöksellään ja sydämen ajatuksin. Eivät he voi uskoa Kristuksen olevan läsnä siellä, missä kokoonnutaan hänen nimeensä niin kuin Tuomas-kaan ei uskonut Kristuksen, joka oli haudattu pantu, tulevan heidän hartaushetkeensä.

Vielä piti Tuomas kokoukseen menon turhana, koska hän luuli, ettei kukaan taida lievittää hänen sydämensä kipua. Rakkaan Jeesuksen katkera kuolema on painanut hänet vallan epätoivoon. Kuinka surullista onkaan, kun ihminen alkaa luulla, että hänen kovaan kohtalonsa ei Jumalan sanastakaan löydy lohdutusta. Niin Tuomas ei siis tullut tuohon hartaushetkeen. Mutta ajattelehan

"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan."

Mitä Tuomas menetti, kun ei ollut heidän seurassaan?

Olihan Tuomas silloin poissa, "kun Jeesus tuli". Oi, mikä vahinko! Kuka olisi niin kipeästi tarvinnut Jeesusta kuin juuri Tuomas. Runoilija lausuu kauniisti: *"Yks silmäys sun jo virkistää mun, kuin auringon koi se sumut myös surujen hälventää voi."* Sen silmäyksen Tuomas menetti. Niin menetät sinäkin joka kerta, kun olet poissa puhtaan Jumalan sanan kuulosta.

Siinä kokouksessa Jeesus sanoi: "Rauha olkoon teille!" Tuota lohduttavaa sanomaa ei Tuomas-parka saanut kuulla. Rauhattomana hän yhä kamppaili levottomin mielin tunnon tuskissa. Jospa hän olisi tullut mukaan, olisi hän saanut sen Jumalan rauhan, joka kaiken ymmärryksen yli käy ja varjelee sydämen ja ajatukset Kristuksessa Jeesuksessa. Juuri sen suloisen taivaan rauhan hylkää sielu joka kerta, kun ei riennä rauhan evankeliumia kuulemaan.

"Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä". Sen pyhän, autuaallisen näyn Tuomas menetti. Nuo arvet hänen käsissään ja kyljessään vahvistivat epäilemättömäksi sen rauhan ja synneistä-päästön, jonka hän julisti. Tuota vakuutusta anteeksisaamisesta, Jeesuksen täydellisestä voitosta Tuomas ennen kaikkea tarvitsi. Se on meidän kaikkien kipein tarpeemme. Juuri sen evankeliumi meille tuo. Siinä ristiinnaulittu, ylösnoussut Jeesus ilmestyy eteemme. Siinä hän näyttää meille pyhät haavansa, joista vuotanut viaton veri on synnit peittänyt, lain kirouksen poistanut ja Jumalan vihan sammuttanut. Eihän mikään taivaassa ja maassa ole siihen verrattavaa, että kurja syntinen saa katsoa noita haavoja ja niiden tuomaa terveyttä ammentaa. Kuinka suuri onkaan siis niiden vahinko, jotka eivät ole silloin läsnä, kun Jeesus näyttää meille kätensä ja kylkensä.

"Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran". Sen ilon myös Tuomas menetti. Hän poloinen kulki vielä murheissansa, kun toisten murhe oli jo muuttunut täydelliseksi ja kirkastetuksi iloksi. Sillä tuo ilo, että on saanut nähdä Jeesuksen ja hänessä autuutensa on tuhat kertaa suurempi kuin kaikki riemut maailmassa. Kallis sielu, miksi et riennä ahkerasti kuulemaan ilosanomaa, joka sinunkin surullisen sydämesi tekisi iloiseksi?

"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan."

"Hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki, joille te annatte synnit anteeksi, niille ne ovat anteeksiannetut, joille te ne pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." Kuinka suuri olikaan Tuomaan vahinko. Niille, jotka olivat koolla, Jeesus antoi myös Pyhän Hengen, Lohduttajan, Opettajan, lunastuksemme pantin ja sineitin. Ääretön on tämä lahja, kun Jumala itse tulee sydämeemme asumaan. Tuomas-parkaa sen sijaan vaivasi vielä paha henki. Jos siis halajat Jumalan Hengestä tulla osalliseksi, on sinun kuultava totuuden sanaa. Paavali sanoo: "Hänessä on teihinkin, sitten kuin olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, uskoviksi tultuanne pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi — hänen kirkkautensa kiitokseksi" (Ef. 1:13). Mutta jos sanan hylkää, olet saava vain murheellisen, mustan perkeleen hengen. Opetuslapset asetettiin myös uudelleen pyhään apostolin virkaan: he saivat lähteä antamaan syntejä anteeksi ja sitomaan uskottomia synteihinsä, he saivat kalliin ja pyhän viran julistaa lakia ja evankeliumia. Sillä välin kun he siis julistivat pelastuksen totuutta, Tuomas-poloinen on mykkänä ja apostolin virkaan kelpaamaton. Vain ahkeran sanan viljelemisen kautta pääsemme mekin hoitamaan kuninkaallista pappeuttamme, julistamaan hänen täydellisyyksiään, joka on meidät kutsunut pimeydestä ihmeelliseen valoon. Ei ihminen taida autuutta tunnustaa, ei evankeliumia levittää eikä olla suolana ja valona maailmassa, jos hän on leväperäinen armonvälineiden nauttimisessa. Ja silloinhan ihminen menettää sen kalliin viran, hengellisen pappeuden ja kuninkuuden, johon Jumala on hänet kutsunut ja asettanut maailmassa.

Katso, rakas kristittyini, kuinka ääretön on vahinkosi, jos Tuomaan kanssa vetäydyt pois Jumalan lasten kokouksista. "Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuin enemmän näette tuon päivän lähestyvän" (Hebr. 10:25).

"Ja Tuomas oli heidän kanssaan."

Kahdeksan päivän perästä olivat opetuslapset taas koolla ja nyt oli Tuomaskin mukana. Viikkokauden oli Tuomas suotta epäuskossa ja murheessa itseään vaivannut. Kun toiset apostolit riensivät en-

"Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan."

simmäiseksi Tuomaalle julistamaan ilosanomaa Jeesuksen ylösnousemisesta, oli Tuomas sanonut: "Ellen näe hänen käsissään naulain jälkiä ja pistä sormeani naulain sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en usko". Eivätpä veljet ruvenneet väittelemään hänen kanssaan. Mutta seuraavan pyhän kokoukseen he onnistuivat saamaan Tuomankin.

"Niin Jeesus tuli", aivan kuin ennenkin. Ja *"yks silmäys ristille naulittuhun"* jo sulatti Tuomaankin sydämen. Ja "Rauha olkoon teille!" lääkitsi hänen tuntonsa kipeät haavat. Mutta eipä siinä kyllin. Jeesus vallan henkilökohtaisesti sanoo Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen vaan uskovainen." Uskon täydessä varmuudessa huuhahtaa jo Tuomaskin: "Minun Herrani ja minun Jumalani!"

Eivätpä milloinkaan enää nuo tavalliset esteemme voineet pidättää Tuomasta Herran omien kokouksista. Eipä koskaan hän enää saattanut ajatella, että on turhaa kokoontua Jeesuksen nimeen. Älä sinäkään, ystäväni, enää milloinkaan ajattele, että on tarpeetonta ahkerasti saapua evankeliumia kuulemaan. Kun muistat, mitä ne hyötyvät, jotka Jeesuksen nimeen kokoontuvat, ja mitä ne menettävät, jotka poissa pysyvät, niin varmaan psalmistan kanssa sydäimestäsi veisaat:

*"Myös on se autuas,
Ken etsii armoas,
Ei sulje sydäntänsä
Vaan kantaa ristiänsä,
Sua aina vartoaapi
ja sanaas uskaltaapi.*

*Yks päivä parempi
Huoneessas, Herrani,
Kuin mainen ilo korkein,
Mi koht' on suru surkein.
Siell' olla soisin aina
Vaikk' oves vartijana."*

Aamen.

(Ps. 84:11; virsi 200, Vk 1938, H. Spiegel)

Jeesuksen ylösousemuksen voima

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä,
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Mutta heidän tätä puhuessaan Jeesus itse seiso i heidän keskelään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko, ja he luulivat näkevänsä hengen. Mutta hän sanoi heille: "Miksi olette hämmästyneet, ja miksi nousee sellaisia ajatuksia teidän sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niin kuin te näette minulla olevan." Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa. Mutta kun he eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän heille: "Onko teillä täällä jotakin syötävää?" Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa. Ja hän otti ja söi heidän nähtensä.

Ja hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profetoissa ja psalmeissa". Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsitämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat. Ja katso, minä lähetän teille sen, jonka minun Isäni on luvannut; mutta te pysykää tässä kaupungissa, kunnes teidän päällenne puetaan voima korkeudesta." Luuk. 24:36–49

Kärsivää, ristillä riippuvaa Jeesusta saivat pilkkaajatkin katsella. Mutta ylösousseen elämän Ruhtinaan saivat nähdä ainoastaan uskoavaiset. Niin on vieläkin. Ainoastaan usko voi nähdä ylösousseen Vapahtajan. Mutta "usko tulee kuulemisesta, ja kuuleminen Jumalan sanan kautta". Missä Sana saa vaikuttaa uskon, siellä Jeesus osoittaa ylösousemisensa voiman. Katsokaamme tekstimme mukaan kuinka Jeesus osoittaa ylösousemuksensa voiman: Ensinnäkin tekemällä meidät siitä osallisiksi ja toiseksi tekemällä meidät sen julistajiksi.

Kuinka Jeesus osoittaa ylösnousemuksensa voiman.

Pelkääviä opetuslapsia Jeesus tervehti sanoilla: "Rauha olkoon teille!" (Joh. 20:26). Ei se ollut pelkkä hyvän-päivän toivotus. Se oli sitä, josta apostoli todistaa: Hän tuli ja julisti rauhaa niille, jotka lähellä olivat, ja rauhaa niille, jotka kaukana olivat. Hän julisti oman-tunnon rauhaa, anteeksiantamusta, sovintoa Jumalan kanssa. Oi, kuinka kipeästi sitä tarvitsemme. Synti tekee tunnon sairaaksi. Laki suurentaa synnin, tuo murhetta ja pelkoa. Ja vaikka laki voi herättää meidät suremaan ja kauhistumaan syntejämme ja niiden tuomaa onnettomuutta, ei se voi meitä niistä päästää. Se ainoastaan kiroaa ja kadottaa meidät synneissämme. Mutta Jeesus päästää pahasta omasatunnosta. Hän päästää synnistä, kun julistaa: "Rauha olkoon teille!"

Jotta tietäisimme, minkä perustuksella anteeksiantamus ja rauha meille kuuluu, Jeesus sanoi: "Katsokaa käsiäni ja jalkojani". Niissä olivat naulojen arvet. Nuo kädet, jotka eivät koskaan tehneet yhtään pahaa tekoa, ja nuo, jalat, jotka eivät milloinkaan poikenneet vanhurskauden tieltä, lävistettiin syntiemme tähden. Silloin syntimme pestiin pois ja meille annettiin iankaikkinen vanhurskaus. Sen perusteella Jumala julistaa rauhaa syntiselle. Sinullekin. Todelliset, raskauttavat ovat syntisi. Mutta niiden tähden Jeesus on kuollut. Niistä vapautuneena, ne iankaikkisesti hävitettyään Hän on noussut ylös. Rauha, Jumalan rauha, kuuluu sinulle.

Arka ja levoton omatunto ei pääsekään rauhaan, ennen kuin se saa asettaa kaiken turvansa yksinomaan Kristukseen ja hänen verihaavoihinsa. Jos sinä et ole vielä saanut omantunnon rauhaa, niin syy on siinä, ettet ole hyväksynyt Jumalan asettamia rauhanehtoja: Ja rauhanehtona on yksin ja ainoastaan ja kokonaan tämä Jeesus, joka naulittiin ristille syntiesi tähden ja herätettiin jälleen ylös vanhurskauttamisesi tähden. Evankeliumissa hän näyttää sinulle haavojaan ja tahtoo sanoa: Näiden tähden, rauha olkoon sinulle!

Opetuslapset "eivät vielä uskoneet ilon tähden". Niin sanomatoman iloiselta tuntui se, että Jeesus oli todella noussut ylös. Sen ilon

tähden he eivät osanneet sanaa uskoa ja ymmärtää. Ja ensimmältä, kun Jeesus saa meidät tehdä ylösnousemisensa voimasta osallisiksi, tokkopa mekään taidamme oikein uskoa "ilon tähden". Eipä uskoa paljon tarvitakaan, kun eletään kihlausajan ensi hehkussa, kun taivaisen onnemme tunteet täyttävät sydämen. Mutta tunteet vaihtuvat pian. Kuinka voisimme olla osalliset Hänen ylösnousemisensa voimasta silloinkin, kun kaikki hyvät tunteet ovat kadonneet? "Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset".

Silloin todella päästään osallisiksi Hänen ylösnousemisensa voimasta, kun päästään käsittämään kirjoitukset, kun usko lepää yksinomaan sanassa ja kun sanasta on oikea käsitys. Opetuslapsilleen Jeesus osoitti, kuinka Raamatun kirjoitukset ovat kaikki totta ja kuinka niiden ydinkohtana on Hänen uhrikuolemansa ja ylösnousemisensa. Kuinka onnellinen on se, joka näin käsittää ja uskoo Jumalan sanan!

Osallisuus Hänen ylösnousemiseensa tuo varmuuden siitä, että meidänkin ruumiimme nousevat ylös. Jeesuksella oli se sama ruumis, joka oli ristillä kärsinyt ja kuollut. Hän käski opetuslasten koetella sitä omin käsin ja katsoa Hänen arpiaan. Hän nautti ruokaa heidän nähtensä. Hän vakuutti: "Ei hengellä ole lihaa ja luita niin kuin näette minulla olevan". Millainen Hän oli ylösnoustuaan, sellaisia mekin olemme Hänen ilmestyksessään. Tämä sama ruumiimme kunniallisena ja kirkastettuna nousee maan tomusta. Silloin käsitimme täydellisesti. "Sinä päivänä", sanoo Jeesus, "ette kysy minulta mitään". Elämän ongelmat ja arvoitukset ovat selvinneet ja mielemme tajuaa Jumalan syviä salaisuuksia. Korvamme ei enää tarvitse kuulolaitteita, ei puhelinta eikä radiota. Silmämme eivät kaipaa kaukoputkea eivätkä muutakaan apuneuvoa. Tarpeeton on meille silloin parhainkin nykyajan kulkuväline. Siinä uudessa äärettömässä maailmassa, jossa ei ole enää syntiä eikä kuolemaa, me kuulemme ja näemme kaikki ja kaikkialla niin kuin tahdomme, ja matkustamme ajan rahdussa, minne haluamme. Siellä ovat poissa kaikki ne rajoitukset, joita aine, aika ja paikka täällä tuovat. Suuri ja ihmeellinen on todella se maailma, joka kansoitetaan ylösnousemuksen lapsilla. Se täydelliseksi tulneiden, vanhurskasten suuri joukko, jota ei kenkään lukea taida, asuu silloin kuin yhden perheen rakkaat jäsenet Jumalan kartanoissa. Tämä autuas toivo on niille, jotka ovat osalliset Jeesuksen ylösnousemisensa voimasta. Tämä on se elävä toivo, johon olemme kutsutut ja jo-

hon Jumala on meidät uudestisyntyttänyt Jeesuksen ylösnousemisen kautta. Tämä toivomme ei anna häpeään tulla. Sillä sen ankkuri ylettyy esiripun tuolle puolelle.

Ystäväni, onko sinulla tämä toivo, vai elätkö vielä ilman toivoa maailmassa? Ylösnoussut Vapahtaja tahtoo sinutkin saattaa tähän elävään toivoon. Omista hänet omaksesi. Ota vastaan todistus hänen pelastavasta armostaan. Saat kokea silloin hänen ylösnousemuksensa voimaa ja katsot toivon kirkkailla silmillä yli kuolon rajojen.

Jeesus tekee meidät myös ylösnousemisensa voiman julistajiksi.

Tehdessään meidät ylösnousemisensa voimasta osallisiksi Jeesus tekee meidät myös sen julistajiksi. Me julistamme Hänen voimaansa uudessa kuuliaisuudessa. Se sanaan perustuva usko, jossa omistetaan anteeksiantamus, omantunnon rauha ja iankaikkisen elämän toivo, tekee meistä uusia luomuksia. "Katso", sanoo Jeesus, "minä lähetän teille sen, jonka Isäni on luvannut". Pyhä Henki uudistaa meitä uskon kautta, niin ettemme enää elä lihan mukaan. Ennen me noudatimme lihan ja ajatusten mielitekoja, nyt me tahdomme elää Jumalalle mieliksi. Ennen meidän menomme oli tässä maailmassa, nyt meidän menomme on taivaissa, josta me Jeesusta Kristusta odotamme. Ennen olimme orjia saatanan vallassa, nyt olemme vapaita lapsia Kristuksen valtakunnassa. Ennen me olimme kuolleita mädäntyneessä maailmassa; nyt me olemme maan suola. Ennen olimme pimeys, nyt me olemme valo Herrassa. Ennen olimme riitaisia, nyt rauhantekijöitä. Ennen olimme vihaisia, armottomia, raakoja; nyt Kristuksen rakkaus on vuodatettu sydämiimme ollaksemme helläsydämiset ja laupiaat. Ennen meillä oli hedelmämme saastaisuuteen, jota häpeämme, nyt meillä on hedelmämme pyhitykseen. Ei niin, että olemme täydelliset, eipä edes niin että olisi lakannut valitus: "minä viheliäinen ihminen". Mutta niin, että Henki sotii lihaa vastaan ja auttaa meitä heikkoudessamme, jopa rukoilee puolestamme sanomattomin huokauksin. Oi, rakas Jumalan lapsi! Tuo kyynelten kostuttama, jäljellä olevan synnin tahrina, heikko vaellukseksi, on kuitenkin pyhä Jumalan silmissä,

sillä se on vaellettu Jumalan Pojan uskossa. Se julistaa osallisuuttasi Hänen ylösnousemisensa voimaan.

Me myös julistamme Hänen ylösnousemisensa voimaa, kun julistamme Jeesusta kirjoitusten mukaan. "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemita. Te olette tämän todistajat" (Luuk. 24:46–48). Olemme sen todistajia, mitä on kirjoitettu, että Kristus lähetettiin meidän syntiemme sovituksiksi (1 Joh. 4:10) ja herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden (Room. 4:25). Jumalan puolesta me todistamme, että kaikkien ihmisten kaikkialla on tehtävä parannus, mielenmuutos. Ja se parannus on siinä, että itse kukin uskoo syntinsä anteeksi Jeesuksen veressä.

Ne ovat kaikki vääriä todistajia, jotka eivät todista, että Kristus on kaikkien synnit sovittanut ja pahat teot peittänyt. Ne ovat vääriä todistajia, jotka sanovat, ettei se ole sulana lahjana, sulasta armosta meille jo lahjoitettu ja ettei syntinen saisi sitä aivan heti, sellaisena kuin on, omaksensa omistaa. Mutta ne ovat oikeat todistajat, jotka tuovat Jumalan oman ilmoituksen sanoen: "Näin sanoo Herra", "näin on kirjoitettu". Eivät he neuvo sinua ihmistöihin. Eivät he vetoa omiin haaveisiinsa. Eivät he kokoa joukkoja itselleen vaan Kristukselle. Eivätkä he jätä uskoasi perustumaan ihmisviisauteen vaan Jumalan voimaan. Kun sinä siis kuulet sellaisen yksinkertaisen, selvän todistuksen Jeesuksesta syntisten Vapahtajana, tiedä, että ne ovat Kristuksen todistajia, joita sinun tulee kuulla ja uskoa. Mutta heti kun olemme vastaanottaneet evankeliumin todistuksen, meistä itsestämekin tulee Jeesuksen todistajia. Mutta meidän tulee todistaa sen mukaan kuin on kirjoitettu. Todistakaamme, miten hirvittävää synti todella on, kun viaton Jumalan Poika "on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden". Todistakaamme, mitä hänen kuolemansa sai aikaan, kun "meillä on lunastus hänen verensä kautta, syntien anteeksisaaminen hänen armonsa rikkauden mukaan". Todistakaamme, että "ei ole muuta nimeä taivaan alla ihmiselle annettu, jossa meidän on pelastuminen". Todistakaamme, että jokainen, "joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä."

Todistamismahdollisuudet ovat moninaiset. Jokaisen kristityn tulee todistaa lähimmäiselleen. Seurakuntina kristityt yhteisesti todistavat pitämällä yllä saarnavirkkaa, joka oikein jakaa elämän sanaa. Seurakunnat yhteisesti todistavat kasvattaessaan puhtaan Jumalan sanan julistajia, tehdessään lähetystyötä ja julkaistessaan terveoppista kirjallisuutta. Mutta meidän tulee myös yksilöinä olla Jeesuksen todistajia. Puhutko sinä mitään lähimmäisesi Jeesuksesta? Jos sinä olet tullut tuntemaan rakkauden Jumalan, kuinka saataisit niin vihata lähimmäistäsi, että annat hänen mennä ilman neuvomista, ilman varoitusta, ilman tietoa elämän tiestä iankaikkiseen kadotukseen? Kirjoitatko sinä Jeesuksesta? Kun kirjoittelet omaisillesi ja ystävillesi tämän ajallisen elämän asioista, etkö todistaisi heille mitään siitä iankaikkisesta elämästä, joka meillä on uskon kautta Jumalan Poikaan? Katso, kuinka rohkeasti vihollisen lapset käyttävät isänsä nimeä työpaikoissa, keskusteluissa, jne. Katso, kuinka he häpeämättä palvelevat häntä kaikin tavoin. Sinäkö, Jumalan lapsi, häpeät todistaa tai vaallisesta Isästäsi? Sinäkö, maan mato, häpeät tunnustaa sitä nimeä, jota pyhät enkelit kumartaen lausuvat, jonka nimen edessä kaikki polvet kerran kumartuvat? Oi, tunnusta rohkeasti Jeesusta, hänen kuolemaansa ja ylösnousemuksensa voimaa siihen asti, kunnes Jeesus tulee.

Onko Jeesus sinussa saanut osoittaa ylösnousemuksensa voiman? Onko uskon kautta Hänen vereensä sydämessäsi anteeksiantamuksen rauha ja iankaikkisen elämän varma toivo? Onko tämä armo opettanut sinua jumalisesti elämään sekä tunnustamaan ja levittämään puhdasta autuuden evankeliumia?

Oi, Herra Jeesus, joka annoit itsesi alttiiksi syntiemme tähden ja nousit jälleen ylös vanhurskauttamisemme tähden. Tee meidät yhä runsaammin osallisiksi ylösnousemuksesi voimasta: Aamen.

Jeesus, se Hyvä Paimen

Toisena sunnuntaina pääsiäisestä
1. vuosikerta, evankeliumiteksti

"Minä olen se hyvä paimen. Hyvä paimen panee henkensä lammasten edestä. Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi ryöstää ja hajottaa ne. Hän pakenee, sillä hän on palkattu eikä välitä lampaista. Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja omani tuntevat minut, niin kuin Isä tuntee minut ja minä tunnen Isän; ja minä panen henkeni lammasten edestä. Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; niitäkin tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen." Joh. 10:11–16.

Olemme jokainen nähneet kuvia Jeesuksesta hyvänä Paimenena. Milloin esitetään hänet kantamassa karitsaa sylissään, milloin johtamassa laumaa laitumelle tai vesilähteille, milloin pelastamassa lammasta piikkipensaasta. Tuo aihe, joka on houkutellut taiteilijoita, viehättää meitäkin. Onpa itse Pyhä Henki usein tuon kuvan piirtänyt eteemme Raamatun lehdille jo Vanhassa Testamentissa. Uuden liiton kirkkaudessa se kuva nousee ihanimpana eteemme, kun Jeesus itse julistaa: "Minä olen se hyvä paimen." Tämä kuva Jeesuksesta paimenena valloittaa sydämet, kun se esittää niin elävästi todellisuutta: Yhdeltä puolen, mikä on sen sattuvampaa kuin se, että ihmisiä verratetaan lampaisiin! Kaikista kotieläimistä lammas on ainoa, joka eksyy eikä osaa kotiin; niinhän ihminenkin eksyyttyään Jumalasta, ei voi enää omin keinoin palata hänen luoksensa. Lammas on turvaton eikä voi suojella itseään lukuisia vihollisiaan vastaan, ellei se ole ihmisten hoidettavana; ilman Jumalaa ihminen on yhtä turvaton ja joutuu vihollistensa tuhottavaksi. Lammas on typerä eläin, joka seuraa toista lammasta minne vain; sen tähden teurastamoissa käytetään siihen harjoitettua lammasta johtamaan lammasjonoa teurastuspaikalle. Eikö todella ihminen ole sellainen — toisten perässä hän kulkee huolettomana iäiseen kuolemaansa! Tätä synkkää taustaa vastaan näemme todella Jeesuksen kauniina, hellänä, hyvänä, voimakkaana: hän pelastaa, hoitaa, vie suojaan syntisen niin kuin paimen lampaitaan.

Pyytäisin siis uudelleen esittää sinulle tämän tutun kuvan: **Jeesus on todella se Hyvä Paimen.**

Jeesus panee henkensä lammasten edestä.

"Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat." Pahan sydämemme eksyttämänä kukin meistä poikkesi omalle tiellensä. Olimme epäuskon korvessa, kaukana Jumalasta — mikä oli painunut syntien suohon ja savikkoon; mikä oli takertunut tämän maailman piikkipensaisiin; mikä oli erheen ja eksytysten rämeikössä. Kaikki, kaikki olivat pois poikenneet, kaikki tyynni tulleet kelvottomiksi. Ja sinäkin, kuulijani, olit yksi näistä kadonneista lampaista. Siellä synnin ja epäuskon sydänmailla kuului vain petojen ulvonta. Siellä syntistä odotti kuolema ilman Jumalaa ja ilman toivoa.

Mutta joku on mennyt kadonneitten lammasten luo tiettömään korpeen. Getsemanen puut näkivät hänen taistelunsa tähdettömän taivaan alla. Ruoho kostui hänen kyynelistään ja verihiestään. Mutta eteenpäin hän menee, ristiä kantaen hän kulkee katkeran tuskien tien; käy ylös Golgatan kumpua suurelle taistelutantereelle. Kuka hän on, joka tulee näin verisin vaattein, piikkisin kruunuin? Oi, se on hyvä Paimen, joka panee henkensä lammasten edestä! Hänen päällensä syöksyivät kaikki maailman synnit — niiden hirmuisuus, tuska, kauhu, pelko, epätoivo. Ne repivät hänen sydämensä ja vuodattavat hänen jumal-verensä. Mutta hän voitti kaikki ja pelasti kadonneet lammaskaivot.

Kuinka kalliita me nyt olemmekaan hänelle, "joka itse kantoi meidän syntimme ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen haavainsa kautta te olette paratut". Sillä te olitte eksyksissä niin kuin lampaat, mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö" (1 Piet. 2:24–25). Jeesus on todella hyvä Paimen, kun hän on pannut henkensä lammasten edestä. Mutta toinen syy, miksi hän on hyvä Paimen, on tämä:

Jeesus hoitaa lampaitaan.

"Minä tunnen omani." Ja mistä luulet hänen tuntevan köyhän armolapsen omakseen? Eräs matkailija, nähdessään paimenen puhuttelevan lampaista nimeltä, kysyi ihmetellen: "Kuinka voit tuntea nuo lampaat erikseen? Minusta ne ovat kaikki samannäköisiä." Silloin paimen alkoi viittoja lampansa oleviin merkkeihin, joista hän ne tunsi: Millä oli arpi, mikä ontui etu-, mikä takajalkaansa, mikä oli silmäpuoli, mikä oli arka jne. Jeesus ei ainoastaan tunne ketkä ovat hänen omiaan, hän tuntee myös noiden omiensa viat ja heikkoudet. Ei Jumalan lasta tunneta ainoastaan uskostaan, tunnustuksestaan, hurskaudestaan. Hänet tunnetaan myös heikkouksistaan, rististään, vioistaan, kyynelistään, taisteluistaan.

"Minä tunnen omani", sanoo Jeesus sinullekin, köyhä, raadollinen uskovainen. Sellaisena viallisena kuin olet, hän tuntee sinut omakseen. Sellaisena puutteellisena, virheellisenä hän sinua rakastaa. Ei hän rakasta vikojamme eikä syntiä, mikä meissä vielä on jäljellä mutta hän rakastaa meitä vioistamme huolimatta. Eikä hänellä täällä maailmassa olekaan yhtään virheetöntä lammasta. Hän tuntee oman; hän hyvin tietää kuinka he surevat huonouttaan ja niin mielellään olisivat parempia. Hän tietää, ettei heillä kurjuudessaan ja heikkouksissaan ole muuta turvaa kuin hän, hyvä Paimen, joka pani henkensä lunastuksen hinnaksi heidän edestään.

Ei hän tee niin kuin palkkapaimenet. Se, joka puhuu ja opettaa vastoin Jumalan sanaa on susi ja väärä profeetta, vaikka onkin lammasten vaatteissa. Mutta palkkapaimen on se, joka vaikka puhuukin ja opettaa oikein, tekee sen vain ammattinsa ja elatuksensa vuoksi. Sellaiset paimenet eivät mene taistelemaan susien kanssa. Eivät he paljasta vääriä oppeja, turmelevia elämäntapoja ja eksytyksiä, milloin tietävät, että oma nahkansa joutuu susien revittäväksi. Ei Jeesus ole sellainen. Hän todella hoitaa omiaan. Hän antaa heille puhtaat, raittiit vesilähteet ja terveellisen opin tuoreet laidunmaat. Jumalan sanan puhtaassa ja selkeässä opetuksessa Kristuksen omat tuntevat oman paimenensa äänen. Se rohkaisee ja rauhoittaa heitä. Mutta pedot myös kuulevat ja tuntevat tuon paimenen äänen ja peljestyvät. Ne tietävät, ettei hyvä Paimen ja hänen uskolliset alipaimenensa pakene sutta, vaan hyökkäävät sen kimppuun.

Hyvä Paimen siis hoitaa lampaitaan pyhässä seurakunnassaan, jossa evankeliumi oikein opetetaan ja sakramentit oikein jaetaan. Väsyneille hän antaa lepoa, heikoille vahvistusta, murheellisille lohdutusta. Sairaita hän parantaa, eksyviä ohjataan. Tämän paimenen hoidossa Kristuksen oma voi siis syystä laulaa: *"Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa. Hän virvoittaa minun sieluni. Hän ohjaa minut oikealle tielle nimensä tähden. Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään paha, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat. Sinä valmistat minulle pöydän minun vihollisteni silmien eteen. Sinä voitelet minun pääni öljyllä; minun maljani on ylitsevuotavainen. Sula hyvyys ja laupeus seuraavat minua kaiken elinaikani; ja minä saan asua Herran huoneessa päivieni loppuun asti."* (Ps. 23). Jeesus on siis todella hyvä Paimen, kun hän näin hoitaa lampaitaan. Vielä kolmas syy, miksi hän on hyvä Paimen:

Jeesus kokoaa lampaansa yhteen lammastarhaan.

Juutalaiset Kristukseen uskovinakin enimmäkseen luulivat, että ainoastaan he ovat Jumalan kansa. Heidän täytyi oppia, että "Jeesus oli kuoleva kansan edestä, eikä ainoastaan tämän kansan edestä vaan myös kootakseen yhteen hajalla olevat Jumalan lapset" (Joh. 11:51–52). Jeesuksella oli paljon lampaita kaikissa kansoissa. Ristille ylennettynä hän on vetänyt ne puoleensa ja on nyt jo koonnut itselleen maailmassa yhden, suuren lammastarhan. Se on hengellinen ja näkymätön kaikkiin kansoihin ja maihin ulottuva Kristuksen tosi uskovaisten joukko, josta sanomme uskontunnustuksessa: "Minä uskon yhden, pyhän, yhteisen, apostolisen seurakunnan." Ei tämä ole joku erityinen kirkkokunta ja ryhmä maailmassa niin kuin jotkut luulevat, vaan se on tosi uskovaisten joukko kautta maan piirin. Vaikka heitä näennäisesti erottaa kansallisuus ja kieli, erilaiset tavat ja olosuhteet, jopa heikkouksien ja syntien tuomat hairahdukset, niin ovat he kuitenkin yksi. Heitä yhdistää sama Pyhä Henki ja heillä on kaikilla "yksi usko, yksi kaste, yksi Jumala ja kaikkien Isä." Näitä hänen totisia rakkaita lampaitaan on niissäkin kirkkoryhmissä, joissa vielä valitsee monta vahingollista harhaoppia. Niille lampailleen, jotka kuu-

levat hänen selvän äänensä, hän sanoo: "ja vierasta ne eivät seuraa." Ei hän anna lupaa meille, jotka olemme oikein opettavassa seurakunnassa, mutta jotka kuitenkin olemme heikkoja eksyviä lampaita, mennä sinne, missä joutuisimme monenlaisten ja vieraiden oppien hämmennettäväksi. Mutta paimenemme, hän sydänten tuntija ja suuri Jumala, voi saastumatta olla sekaoppistenkin keskellä heikon uskovansa luona, kunnes on palauttanut hänet oikeaan näkyvään seurakuntaan.

Mutta kun Kristuksen totiset uskovaiset ovat nyt jo hengellisesti yksi lauma, niin ei Jeesus suinkaan tahdo, että he täällä olisivat hajotettuina moniin ryhmiin. Hän rukoilee: "että he olisivat yhtä", ja tekstissämme hän sanoo: "Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; niitäkin tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen." On vakava asia aiheuttaa sanasta poikkeavaa hajaannusta ja erimielisyyttä Kristuksen näkyvässä seurakunnassa.

Joku kyselee: Jos Kristuksen uskovaisilla on halu olla yhtä, niin miksi he sitten ovat erillään. Yleensä ei käsitetä, millä perusteella kristittyjen tulee yhtyä. **Ei Kristus rukoillut, että he yhdessä olisivat, vaan että he yhtä olisivat.** Heidän tulee niin kuin apostoli sanoo, ajatella ja puhua samalla tavalla hengellisissä ja opillisissa asioissa, eli tunnustuskirjojemme mukaan: "evankeliumi yksimielisesti, puhtaan käsityksen mukaisesti saarnataan ja sakramentit Jumalan sanan mukaisesti jaetaan" (Augsb. tunn. 7.) On paljon yhtymispuuhia eri kirkkokuntien kesken, joissa ei tahdotakaan päästä yksimieliseksi evankeliumin opissa. He yhtyvät sillä edellytyksellä, että saadaan olla erimielisiä. Mutta voiko kristitty, jolla on Jumalan selvä, kirkas sana edessään, yhtyä sellaisen kanssa, joka tuon sanan kieltää tai sitä vastustaa. Jos hän vaikenee ulkonaisen rauhan vuoksi, eikö hän silloin kiellä Kristusta? Jos hän todistaa totuuden puolesta, eikö siitä synny riita ja hajaannus?

Se yhteys, jota Kristus tahtoo, on syvää Hengen, opin ja uskon yhteyttä. Ja sellaista yhteyttä ei tahdo yksikään, jolla ei ole halua hyljätä väärää oppeja ja taipua Jumalan sanan kuuliaisuuteen. Mutta ne, jotka tahtovat, että Kristuksen lauma todella olisi yksi, tahtovat ensiksikin panna syrjään kaikki ne ulkonaiset asiat, jotka valitettavasti

usein tuovat hajaannusta, mutta eivät oikeuta Herran omia olemaan erossa toisistaan. Toiseksi, he tahtovat erimielisyyttä synnyttäneissä opinkohdissa pysyä tarkasti Jumalan sanassa eivätkä perinnäistavoissa ja ihmisten mielipiteissä. Milloin näin tehdään, silloin syntyy todellinen yhteys, josta enkelitkin taivaassa iloitsevat.

Niin kuin Herran sana käskää meidät erottautumaan sellaisista, jotka opettavat vastoin Jumalan sanaa (Room. 16:17), samoin se myös velvoittaa meitä säilyttämään Hengen yhteyden, kun Pyhä Henki on sellaisen yhteyden luonut opillisen yksimielisyyden pohjalta. Kuitenkaan ei ulkonainen kristikunta tule näkyväisesti yhdeksi täällä ajassa. Kun Jeesus sanoo, että on oleva yksi lauma ja yksi paimen, niin hän tarkoittaa sitä suurta päivää, jolloin hän kokoaa kaikki uskovaisensa ja vie heidät yhtenä laumana taivaalliseen tarhaansa. Tämän päivän koittoa rukoilevat hajalla olevat Jumalan lapset.

Autuasta on olla Hyvän Paimenen, Jeesuksen, lammaslaumassa: Hän on pannut henkensä lammasten edestä, hän hoitaa lampaitaan ja hän vie ne taivaaseen, missä on vain yksi lauma ja yksi paimen. Aamen.

Lyhty kädessä

Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä
Vapaa psalmiteksti

Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni.

Ps. 119:105

Maalla lapsuuteni aikoina oli lyhty välttämätön. Sen valossa tehtiin askareita illoin ja varhain aamulla. Lyhty kädessä kuljettiin mutkaisia polkuja ja huonoja teitä pimeinä iltoina. Psalmistalle tämä myös oli tuttu kokemus ja hän soveltaa sen hengellisiin asioihin sanoen: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni."

Lyhty ei kuljettaessa valaissut tietä pitkälle eteenpäin. Sen valossa näki ottaa vain askeleen kerrallaan. Samoin sanoo psalmista: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu." Ei se valaise ensi vuoden, eikä edes huomispäivän kulkua, vaan nyt kuljettavaa tietä askel askeleelta. Toisin sanoen, Jumalan sana on nykyhetkeä, nyt elettyä elämäni varten. Ilman sanan lyhtyä haparoimme pimeässä. Järjen silmä ei näe ja luonnollinen vaisto ei riitä valaisemaan tietämme, että jalkamme ei liukastuisi. Emme kykene ratkomaan ongelmia, selvittämään sotkuvyyhtejä, tekemään ratkaisuja ja asioimaan ymmärtäväisesti päivittäin ilman Jumalan sanan valoa.

Kun psalmista sanoo, että sana on "valkeus minun tielläni", hän tunnustaa, ettei hänellä ole muuta valoa kuin Jumalan sana. Se on valona juuri hänen tiellään. Meillä on myös itse kullakin omat ongelmamme ja kysymyksemme, omat valintamme ja vaikeutemme, omat ilomme ja surumme, kykymme ja mahdollisuutemme. Juuri näiden askeleiden ottamisessa me tarvitsemme päivittäin Jumalan sanan valkeutta. Ja Raamattu puhuu kaikille — isille ja äideille, puolisoille ja lapsille, nuorille ja vanhoille. Ei ole ihmiselämässä mitään kysymystä eikä kiusausta, eikä mitään vaikeutta eikä vaivaa, johon Jumalan sana ei voi luoda valoa. Raamattu löytää meidät olipa kohtalomme mikä tahansa. Se osoittaa jokaisessa käänteessä oikean suunnan.

Mutta kysymys ei olekaan siitä, kykeneekö tämä lyhty valaisemaan tietämme askel askeleelta. Kysymyksessä on tämän lyhdyn valossa kulkeminen. Psalmista sanoo: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu". Sen valossa hän vaelsi. Me valitettavasti jokapäiväisen elämämme asioissa niin usein unohtamme etsiä ohjetta Jumalan sanasta. Olkoon oppia, toimintaa tai yksityistä elämäämme koskeva asia, aina löytyy oikea neuvo Jumalan sanassa. Meidän tulee siis olla opetuslapsia, joita Pyhä Henki saa joka päivä opettaa Jumalan sanalla. Maailmassa on niin paljon älytöntä. Ihmisneuvot ovat ristiriitaiset, ihmisviisaus on usein hulluutta ja maailman meno kuin mielisairaiden tempauksia. Eräs uskova sanoikin, että hänen täytyy lukea Raamattua ahkerasti, että pysyisi tolkulla, so. oikealla ymmärryksellä. Psalmista sanoo: "Kun sinun sanasi avautuvat, niin ne valaisevat ja antavat yksinkertaiselle ymmärrystä" (Ps. 119:130).

Mutta Raamattu ei ole ainoastaan luotettava neuvonantaja näissä ajallisen elämämme asioissa. Pyhien kirjoitusten päätarkoitus on siinä, että ne "voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa" (2 Tim. 3:15). Ne aina osoittavat iäti riittävää uhria syntiemme edestä Jeesuksen sovintotyössä. Ne aina teroittavat meille Kristuksen tahratonta vanhurskautta, johon me uskossa pukeudumme. Ne alati vakuuttavat: Armosta te olette pelastetut uskon kautta; se on Jumalan lahja! Sana vahvistaa uskoamme joka päivä, tekee meitä Hengessä palaviksi, rukouksissa kestäviksi ja rakkaudessa alttiiksi kaikkeen hyvään. Ja kun otamme viimeisen askeleen ja astumme ajan rajojen yli, niin sana valaisee tien, jota Jeesus on edellä kulkenut. Jeesus itse on siinä sanassa. Sen tähden se sana on elävä ja voimallinen; se on pelastava, autuas sana "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni."

Pyhän Hengen työ

Neljäntenä sunnuntaina pääsiäisestä
1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Mutta nyt minä menen hänen tykönsä, joka on minut lähettänyt, eikä kukaan teistä kysy minulta: 'Mihin sinä menet?' Mutta koska minä olen tämän teille puhunut, täyttää murhe teidän sydämenne. Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tyköenne; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän. Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu.

Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itseltään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille.

Joh. 16:5–14

Ilman jumaluuden kolmatta persoonaa, Pyhää Henkeä, ei olisi maailmassa yhtään uudestisyntyntä ihmistä eikä yhtään pyhitettyä, Jumalalle kelpavaa elämää. Ilman Pyhää Henkeä ei kuultaisi milloinkaan oikeata saarnaa eikä yhdelläkään olisi oikeata käsitystä Jumalan sanasta. Ilman Pyhää Henkeä ei olisi maan päällä mitään pyhää seurakuntaa eikä pyhien ihmisten yhteyttä. Pyhä Henki, jonka Jeesus ensimmäisenä helluntaina lähetti Isän tyköä, on sanan ja sakramenttien kautta koonnut pyhän seurakunnan, jossa hän jatkuvasti maailman loppuun asti armonvälineiden kautta työtä tekee. Millaista on tämä Pyhän Hengen työ, siitä Jeesus tekstissämme antaa opetusta. Luetun sanan johdolla tahtoisimme siis lähemmin tulla tuntemaan millaista on Pyhän hengen työ ensiksi uskottomiin nähden ja toiseksi uskovaisiin nähden.

Millaista on tämä Pyhän Hengen työ uskottomiin nähden.

Maailmalla, josta Jeesus tässä puhuu, tarkoitetaan tämän maailman ihmisiä, jotka elävät epäuskossa ilman Jumalan tuntoa ja taivaan toivoa. Pyhällä Hengellä on tärkeä työ näihin uskottomiin nähden.

Sen työn laatu ilmaistaan tekstin alkukielessä yhdellä sanalla. Suomalaisissa raamatunkäännöksissä se on ilmaistu useilla eri sanoilla. Yhdessä luemme: "näyttää todeksi", toisessa: "nuhdellen vakuuttaa", kolmannessa: "syyttäen vakuuttaa". Tuo kreikan kielen pieni sana on vaikea kääntää suppeasti suomen kielelle. Se sisältää ajatuksen, että ihmiselle näytetään toteen, että hän on erehdyksessä, että häntä syytetään ja nuhdellaan siitä ja että hänet siten saatetaan vakaumuksellisesti toiseen mieleen. On siis asioita, joissa jokainen epäuskossa elävä ihminen on väärässä. Eikä hän tule toiseen mieleen ennen kuin Pyhä Henki saa hänelle näyttää toteen hänen erehdyksensä ja nuhteillaan antaa piston hänen sydämeensä.

Ensimmäinen tällainen asia on synty. Pyhä Henki "näyttää maailmalle todeksi synnin". Ei sanota: synnit, vaan: synnin. Onkohan tämä synty juoppous tai murha tai haureus tai valhe? Nämä tosin ovat hirmuisia syntejä, joiden tähden Jumalan viha varmasti kohtaa niiden harjoittajia. Mutta pakanalliset siveysopettajatkin osaavat näistä nuhdella. On yksi synty, kaikkia näitä hirmuisempi, jossa jokainen maailman ihminen elää ja jota hän ei synniksi tunne ennen kuin Pyhä Henki häntä opettaa. "Synnin", sanoi Jeesus, "koska eivät usko miinun".

Mutta kuka maailman lapsista pitäisi sitä syntinä, ettei uskota Jeesukseen? Sehän on monen mielestä muka hyve ja valistuksen merkki. Miksi tämä siis olisi hirmuinen synty? Sen tähden, että ainoastaan epäusko kadottaa ihmisen, niin kuin Herra sanoo: "Joka ei usko Poikaan, ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä". Jeesus on näet kaikkien ihmisten kaikki synnit ottanut pois niin kuin Raamattu todistaa: "Hän on verellään meidät synneistämme

päästänyt" ja niin kuin Tunnustuskirjamme lainaavat kirkkoisän satuvan lauseen: "Jeesus Kristus tuli ja antoi kaikille kaikki synnit anteeksi, jota ei yksikään välttää tainnut". Ei siis ketään sen tähden kadoteta, ettei Jumala olisi häntä armahtanut, ettei hänelle anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä olisi lahjoitettu ja tarjona ollut. Mutta sen tähden he joutuvat kadotukseen, että epäuskolla hylkäävät Jumalan armon eivätkä ota vastaan puhdistusta synneistään. Epäusko on myös se emäsynti ja alkulähde, josta kaikki muut synnit vuotavat. Esivanhempamme lankesivat ensin epäuskoon, kun vihollinen sanoi: "Onko Jumala todellakin sanonut...?" Sitten seurasivat kaikki muut synnit. Jos sinä, kuulijani, elät epäuskossa, niin harjoitat kaikista kauheinta syntiä taivaan alla. "Ei syntiä voi olla suurempaa kuin olla uskomatta Karitsaa". Oi, että Pyhä Henki saisi niin vakavasti sinua tästä nuhdella, ettet uskaltaisi enää jäädä epäuskoon!

Toinen asia, jonka Pyhä Henki näyttää maailmalle todeksi, on vanhurskaus. Mutta eikö vanhurskaudesta pitäisi kiittää? Kuinka Pyhä Henki siitä sitten nuhtelee? On kahdenlaista vanhurskautta. On sellaista, josta Raamattu todistaa, että se on niin kuin saastutettu vaate, ja on sellaista, jota Raamattu sanoo, ettei siinä ole saastaa eikä rypyyä eikä mitään muuta senkaltaista. Yksi on uskon, toinen on tekojen vanhurskaus. Yksi ansaitaan ihmisteoilla, toinen saadaan lahjaksi uskon kautta. Mutta maailma ei tunne muuta kuin tekojen vanhurskauden. Sattuvasti sanoo siitä kirkkomme Tunnustuskirja. "Luulo hyvistä töistä on niin syvällä ihmissydämessä, ettei se ole millään muulla sieltä poistettavissa kuin että saamme Jumalalta uuden opin". Luonnostaan ihminen luulee itse valitsemillaan tai lain vaatimilla töillä tulevansa otolliseksi Jumalalle. Mutta Raamattu sanoo, ettei yksikään ihminen tule vanhurskaaksi Jumalan edessä lain teoista. (Room. 3:20). Ei se ole osaksi töistä ja osaksi uskosta. Sillä apostoli sanoo: "...pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta..." (Tiit. 3:4–7). Se vanhurskaus, joka Jumalalle kelpaa, luetaan siis armosta niille, jotka Jeesukseen uskovat. Niin kuin Jumala on Kristuksen kuolemassa sovittanut koko maailman itsensä kanssa, niin on hän Kristuksen ylösnousemuksessa ja taivaaseen astumisessa julistanut koko maailman vanhurskaaksi. Siitä Pyhä Henki nuhtelee, että ihmiset hylkäävät tämän vanhurskau-

den ja koettavat omaa vanhurskauttaan vahvistaa. Jos sinä et vielä Kristuksen vanhurskautta omista, nuhdelkoon Pyhä Henki sinua niin, ettet enää kehtaa Jumalan eteen astua oman hurskautesi likaisissa ryysyissä.

Kolmas asia, jonka Pyhä Henki näyttää todeksi maailmalle, on tuomio, "koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu". Perkeleelle on langetettu Jumalan vanhurskas tuomio. Mutta vasta viimeisenä päivänä se pannaan lopullisesti täytäntöön. Kaikki ne, jotka nyt eivät usko totuutta, uskovat perkeleen eksyttäviä valheita ja noudattavat hänen himojaan. Sen tähden he joutuvat tämän valheen isän ja murhaajan kanssa samaan tuomioon ja perikatoon, ja Kristus on lausuva heille: "Menkää pois minun luotani, te kirotut, siihen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleilleen". Mutta etteivät ihmiset tietämättään olisi tämän tuomitun ruhtinaan puolella, on Pyhä Henki tullut heitä nuhtelemaan ja varoittamaan. Jos sinä, ystäväni, olet tähän asti uskonut vihollisen valhetta ja kulkenut hänen talutusnuorassaan, niin kuuntele nyt totuuden Henkeä. Hän ei petä, ei erehdy. Jos kuulet hänen nuhdettaan, niin tulet mielenmuutokseen ja pelastut.

Kun Pyhä Henki saa ihmiselle näyttää todeksi nämä asiat, hänessä tapahtuu kääntymys, hänen sydämessään syttyy pelastavan uskon kipinä. Nyt alkaa Pyhän Hengen työ uskovaisiin nähden.

Millaista on tämä Pyhän Hengen työ uskovaisiin nähden.

Hän alkaa kirkastaa Jeesusta, kuten tekstimme sanoo: "Hän on minut kirkastava", Ihmiselle kirkastuu Jeesus ainoana autuuden syy-nä. Kaiken omansa hän näkee kelvottomaksi ja tunnustaa:

*"Antaa en voi mitäkään,
ristis juurehen vain jään,
Siinä tahdon anoa
alastonna armoa.
Nääntyväistä lastasi
virvoittakoon veresi".*

Mutta hän omistaa myös Kristuksessa ansaitun ja jo kasteessa lahjoitetun autuuden. Jeesuksessa hän näkee itsellään olevan sovitetun ja armollisen Jumalan, joka on antanut hänelle kaikki synnit anteeksi ja tehnyt hänet soveliaaksi siihen perintöön, joka pyhillä on valkeudessa. Hän tomun lapsi, Jumalansa käskyjen rikkoja, voi jälleen nostaa katseensa taivaan puoleen ja sanoa: "Isä meidän". Riemulla hän voi jälleen tunnustaa: "Nyt me olemme Jumalan lapset". Ja kun hän elää uskossa, Pyhä Henki jatkuvasti kirkastaa hänelle Jeesusta. Vapahtajan rakkaus, armo ja uskollisuus näyttäytyy yhä ihmeellisempänä ja kalliimpana. Se luo lämpöä, kun turmeltuneen luontomme nevoilta halla nousee. Se antaa valoa elämän sumuisina öinä. Se selvittää ja puhdistaa ilmaa maailman pölymyrskyjen keskellä. Kun Pyhä Henki ottaa Jeesuksen omasta ja jakaa uskovalle, tulee hänelle Jeesus yhä rakkaammaksi ja hän puhkeaa sanomaan: "Ketä muuta minulla olisi taivaassa: Ja kun sinä olet minun kanssani, en minä mistään maan päällä huoli" (Ps. 73:25). Näin Pyhä Henki taluttaa uskovaista näkemään "Jeesuksen yksinänsä".

Pyhä Henki myös opastaa uskovaista, kuten tekstimme sanoo: "kun hän tulee, totuuden Henki, opastaa hän teidät koko totuuteen". Uskoon tullessa ihmiselle selviää se suuri pääasia, että Jeesus on tehnyt hänet autuaaksi. Mutta ne monet pyhän Raamatun opit, jotka tätä pääasiaa palvelevat, saattavat vielä olla hänelle himmeitä. Ehkä hänelle on hämäränä kasteen kalliit armoedut, ehkä hän ei vielä käsitä pyhän ehtoollisen suurta armoa ja korkeaa yhteyttä, enkä hänen käsitöksensä saarnavirasta, seurakunnasta, pyhityksestä, viimeisten päivien tapahtumista jne. ovat vielä heikkoja ja puutteellisia. Hän on vielä lapsi eikä jaksa paljon kantaa, eikä voi syödä vahvaa ruokaa.

Mutta Pyhä Henki on hyvä kasvattaja. Hän rupeaa vierottamaan häntä tunteista sanaan ja rupeaa ruokkimaan häntä koko Jumalan armoneuvon vahvalla ruualla, niin ettei hän enää olisi alaikäinen, jota keikutellaan kaikkinaisissa opintuulissa. Kun kristitty tutkii sanaa ja kuulee saarnavirkaa, joka puhuu Jumalan sanoja, niin Pyhä Henki opastaa häntä koko totuuteen. Mutta jos hän rupeaa kaikkiruokaiseksi ja luulee voivansa poimia sanan puhdasta ravintoa sekaoppien sotkusta, niin ei Pyhä Henki enää voi opastaa häntä. Sillä Pyhä Henki on kotiopettaja, joka ei kärsi muita opettajia eikä totuuden ja vääryyden sekoitusta. Totuuden Henki opettaa yksinomaan totuuden sanan

kautta, joka on henki ja elämä. Joka sitä sanaa kuulee, hän tulee opastetuksi koko totuuteen.

Pyhä Henki on uskoville myös lohduttaja. Kun murhe yllättää maailman lasta, hänellä ei ole pysyvää lohdutusta. Mutta Pyhä Henki on Herran omien jalo lohduttaja. Hän osaa puhua itkeville. Vaikka he menettävät kaiken maallisen tavaran, on heillä kuitenkin katoamaton rikkaus Jumalan luona. Vaikka heidän ruumiinsa terveys murtuisikin, on heidän syntisäirautensa kuitenkin parannettu Jeesuksen haavojen kautta. Vaikka he surevatkin rakkaittensa kuolemaa, jää heille kuitenkin jälleennäkemisen varma toivo. Vaikka he ovatkin moninaisissa ahdistuksissa, tietävät he kuitenkin, että niille, jotka Jumalaa rakastavat, kaikki asiat kääntyvät parhaaksi. Usein olet sinä, itkulaaksossa samoava Jumalan lapsi, saanut kokea, että "ehtoolla on vieraana itku, mutta aamulla ilo". Kun ihmiset eivät ole tainneet lohduttaa, on Pyhä Henki läikkinnyt särjettyä sydäntäsi. Siis kuinka onnellisia olemmekaan, kun meillä on tällainen Lohduttaja!

Vielä Pyhä Henki on uskovaisten Puolustaja. Puolustajaa tarvitsemme silloin, kun meitä syytetään ja ahdistetaan. Väliin sydämemme syyttää meitä. Mutta Jumala on suurempi kuin sydämemme ja tietää kaikki. Hän lohduttaa meitä sydämemme syytteitä vastaan. Maailma syyttää ja ahdistaa. Mutta "Pyhä Henki opettaa teille sillä hetkellä, mitä teidän on sanottava". Pyhä Henki puolustaa myös meitä kaikkia perkeleen syytöksiä vastaan. Kun vihollinen ampuu epäilysten palavia nuolia, niin Pyhä Henki todistaa henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia. Mitä enemmän vihollinen ahdistaa, sitä enemmän Pyhä Henki puolustaa Jumalan lasta. Hän puolustaa meitä Kristuksen lunastustyöllä ja ikuisella armoliitolla. Hän puolustaa meitä evankeliumin lupauksilla, joista ei yksikään jää täyttämättä.

Ja kun kristitty joutuu niin ahtaalle, ettei taida rukoillakaan, niin Pyhä Henki rukoilee hänen puolestaan sanomattomilla huokauksilla. Niitä ei voida sanoiksi pukea. Ne ovat äänettämiä, sanattomia huokauksia, joita Pyhä Henki lähettää Isän puoleen. Ja Jumala tietää, mitä Hengen mielessä on. Ja Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan sitä, mikä on Kristitylle parhaaksi. Mitäpä siis voisi taivas, maa ja helvetti häntä vastaan, jolla on tällainen Puolustaja!

Sen tähden kristitty laulaakin Pyhässä Hengessä: "Minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevat, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme" (Room. 8:38–39).

Ihmeellinen on siis Pyhän Hengen työ. Epäuskoisille hän näyttää todeksi synnin, vanhurskauden ja tuomion, että he tulisivat parannukseen. Mutta uskovaisille hän kirkastaa Jeesusta, opastaa heitä kaikkeen totuuteen, lohduttaa heitä ristin ja murheen alla ja puolustaa heitä taistelussaan omaa sydäntään, maailmaa ja perkelettä vastaan. Hän on se säteilevä ja kallis kihlasormus, jota hengellinen morsian hyväilee ja painaa sydäntään vasten odottaessaan uskollisena taivaallisen Veri-ylkänsä saapumista. Häntä siis, yhtenä Isän ja Pojan kanssa, kristitty alati palvelee ja kunnioittaa. Aamen.

Turha ja hyödyllinen jumalisuus

Viidentenä sunnuntaina pääsiäisestä
Vapaa evankeliumiteksti

"Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä." Matt. 15:9.

Turhaa työtä, turhaa kustannusta, turhia sanoja, turhia toiveita — kukapa ei olisi sellaista joskus kokenut. Tuntuupa ikävältä, jos on mennyt paljon työtä, paljon aikaa, paljon varoja aivan turhaan. Mutta vielä murheellisempaa on, jos hengellisissä asioissa ihmisen usko, toivo ja tunnustus on turhaa, kun on turhaan taistellut, turhaan uhrannut, turhaan tehnyt työtä, nähnyt vaivaa ja kärsinyt.

Turha jumalisuus

Ihmisen usko ja tunnustus on todellakin turhaa ja turmiollista, jos se ei perustu Jumalan sanaan. Jeesus sanoo: "Turhaan he palvelevat minua opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä" (Matt. 15:9). Paavali sanoo, että tällaisia "turhanpuhujia ja eksyttäjiä" on paljon (Tiit. 1:10). Ja Jeesus sanoo, että jokaisesta tällaisesta turhasta sanasta on tehtävä tili tuomiopäivänä. Ihmisoppeihin sotkeutuneet voivat olla niin vilpittömät, että he vielä tuomiopäivänäkin sanovat: "Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?" Mutta Herra vastaa heille: "Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät." Sen tähden tulee siis kavahtaa kaikkea opinharhaa, että uskomme ja toivomme ei olisi turhaa. Sillä Raamattu sanoo: "Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, pitäytyen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeisvoimiin eikä Kristukseen" (Kol. 2:8).

Galatian kristityt olivat langenneet pois armosta ja olivat Kristuksen kadottaneet, kun pitivät ympärileikkausta välttämättömänä autuuteen. Heidän kärsimänsä vaino ja ahdistus Jeesuksen nimen

tähden oli nyt aivan turha. Sillä apostoli kysyi: "Niin paljonko olette turhaan kärsineet?" Samoin nykyaikana monet lahkojen villitsemät menevät mielettömyyksiin, ja kun heitä esivalta ahdistaa, niin he luulevat kärsivänsä totuuden tähden! Turhaan he kärsivät.

Mutta eipä auta sekään, vaikka ihmisellä olisi oikea tieto Jumalan sanasta ja vaikka hän ulkonaisesti pitäytyisi puhtaaseen oppiin, jos hän ei ole siihen uskossa sulautunut eikä tee sen mukaan. Apostoli sanoo, että sellainen "luulee olevansa jumalanpalvelija", vaan että "hänen jumalanpalveluksensa on turha" (Jaak. 1:26).

Jumalisuus, joka ei ole turha.

"Hänen työtovereinaan", sanoo apostoli, "me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi" (2 Kor. 6:1).

Tämä Jumalan armon oikea vastaanottaminen on ensiksi siinä, että me pitäydymme pelastuksemme evankeliumiin aivan semmoisena kuin Pyhä Henki on sen meille antanut Raamatussa (1 Kor. 15:1–2). Nykyään, kun opin puhtautta pidetään usein pilan aiheena, meidän on sitä ahkerammin teroitettava, kuinka turhaa on kaikki jumalisuus ja kirkollinen toiminta, jos Jumalan sanasta ei pidetä kiinni sellaisena kuin se on meille annettu.

Evankeliumi tarjoaa meille iankaikkisen autuuden aivan sulana armolahjana Jeesuksen pyhässä ja täydellisimmässä ansiossa. Näin syntisinä, näin köyhinä, näin kelvottomina ja huonoina kuin olemme, meidät on Jeesus verellensä puhdistanut ja vanhurskaudellaan verhonnut. Hän vaikuttaa uskon, jolla tämän omistamme. Ja tämä evankeliumin, kasteen ja ehtoollisen vaikuttama ja vahvistama usko, jonka kautta omistamme armolahjana autuuden, ei ole turha. Sen kautta meillä on rauha ja ilo, Pyhä Henki ja kaikki taivaan aarteet ominamme.

Tämä usko myös vaikuttaa uuden elämän, niin kuin apostoli sanoo: "Eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki olen minä työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kansani" (1 Kor. 15:10).

Turha ja hyödyllinen jumalisuus

Sillä Jumalan armo "kasvattaa meitä, että me, hyljäten jumalattomuuden ja maailmalliset himot, eläisimme siveästi ja vanhurskaasti ja jumalisesti nykyisessä maailmanajassa" (Tiit. 2:11–12). Silloin uhraamisemme ja työmme kantaa hedelmää. Silloin kuuliaisuus opettajillemme ja johtajillemme on meille hyödyllistä. Silloin kaikki kärsimisemmekin Kristuksen tähden on niin suurta, ettei se ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin.

"Sen tähden, rakkaat veljeni," sanoo apostoli, "olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä tietäen, että teidän vaivannäkönnne ei ole turha Herrassa" (1 Kor. 15:58).

Niin suuri hyöty on tällaisesta jumalisuudesta, että sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisen (1 Tim. 4:8).

Jeesuksen viimeinen käsky

Helatorstaina

(Pyhän Kolmiykseyden päivänä, 3. vk.) evankeliumiteksti

Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käsenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Matt. 28:18–20

Lukemamme teksti on Jumalan valtakunnan lupakirja. Se on ylipäällikkömme Herran Jeesuksen seisova päiväkäskey. Se on Vapahtajamme viimeinen käsky, johon sisältyy kaikki, mitä hän on käsenyt ja opettanut. Tämän käskyn toteuttamisesta riippuu taivaan kansoittaminen. Työmme arvo seurakuntina ja kirkkokuntana on mitattava sillä, missä määrin se edistää tämän käskyn täyttämistä. Kuinka tärkeätä on, että otamme näistä sanoista visusti vaarin.

Se oli valtava, ihmeellinen hetki, jolloin opetuslapset saivat viimeisen kerran luonnollisin silmin nähdä ylösnousseen Jeesuksen tuolla Galilean vuorella. Mutta sen hetken ääretön arvo aikaan ja iankaikkisuuteen nähden käy ilmi niistä sanoista, jotka Kristus tällöin lausui. Tämä sama Jeesus on myös meidän luonamme, hän sanoo myös meille:

**"Menkää siis ja tehkää kaikki kansat
minun opetuslapsikseni."**

Tahtoisin osoittaa, että meidän on tätä käskyä täytettävä uutterasti — työmaana kaikki kansat, uskollisesti — työaseina armonvälineet, ja urhoollisesti — työvoimana Kristus Jeesus.

Utterasti — työmaana kaikki kansat

Kun kaikki kansat on tehtävä Jeesuksen opetuslapsiksi, niin on selvää, ettei yksikään luonnostaan ole hänen opetuslapsensa. Pie-nimmästä suurimpaan saakka jokaisella on povessaan Jumalasta luopunut, paha, epäuskoinen sydän. Kaikki ovat luonnostaan pois poikenneita, kelvottomia, ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa. Koko maailma on pahan vallassa. Turmeluksen tuhotulva vie mukanaan kansoja ja valtakuntia. Ei maailmaa voi auttaa sen rikkaudet, keksinnöt eikä sivistystaso. Ei sitä pelasta tiedon valo eikä koulukasvatus. Ei auta sitä valtioviisaus, eivät vanhat eivätkä uudet hallitusmuodot. Ja sellaisessa maailmassa me asumme.

Mutta jos me tiedämme, mitä on Jumalan pelko, jos olemme maistaneet, että Herra on hyvä, niin meille, juuri meille Herra sanoo: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat" — nämä sokeat, eksyneet, syntien raatelemat sieluraukat — "minun opetuslapsikseni." Työmaa siis alkaa kodistasi, paikkakunnaltasi ja ulottuu maailman ääriin saakka. Se todella tarvitsee utteria tekijöitä.

Vaikka maailma onkin pahan vallassa, se kuitenkin kuuluu Jeesukselle. Sillä hän on koko maailman syntien sovitus. Ei ole yhtään ihmistä, jonka kuormaa ei Jeesus olisi kantanut, ei ainoatakaan, jonka syntejä hänen verensä ei olisi pois pyyhkinyt. Koska hän on jokaisen omakseen ostanut, ja tahtoo kaikkia taivaaseen, hän sanoo meille: "Menkää ja tehkää siis kaikki kansat opetuslapsikseni." Maailman valtakunnat käyvät anastussotia ja ryöstävät kansakuntia itselleen. Mutta me valloitamme takaisin Kristukselle ne, jotka jo kuuluvat hänelle, mutta jotka vihollinen oli ryöstänyt orjikkeeseen.

Nuo sielut myös kaikki hukkuvat, ellei heistä tule Jeesuksen opetuslapsia. Saatanan vankileireillä sieluraukoilla on kauheat kärsimykset — pelko, epätoivo, ruumiin ja mielen sairaus, särkyneet kodit, sortunut elämä kaikkine sydänhaavoineen. Ja kaikki nämä ajalliset kärsimykset ovat vain esikäytävä helvetin iankaikkisiin vaivoihin. Ja nämä sielut — puolisosi, lapsesi, ystäväsi, kansalaisesi — ne kaikki luotiin Jumalan taivasta varten, niiden kaikkien edestä on Jeesus

kuollut. Ei yksikään heistä ollut tarkoitettu helvettiin, ei yhdenkään Jumala tahtoisı viruvan saatanan vankeudessa. Jokaisen heistä Kristus tahtoisı saattaa pimeästä valoon, saatanan vallasta Jumalan tykö, helvetin iäisestä häpeästä saamaan perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa. Näitten lunastamiensa, mutta nyt vielä synnissä huokaavien ja hukkuvien puolesta Jeesus pyytää: "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni!"

Sanopa, onko mitään muuta työmaata maailmassa, joka niin liikkuvalla tavalla rukoilisi: työhön uutterasti, väsymättä.

Uskollisesti — työaseina armonvälineet

Mutta tätä työtä meidän tulee tehdä **uskollisesti** käyttäen Kristuksen käskyn mukaan hänen antamiaan työaseita, armonvälineitä. On todella hämmästyttävää, että nämä yksitoista kansan riveistä valittua miestä saivat noin huimaavan suuren tehtävän, eikä heille annettu mitään sellaista välinettä tai keinoa, jonka järki ja ihmiskokemus olisi voinut hyväksyä. Miksi ei Johannes sano: "Herra. siihen vaaditaan suuret tiedot eikä kenelläkään meistä ole yliopistotodistusta, ei maisterin eikä tohtorin arvoa?" Miksi ei Pietari lausu: "Siihen tarvitaan paljon rahaa, mutta me olemme köyhiä ja ainoa rahamiehemme meni ja hirtti itsensä?" Miksi ei Jaakob sano: "Siihen tarvitaan valtaa ja suuret sotajoukot, suuremmat kuin kaikki Rooman legioonat?" Miksi ei Matteus sano. "Siihen tarvitaan kuuluisia ja mahdollisia miehiä, mutta me olemme aivan tuntemattomat?" Niin, miksi ei kukaan kysy mitään keinoista ja välineistä, kun saivat noin huikean käskyn — valloittaa kaikki kansat? Oi, heillä oli se, mistä olivat tunustaneet: "Herra, sinulla on iankaikkisen elämän sanat." Heillä oli se vesi, jonka muutama pisara sammuttaa kaikki helvetin liekit. Heillä oli vihollistensa edessä katettu pöytä, joka ravitsee ikuisiin aikoihin asti.

"Menkää siis ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni **"kastamalla ja opettamalla"**. Sana ja sakramentit olivat ainoat työaseet, joita heidän oli käyttäminen. Ei Paavalilla ollut muuta asetta, kun hän meni ja valloitti Rooman valtakunnan. Ei Lutherilla ollut muuta asetta, kun hän vapautti kristikunnan. Ajat, olosuhteet ja ihmiset muuttu-

vat. Mutta synti ja armo ovat samat. Ihminen on nytkin synneissään onneton. Ihmisellä ei nytkään ole muuta Vapahtajaa kuin ristiin-
naulittu Jumalan Karitsa. Ja ne välineet, joilla tämä Kristus tuodaan syntisille, ovat yhtä tehokkaat kuin ennenkin.

Kaste on se voimallinen, armorikas elämän vesi. Synti, jonka vallassa maailmaan synnyit, mitä olet elinaikanasi tehnyt, huuhdottiin pois tässä uudensyntymisen pesossa. Silloin pääsimme Jumalan lapsiksi ja saimme taivaan kaikkine aarteineen omaksemme. Kaste ei kuitenkaan ole vapahtaja, vaan väline, jonka kautta ennen toimitettu pelastus omaksemme tuotiin. Siinä saatu autuus ei meitä hyödytä, ellei sitä uskalla omisteta. Sen tähden täytyy kastetta seurata opetus, kuten Jeesus sanoi: kastakaa ja opettakaa.

Suurempaa luottoa ei Jumala voi meille antaa kuin ne lapset, jotka ovat hoitoomme uskotut. Voi meitä, jos laiminlyönnillä pahennamme yhdenkään noista pienistä, jotka kasteen voimasta uskovat Jeesukseen: Me näemme, mitä pimeyden ruhtinas, joka on avioliiton, kodin ja lasten vihaaja, tekee maailmassa. Meillä on surullisia kokemuksia siitä, miten jumalankielteisyys tieteen ja vapauden varjolla turmelee nuorison uskoa Jumalan sanaan. Me emme voi lapsiamme säilyttää Jeesuksen opetuslapsina muutoin kuin uskollisen ja ahkeran Jumalan sanan opetuksen kautta. Meidän on siis tehtävä kaikkemme pyhäkoulu-, rippikoulu- ja nuorisotyön tehostamiseksi. Emme voi sanoa nuorukaisille tänä vaarallisena aikana. "Te olette väkevät ja Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet pahan", ellemmme myös voi sanoa heille totuudessa: "Koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa."

Kristuksen kirkkona meidän myös tulee opettaa jäseniämme pitämään kaikki, minkä hän on käsenyt. Meidän tulee siis teroittaa Jumalan koko ilmoitus ja armoneuvo. Emme voi vaieta emmekä saa olla erimielisiä mistään opin kohdasta, minkä Pyhä Henki sanassaan on meille ilmoittanut. Emme voi olla välinpitämättömiä mistään käytännöllistä elämää ja vaellustamme koskevasta asiasta, mistä Jumala sanassaan on meille ohjeet antanut. Aina tulee olla kirkkaana etualalla se suuri pääopinkappale, että ihminen vanhurskautetaan sulasta armosta, uskon kautta Jeesukseen, ilman lain töitä. Mutta niin kuin

sormukseen tai kaulakoruun asetetaan somasti pienempiä helmiä ja timantteja, jotta keskeisin, varsinainen kallis timantti sitä kirkkaammin loistaisi, niin tulee meidänkin kohdalleen asettaa loistamaan kaikki Raamatun pyhät opin helmet, että se suuri jalo timantti, uskon vanhurskaus Kristuksessa, sitä kirkkaammin loistaisi. Mutta niin kuin jaloja helmiä kantavan ei sovi olla liassa ja ryysyihin puettuna, niin meidänkään, jotka taivaallisen opin puhtaita kalliita helmiä kannamme, ei sovi elää tämän maailman menon mukaan. Sanomattoman tärkeitä on siis uskollinen, tarkka Jumalan sanan opetus. Emme voi Jeesuksen käskyä täyttää, elleimme täytä sitä uskollisesti, että ope-
tamme kuulijoitamme pitämään kaikki, minkä hän on käskenyt pitää. Olkaamme siis uskolliset, että Kristus voisi sanoa: "Sinä olet pitänyt minun sanani, etkä ole nimeäni kieltänyt."

Urhoollisesti — työvoimana Kristus Jeesus

Mutta meidän tulee myös tätä Jeesuksen viimeistä käskyä täyttää urhoollisesti, koska Kristus sanoo: "Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti."

Monet papeista pelkäävät teroittaa sellaisia Jumalan sanan to-
tuuksia, jotka ovat vastenmielisiä heidän kuulijoilleen. — Monet seu-
rakunnat pelkäävät ojentua Jumalan sanan mukaan, kun se tuo vaike-
uksia. Miten arkoja usein olemmekaan. Ehkä vaikenit autuuden tun-
nustamisesta silloinkin, kun joku janoinen sielu sitä kaivaten odotti.
Ja kuinka pelkuri silloin olitkaan, kun totuuden tunnustamisesta ja
puolustamisesta olisit saanut osaksesi pilkkaa ja vainoa. Emmekö
myös kirkkokuntana ole arkoja, kun asia vaatii todellista työtä. uhra-
usta ja taistelua?

Me ajatlemme omaa heikkouttamme, vaikka Herra sanoo: "Mi-
nulle on annettu kaikki valta." Me katselemme itseämme, vaikka Jee-
sus lausuu: "Katso, minä olen teidän kanssanne." Kun Jeesus on ot-
tanut pois synnin, miksi vielä olisimme sen siteissä? Kun Jeesus on
voittanut maailman, miksi enää pelkäämme sen raivoa? Kun Jeesus
on kukistanut perkeleen, miksi pelkäisimme sen kiukkua? Miksi vie-
lä katselemme omaa kurjuuttamme? Onhan syntimme vaihtunut hä-
nen vanhurskauteensa, heikkoutemme hänen voimaansa, pimeytem-

me hänen valoonsa, tappiomme hänen voittoonsa, kuolemamme hänen elämäänsä.

Onhan tämä kaikkivaltias, voimallinen Jumala meidän kanssamme joka päivä, joka hetki, joka silmänräpäys. Emme taistele omin kustannuksin, omin asein. Hän, ristiinnaulittu, ylösnoussut Vapahtaja on voimanamme.

Pois pelko! Pois arkuus ja epäilykset! Kun Jumala on puolestamme, kuka voi meitä vastaan olla? Käykäämme siis rohkeasti eteenpäin Jumalan sota-aseet oikeassa kädessä ja vasemmassa. Hajottakaamme maahan järjen päätelmät ja jokainen varustus, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan. Täyttäkäämme urhoollisesti Kristuksen viimeistä käskyä, sillä me voimme kaikki hänen kauttaan, joka meitä vahvistaa.

Kun opetuslapset saivat Jeesukselta tämän viimeisen käskyn, niin he suuresti iloitsivat, pysyivät yksimielisinä, ja heidät puutettiin voimalla korkeudesta. Käykäämme mekin nyt yksimielisinä ja palatkaamme sitten koteihimme suuresti iloiten ja Jumalan voimalla puettuina. Silloin voimme utterasti, uskollisesti ja urhoollisesti toteuttaa tätä sanaa. "Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni."
Aamen.

Minä tiedän Lunastajani elävän

Kuudentena sunnuntaina pääsiäisestä
Vapaa Vanhan Testamentin teksti

Mutta minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Ja sitten kuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan. Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet — eikä vieraana. Munaskuuni hiukeavat sisimmässäni. Job 19:25–27.

Olemme viettäneet Jeesuksen ylösnousemuksen suurta juhlaa. Sen tapahtuman tulisikin olla meillä ainaisen juhlimisen aiheena. Sillä jos Jeesus ei olisi ylösnoussut, ei ainoatakaan vapisevaa omaatuntoa voitaisi rohkaista Jumalan armolla, ei yhdellekään voitaisi julistaa syntien anteeksisaamista, ei kenellekään voitaisi tuoda toivoa kuolinhädässä. Apostoli huudahtaa: "Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut... Mutta nyt-pä Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista" (1 Kor. 15:17–20). Tähän ylösnousemukseen jo patriarkat toivoivat. Pari tuhatta vuotta ennen Kristuksen syntymää Abrahamille oli hänen ainoan poikansa uhraaminen esikuva, ei ainoastaan Kristuksen sovintokuolemasta, vaan myös Hänen ylösnousemuksestaan. "Sillä hän päätti", sanoo Raamattu, "että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään jonka tähden hän saikin hänet vertauskuvana takaisin" (Hebr. 11:19). Ja miten ihanasti patriarkka Job, joka eli noin 1.500 ennen Kristuksen syntymää, puhuukaan Jeesuksen kuolleista nousemisen voitosta! Syvyydessä, suurten surujen ja vaivojen alla, hän puhkeaa saarnaamaan Lunastajasta, joka on viimeisenä multain päällä seisova. Niin tärkeiksi hän tietää sanansa, että huudahtaa: "Jospa kuitenkin minun puheeni kirjoitettaisiin — rautataltalla ja lyijyllä iankaikkiseksi muistoksi kallioon iskettäisiin!" Vakuuttaessaan "Minä tiedän minun Lunastajani elävän", tahtoo hän sanoa:

- 1) *minä olen varma siitä, että olen vanhurskas Jumalan edessä; ja*
- 2) *minä olen varma siitä, että minulla on iankaikkinen elämä.*

Minä olen varma siitä, että olen vanhurskas Jumalan edessä.

Kuinka ihminen voisi olla varma siitä, että hän on vanhurskas? Jobista Jumala itse oli todistanut: "Hän on vakaa ja hurskas, Jumalaa pelkääväinen ja karttaa pahaa." Mutta ei Job sen tähden ollut vanhurskas. Sillä hän itse todistaa: "Kuka löytää puhtaan niiden seasta, joissa ei puhdasta ole?"

Job tiesi olevansa vanhurskas, ei omien töidensä, vaan Lunastajansa työn perustuksella. Lunastajasta hän käyttää nimeä Goel; sana merkitsee läheistä verisukulaista, joka kostaa murhatun omaisensa veren. Job pitää itseään kuin surmattuna. Käden käänteessä olivat kauheat onnettomuudet hänet yllättäneet: kaikki hänen omaisuutensa ryöstettiin; hänen lapsensa kuolivat pyörremyrskyssä; hänen vaimonsa kääntyi häntä vastaan käskien Jobia hylkäämään Jumalan ja lopettamaan päivänsä; hirvittävä tauti runteli häntä, että hän vaikeroi yötä päivää; hänen rakkaimmat ystävänsä liittyivät häntä tuomitsemaan ja sortamaan; mutta ennen kaikkea häntä kulutti Jumalan vanhurskas viha, sillä hän valittaa: "Hänen vihansa raatelee ja vainoaa minua. Hän musersi minut, Hän tarttui niskaani ja särki minut". Mutta keskellä kaikkea tätä onnettomuutta, kun taivas, maa ja helvetti näyttivät liittyneen häntä kukistamaan, eikä rakkaimpienkaan joukossa löydy ketään, joka häntä puolustaisi, puhkeaa Job sanomaan: "Minä tiedän minun Lunastajani elävän — minulla on verisukulainen, joka ajaa minun asiani!"

Ja ystäväni, surmatuitahan mekin olemme. Onhan synti niin piesyt meidät, että kiireestä kantapäähän asti ei ole jäänyt tervettä paikkaa. Sillä katso, millainen sydän sykkiikään povessasi! Sellainen, josta Herra todistaa, että sieltä "lähtevät pahat ajatukset, haureudet, varkaudet, murhat, aviorikokset, ahneus, häijyys, petollisuus, irstaisuus, pahansuopaisuus, jumalanpilkka, ylpeys, mielettömyys" (Mark. 7:21,22). Näiden tähden on Jumalan viha langennut taivaasta sur-

maamaan ja kadottamaan käskysanan kautta. Meistä hengellisistä vainajista oli erehtymätön kuolemansyiden tutkija antanut tämän lausunnon: "Kuolleet rikkomuksiin ja synteihin".

Mutta juuri tällaisille synnin ja sielun vihollisen surmaamille onkin ilmestynyt verikostaja, Lunastaja. Hän on verisukulaisemme, veljeksemme syntynyt Jumalan Poika. Hän ryhtyi surmaajiamme — syntiä, kuolemaa, lain kirousta ja helvettiä — ajamaan takaa. Ja katso, Hän saavutti ne kaikki Golgatan rinteellä! Syntyi taistelu, jonka edessä maa vavisten pimeni ja taivaat murheissaan vaikenivat. Goelimme hosuttiin haavoille; he vuodattivat Hänen sydänverensä ja polkivat Hänet kuoleman tomuun.

Mutta "minä tiedän minun Lunastajani **elävän**", sanoo Job. Hän nousi haudan povesta. Kun murhaajamme — synti, kuolema, lain kirous ja kadotus — olivat kukistetut, Hän voittajana, viimeisenä seisoi multain päällä! Jos Jeesus painui kuolemaan maailman syntejä kantaen, totisesti maailma päästettiin synnistä, kun Hän ylösnousi. Kun Hän meidän syntiemme tähden lain kiroamana kuollessaan huutaa, että on Isän hylkäämä, totisesti on lain kirous poistettu, kun Hänet Isän kirkkauden kautta herätetään ylös. Näin on Jeesuksen ylösnousemisessa koko maailma tehty vanhurskaaksi. Tämä yleinen vanhurskauttaminen, joka Jeesuksen ylösnousemisessa tapahtui, ei kärsi mitään ehtoja eikä tunne yhtään poikkeusta. Tästä armonvälineet, kaste, evankeliumi ja ehtoollinen, saavat merkityksensä. Jos ei yleistä synninpäästöä ja vanhurskauttamista olisi tapahtunut, ei yhdellekään yksilölle voitaisi anteeksiantamusta julistaa eikä kukaan voisi sitä omalle kohdalleen omistaa.

Mutta vaikka kaikki ovat vanhurskautetut, eivät kaikki sitä omista. Epäuskonsa kautta monet herjaavat armon Henkeä ja tallaavat jalkoihinsa liiton veren, jolla ovat lunastetut. Mitä hyödyttää suurinkaan lahja, jos ei sitä omisteta? Mitä auttaa köyhää ja velkaantunutta suuri perintö, jos ei hän sitä ota vastaan? Mitä hyödyttäisi vankia armahduskirje, jos ei hän sitä uskoisi? Mitä auttaisi sairasta parhainkaan lääkäri, jos ei hänen neuvojaan noudateta? Kristuksen ylösnousemisessa tapahtunut vanhurskauttaminen on henkilökohtaisesti uskolla omistettava, kuten Job sanoo: "*Minä tiedän minun* Lunastajani elävän". Usko syntyy evankeliumista. Ja evankeliumi ei taas muuta

ole kuin yleisen vanhurskauttamisen sovittamista syntisen kohdalle. Ei usko sen tähden vanhurskautta, että se olisi jokin hyvä työ, vaan sen tähden, että se on käsi, joka ottaa vastaan Kristuksen tekemät hyvät työt. Job sanoo: "Minä tiedän", se on: vaikka synti, laki, kuolema ja kadotus kuinkakin raivoavat, minä olen varma siitä, että olen ylösnousseen Lunastajani kautta vanhurskas Jumalan edessä. Siitä seuraa sitten tämä:

Minä olen varma siitä, että minulla on iankaikkinen elämä.

Sillä Job jatkaa: "Hänet minä olen näkevä itselleni hyväksi, ja minun silmäni katsovat Häntä".

Tosin täytyy meidän kaikkien kuolla niin kuin tekstissämme sanotaan: "kun tämä nahka on yltäni raastettu". Kun lihassamme ei mitään hyvää asu, täytyy sen kuolla ja nähdä turmelus. Kovalta tuntuukin syntiselle luonnolle, että pitää kuolla — jättää koti ja omaisuus, työ ja tavara. Eikä sen edessä auta kaikki maailman viisaus, voima ja rikkaus. Ei äidin itku, ei orvon kyyneleet, ei nuoruus ja kauneus, ei mikään maailmassa voi kuolemaa karkottaa. Ehkäpä nytkin sanani tunkevat jonkun sairaalan tai kodin suojiin, jossa kuolema niittää saalistaan, tai jossa kuoleman tähden sydämet ovat särkyneet. — Oi, ystäväni, toivotonta on kuolema, jos ei ole uskoa elävään Lunastajaan. Pelottavaa on, jos lamppusi sammuu keskellä yötä. Mutta Jeesuksen haudalla on syttynyt valo, jota suurelta vedet eivät voi sammuttaa. Kun luontomme näkee koko maailman suurena hautausmaana, katselee uskon silmä Jobin kanssa tulevaisuuden ihanaa aamua, jolloin Lunastajamme on jälleen multain päällä seisova. Silloin ne, jotka haudoissa ovat, kuulevat Jumalan Pojan äänen. Silloin saa kukin lihassaan, tässä ruumiissa, nähdä Jumalan. "Jos ei ole kuolleiden ylösnousemusta", sanoo apostoli, "ei Kristuskaan ole herätetty". "Mutta nytpä Kristus onkin kuolleista herätetty esikoisena kuoloon nukkuneista, sillä koska kuolema on tullut ihmisen kautta, niin on myöskin kuolleiden ylösnousemus tullut ihmisen kautta".

Millainen on ruumiimme ylösnousemuksessa oleva? "Jos olemme hänen kanssaan kasvaneet yhteen yhtäläisessä kuolemassa", sa-

noo apostoli, "niin kasvamme yhteen myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa (Room. 6:5). Jeesuksella oli sama ruumis, jossa hän oli elänyt, kärsinyt, kuollut. Mutta se oli hengellinen, kuolematon, kirkastettu ruumis. Niin ovat Kristuksen omatkin Hänen tulemuksensa. Niin kuin Jeesus jätti hautaan ne liinat, joihin hänen ruumiinsa oli kääritty, niin mekin jätämme hautaamme nämä synnin ja kuoleman käärinliinat. "Kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: 'Kuolema on nieltä ja voitto saatu'" (1 Kor. 15:5). Kun mekin ylösnousemuksessa seisomme kirkastettuina multain päällä, emmekö silloin sanoisi: "O' hauta, missä on voittoni"?

Kun siis tiedämme Lunastajamme elävän, kun tiedämme olevamme Hänessä vanhurskaat, niin me myös tiedämme, ettei yksikään, joka Häneen toivoo, joudu häpeään. Sillä Hän on vannonut "Totisesti. totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa" (Joh. 8:51). Oi, kristitty, älä pelkää hautaata! Älä sure Herrassa nukkuneita niin kuin ne surevat, joilla ei toivoa ole! Pois on haudan kolkkous, kun siellä on Jeesus maannut. Pois on sen synkeys, kun Jeesus on noussut sieltä. Sano ilolla Jobin kassa: "Ja sitten kuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan."

Ja millaista lieneekään, kun ruumis ja sielu kirkastettuna, armolla kruunattuna, saa aina olla Herran kanssa! "Hänet minä olen näkevä itselleni hyväksi", huudahtaa Job, "ja minun silmäni katsovat Häntä, eikä kenkään vieras". Ei aurinko enää laske niin kuin täällä, jossa yö on usein yllättänyt. Ei merta ole enää oleva, jonka myrskyaalloissa olemme täällä ponnistelleet. Ei syvyyksiä enää, joiden mudassa itkettiin. Eivät yksytää väärät profeetat, jotka nauttivat osaansa tulijärvesä. Ei ole Jumalan kansalla enää hajaannusta, ei kompastusta eikä vajavuutta, kun Herra on poistanut kansansa häpeän koko maasta. Rakkaan Jeesuksemme, joka ristillä tähtemme kuoli ja vanhurskautuksemme ylösnousi, Hänet — niin saamme sanoa Jobin kanssa — "Hänet minä olen näkevä itselleni hyväksi". Siinä uudessa taivaassa, jonne ei mitään saastaista sisälle tule, "minun silmäni katsovat Häntä", ei enää kaukaa, ei enää himmeästi kuin kuvastimesta, ei enää synnin sumentamin ilmein, vaan kirkkaasti, kasvoista kasvoihin.

Minä tiedän Lunastajani elävän

Valtava on todella se pääsiäisvirsi, minkä Job tuhkassa tuskissaan kuormiensa painamana on virittänyt. Vuosituhansien takaa se kaikuu yhä kirkkaammin. Oi, emmekö mekin Jeesukseen uskoen päättäisi Jobin kanssa: Minä olen varma siitä, että olen vanhurskas Jumalan edessä! Minä olen varma siitä, että perin iankaikkisen elämän! Monta ihanaa virttä on kristikunnassa näiden sanojen johdosta syntynyt. Yksi kauneimmista on nuoren äidin kirjoittama. Kun 23-vuotias Brandenburgin herttuatar Lovisa Henriette oli kadottanut esikoislapsensa, ammensi hän näistä Jobin sanoista lohdutusta ja kirjoitti sitten virren, jota kirkkomme on jo 300 vuotta laulanut:

*"Jeesus elää, turvani!
elämän myös minun pitää;
kuinka siis ei sieluni
iloitsis, kun muistan sitä,
vaikka joskus kuolema
aiheuttaakin pelkoa?"*

*Auttajan' on elävä;
Hänehen mä taidan luottaa,
Hän mun nostaa tykönsä;
miksi siis mä suren suotta?
miksi epäilisin ma?
Hän ei hylkää minua".*

Aamen.

Kristuksen Jeesuksen tunteminen

Helluntaina

(Septuagesimas., 3. vk.) epistolateksti

Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukuun tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskautten, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; Fil. 3:7–9

Stanley oli vihdoinkin löytänyt suuren lähetyssaarnaajan, David Livingstonen, Afrikan sydänmailta. Mutta Livingstone kieltäytyi palaamasta Englantiin. Pari päivää myöhemmin hän kirjoitti päiväkirjaansa: "Maalisk. 19 pnä minun syntymäpäivänäni: Oi minun Jeesukseni, minun Kuninkaani, minun Elämäni, minun Kaikkeni, minä jälleen vihkiydyin kokonansa Sinulle. Ota minut vastaan ja suo, Oi armollinen Isä, ennen kuin vuosi on lopussa, että minä saisin työni päätökseen. Jeesuksen nimessä minä pyydän sitä. Aamen." Kun vuosi oli kulunut, hänen palvelijansa löysivät hänet polvillaan vuoteensa vieressä — kuolleena.

Livingstone oli ansioitunut löytöretkeilijä, tiedemies ja ihmiskunnan hyväntekijä. Mutta kaikki nämä olivat vain välikeinoja hänen varsinaisen, suuren tehtävänsä suorittamiseksi. Kaikessa oli aina yllinä Kristuksen evankeliumin julistaminen Afrikan miljoonille. Monitahoinen työ tähtäsi aina tähän yhteen asiaan — "parantaa maailman avointa haavaa".

Milloin ikinä jokin yksilö, seurakunta tai kirkko on suorittanut esimerkillistä, jopa ilmiömäistä osaa Jumalan valtakunnan työssä, se on aina ollut tämän yhden asian valtaama: "Voi minua ellen evankeliumia julista!" Yhden asian ihmisiä! Kaikki kyvyt ja keinot, voimat ja varat keskittyivät evankeliumin julistamiseen, ihmisten voittamiseksi Kristukselle.

Milloin tämä katoaa tähtäimestä ja muut asiat, olkoot ne vaikka kuinka hyvät ja hyödylliset, astuvat tilalle, silloin me emme enää ole uskolliset kutsumuksellemme. Työ- ja loma-ajat, hovit ja harrastukset, opinnot, ammatit sekä saavutukset eri aloilla, kaiken tulisi palvella evankeliumin asiaa, että Kristus tulisi kirkastetuksi ainoana ja iäti riittävänä syntisten Vapahtajana.

Onhan Jumala Kristukseen uskoville valmistanut valtakunnan jo ennen kuin valittujen nimet olivat tähän Karitsan elämäkirjaan kirjoitetut. Sitä varten Hän maailmat loi. Sitä varten Hän ne voimassa pitää. Sitä varten Hän johtaa ihmiskunnan historian vaiheet. Sitä varten ovat kaikki hyödylliset keksinnöt, löydöt ja saavutukset. Kaikki asiat hamasta iankaikkisuudesta tähtäävät tähän yhteen kohtaan: Kaikille on ilmoitettava, että Kristus on annettu alttiiksi meidän syntiemme tähden ja herätetty jälleen ylös meidän vanhurskauttamisemme tähden. Jeesus on maksanut yhtä kalliin hinnan vähäpätöisimmästä kuin huomatuimmasta ihmisestä, syvimmälle syntiin vajonneesta kuin korkeimmalle pyhityksen tiellä edistyneestä, Eikä yksikään pääse Isän tykö muutoin kuin Hänen kauttansa. Ja Hänen kauttaan päästään vain Häneen uskomalla. Ja tämä usko saadaan vain evankeliumin sanan kautta. "Meille uskottiin evankeliumi", sanoo apostoli. Ei kenelläkään voi olla sen suurempaa luottoa eikä edesvastuuta.

Autiomaiden kansat pitävät kauheimpana rikoksena, jos joku tietää lähteen aavikolla eikä ilmoita sitä eikä kartoita paikkaa autiomaan kulkijoille. Ei riitä siis, että me itse tunnemme ja säilytämme Jumalan sanan puhtaan opin. Meidän tulee taluttaa toisia tälle lähteelle. Meidän tulee viedä pelastuksen sana kaikkeen maailmaan. Suuri on todella se armo, että "meille uskottiin evankeliumi". Ja suuri on todella siitä lankeava edesvastuu: "Voi minua, ellen evankeliumia julista!"

"Herra olkoon teidän kanssanne!"

Pyhän Kolmiykseyden päivänä
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja Jeesus tuli heidän tykönsä ja puhui heille ja sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskenyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti." Matt. 28:18–20

Jumalanpalveluksissamme pastori laulaa tai lausuu: "Herra olkoon teidän kanssanne!" ja seurakunta vastaa: "Niin myös sinun henkesi kanssa!" Oletko ajatellut kuinka rikassisältöinen tuo vuorotervehdys todella on? Näillä Raamatun sanoilla pastori ja seurakunta rukoilevat toisilleen Jumalan läsnäoloa.

Kun Herra on kanssamme, meillä on sovitus Hänen kanssaan.

"Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?" kysyi profeetta Aamos (Aam. 3:3). Synneillämme me vihoitimme Jumalan ja erottauduimme hänestä. "Teidän pahat tekonne erottavat teidät Jumalastanne, ja teidän syntinne peittävät teiltä hänen kasvonsa" (Jes. 59:2). "Sillä Jumalan viha ilmenee taivaasta kohdatakseen kaikkea jumalattomuutta ja vääryyttä, mitä ihmiset harjoittavat" (Room. 1:18).

Mutta kun Herra on syntisen kanssa, merkitsee se, että tuo väliseinä, vihollisuus, on poistettu. Sen on Jeesus purkanut ruumiinsa uhrilla, kun verellään pyyhki pois meidän syntimme. Jeesuksen kuolinhuudossa repesi tempppelin esirippu. Meille tuli vapaus käydä pyhimpään, siis Jumalan yhteyteen, Jeesuksen veren kautta.

"Herra olkoon teidän kanssanne!"

Ylösousemuksensa jälkeen Jeesuksen tervehdyksenä oli: "Rauha olkoon teille!" Rauhauksen evankeliumi, sovituksen sana, antaa synnit anteeksi. Uskossa Jeesukseen pääsee syntinen sovintoon Jumalan kanssa. "Herra olkoon teidän kanssanne", merkitsee siis: Olette välimiehen Kristuksen kautta päässeet sovintoon Jumalan kanssa. Olette nyt Eenokin kaltaisia, joka vaelsi Jumalan yhteydessä ja oli hänen ystävänsä (1 Moos. 5:22,24).

Kun Herra on kanssamme, olemme turvassa.

Kun nälänhädän vallitessa Iisak aikoi muuttaa pois lupauksen maasta, niin Herra sanoi: "Oleskele muukalaisena tässä maassa, ja minä olen sinun kanssasi, ja siunaan sinua" (1 Moos. 26:3). Kun Herra oli Isakin kanssa, ei hänellä ollut hätää kovana aikana. Kun Jaakob joutui pakenemaan Eesaun murhauhkauksen tähden ja yöpyi orpona ja turvattomana taivasalle, niin Jumala sanoi: "Minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet" (1 Moos. 28:15). Vaarojen ympäröimänä Jaakob oli siis turvassa, kun Herra oli hänen kanssaan. Kun kolme nuorta Herran palvelijaa ei kumartunut epäjumalan eteen Baabelissa, niin raivostunut kuningas sidotti heidät lujasti ja heittäi tuliseen pätsiin. Niin kuuma oli liekki, että se tappoi ne, jotka heidät heittivät sinne. Mutta mitä tapahtui? Kuningas huusi hämmästyksissään: "Emmekö heittäneet kolme miestä sidottuina tuleen? ...Katso minä näen neljä miestä kävelevän vapaina tulessa, eivätkä he ole vahingoittuneet, ja neljäs on näöltänsä niin kuin Jumalan poika." Kun Herra oli heidän kanssaan, niin ei hirvittävä tuli voinut edes kärventää heidän hiuksiaan eikä vaatteitaan. Se ainoastaan poltti, niin kuin joku on sanonut, ne köydet, joilla he olivat sidotut.

Näin olemme mekin turvatut puutteissa, vaaroissa, ahdistuksen liekeissä, kun Jumala on meidän kanssamme.

"Herra olkoon teidän kanssanne!"

Kun Herra on kanssamme, meillä on menestys.

Iisakilla oli niin ilmeinen siunaus tomissaan, että filistealaisten kuningas Abimelek päällikköineen tunnusti: "Me olemme selvästi nähneet, että Herra on sinun kanssasi" (1 Moos. 26:28). Myös Joosefista sanotaan: "Herra oli Joosefin kanssa, niin että hän menestyi kaikessa" (1 Moos. 39:2). Jos on maallisissa asioissa tärkeää, että Jumala on kanssamme ja siunaa meitä, paljon tärkeämpää se on hengellisissä. Siksi Jumala erityisesti läsnäolollaan rohkaisi Joosuaa: "Ole luja ja rohkea; älä säikähy äläkä arkaile, sillä Herra, sinun Jumalasi, on sinun kanssasi, missä ikinä kuljetkin" (Joos. 1:9). Hurskas Boosasanoi leikkuuväelleen: "Herra olkoon teidän kanssanne". Ja he vastasivat: "Herra siunatkoon sinua!" (Ruut 2:4). Näin on myös hengellisessä elonkorjuussamme. Kun Herra on kanssamme ja siunaa työmme hänen pellollaan, niin korjataan sieltä runsas sato ikuisiin aittoihin.

Hänen siunaavaa läsnäoloaan tarvitsemme myös taistelllessamme vihollisiamme, syntiä, kuolemaa ja perkelettä vastaan. Kun Daavid lähti taistelemaan Goljatia vastaan, sanoi Saul hänelle: Mene; Herra olkoon sinun kanssasi! (1 Sam. 17:37). Herran avulla hän surmasi tuon Israelia ja Israelin Jumalaa pilkkaavan jättiläisen.

Vaikka maailma ja perkele kaikella mahdollisella uhmaalla Herran pientä laumaa, ei meidän tarvitse olla peloissamme, kun Herra on kanssamme. Hän siunaa työn ja antaa riemuvoiton. Sen tähden sanomme: "Jos Jumala on puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan?" (Room. 8:31).

Herra on meidän kanssamme.

Koska se, että Herra on kanssamme, merkitsee niin sanomattoman paljon, niin me syystä rukoilemme niin kuin ne kaksi opetuslasta Emmauksen tiellä ensimmäisenä pääsiäisenä. Sillä "he pakottivat häntä sanoen: 'Jää luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo päätymässä'" (Luuk. 24:29).

"Herra olkoon teidän kanssanne!"

*"Sinutta en taida elää,
kuolla vielä vähemmin.
Sinutta on poissa multa
lepo sielun, ruumiinkin."*

Jeesus jää olemaan omiensa kanssa. Hänen viimeinen sanansa opetuslapsilleen oli tämä ihana lupaus: "Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt. 28:20). Ei Jeesus jätä hetkeksikään sanaansa pitäytyvää armolasta. Me olemme heikot, mutta hänellä on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Meillä on syntiä, kurjuutta ja kuolemaa. Mutta hänellä on sulaa armoa, autuutta ja elämää. Kun Jeesus on luonamme, niin syntimme vaihtuu vanhurskauteen, heikkous hänen voimaansa, kuolemamme hukkuu hänen elämäänsä ja helvettimme hänen taivaaseensa. Kun Jeesus on kanssamme, niin meillä on todella sovitettu Jumala, meillä on onnellinen matka ja riemullinen voitto. Väliin tosin vaikeroimme: "Minä olen yksinäinen ja hyljätty". Mutta Jumala sanoo: "Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta" (Jes. 43:2). Sen tähden mekin sanomme psalmistan kanssa: "Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani; sinun vitsasi ja sauvasi minua lohduttavat" (Ps. 23:4).

"Herra olkoon teidän kanssanne!" Aamen.

Milloin saamme odottaa menestystä Herran työssä?

Pyhän Kolmiykseyden päivänä
(5. s. PKp, 1. vk) evankeliumiteksti
(Kirjoitettu muistiinpanoista.)

Kun kansa tunkeutui hänen ympärilleen kuulemaan Jumalan sanaa ja hän seisoj Gennesaretin järven rannalla, niin hän näki järven rannassa kaksi venhettä; mutta kalastajat olivat niistä lähteneet ja huuhtoivat verkkojaan. Ja hän astui toiseen niistä, joka oli Simonin, ja pyysi häntä viemään sen vähän matkaa maasta; ja hän istui ja opetti kansaa venheestä. Mutta puhumasta lakattuaan hän sanoi Simonille: "Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle". Niin Simon vastasi ja sanoi hänelle: "Mestari, koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet; mutta sinun käskystäsi minä heitän verkot". Ja sen tehtyään he saivat kierrettyksi suuren joukon kaloja, ja heidän verkkonsa repeilivät. Niin he viittasivat toisessa venheessä oleville tovereilleen, että nämä tulisivat auttamaan heitä; ja he tulivat. Ja he täyttivät molemmat venheet, niin että ne olivat uppoamaisillaan. Kun Simon Pietari sen näki, lankesi hän Jeesuksen polvien eteen ja sanoi: "Mene pois minun tyköäni, Herra, sillä minä olen syntinen ihminen". Sillä kalansaaliin tähden, jonka he olivat saaneet, oli hämmästyks vallannut hänet ja kaikki ne, jotka olivat hänen kanssaan, ja samoin myös Simonin kalastuskumppanit, Jaakobin ja Johanneksen, Sebedeuksen pojat. Mutta Jeesus sanoi Simonille: "Älä pelkää, tästedes sinä saat saaliiksi ihmisiä". Ja he veivät venheet maihin, jättivät kaikki ja seurasivat häntä. Luuk. 5:1–11.

Rakkaat suomalaiset veljet ja sisaret Herrassa! Koko yön me olemme tehneet työtä emmekä ole mitään saaneet! Näin ovat Herran omat usein joutuneet valittamaan Pietarin kanssa. Näin me sananjuulistajat olemme valittaneet koettelemusten yössä. Samaa ovat uskovat vanhemmat ja lasten opettajat saaneet kokea. Varmaan olette myös te, Suomen Vapaan Evankelis-Luterilaisen Kirkon jäsenet, monta kertaa joutuneet näin sanomaan. Sydämissänne on noussut kysymys: Eikö Herra tahdokaan antaa asialleen menestystä?

Milloin saamme odottaa menestystä Herran työssä?

Apostoli Paavalin kirjeistä huomaamme, että hänkin oli huolissaan siitä, ettei vain olisi turhaan työtä tehnyt. Kuitenkin hän vakuuttaa, ettei vaivannäkömmä ole turha Herrassa. Jumala siis varmasti tahtoo, että hänen työnsä myös meidän keskuudessamme menestyisi. Mutta tälle menestymiselle hän on asettanut omat ehtonsa. Jumalan johduksesta olen nyt saapunut keskuuteenne tekemään yhdessä teidän kanssanne Herran työtä. Tahtoisin siis tekstini perusteella vastata kysymykseen: Milloin saamme odottaa menestystä Herran työssä? Vastaamme ensiksi:

Herran työn tulee menestyä meissä itsessämme.

Tekstimme kertoo, että "kansa tunkeili Jeesuksen ympärille kuulemaan Jumalan sanaa". Se oli siunattua tunkeilua, sillä Jumala tekee työtään meissä sanansa kautta. Jos emme kuule sanaa emmekä viljele sitä, niin ei meissä tee työtään Jumala, vaan sielujen murhaaja. Uskovakin voi tämän niin helposti unohtaa. Työn paljous, väsymys, loma jne. on monen mielestä pätevä syy olla poissa sanan kuulosta. Mutta toisin opettaa Jeesus. Vaikka opetuslapset olivat tehneet työtä koko yön ja olivat väsyneitä ja nälissään, ei Jeesus kuitenkaan sanonut: Menkää syömään ja lepäämään. Päinvastoin, nälkäisinä ja väsyneinäkin heidän tuli kuunnella, kun hän julisti Jumalan sanaa. Emme voi kyllin korostaa sitä, että Herran työ voi menestyä meissä itsessämme vain sikäli kuin viljelemme Jumalan sanaa ja elämme siitä.

Tekstistä myös näemme, mitä Jumalan sanan kuuleminen vaikuttaa. Pietari lankeaa Jeesuksen polvien eteen tunnustaen: "Minä olen syntinen ihminen." Kyllähän Pietari oli tiennyt olevansa syntinen. Mutta nyt, Jumalan pyhyden edessä hänelle paljastui, kuinka kauheata synti todella on ja kuinka synti on hänet perin pohjin saastuttanut, niin ettei hän mitenkään sovellu pyhien yhteyteen. Ystäväni, onko sinulle näin synti tullut ylen määrin synniksi? Oletko joutunut valittamaan: "Minun syntini käyvät pääni yli; niin kuin raskas kuorma ne ovat minulle ylen raskaat"? Tällaiseen synnintuntoon saattaa meidän Jumalan laki. "Sillä lain kautta tulee synnintunto." Laki tukkii jokaisen suun ja asettaa koko maailman synlliseksi Jumalan edessä. Eikä voi Herran työ menestyä meissä, ellei laki saa herättää meitä tuntemaan syntikurjuuttamme.

Milloin saamme odottaa menestystä Herran työssä?

Mutta tämä on vasta Herran työn alkua. Heti kun Pietari oli synnintunnossa pyytänyt Herraa menemään pois hänen luotansa, Jeesus vastasi: "Älä pelkää." Noihin kahteen sanaan sisältyi evankeliumin koko rikkaus. Pietari oli pelännyt Jumalan vihaa ja tuomiota syntiensä tähden. Koska Jeesus nyt kieltää pelkäämästä, merkitsee se, että synti on poistettu, Jumala on lepytetty ja taivas on avattu. Tämän sai Pietari nyt heti uskoa ilman työtä ja odotusta. Näin aivan on sinunkin kohdallasi, sinä syntejäsi sureva ja ahdistettu sielu. "Älä pelkää", sanoo Herra, "sinun syntisi ovat anteeksi annetut". Evankeliumi ilmoittaa, että Jumalan Karitsa on uhrikuolemassaan ottanut pois koko maailman synnin. Se sana vaikuttaa uskon, että voimme tämän anteeksiantamuksen omakohtaisesti omistaa.

Näin menestyy siis Herran työ meissä, kun Pyhä Henki sanan kautta saattaa meidät armon omistukseen ja kun hän sanan kautta meitä siinä vahvistaa ja varjelee. Ja kun Herran työ menestyy meissä, niin meissä myös herää halu tehdä Herran työtä. Mutta miksi ei tämä työmme aina onnistu? Milloin saamme siis odottaa menestystä Herran työssä? Vastaaamme toiseksi tähän kysymykseen:

Meidän tulee tehdä Herran työtä hänen sanansa mukaan.

Tähän menestykseen tarvitaan, että olemme valmiit luovuttamaan omaisuutemme, rahamme ja tavaramme Herran käytettäväksi. Jeesus "pyysi", hän ei odottanut, että Pietari tarjoutuisi antamaan, sillä sellaiseen me olemme perin hitaita. Hän ei liioin vaatinut eikä pakottanut, sillä hän tahtoo, että annamme sydämen halusta. Hän ei pyytänyt Pietarilta sellaista, mitä hänellä ei ollut. Hän pyysi venettä, joka Pietarilla oli. Se oli Pietarille tärkeä omaisuus, sillä siitä riippui hänen elinkeinonsa. Oletko valmis antamaan sellaista Herran käytettäväksi? Pietari kernaasti soutu veneen vähän matkaa rannasta ja laski ankkurin. Nyt oli Jeesuksella saarnatuoli — Pietarin vene. Tahdommeko todella, että Herran työ menestyisi? Silloin meidän täytyy olla valmiit ilolla antamaan kalleimpammekin Herran käytettäväksi.

Saarnaamasta lakattuaan Jeesus sanoi: "Vie venhe syvälle ja heittäkää verkkonne apajalle." Kokeneena kalamiehenä Pietari tiesi, ettei tähän aikaan päivästä voinut syvästä vedestä kaloja saada. Hänen mielestään se ei ollut hyvä neuvo. "Mutta", sanoo hän, "sinun käsytäsi minä heitän verkot". Mekin mielellämme heittäisimme Sanan

Milloin saamme odottaa menestystä Herran työssä?

verkkoa lähellä rantaa, omassa pienessä piirissämme. Mutta Herra sanoo: "Vie venhe syvälle." On mentävä ulapalle, ihmisjoukkojen syviin vesiin. Ja verkko on heitettävä, pelastuksen sana on kaikin mahdollisin keinoin vietävä ihmisille. Mutta saarnaammeko lain kaikessa sen terävyydessä? Silloin moni loukkaantuu. Julistammeko evankeliumia sen kaikessa rikkaudessa? Joku voi käyttää sitä pahuiden peitoksi. Opetammeko kaiken Jumalan sanan ja noudatammeko sitä käytännössä? Sehän synnyttää pahennusta. Järkemme sanoo, ettei sillä keinoin saada sieluja. Mutta usko vastaa: "Sinun käskystäsi minä heitän verkot." Kun noudatamme sanaa ja sen mukaan ope-
tamme ja toimimme, niin Herra vastaa siitä, että saamme saalista.

"Sen tehtyään", sanoo Luukas, "he saivat kierretyksi suuren joukon kaloja, ja heidän verkkonsa repeilivät". Tästä opimme, että kun uskossa sanan mukaan teemme työtä, niin Herra myös antaa menestystä. Varmasti on kaloja saatu kierrokseen myös Suomen Vapaan Evankelis-Luterilaisen Kirkon toiminnan kautta. Mutta rantaan vedettäessä verkot repeilevät: voimat eivät riitä, välineitä puuttuu, apua tarvitaan. Silloin on tehtävä kuten opetuslapsetkin: "He viittasivat toisessa veneessä oleville tovereilleen, että nämä tulisivat auttamaan heitä; ja he tulivat." Eivät he pyytäneet fariseuksia ja kirjanoppineita, vaan uskonveljiään, Näin on nytkin tapahtunut. Verkkoa, jonka olette jo heittäneet, saan minäkin Jumalan armon kautta olla vetämässä rantaan. Ja yhdessä heitämme verkkoa edelleen, sillä Herra on luvannut: "Tästedes saat saaliiksi ihmisiä". Kun Herra sanoo: "saat", niin me varmasti saamme.

Opetuslapsista sanotaan, että he "jättivät kaikki ja seurasivat häntä". Jeesus kerran jätti taivaan kunnian ja tuli tänne kurjain syntisraukkojen tykö. Täällä hän jätti kaiken, mikä on ihmisille mieluista, ja meni ristinkuolemaan edestämme. Hän lunasti meidät pyhällä ja kalliilla verellään. Hän jo kasteessa lahjoitti meille autuuden aarteet ja sanallaan kokosi meidät täällä maailmassa toimivan, oikein opettavan seurakuntansa yhteyteen. Emmekö mekin siis nyt mielellämme jättäisi kaikkea seurataksemme Jeesusta? Hän saattaa hyvän työnsä päätökseen meissä. Hän siunaa valtakuntansa työn, jota me teemme hänen tahtonsa mukaan. "Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivanäkönne ei ole turha Herrassa." Aamen.

Autuas on se, joka näkee — autuas se, joka kuulee

Ensimmäisenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
(19. s. PKp, 2. vk.; 3. adv.s. 2 vk) evankeliumiteksti

"Sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen." Joh. 9: 26
"Jolla on korvat, se kuulkoon!" Matt. 11:15

Autuas on se, joka näkee.

"Sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen" (Joh. 9: 26) Mies, joka näin vakuutti, oli sokeana syntynyt. Hengellisissä asioissa jokainen meistä on sokeana syntynyt. Sillä "luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on tutkisteltava hengellisesti" (1 Kor. 2:14). Fariseukset luulivat näkevänsä (Joh. 9:40,41). Heistä Jeesus sanoi: "Voi teitä, te sokeat taluttajat", "Te tyhmät ja sokeat!" (Matt. 23:16, 17). Sokeita ovat todella kaikki ne, joille Kristuksen evankeliumi ei ole kirkastunut. Sillä apostoli sanoo: "Jos evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista" (2 Kor. 4:3,4).

Mutta kun me olimme sokeat kerjäläiset tämän maailman tiepuolella, Jeesus kulki meidän kauttamme. Hän kutsui meidät tykönsä ja sanoi: "Saa näkösi!" Silloin uskon silmä aukeni näkemään avoimen taivaan, sovitetun Jumalan, puhdistuksen kaikista synneistämme Kristuksen sovintoveressä ja lahjavanhurskauden, jossa ei ole tahraa eikä ryppyä.

Sitten me emme enää haparoi toisten taluttamina. Me näemme tien, jota kuljemme, ja tiedämme olevamme matkalla taivaaseen. Sillä evankeliumin virka onkin juuri siinä, että se julistaa sokeille näkönsä saamista ja osoittaa heille tien iankaikkiseen elämään. Jumalan sana valaisee meitä sekä hengellisissä että maallisissa asioissa. "Herran todistus on vahva, se tekee tyhmästä viisaan. — Herran käskyt ovat selkeät, ne valaisevat silmät" (Ps. 19:8,9).

Autuus on se, joka näkee — autuas se, joka kuulee.

Me joudumme elämässämme monenlaisten ongelmien ja ratkaisujen eteen emmekä voi luottaa omaan ymmärrykseemme, Sen tähden sanotaan: "Muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä."

Kun elämme rukouksissa ja Jumalan sana saa asua runsaasti meissä, niin hengellinen näkömme tulee yhä selkeämmäksi. Meille Jeesus sanoo: "Te saatte nähdä taivaan avoinna." Me saamme nähdä Jumalan lasten onnen, niin kuin psalmista rukoilee: "Etsi minua avullasi, että minä näkisin sinun valittujesi onnen, iloitsisin sinun kansasi ilolla, kerskaisin sinun perintöosasi kanssa." Me näemme ajan merkit, joista Herra sanoi: "Kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se (Herran tulemus) on lähellä, oven edessä."

Autuus on todella se hetki, kun Jeesus puhuttelee meitä ja sanoo: "Saa näkösi!" Silloin me puhkeamme sanomaan: "Minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä." Kun sielun silmä aukenee, me näemme ensin Jeesuksen ja sanomme: "Enkö ole nähnyt Jeesusta, meidän Herraamme?" Ja sitten "silmit luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen", me teemme matkaa turvallisesti, kunnes kirkastettuina saamme katsella Jeesusta kasvoista kasvoihin.

"Sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen."

Autuas on se, joka näkee — autuas se, joka kuulee.

Autuas on se, joka kuulee.

"Jolla on korvat, se kuulכון" (Matt. 11:15). Äiti huusi pihalla leikkivää lasta, mutta tämä ei vastannut. Vihdoin äiti tuli ja nyhtäisi häntä: "Miksi et sinä vastannut, kun minä huusin?" "Mutta, äiti", sanoi lapsi, "minun korvieni ovet olivat kiinni." Lapsi oli niin syventynyt askarteluunsa, ettei hän jaksanut kiintyä siihen, mitä kuuli.

Näin on myös ihmisten laita, kun Jumala puhuu. Sen tähden Jeesus usein vaati huomiota sanoen: "Jolla on korvat, se kuulכון." Jumala puhuu meille, kun tätä sanaa opetetaan ja saarnataan. Hän puhuu meille, kun tämä sana tuodaan meille keskusteluissa, kirjeissä ja kirjoituksissa.

Uudestaan ja uudestaan muistutetaan meitä Raamatussa: "Kuulkaa Herran sana!" "Ota korviisi, sinä maa, sillä Herra puhuu!" Jumala ei puhu turhia sanoja. Hän ei puhu sekavasti. Hän ei puhu valhetta. Hänen sanansa on Henki ja elämä.

Mutta ihminen on niin kiintynyt askarteluunsa, ettei hän jaksa kuulla Jumalan puhetta — ei silloinkaan, kun sen kaiku vielä soi hänen omassatunnossaan. Jumala puhuttelee ihmistä, että tämä pelastuisi. "Mutta sitten perkele tulee ja ottaa sanan pois heidän sydämeästään, etteivät he uskoisi ja pelastuisi." Sen tähden Henki varoittaa: "Tänä päivänä, kun te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne."

Jeesus usein alkoi puheensa vakuuttaen: "Totisesti, totisesti minä sanon teille." Se oli siis täysin luotettavaa puhetta, niin kuin apostoli sanoo: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen." Joka ei tahdo kuulla tätä totuuden sanaa, hänen täytyy sitten kuulla ja uskoa perkeleen valhetta ja hukkoa. Mutta Jumalan sanalla on voima avata kuurojen korvat kuulemaan. "Usko tulee siis kuulemisesta", sanoo apostoli, "mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta".

Jumala puhuu synneistämme. "Sinä", hän sanoo, "vihaat kuritusta ja heität minun sanani selkäsi taakse! Jos sinä näet varkaan, niin sinä mielistyt häneen, ja sinä pidät yhtä avionrikkojain kanssa. Sinä päästät suusi puhumaan paha, ja sinun kielesi punoo petosta. Sinä istut ja puhut veljeäsi vastaan, sinä panettelet äitisi poikaa. Näin sinä teet,

Autuas on se, joka näkee — autuas se, joka kuulee.

ja minäkö olisin vaiti?... Minä nuhtelen sinua ja asetan nämä sinun silmäisi eteen" (Ps. 50:17–21).

Mutta Jumala puhuu meille myös sangen lohduttavia sanoja.

Hän vakuuttaa: "Ole turvallisin mielin; sinun syntisi ovat anteeksiannetut." Golgatan ristillä ja yrttitarhan haudalla Jumala on julistanut synneistä päästön koko maailmalle. Nyt meitä varoitetaan: "Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu; sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljon vähemmän me, jos käännyimme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista" (Hebr. 12:25).

Kun Sana uskossa sulautuu meihin, silloin mekin sanomme psalmistan kanssa: "Minä tahdon kuulla, mitä Herra Jumala puhuu." Me sanomme nuoren Samuelin kanssa: "Puhu, Herra, palvelijasi kuulee." Me opimme tuntemaan oman paimenemme äänen emmekä seuraa vieraita ääniä. Me tahdomme olla kuuliaiseta Jumalan sanalle silloinkin, kun se tuo kärsimystä.

Paljon on niitä, jotka sanovat, että Herra puhuu heidän kauttansa. Mutta Jumala todistaa: "Minä en ole lähettänyt noita profeettoja, mutta silti he juoksevat. Minä en ole puhunut heille, mutta kuitenkin he ennustavat" (Jer. 23:21). Sen tähden Jeesus varoittaa: "Ottakaa vaari siitä, mitä kuulette." Ja taas: "Katsokaa siis, miten kuulette."

Autuas on todellakin se, jolla on opetuslapsen korva, niin että hän oikein kuulee, oikein ymmärtää ja sydämestään ottaa vaarin siitä, mitä Jumala sanoo. Hän puhuu virvoitusta väsyneelle, lohdutusta survalle, rohkeutta masentuneelle ja neuvoa neuvottomalle. "Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä noudattavat." Autuaat ovat todella ne, joista Jeesus saa sanoa sekä nyt että viimeisenä päivänä: "Minun äitini ja veljeni ovat nämä, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sen mukaan tekevät."

"Jolla on korvat, se kuulkoon."

Täytyy vihata, luopua, kantaa ristiä

Toisena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
2. vuosikerta, evankeliumiteksti

"Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoan ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni. Ja joka ei kannata ristiänsä ja seuraa minua, se ei voi olla minun opetuslapseni. Niin ei myös teistä yksikään, joka ei luovu kaikesta, mitä hänellä on, voi olla minun opetuslapseni".
Luuk. 14:26,27,33.

Tällaisia "ehtoja" Jeesus asettaa seuraajilleen. Raamattu käskee meitä rakastamaan vanhempiamme, lapsiamme, puolisoamme, sukulaisiamme ja kaikkia ihmisiä, vieläpä vihollisiammekin. Tämä vihaaminen, josta Jeesus tässä puhuu, ei siis tarkoita, että me vihaamme henkilöä. Me voimme sydämestämme rakastaa puolisoa, lapsia jne. Mutta jos he elävät epäuskossa, vastustavat Jumalan sanaa ja ovat Jeesuksen ristin vihollisia, niin me vihaamme heidän vääriä käsityksiään ja sitä henkeä, joka heitä hallitsee. Me sanomme psalmitan kanssa: "Herra, enkö minä vihaisi niitä, jotka sinua vihaavat, enkö inhoaisi niitä, jotka sinua vastustavat?" (Ps. 139:21). Niinhän Jumalakin tekee: Hän rakastaa koko maailmaa ja tahtoo, että kaikki ihmiset kääntyisivät ja tulisivat tuntemaan totuuden. Ja kuitenkin "Jumalan viha ilmestyy taivaasta kaikkea ihmisten jumalattomuutta ja vääryyttä vastaan" (Room. 1:18).

Me emme voi tehdä sovittelua Jumalan sanan ja sitä sanaa vastustavien käsitysten kanssa. Me emme voi kieltää Jeesusta emmekä voi vaieta tunnustamasta häntä, vaikkapa rakkaimpammekin ovat sitä vastaan. Ei sovi yhteen Jumalan temppele ja epäjumalat, Kristus ja belial. Me emme voi maallisten etujen, rauhan ja ihmissuosion tähden kantaa yhteistä iestä uskottomien kanssa. Me emme voi palvella kahta herraa emmekä voi olla Jumalan ja maailman ystäviä. Me olemme joko Jeesuksen kanssa tai häntä vastaan. Me joko kokoamme hänen kanssaan tai me hajotamme. Välimuotoa ei ole, kompromissi ei tule kysymykseen.

Kaikesta luopuminen merkitsee siis, että mikään ei saa tulla niin tärkeäksi tai rakkaaksi, että Jeesus ja hänen sanansa jää toisarvoiseen asemaan. Olkoon se työ tai huvi tai ajanviete; olkoon se taloudellinen etu, elintaso, kunnia tai yleinen mielipide; olkoon se ystävä tai omainen; olkoon se erheellinen vakaumukseni ja oma hurskauteni, vapauteni ja elämäni, kaikki parhainkin maailmassa — on roskaa Jeesuksen tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana — että voittaisin omakseni Kristuksen" (Fil. 3:8).

Ei meidän tarvitse hännätä maailmaa eikä ärsyttää epäuskon lapsia. Me koetamme voittaa heitä Kristukselle. Mutta pian huomaamme, että meille on risti valmistettu ja meidän on kannettava sitä, jos aiomme seurata Jeesusta. Se voi olla murhetta, jota Jeesus tunsu, kun itki Jerusalemiä ja jota Paavali tunsu itkiessään omaa kansaansa, kun he vaelsivat Jeesuksen ristin vihollisina. Se voi olla painostusta ja sortoa. Se voi olla etujen ja ystävien menetystä. Ja väliin se voi merkitä vankeutta, kidutusta ja kuolemaa.

Viettelysten voittaminen on todella kipeä risti. "Mutta jos sinun kätesi tai jalkasi viettelee sinua, hakkaa se poikki ja heitä luotasi; parempi on sinulle, että käsipuolena tai jalkapuolena pääset elämään sisälle, kuin että sinut, molemmat kädet tai jalat tallella, heitetään iankaikkiseen tuleen" (Matt. 18:8).

Kukaan ei voi omin voimin näitä "ehtoja" täyttää, eikä Jeesus ole kaupittelija, joka tällaiseen hintaan antaisi meille autuuden. Mutta Jeesus osoittaa, ettei pelkkä mukanaolo kristillisissä harrastuksissa tee meistä kristityitä. Nimi kirkonkirjoissa ei merkitse sitä, että nimi on elämänkirjassa. Kristillisuus, joka ei maksa mitään — ei tunnustusta, ei kieltäytymistä, ei uhrautumista, ei kärsimistä, ei taistelua eikä työtä ja vaivannäköä — ei myöskään merkitse mitään eikä ole minkään arvoista. Jeesus inhoaa sitä ja sanoo: "Koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos" (Ilm. 3:16).

Jos tahdot tulla elämään sisälle, katso Jeesusta! Hän luopui tivaasta ja tuli maailmaan. Hän ei lukenut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan alensi itsensä ja otti orjan muodon.

Näin hän teki rakkaudesta meitä syntisiä kohtaan. Hän otti päälle meidän sairautemme ja kärsi meidän kipumme. Hänellä ei ollut yhtään syntiä, mutta hänet tehtiin syylliseksi kaikkiin synteihin, joita sinä ja minä olemme tehneet. Jumalan viha ja kirous kohtasi häntä. Hän kantoi meidän syntimme pyhässä ruumiissaan ristinpuuhun. Pyhällä Jumal-verellään hän on meidät synneistämme päästänyt. Hän teki kaiken tämän, kun me vielä olimme hänen vihollisiaan, kuolleita ylitsekäymisiin ja synteihin. Aivan lahjana, sulasta armosta, me olemme saaneet kaikki syntimme anteeksi ja Jumalalle kelpaavan vanhurskauden. Ilman ehtoja se on meille annettu pyhässä kasteessamme. Lahjana, ilman hintaa, me sen uskolla omistamme.

Mutta jos me emme tunne syntejämme, kuinka välittäisimme syntien anteeksisaarnisesta? Jos me emme tunne Jumalan vanhurskasta vihaa syntiä vastaan, kuinka kaipaisimme sovintoa Jumalan kanssa? Katso Jeesusta verisenä piikkikruunussansa! Siinä näet kuinka hirvuinen on Jumalan viha syntiä vastaan ja kuinka kalliilla hinnalla anteeksiantamus ja autuus on meille hankittu. Silloin kaikki muu jää toisarvoiseksi. Silloin tahdot irtautua kaikesta, mikä estää sinua Jeesuksen rakkaudesta. Silloin ymmärrämme, mitä Jeesus tarkoitti, kun hän sanoi: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani." Silloin me emme enää voi olla tunnustamatta häntä suullamme ja vaelluksellamme, tuli mitä tuli, maksoi mitä maksoi. Me olemme silloin yhden aarteen omistajia, yhden asian ihmisiä. Silloin me rukoilemme sydämestämme:

Sä ennemmin
Pois kaikk' ota,
Estehet rakkaatkin,
Kun uskossa vain pysyn aina
Ja nähdä mä saan
Sen toivoni maan,
Sen, missä ei syntini paina.
Siionin Kannel, Lina Sandell

"Ja kun rukoillette"

Kolmantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
Vapaa evankeliumiteksti

"Ja kun rukoillette, älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan." Matt. 6:7-8.

Rukoileminen on ominaista pakanoillekin. Mutta he rukoilevat jumalia, joita ei todellisesti ole olemassakaan. Ne ovat heidän omien kättensä tekemiä kuvia ja veistoksia, tai heidän pimitetyn mieltensä kuvittelemia olentoja. Myös ne, jotka uskovat yhteen Jumalaan, mutta joilla ei ole evankeliumin valoa, rukoilevat ja palvovat häntä nurjien käsitystensä mukaisesti.

Ihmistä ahdistaa oma avuttomuus. Häntä kalvaa syyllisyys. Hän pelkää voimia, joita hän ei tunne eikä voi hallita. Hän huutaa henkivaltoja avukseen ja koettaa saavuttaa niiden suosiota itse valitsemillaan keinoilla.

Tiibetiläinen kiinnittää rukouksensa sylinteriin ja veivaa sitä, jotta rukous menisi uudestaan ja uudestaan Jumalan tykö. Japanin shintolainen polttaa monistetun rukouksen, jotta se moninkertaisena tulisi Jumalan eteen. Näin on pakanakansoilla omat käsityksensä rukouksesta. Mutta Jeesus sanoo: "Ja kun rukoillette, älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan." (Matt. 6:7-8).

Miksi kristitty rukoilee?

Tosin kristittykin rukoilee sen tähden, että hän on heikko ja avuton ja että hän on vaarojen ympäröimä ja vihollisvoimien saartama. Mutta häntä ajaa rukoukseen Jumalan käsky: "Rukoilkaa lakkaamatta." Häntä houkuttaa rukoukseen Jumalan lupaus, että Jumala kuulee ja antaa monin verroin enemmän kuin me anomme tai ymmärrämme. Hän rukoilee, koska hän tahtoo kiittää Jumalaa moninaisista lahjois-

"Ja kun rukoilette"

taan. Hän rukoilee, "Sillä Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän rukouksiansa." (1 Piet. 3:12).

Miten kristitty rukoilee?

Kristitty rukoilee ennen kaikkea uskossa Jumalan lupauksiin. Herra sanoo: "Kaikki, mitä te anotte rukouksessa, uskoen, sen te saatte." (Matt. 21:22). Tokkopa Jumala on mitään lupausta niin usein toistanut kuin tätä, että Hän kuulee lastensa rukoukset. Mikään asia ei ole Hänelle liian pieni eikä liian suuri. Hänen sydämensä palaa halusta jakaa lahjoja lapsilleen, sillä Hän on rikas ja kaikkivaltias ja armollinen Jumala. Hän on valojen Isä ja kaikkinaisten hyvien lahjojen antaja. Hän on alttiimpi antamaan kuin me olemme pyytämään. Saamme siis varmasti uskoa, että Jumala kuulee rukouksemme.

Anoessamme uskossa me anomme Jeesuksen nimeen. "Mitä hyvänsä anotte minun nimessäni"; sanoo Jeesus, "sen minä teen". (Joh. 14:13). Hänen nimessään rukoileminen tarkoittaa, että me uskomme saavamme kaikki Jeesuksen ansion tähden. Me itse olemme ansainneet vain rangaistusta. Mutta Jeesuksen ansiossa meillä on ensiksikin tahraton vanhurskaus, lapsioikeus ja iankaikkinen elämä. Mutta Hän on myös ansainnut meille kaiken hengellisen ja aineellisen hyvän tätä ajallista elämää varten. Hänen ansionsa on loppumaton rikkaus, joka on pantu meidän tilillemme Jumalan pankkiin. Hänen nimeensä vedoten me siis saamme anoa kaikkia ajallisia ja iankaikkisia lahjoja. Emme voi koskaan loppuun kuluttaa Jeesuksen meille ansaitsemaa hyvää. Me siis rukoilemme uskossa Jeesuksen nimeen.

Miten kristitty rukoilee?

Jeesus ei ole ansainnut sellaista, mikä on meille vahingoksi. Me emme siis rukoile mitään, mikä elättää ja vahvistaa vanhaa ihmistämme. Jos anommekin, Hän suuressa armossaan ei anna meille sellaista, joka on turmioksi. Jaakob sanoo: "Te anotte, ettekä saa, sen tähden että anotte kelvottomasti, kuluttaaksenne sen himoissanne." (Jaak. 4:3).

Me anomme ilman ehtoja kaikkea sellaista, mistä Jumala on jo tahtonsa ilmoittanut. Kun anomme hengellisiä lahjoja — anteeksiantamusta ja pelastusta synneistä, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, kestävyyttä, menestystä Herran työssä, Hänen työnsä menestystä meissä jne. — silloin tiedämme, että tämä kaikki on myös Hänen tahtonsa mukaista. Mutta kun rukoilemme ajallisia ja aineellisia, silloin meidän on pyytämisen, että Hänen tahtonsa tapahtuisi. Sillä näissä asioissa me emme tiedä, mikä on todella hyväksi meille ja lähimmäisellemme.

Missä kristitty rukoilee?

Me rukoilemme kaikkialla. Kristitty rukoilee Hengessä ja totuudessa, työtä tehdessään, matkustaessaan, levätessään. Hän rukoilee lakkaamatta. Mutta hän etsii ja käyttää erikoisia hetkiä rukoukseen. Jeesus sanoo: "Kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoule Isääsi, joka on salassa; ja Isäsi, joka näkee salassa, maksaa sinulle." (Matt. 6:6). Evankeliumit kertovat kuinka Jeesus itse usein vetäytyi yksinäisyyteen rukoilemaan. Kun on tilaisuus, me polvistumme rukoukseen, sillä se osoittaa nöyryymistä; me liitämme kädet ristiin ja siten tunnustamme avuttomuuttamme; tai me kohotamme kätemme ja katseemme ylös ilmaisten, mistä apumme tulee. Mutta milloinkaan emme saa ajatella, että Jumala jonkun asentomme tai rukouspaikkamme tai tapamme tähden kuulee meitä. Hän kuulee meitä ainoastaan Jeesuksen tähden, kun Häneen uskoen rukoilemme Hengessä ja totuudessa.

Me rukoilemme yhdessä seurakunnan kanssa. Onkin tärkeätä, että rukoukset jumalanpalveluksissa eivät ole vain tavanomaisia, vaan että me yhdyimme niihin sydämestämme. Me rukoilemme myös perheemme kanssa sekä uskonveljien kanssa. Jeesus vakuuttaa: "Totisesti minä sanon teille vielä: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii asiasta mistä tahansa, ja he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa." (Matt. 18:19). Kuinka paljon enemmän tapahtuisikaan suuria ja ihmeellisiä asioita, jos kristityt tekisivät tällaisia rukousliittoja!

"Ja kun rukoilette"

Parhain rukous

Jeesuksen opetuslapset saivat usein nähdä, jopa kuullakin, kun Jeesus rukoili. Hekin halusivat rukoilla, mutta tunsivat siinä suurta heikkoutta. He siis rukoilivat: "Herra, opeta meitä rukoilemaan." (Luuk. 11:1). Silloin Jeesus opetti heille tuo ihmeellisen rukouksen, jota kutsumme Herran rukoukseksi. Se on lyhyt ja yksinkertainen. Ja kuitenkin siihen sisältyy kaikki, mitä meidän tulee rukoilla Jumalalta.

Luther sanoo, että tämä rukous on kaikista suurin marttyyri, sillä sitä niin paljon rääkätään ja käytetään väärin. Milloin se on pelkkä tapa, milloin taas hätävara. On rakentavaa tutkia tämän rukouksen sisältöä ja oppia sitä oikein ymmärtämään ja käyttämään.

Oikeasta tuomitsemisesta

Neljäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseydenpäivästä
3. vuosikerta, evankeliumiteksti

"Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi; sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan. Kuinka näet rikan, joka on veljesi silmässä, mutta et huomaa malkaa omassa silmässäsi? Taikka kuinka saatat sanoa veljellesi: 'Annas, minä otan rikan silmästäsi', ja katso, malka on omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, ja sitten sinä näet ottaa rikan veljesi silmästä. Älkää antako pyhää koirille, älkääkään heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä."

Matt. 7:1–6

Raamattu kieltää kristittyä tuomitsemasta ja Raamattu käskee kristityn tuomita kaikkea, jopa enkeleitäkin. Kuitenkaan ei tässä ole mitään ristiriitaa. Katsokaamme **milloin kristitty** ei saa tuomita ja milloin hänen tulee tuomita.

Kristitty ei saa tuomita.

Veljissämme, niin kuin meissäkin, on heikkouksia. Kenties hän on mielestämme paljon puhuvainen, laiska tai ylpeä, ehkä hän on omapäinen, leväperäinen tai huolimaton, ehkäpä pitkävihainen, kovanainen, kärsimätön, ajattelematon, tai hänen luonteessaan, kodissaan ja elämässään on muita vikoja ja virheitä, jotka ovat moitittavia. Juuri noihin heikkouksiin nähden usein harjoitamme väärää tuomitsemista. Monella on suuri taipumus noiden vikojen vuoksi parjata ja panetella veljeään. Niistä puhutaan takanapäin rakkaudettomasti. Niitä suurennellaan, väritetään ja tuomitaan ankarasti. Niistä huudetaan ja vedetään ne koko maailman nähtäväksi. Tämä on tuomitsemista, jonka Herra kieltää. "Sinä päästät suusi puhumaan pahaa ja kieleesi vilppiä kutoo. Sinä istut ja parjaat veljeäsi, panettelet äitisi poikaa. Näin sinä teet, ja minäkö olisin vaiti?" (Ps. 50:19–21) sanoo Herra.

"Älkää panetelko toisianne, veljet. Joka veljeänsä panettelee tai veljeänsä tuomitsee, se panettelee lakia ja tuomitsee lain." "Kuka olet sinä, joka tuomitset lähimmäisesi?" (Jaak. 4:11,12)

Toiset taas veljeänsä heikkouksien vuoksi ylenkatsovat ja halveksivat. Vaikkeivät niistä paljon puhuisi, he tuomitsevat sitä ankaremmin ylpeällä käytöksellään. He vieroksuvat, erottaautuvat, ylenantavat hänet heikkouksiensa ja panettelujen valtaan. Siitä sanoo Herra: "Taikka sinä toinen, minkä tähden sinä halveksit veljeäsi? Sillä kaikki meidät asetetaan Jumalan tuomioistuimen eteen." (Room. 14:10)

Väärää tuomitsemista on myös, kun me ehdonvallan asiassa (josta Jumalan sanassa ei ole kieltoa eikä käskyä) tuomitsemme veljen rikolliseksi, jos hän ei menettele meidän käsityksemme mukaan. "Älkäämme siis enää toisiamme tuomitko, vaan päättäkäämme pikemmin olla panematta veljemme eteen loukkauskiveä tai lankeemuksen aihetta." Sillä "ei mikään ole epäpyhää itsessään, vaan ainoastaan sille, joka pitää jotakin epäpyhänä, sille se on epäpyhää". (Room. 14:13,14)

Jos veljemme lankeaa, älkäämme silloinkaan kadotustuomiota lausuko ennen kuin aika on. Joku ajattelija on lausunut: "Ymmärtää kaikki, on antaa kaikki anteeksi". Siihen kristittyinä emme ole valmiit, mutta paljon tuo lause sisältää. Jos tuntisimme asianhaarat ja ymmärtäisimme tilanteen, kuinka toisenlainen olisi monen ankaran tuomitsijan tuomio: Aviorikolliselle naiselle Jeesus sanoi: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä enää syntiä tee."

Emmekö saa sitten syntiä tuomita? Onko synti hyväksyttävä, jätettävä rankaisematta? Ei suinkaan. Vaan syntiä rangaistessakin on etsittävä synnintekijän pelastusta. Rikka ei lähde veljen silmästä, vaikka kuinka sitä moittisit. Eikä rikkaa siten poisteta, että koko pää taikka silmä heitetään menemään. Silmä on huolella säilytettävä, rikka vain poistettava. Mutta kuinka tarkka asia on tuon rikan poistaminen: Jos ottajankin silmässä on roska, ei siitä tule mitään. Herra sanoo. "Ota ensin malka omasta silmästäsi". Kun itsessäsi on suurempia ja vakavampia vikoja, et voi veljesi virheitä nähdä oikeassa valossa. Ja jos et edes näe hirttä omassa silmässäsi, "kuinka", sanoo Jeesus, "näet rikan, joka on veljesi silmässä?" Voiko veljesi uskoa silmänsä sinun puhdistettavaksesi, kun oma silmäsi katsoo kieroon ja

on täynnä roskia? "Kuinka, sinäkö, joka toista opetat, et itseäsi opeta, joka julistat, ettei saa varastaa, varastat, joka sanot, ettei saa tehdä huorin, teet huorin, joka kauhistut epäjumalia, kuitenkin ryöstät temppeleitä, joka laista kerskaat, häväiset lainrikkomisella Jumalaa? (Room. 2:21,22) "Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi". Lakaise ensin omat portaasi ja sitten lähimmäisesi. Tee ensin parannus omista virheistäsi ja sitten veljesi virheistä.

Mutta rakkaus vaatii ottamaan rikan veljen silmästä. Se vaivaa kovin ja voi tehdä hänet sokeaksi. Kun oma silmäsi on terve, "katso sitten", sanoo Jeesus, "kuinka otat rikan veljesi silmästä". Kätesi täytyy olla puhtaat, vaikuttimet oikeat. Keinot ja välineet täytyy olla valitut, Sanan mukaiset, ettet puhkaise veljesi silmää. Kun siis nuhtelit, neuvot, moitit, opetat veljeäsi, lähteköön se Kristuksen rakkauten pakottamana. "Nuhdelkoon minua vanhurskas, se on öljyä minun päähäni" (Ps. 141:5, mukailen), sanoo silloin veljesi. Hän kuulee sinua ja tulee voitetuksi. Viisaasti nuhteli Naatan Daavidia, kun saattoi hänet lausumaan itsestään kuolemantuomion. Siten Daavid pelastui iäisestä kuolemasta. Sävyisyyden hengessä tulee meidän ojentaa syntiin joutunutta. Silloin olemme kyllä tuominneet synnin, mutta emme veljeämme. "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi", kuinka vakava ja tärkeä neuvo!

Kristityn tulee tuomita.

On kuitenkin asioita, joissa kristityn täytyy tuomita. Ellei olisi tuomitsemiseen lupaa, ei esivalta voisi rangaista rikoksia, eivät vanhemmat kurittaa lapsiaan eikä seurakunta valvoa puhdasta oppia eikä jumalista vaellusta. Esivallan tulee tutkia ja tuomita asioita ja rangaista pahantekijöitä. Jumala on antanut sille miekan, jota se ei saa turhaan kantaa. Vanhemmille Jumala on sanonut: "Joka vitsaa säästää, se vihan lastaan". Seurakunnalle Jumala on sanonut: "Koetelkaa henkiä ovatko ne Jumalasta", "arvostelkaa itse, mitä sanon", lausui apostoli. Mutta niin kuin esivalta rankaisee lakiensa mukaan, niin kristittykin arvostelee ja tuomitsee Jumalan sanan mukaan. Meidän tulee Jumalan sanalla tuomita kaikki sanan vastainen opetus ja elämä. Tähän nähden kyllä pintapuoliset kristityt ja hurmahenget ovat valmiita sanomaan: "älkää tuomitko, ei saa tuomita". Mutta Jumalan

sana on jo tuominnut kaiken erehdyksen. Kristitty itsessään ei ole mitään; mutta hänellä on Jumalan sana. Tuomalla esiin ja käyttämällä tätä sanaa hän on suolana ja valona maailmassa. Sanalla hän tuomitsee ja arvostelee kaikkea. Jos vaikka enkeli taivaasta julistaisi toisin kuin sana sanoo, tuomitsee ja kiroaa kristitty hänetkin. (Gal. 1:8)

Meidän velvollisuutemme on sanoa vääräksi se, mikä on väärää. Ei yksikään sanan julkinen opettaja, seurakunta eikä kirkkokunta voi olla yläpuolella kristittyjen tuomiovaltaa. Jos he opettavat ja toimivat sanan mukaan, on meidän julistettava heidät oikeiksi. Jos he opettavat tai elävät toisin kuin Jumalan sana neuvoo, me tuomitsemme heidän erehdyksensä, ja se tuomio kelpaa Herralle (Ilm. 2:2)

Mutta tuomio on myös pantava käytäntöön. "Älkää antako pyhää koirille, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen", sanoo Herramme. Se pyhä, minkä me omistamme, on kallis evankeliumi. Se kirkastaa meille Kristuksen pyhän ansion, täydellisen, iankaikkisen auttuutemme. Sen ytimenä on totuus. "Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien". Evankeliumin tuoma tunnon rauha, uskollisuus ja kuuliaisuus sen totuuksille on kristityn kalliit helmet. Miten ne tulevat heitettyksi sioille ja koirille? Sitenkö, että saarnaamme evankeliumia kaikille ihmisille? Ei, sillä sitähän meidän tulee tehdä, vaan, kun kaikki väärään oppiin ja jumalattomaan elämään hairahtuneet ovat koiria ja sikoja, varoitetaan meitä veljeilemästä heidän kanssaan. Emme saa käydä heidän kokouksissaan, vielä vähemmän laskea heitä antamaan ohjelmaa kokouksissamme. Tästä kohdasta sanoo Luther. "Sen tähden on, niin kuin Kristus tässä opettaa, taito se, että me, nähdessämme sellaista sikaa tahi koiraa, erotamme itsemme hänestä, niin kuin menettelemme lahkohenkiä kohtaan, joiden kanssa emme mitään yhteyttä pidä emmekä anna heille mitään sakramenttia emmekä evankeliumin lohdutusta, vaan ilmoitamme, etteivät he Kristuksesta, meidän aarteestamme, saa mitään nauttia. Jos sen teemme, olemme kauniisti ottaneet heiltä helmet ja mitä pyhää on".

"Kristus tahtoo siis sanoa: Nähdessänne, että tahdotaan halveksia ja tallata teidän saarnanne, älkää pitäkö mitään yhteyttä heidän kanssaan, vaan erottakaa itsenne heistä, niin kuin hän sanookin: joka ei

seurakuntaa tottele, pidä häntä pakanana ja publikaanin. (Matt. 18:17) Sanottakoon siis heille, etteivät ole kristityitä, vaan kadotettu- ja pakanoita, ja ettei tahdota heille saarnata eikä jättää heille mitään osaa meidän hyvästämme, niin kuin Pietarikin sanoo: Niin menetellen minä ja kaikki, jotka vakavasti saarnaavat, ettemme tee itseämme osalliseksi heidän syntiinsä. Sillä Jumala ei tahdo, että teeskentelemme lahkokuntiemme kanssa niin kuin heidän oppinsa olisi oikea, vaan meidän tulee pitää heitä vihollisinamme ja itseämme heistä erotettuina, evankeliumin, kasteen, ehtoollisen ja kaiken puolesta, mitä he opettavat ja elävät." Näin sanoo Luther.

Mutta jos me alamme sietää ja suvaita väärää oppia siten, että olemme vuorovaikutuksessa ja hengellisessä yhteydessä heidän kanssaan, pian he alkavat vaatia oikeutta väärille opeille ja menoille oikean opin ja elämän rinnalla. Ja kun pääsevät samaan arvoon, vaativat he yksinvaltaa ja siis oikean opin poistamista. Näin käy kuten Kristus sanoo, että he polkevat pyhän ja helmemme jalkojensa alle ja lopuksi kääntyvät ja repivät meitä. Kirkon historia tämän kyllin osoittaa. Missä ikinä on tultu leväperäisiksi ja väärälle opille annettu veljen kättä, siellä enne pitkää on evankeliumi poljettu maahan, uskovan omastatunnosta ei ole mitään välitetty ja uskovaiset ovat joutuneet sorron alle. Meidän siis kristittyinä tulee panna tuomio käytäntöön kaikkiin niihin nähden, jotka väärällä opilla tai elämällä Herramme nimeä häpäisevät. "Vetäytykää pois heistä."

Älkäämme siis, rakkaani, olko vääriä tuomareita. Älkäämme tuomitko silloin, kun ei ole lupa tuomita. Tuomitkaamme silloin, kun sana meitä siihen velvoittaa. Seisokaamme lujina sen tuomion takana, minkä sana antaa. Ennen kaikkea muistakaamme itsemme tuomita, että sula armo, ristillä ansaittu Karitsan veren kautta, jää ainoaksi turvaksemme. Silloin emme joudu tuomioon, vaan olemme siirtyneet kuolemasta Elämään. Aamen.

Tie uskonvarmuuteen

Viidentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
2. vuosikerta, epistolateksti

Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa. Room. 3:23

Uskotko syntisi anteeksi? Ehkäpä olet monta kertaa kysynyt: Mitä voisin päästä varmuuteen, että syntini ovat varmasti anteeksi annetut. Onko usko vain mielikuvitusta, jolla ei ole mitään lujaa perustusta?

Raamattu sanoo: "Usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan." Usko on luja luottamus siihen, että juuri sinunkin syntisi ovat anteeksi annetut. Sinulla on monta varmaa todistusta syntiesi anteeksiantamuksesta. Niiden todistusten kautta pääset oikeaan uskon varmuuteen.

Raamatun todistus

Jumala itse puhuu meille Raamatun Sanan kautta. "Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (1 Piet. 1:21). Suurta uskon varmuutta nauttiva apostoli Paavali kirjoitti: "Jokainen kirjoitus on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta." (2 Tim 3:17). Jumala vakuuttaa Sanassaan, että kaikkien synnit on sovitettu. Apostoli Johannes kirjoittaa: "Jeesus Kristus on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." (1 Joh. 2:2). Koska koko maailman synnit on Kristuksessa sovitettu, saa jokainen syntinen uskoa juuri omatkin syntinsä sovitetuiksi ja anteeksi annetuiksi. — Apostoli Paavali vakuuttaa: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa." Kristuksessa on siis koko maailman synnit sovitettu. Sinunkaan syntisi eivät jääneet sovittamatta, Syntiesi sovituksen saat uskoa aivan ilman ehtoja tai vaatimuksia Jumalan Sanan vakuutusten perusteella. Ne ovat itsensä taivaan Jumalan muuttumattomia lupauksia.

Mutta onko elämäsi ollut sellaista, mikä on hyvää ja Jumalan edessä kelvollista? Ei kenenkään ihmisen elämä, ei pyhimpienkään, ole virheetöntä ja kelvollista Jumalalle, sillä kaikki ihmiset tekevät syntiä joka päivä monella tavalla. Mutta uskomme perustuksena ei olekaan meidän elämämme hyvyys ja kelvollisuus. Jos niin olisi, ei kukaan voisi pelastua. Uskomme perustuksena on vieras vanhurskaus, joka meille lahjaksi luetaan, sillä kun vielä olimme syntisiä, sovitti Jumala syntimme Kristuksessa. Raamattu sanoo: "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa." (Room. 3:23).

Siis kaikkien kaikki synnit on sovitettu kerta kaikkiaan ja ikuisesti. Tämän sovituksen saat uskoa juuri sinullekin kuuluvaksi.

Kasteen todistus

Olet varmaan kastettu ihminen. Oletko unohtanut kasteesi ja pitänyt sitä halpana? Kaste on Jumalan suuri armotyö, jonka arvo ja merkitys ei ole vain hetken kestävä, vaan halki elämän ulottuva. Haluamme kiinnittää huomiosi niihin lahjoihin, jotka olet jo kasteessa saanut ja jotka edelleenkin saat uskossa omistaa.

"Kaste vaikuttaa syntien anteeksiantamuksen, vapauttaa kuolemasta, perkeleen vallasta, antaa iankaikkisen autuuden kaikille, jotka uskovat Jumalan sanat ja lupaukset."

Mitä Jumala antaa ja lahjoittaa meille kasteessa?

1. Ensimmäiseksi Jumala antaa meille kasteessa synnit anteeksi. Apostoli Pietari sanoi ensimmäisenä helluntaina: "Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntien

anteeksisaamiseksi." Tätä lupaus ei voi väärin ymmärtää eikä kieltää: "ottakoon kukin teistä kasteen syntienne anteeksisaamiseksi."

2. Kasteessa on sinut tehty Jumalan lapseksi. Apostoli sanoo: "Te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet." Tätä Jumalan lapseksi ottamista sanotaan uudestisyntymiseksi. Se tapahtuu jo kasteen hetkellä, niin kuin Jeesus sanoi: "Jos joku ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan."

3. Kasteessa on pelastus. Jeesus sanoo: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu."

4. Kasteessa on sinut tehty Jeesuksen ylösnousemuksesta osalliseksi. Paavali kirjoittaa: "Kasteessa te myös olette hänen kanssaan herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala." (Kol. 2:12)

Suuret ovat siis kasteen tuomat aarteet. Ne omistetaan ja käytetään uskon kautta. Jos olet nämä kasteen aarteet hyljännyt, saat ne uudestaan itsellesi omistaa. Ne kaikki kuuluvat sinulle.

Pyhän Ehtoollisen todistus

Pyhässä ehtoollisessa on syntisille mitä suurin lupaus. Asettaessaan tämän armoaterian Kristus sanoi: "Teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi." Näistä sanoista kuulemme ja opimme, että ehtoollisen nauttiminen tuottaa meille mitä kalleimman hyödyn. Sillä Herramme Kristus antaa meille jokaiselle siinä syntien anteeksiantamuksen, elämän ja autuuden panttina ja sinettinä ruumiinsa ja verensä, jotka hän on kerran uhrannut meidän itse kunkin edestä ristinpuulla maksaessaan syntivelkamme.

Ehkä ajattelet ja sanot: "Olen kelvoton nauttimaan Pyhää Ehtoollista." Jos kelvollinen ehtoollisen nauttiminen riippuisi nauttijan omasta vanhurskaudesta, ei maailmasta löytyisi yhtäkään kelvollista ihmistä nauttimaan tätä pyhää ateriaa. Mutta mikään oma työsi tai valmistuksesi ei tee sinua kelvolliseksi, vaan silloin olet kelvollinen nauttimaan ehtoollista, kun omatuntosi on arka ja murheellinen syntiesi tähden, mutta kun kuitenkin uskot, että Kristus on sinunkin syn-

tiesi anteeksiantamiseksi uhrannut ruumiinsa ja verensä, ja halajat siitä vakuutusta.

Juuri heikkouskoisten tulisi nauttia Herran Ehtoollista, että heidän uskonsa vahvistuisi. Jeesus vakuuttaa sanoen: "Joka minun tyköni tulee, sitä minä en heitä ulos." (Joh. 6:37).

Ehtoollisessa on syntien anteeksiantamus. Juuri sen vuoksi se vahvistaa heikkoa uskoasi.

Ei ole mitään pakkoa ja tarvetta elää epävarmuudessa. Syntien anteeksiantamus on yhtä varma, kuin itse Jumalan lupaukset ovat.

Olet kitkenyt ja kastellut istutuksia puutarhassasi ja katsellut niiden kukoistavaa kasvua. Kasvimaa on antanut hedelmäänsä; kukat tuoksuvat ja hehkuvat monivärisinä. Mutta sinulla on paljon kalliimpi kukkapenger ja kasvitarha sydämesi ja sielusi. Sinne on istutettu Jumalan tuntemisen kauniita kukkia. Oletko kastellut niitä edes yhden kerran viikossa tulemalla Jumalan sanan kuuloon? Oletko Jumalan sanalla antanut istutuksille hoitoa?

Monen kristityn sydämentarhassa on kuivuuteen kuihtuneita, hoidon puutteessa surkastuneita kukkia. Ja kuuntele! Illan viileydessä kuuluu tarhassa Jumalan askeleet. Mitä hän sanonee sinun tarhastasi? Oi, älä jätä sitä hoidon puutteeseen! "Ottakaa hiljaisuudella vastaan sana, joka teihin on istutettu ja joka voi teidän sielunne pelastaa."

Mitä on parannus?

Kuudentena sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa epistolateksti

"Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota kukaan ei kadu". 2 Kor. 7:10.

Sana "parannus" on suomennos sanasta, joka tarkoittaa mielenmuutosta. Raamatussa tätä sanaa käytetään sekä ahtaammassa että laajemmassa merkityksessä.

Parannus ahtaammassa merkityksessä

Ahtaammassa merkityksessä sillä tarkoitetaan katumusta, surua synnin tähden. Ihmistä, jolla ei ole tällaista surua, sanomme suruttomaksi. Häntä ei synty paina. Hän nauttii synnistä, kerskuu siitä. Ei häntä peljätä Jumalan viha eikä tuleva tilinteko. Hän nukkuu synnin unta. Ainoastaan Jumalan laki voi herättää tällaisen ihmisen. "Sillä lain kautta tulee synnin tunto" (Room. 3:20).

Aina kun Raamattu käyttää parannus-sanaa tässä ahtaammassa merkityksessä, se lisää sanan kääntyminen (Apt. 20:21) eli uskominen (Mark. 1:15). Katumus tässä ahtaammassa merkityksessä, ilman uskoa painaa epätoivoon. Juudas Iskariot katui syvästi syntiään: Mutta kun hän ei uskonut Jumalan armoon ja anteeksiantamukseen, niin hän painui epätoivoon ja teki itsemurhan. Tällainen katumus on maailman murhetta, joka tuottaa kuoleman (2 Kor. 7:10).

Parannus laajemmassa merkityksessä

Laajemmassa eli varsinaisessa merkityksessä parannus tarkoittaa sekä katumusta että uskoa. Tästä Raamattu sanoo, että "Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, joka koituu pelastukseksi ja jota kukaan ei kadu" (2 Kor. 7:10). Tällaisen parannuksen eli mielenmuutoksen Jumala vaikuttaa sekä lain että evankeliumin kautta. Lain kautta hän herättää synnintuntoon ja katumukseen; evanke

Mitä on parannus?

liumin kautta hän synnyttää uskon, ts. luottamuksen Jumalan armah-tavaan laupeuteen ja anteeksiantamukseen Kristuksessa Jeesuksessa. Tällaisen parannuksen seurauksena on aina uusi kuuliaisuus, niin että ihminen taistelee syntiä vastaan ja uskon synnyttämässä rakkaudessa haluaa täyttää Jumalan tahtoa.

Parannuksesta luemme Augsburgin Tunnustuksen 12 kappalees-sa seuraavaa: "Todellinen, oikea parannus taas ei itse asiassa ole mi-tään muuta kuin katumista ja hätää eli peljästyistä synnin tähden, mutta kuitenkin sen ohessa evankeliumin ja synninpäästön uskomis-ta, että synti on anteeksi annettu ja armo Kristuksen kautta ansaittu. Tämä usko taas lohduttaa ja rauhoittaa sydämen. Sitten pitää myös seurata muutoksen ja sen, että synnistä luovutaan; juuri näiden näet pitää olla parannuksen hedelmiä, niin kuin Johannes Matteuksen 3. luvussa, sanoo; "Tehkää parannuksen soveliaita hedelmiä!".

Jokapäiväinen parannus

Se, että ihminen sanoo: Minä silloin ja silloin tein parannuksen eli tulin kääntymykseen, ei sinänsä merkitse, että hän perii iankaikkisen elämän. Ihminen näet voi langeta uskosta. Ilman Jumalan lakia ei uskovainen pysy synnin tunnossa. Turmeltuneen lihamme, maailman ja perkeleen viettelemänä synti pettää. Monella tavalla joudumme joka päivä syynalaisiksi. Tätä viheliäisyyttämme me emme tunne muutoin kuin lain kautta. Ja jos emme tunne syntisyyttämme, ei evankeliumikaan enää ravitse ja pidä yllä uskoa. Sen tähden usko-vainen nauttii juuri sellaisesta saarnasta, jossa on sekä terävä laki että kirkas evankeliumi.

Usko voidaan niin menettää, että se jää pelkäksi pään tiedoksi. Näin käy kun ihminen alkaa suosia ja hemmotella jotain syntiä, tai kun hän jatkuvasti kuulee sekavaa ja yksipuolista sananjulistusta. Emme voi luottaa kerran tehtyyn parannukseen, vaan meidän täytyy jokapäiväisessä parannuksessa luottaa Jumalan armoon.

Mitä on parannus?

Toisin sanoen: Me joka päivä kadumme syntejämme ja joka päivä turvaamme ansiottomina syntisinä Jumalan anteeksiantavaan armoon Kristuksessa. Joka päivä me syyllistymme uneliaisuutemme, varomattomuutemme, heikkoutemme ja ymmärtämättömyytemme kautta laiminlyönteihin, ylitsekäymisiin, jne. Joka päivä täytyy siis vanha ihmisemme katumuksessa tulla ristiinnaulituksi ja kuoletetuksi. Joka päivä täytyy myös turvata, aivan kuin alusta alkaen, anteeksiantamukseen Kristuksen verihaavoissa. Joka päivä tarvitsee Jumalan rakkauden tulla vuodatetuksi sydämiimme, jotta voisimme olla kestävätkä koetuksissa, kärsivälliset ahdistuksissa, anteeksiantavaiset pahoin kohdeltuina; jotta meillä olisi rauha, ilo, toivo, valmius ja alttius kaikkeen hyvään, uhrimieli ja halu rukoukseen kiitoksen kanssa.

Näin Jumalan lapsi elää jokapäiväisessä parannuksessa eli mielenmuutoksessa ja tunnustaa apostolin kanssa: "Minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä minä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni" (Gal. 2:19–20).

Jumalan elävä sana

Seitsemäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
2. vuosikerta, epistolateksti
(kirkastussunnuntaina)

Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta — ja elämä ilmestyi, ja me olemme nähneet sen ja todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille — minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa. Ja tämän me kirjoitamme, että meidän ilomme olisi täydellinen. Ja tämä on se sanoma, jonka olemme häneltä kuulleet ja jonka me teille julistamme: että Jumala on valkeus ja ettei hänessä ole mitään pimeyttä. Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

1 Joh. 1:1–7.

Rakkaat ystävät, veljet ja sisaret Kristuksessa!

Viime sunnuntaina, kun minun olisi pitänyt olla tällä paikalla, olinkin sairaalassa. Mutta teidän esirukoustenne kautta saan nyt kuitenkin tervehtää teitä elämän sanalla. Apostoli Johannes tämänpäiväisessä epistolatekstissä (1 Joh. 1:1–7) kutsuukin Raamatun sanaa nimenomaan elämän sanaksi. Onhan se sana sanalta Pyhän Hengen läpirtunkemaa, muuttumatonta, iankaikkista totuutta.

Kun Johannes kirjoitti näitä tekstimme sanoja, kristillisen kirkon perustukset oli jo laskettu ja evankeliumi oli levinnyt kaikkialle kautta silloisen maailman. Suuri oli myös niiden joukko, jotka olivat kärsineet kidutukset ja marttyyrikuoleman tämän sanan tähden. Kaikki apostolitkin paitsi Johannes olivat saaneet veritodistajina siirtyä Herransa iloon. Mutta näitä vainoja suurempi vaara uhkasi nyt Kristuksen nuorta kirkkoa: Gnostisismi, joka ei suorastaan hyökännyt apostolista oppia vastaan, kehui edustavansa apostolien oppia täydentä-

vää, korkeampaa viisautta. Lankeemuksia, epävarmuutta, horjumista oli tapahtunut. Vapisevin käsin iäkäs apostoli tarttuu nyt kynään ja kirjoittaa nämä kultaiset sanat.

Me nyt elämme monessa suhteessa samanlaista aikaa: Tämä kaikessa kehittynyt atomi- ja avaruusaika kehuu saavuttaneensa korkeamman viisauden kuin mitä Raamattu antaa. Myös luterilainen uskonpuhdistus on monen mielestä kulunut, käyttökelvotonta aikamme ihmisille. Sitä suurempi syy on meidän siis tarkata, mitä Johannes sanoo. Hän puhuu Jeesuksessa henkilöityneestä sanasta sekä Pyhän Hengen innoittamasta sanasta, jota kirjoitetaan, todistetaan, saarnataan ja julistetaan. Pysähtykäämme siis tekstimme johdolla tutkimaan tätä Jumalan elävää sanaa.

Tämä elävä sana tekee meidät eläviksi.

Mehan olimme hengellisesti kuolleita. Kuolemamme oli tapahtunut hirveällä tavalla. Raamattu sanoo, että me olimme kuolleet rikkomuksiimme ja synteihimme, joissa me ennen vaelsimme. Me olimme vihan lapsia niin kuin muutkin. Me olimme hengellisiä vainajia, valmiita kätkeväiksi helvetin suureen joukkohautaan.

Mutta apostoli sanoo, että elämä ilmestyi. Jumala, joka on ikui- nen elämän lähde, tuli ihmiseksi. Jumalan Poika, joka "on alusta ollut", vaelsi ihmisenä heidän keskuudessaan, niin että he olivat omin silmin häntä katselleet ja käsin koskettelleet.

Hän on ottanut kantaakseen meidän syntimme synnittömässä ruumiissaan ristinpuuhun. Hän, joka on elämä, on maistanut kuoleman meidän kaikkien edestä. Hän on kärsinyt juuri sellaisen kuoleman, minkä me synneillämme olimme ansainneet. Pilkattuna, ruoskittuna, syljettynä, orjantappuroilla kruunattuna ja Jumalan hylkäämänä Hän on sijaisenamme kärsinyt kadotettujen iäiset vaivat. Kuolemallaan Hän on niellyt kuoleman ja ylösnousemuksellaan Hän on tuonut valoon elämän ja kuolemattomuuden, joka tuodaan meille evankeliumin kauna. Tekstissämme apostoli vakuuttaa: "Me todistamme siitä ja julistamme teille sen iankaikkisen elämän, joka oli Isän tykönä ja ilmestyi meille." Tätä elämää Hän jakaa uudestisy-

nyttävässä kasteen pesossa, eläväksi tekevässä evankeliumin sanassa ja elämää antavassa pyhässä ehtoollisessa.

Näin eläviksi tehtyinä me nyt elämme uutta elämää: "Meillä on yhteys Isän ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kanssa." Tällaisen yhteyden kautta meillä on Jumalan rauha, autuuden ilo ja taivaan toive. Isä Jumala on meidän Isämme, Jeesus on meidän veljemme ja Vapahtajamme ja Pyhä Henki on puoltajamme ja pyhittäjäamme.

Kun Jumalan elävä sana synnyttää meissä tällaisen uskon ja piätyymisen Jumalan sanaan, niin meillä on, kuten Johannes sanoo, yhteys keskenämme. Se on yhteyttä uskossa, yksimielisyyttä Jumalan sanassa ja veljeyttä myös kärsimyksissä, josta Pietari muistuttaa, että samat kärsimykset ovat maailmassa olevilla veljillämmekin kestettävänä loppuun asti.

Eläviksi tehtyinä me olemme nyt valkeuden lapsia. Me emme enää voi elää turmeltuneen tahtomme, pimeän järkemme, emmekä Jumalaa vihaavan maailman mieliksi. "Jos sanomme, että meillä on yhteys hänen kanssaan, mutta vaellamme pimeydessä, niin me valhettelemme emmekä tee totuutta. Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niin kuin Hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä." (1 Joh. 1:6–7). Vielä uskovaisinakin olemme siis monen vian ja heikkouden alaiset. Mutta kun elämme evankeliumin valkeudessa, niin Jumalan Pojan veri puhdistaa meidät jatkuvasti kaikesta synnistä. Me elämme anteeksiantamuksen armossa. Siitä me saamme voimaa kuolettamaan vanhan ihmisemme ja säilyttämään Hengen yhteyden rauhan yhdysiteellä.

Jumalan elävä sana on tehnyt meidät eläviksi. Mutta vielä enemmän:

Jumalan elävä sana synnyttää elämää meidän kauttamme.

Jumala ei ole kenestäkään meistä riippuvainen. Ja kuitenkin Jumala on nähnyt hyväksi tehdä pelastustyötänsä meidän heikkojen lastensa kautta. Hän on pannut meidät elämän tuojiksi synneissään hukkuvaan maailmaan. Sillä Hän on antanut meille tämän eläväksi

tekevän sanan. Ei sitä annettu meille pelkästään itsellemme säilytettäväksi, omaksi nautinnoksi, vaan jaettavaksi toisten kanssa. "Minkä me olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme."

Apostoli käyttää moneen kertaan sanaa "julistamme", hän myös sanoo: "todistamme", "kirjoitamme". Hän puhuu monikossa, ensimmäisessä persoonassa, nykyajassa, osoittaen siis, että tämä julistaminen on Kristuksen seurakunnan ja siis jokaisen kristityn jatkuvaa toimintaa. Meidän tulee puhe-in, laulu-in ja kirjoituksin, kaikkiin mahdollisiin keinoin aina levittää, todistaa ja tunnustaa elämän sanaa.

Kyllähän se olisi houkuttelevaa elää hiljaiseloa nauttien elämän sanasta. Mutta tämä sana ajaa liikkeelle. Täytyy ruveta todistamaan. Täytyy ruveta levittämään kirjoitettua sanaa, jopa itsekin kirjoittamaan, täytyy tuoda toisiakin kuulemaan Jumalan sanan selvää julistusta, vieläpä itsekin julistaa sekä suulla että vaelluksella. Eihän Jumala voi meille suurempaa luottoa antaa kuin sen, että uskoo meille evankeliumin. Kun meillä on Jumalan oma eläväksi tekevä sana, voi meitä, jos emme evankeliumia julista!

Kun me käytämme kaikkia niitä muotoja ja mahdollisuuksia, joi-ta Jumala on meille antanut Hänen sanansa julistamiseen, niin saamme olla varmat, että se myös kantaa hedelmää. Se on elävä sana ja se synnyttää elämää. Me itse emme voikaan muuta tehdä kuin tuoda sanan ihmisten kohdalle. Sana tekee kaiken. Sana synnyttää synnintunnon ja katumuksen. Sana synnyttää uskon ja uuden elämän. Sana liittää uskovat yhteen. Niinhän Johannes sanoo: "Minkä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teillä olisi yhteys meidän kanssamme."

Mutta emme voi olla vireät viemään sanaa toisille ellemmme ole ahkerat itse sitä kuulemaan ja oppimaan. Jumalan sanat ovat iankaikkisen elämän sanoja. Se elämä meillä on nyt jo omanamme uskon kautta Jeesusukseen. Me vaellamme Hänen valkeudessaan ja meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesusuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät jatkuvasti, joka päivä, joka hetki, kaikesta synnistä. Jeesus elää, ja me myös elämme Hänen eläväksi tekevän, iankaikkisen sanansa kautta. Amen.

Kavahtakaa vääriä profeettoja

Kahdeksantena sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
1. vuosikerta, evankeliumiteksti

"Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvää puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Niin tunnette heidät siis heidän hedelmistään. Ei jokainen, joka sanoo minulle: "Herra, Herra!", pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon."

Matt. 7:15–21.

Jos seurakunnat kulloinkin valitsisivat papille puheenaiheen, tuskinpa usein valittaisiin tämmöistä saarnan aihetta: "Kavahtakaa vääriä profeettoja". Kääntymättömälle ihmiselle se on vastenmielinen, uskovainen usein pitää sitä itselleen tarpeettomana. Mutta sielujemme suuri Paimen, Herra Jeesus, ei kysy, mistä ihmiset kulloinkin haluavat kuulla. Hän puhuu siitä, minkä tietää olevan heille tarpeellista. Ja tämä on yksi niistä tärkeistä aiheista, joista rakas Vapahtajamme usein puhuu sanassaan. Pyytäkäämme ottaa vakavasti varteen nämä kalliit sanat: "Kavahtakaa vääriä profeettoja!"

Mitkä ovat väärin profeettain tuntomerkit?

Kun Jeesus käskee kavahtamaan vääriä profeettoja, niin ilmeisesti täytyy olla tuntomerkkejä, joista heidät voimme tuntea. Moni ajattelee, että väärät profeetat elävät huonoa elämää ja että tästä hedelmästä heidät tunnetaan. Mutta kuinka surkeasti erehtyisimme, jos tätä pitäisimme tuntomerkkinä! Panisimme väärin profeettain joukkoon monta oikeaa profeettaa, jotka elämässään ovat kompastuneet. En tarkoita sitä, etteikö jokaisen oikean opettajan pitäisi olla nuhteetoman vaelluksessaan. Jumala vaatii sitä heiltä ja me myös vaadimme. Mutta valitettavasti heissäkin löytyy turmelusta, löytyy "monta

vikaa ja heikkoutta, jopa he voivat kompastua ja langetakin. Emmekä kuitenkaan näitten nojalla voi sanoa, että he ovat vääriä profeettoja. Ja taas päinvastoin väärä profeetta voi elää sängen nuhteetonta ja jaloa elämää. Useimmiten näyttävät he elämässään paljon hurskaamilta kuin oikeat opettajat. Monet kiintyvätkin vääräin profeettain jumalisuuden muotoon niin, etteivät kärsi mitään heitä vastaan sanottavan. He päättävät: jos kukaan, niin noin jumalinen mies on varmasti Jumalan lähetti ja valittu ase.

Oppi on se hedelmä, josta väärä profeetta tunnetaan. Meidän täytyy siis ennen kaikkea katsoa, mitä hän saarnaa, puhuu ja kirjoittaa. Jos se poikkeaa Jumalan ilmoitetusta sanasta, on hänessä väärän profeetan tuntomerkit. Kaikille harhaopeille on ominaista, että niissä on ihminen itse tekijänä autuaaksi tulemisessa. Ihmiselle aina asetetaan ehtoja ja vaatimuksia, joista riippuu hänen autuutensa. Puhdas, oikea oppi taas riisuu ihmisen tyhjäksi eikä kärsi mitään ihmisen omaa Kristuksen täydellisen ansion rinnalla. Tämä on yleinen tuntomerkki. Katsokaamme sitten eri opinkohtia. Kun tulee syntisen vanhurskautaminen kysymykseen, poikkeuksetta harhaoppinen kieltää, sotkee ja himmentää sen Jumalan sanan tärkeimmän opinkappaleen, että ihminen vanhurskautetaan sulasta armosta uskon kautta Kristukseen ilman lain tekoja. Nuo vaaditut teot tulevat ilmi määrätystä parannusmuodossa, erityisten tapojen ja sääntöjen noudattamisessa jne. Entä kaste? Se on toinen kohta, johon jokainen harhaoppinen kompastuu. Osa hylkää sen kokonaan, osa säilyttää sen näkemättä siinä mitään erityistä hyötyä. Toiset taas ovat takertuneet sivuseikkoihin, aikuisien kastamiseen, upottamiseen ym., jotta kasteen oikea merkitys on tykkänään hävinnyt. Vain Pyhän Hengen valaisema opettaja saattaa kasteesta oikein opettaa: kuinka näet olemme siinä uudestisyntytyt, puetut Kristuksella ja saaneet iankaikkisen elämän. Samoin on asian laita pyhän ehtoollisen suhteen. Paavin kirkko on tehnyt siitä juhla- ja uhritoimituksen, joka sielun jättää nälkäiseksi. Reformoidut ja kaikki heistä haaraantuneet lahkokunnat mestaroivat sitä järjellään, kunnes ei ehtoollisesta muuta jää jäljelle kuin leipä ja viini — jopa viininkin asemesta käytetään "raittiusjuomia". Ja samahan se heille onkin, mitä käyttävät, kun eivät kuitenkaan usko Kristuksen ruumiin ja veren leivässä ja viinissä läsnä olevan. Kun vielä tarkkaat, mitä opetetaan viimeisten päiväin tapahtumista: Kristuksen tulemisesta

tuomiolle, kuolleiden ylösnousemuksesta, kadotettujen ja vanhurskusten lopullisesta osasta — taaskin pian nähdään oikea ja väärä opettaja. Hurmahenget sotkevat nuo kohdat monella tavalla, tuhatvuotisopit, haaveet monesta ylösnousemuksesta, jumalattomien häviämisestä olemattomiin ym., ne kaikki ovat vääräin profeettain hedelmiä.

Seurakunnalleen Kristus on antanut selvän sanansa ja Pyhän Henkensä, että he todella voivat tutkia ja arvostella, tuntea ja erottaa henkiä. Jeesus sanoo: "Hän johdattaa teidät kaikkeen totuuteen, Hän on minut kirkastava, sillä Hän ottaa minun omastani ja julistaa teille".

Kuinka heitä on kavahdettava?

Jos sanomme jollekin: kavahda sitä paikkaa, sillä rosvoja ja murhaajia on siellä väijyksissä, tarkoitammeko, että sopii mennä sinne? Miksi siis, kun Jeesus sanoo: "Kavahtakaa vääriä profeettoja" moni kristitty luulee, että sopii vääräoppisten kanssa olla vuorovaikutuksessa, sopii heitä joskus käydä kuulemassa, kunhan ei vain liity heidän joukkoonsa? Kun Jeesus sanoo kavahda, totta Hän tarkoittaa: varokaa heitä, karttakaa heitä, pysykää heistä erillään.

Eihän minun siis sovi mennä heidän tilaisuuksiinsa. Ei Jumalan sana anna minulle lupaa mennä heitä kuulemaan, jos tiedän heidät vääriksi. Ei meidän myöskään sovi seurakuntana olla heidän kanssaan missään vuorovaikutuksessa. Ei samasta lähteestä voi tulla makeaa ja kitkerää vettä. Sopiiko samasta saarnatuolistista, samassa kokouspaikassa ja tilaisuudessa kuulla oikeaa ja väärää saarnaa? Voiko oikea, uskollinen paimen esittää laumalleen suden ja sanoa: "Älkää peljätkö, hänellä on lammasten vaatteet — samanlainen ulkoasu kuin teillä lampaillakin! Eikö päinvastoin hänen täydy varoittaa lampaitaan sanoen: Hänellä on kyllä lammasnahka päällään: elää kristillisesti, puhuu Raamatusta jne. Mutta sisältä hän on raateleva susi, sillä hän vääristelee Jumalan selviä sanoja ja vie ihmisiä väärällä opillaan perikatoon.

Mutta nykyään jo alkaa monin paikoin olla niin kuin apostoli ennusti: ihmiset eivät kärsi tervettä oppia. Jos uskollinen opettaja ei

ryhdy pitämään yhteisiä juhlia, hautaustilaisuuksia ym. väärooppisten kanssa, hän saa, ei vain hurmahenkien, vaan omien lampaittensa vainoa osakseen. Jos hän opetuksessaan varoittaa harhaopeista ja väärooppisista seurakunnista, sanotaan myös: hän on kova puoluepukari! puhuisi vain Raamattua! Ikään kuin Raamattua voitaisiin oikein puhua lyömättä alas jokaista varustusta, joka pystytetään Jumalan tuntemista vastaan. Ikään kuin ei Raamattu hyökkäisi kaikkea vääryyttä vastaan, mitä ihmiset harjoittavat opissa ja elämässä! Millainen paimen se olisi, joka ei varoittaisi lampaitaan, kun susi on lähellä? Kiitäkööt meikäläiset seurakuntamme Jumalaa, että näinä väkevään ek-sytysten päivinä pappimme rohkeasti julistavat totuutta ja pitäytyvät erillään sekaoppisten puuhista. Rakas seurakuntalainen, tue ja roh-kaise häntä siinä ja rukoile Jumalaa hänen puolestansa.

Miksi heitä on kavahdettava?

"Sisältä he ovat raatelevaiset sudet". "Eivät laumaa säästä". Hir-muinen asia on väärä oppi. Ajattele jo sitä ajallista kärsimystä, mihin se ihmisen vie. Kuinka hirmuisesti teko-opit ja ihmishaaveet raatelevat omiatuntoja! Kuinka järjettömiin ja hullunkurisiin käsityksiin ja menoihin ne ihmisiä saattavat! Ajattele adventisteja: joku vuosi sitten eräs ryhmä Newarkissa, N. J. odotti Kristuksen tuloa määräpäivänä ja määrättyyn paikkaan. He hävittivät talonsa, omaisuutensa, jopa vaatteensakin. Eihän Kristus tullutkaan! Piti alkaa elää vielä niin kuin muutkin ihmiset, mutta nyt oli kaikki hävitetty! Ajattele russelilaisia [jehovantodistajia]. Heidän johtajansa tuomari Rotherford on testamentannut komean palatsinsa Californiassa kuningas Daavidille, että tämän tullessa Kristuksen kanssa hallitsemaan Daavidilla olisi toki linna! Ajattele "Christian scientisteja" ["kristillinen tiede"], jotka kurkkumädän ym. kulkutautien raivotessa antavat lastensa kuolla, kun eivät hae lääkäriä! Ajattele kasteenkertojan [uudestikastajan] vaikeuksia, kun kastettava olisi upotettava — siitä autuus riippuu eikä ole autuudelle suotuisaa ilmaa tai riittävästi vettä! Ajattele kielillä puhuvain mongerrusta tai "riemuitsevain" sekamelskaa. Kuinka surkeasti harhaoppi jo ajassa tuottaa ihmisparalle rangaistusta!

Ja koetahan kääntää heitä totuuteen. Heissä käy toteen, mitä Jee-sus sanoi fariseuksille, että kun saavat yhden käännynnäisen, tekevät

he hänestä kahta vertaa pahemman helvetin lapsen kuin itse ovat. Ei mikään ole niin mahdoton kappale kuin hurmahenkinen kiihkoilija. Hän ei huoli Raamatusta, ei selvimmistäkään todisteluista, vaan itse-pintaisesti tyrkyttää omaa hulluuttansa. Ei mistään synnistä ole niin vaikea saada ihmistä palaamaan kuin väärästä opista.

Mihin lopuksi viekään eksytys. Väärän profeetan ja valheenpuhujan paikka, sanoo Raamattu, on siinä järvessä, joka tulta ja tuliki-veä palaa. Mutta ei vain väärä profeetta, mutta myös ne, joita hän eksytti, joutuvat sinne. Kyllä viimeisenä päivänä nähdään, ettei väärä oppi ollutkaan niin vähäpätöinen ja vaaraton asia kuin täällä uskoteltiin. Kyllä silloin jokainen, joka on toisia väärin opettanut ja neuvonut, tuhat kertaa kiroaa sen päivän, jolloin ryhtyi opettajaksi. Kyllä silloin kuullaan lukemattomien kiroavan sitä ensimmäistä tilaisuutta, kun meni väärää profeettaa kuulemaan.

Jumala armollisesti pitäköön meitä terveen opin selkeissä, puhtaissa sanoissa. Hän säilyttäköön meille puhtaan totuuden ja autta-koon meitä siihen tarkasti pitäytymään. Niin, autuasta on elävän Ju-malan sanan mukaan nauttia Kristuksen ansiossa syntien anteeksian-tamusta ja iankaikkisen elämän armoa, autuasta on elää täällä Hänen lapsenaan Hänelle kunniaksi, autuasta on myös kerran kuolla Juma-lan selvän sanan valossa, autuasta on iäti nauttia, mitä sanan mukaan täällä uskottiin.

*"Hurmahenkein hapatusta
karttakaamme tarkasti,
oman yljän opetusta
halutkaamme hartaasti."*

Aamen.

Palkka ja lahja

Yhdeksäntenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
2. vuosikerta, epistolateksti

Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.
Room. 6:23.

Palkka ja lahja, elämä ja kuolema, ne ovat suuria vastakohtia. Palkka annetaan ansiosta, lahja ilmaiseksi. Kuolemaa kammotaan, sillä se on kaiken loppu. Elämän jatkumista tavoitellaan kaikin keinoin. Mutta apostoli ei puhu päivätyön palkasta eikä elinvuosien jatkamisesta. Hän puhuu palkasta, jota ei odoteta ja joka on ylen järkyttävä. Ja hän puhuu lahjasta, jonka suuruutta ja kalleutta ei kukaan voi arvostaa.

Palkka — synnin palkka

Tämä palkka aina maksetaan aikanaan, eikä sitä koskaan ole alennettu. "Synti", sanoo apostoli, "on laittomuus." Jokainen rikkomus Jumalan lakia vastaan ajatuksin, tuntein, sanoin ja teoin on syntiä. Moni luulee, että synnin palkka on se tyydytys ja nautinto, minkä synnin harjoittaminen voi antaa turmeltuneelle luonnolle eli vanhalle ihmiselle. Synti esiintyy lupaavana, viehättävänä, haluttuna. Se lupaa nautintoa, etua, aarteita, valtaa. Rikastumisen himo ja ahneus esiintyy toimellisuuden ja säästäväisyyden valhepuvussa. Anteeksiantamaton mieli, viha ja kosto esiintyvät oman arvon ja oikeuden tunteina. Riettaat himot ja teot selitetään olevan luonnollisten vaatimusten tyydytystä. Turhan kunnian ja kiitoksen tavoittelu, laiskuus, ylpeys, juoppous, rivous, valhe, Jumalan sanan ylenkatsominen, kieryys, petos, armottomuus — sanalla sanoen, kaikki Jumalan käskyjen rikkominen näyttää luonnolliselle ihmiselle luonnolliselta. Hän elää synnissä ja kerskuu siitä. Hengellisesti hän on kuollut rikkomuksiin ja synteihin ja elää ilman Jumalaa ja ilman toivoa maailmassa.

On tapauksia, jolloin jonkun ihmisen käsissä tai joissain muissa ruumiinosissa ei ole tuntoa. Tällaisen ihmisen elämä on vaikeaa ja vaarallista, sillä hän saattaa loukata itseään vaikeasti eikä tunne mitään kipua. Kuinka vaarallinen onkaan sellaisen ihmisen tila, jonka

omatunto on turtunut eikä tunne synnin tuottamia kuolinvammoja! Synnin palkka karttuu sitä nopeammin hänen tililleen, kun hänellä ei ole syyllisyyden tuntoa.

Synnin palkka on todella suuri: Paha omatunto ja paatumus, lukemattomat ruumiin ja mielen vaivat, pelko, pimeys, tyhmyys, sokeus ja epätoivo. Nämä kaikki ovat sitä hengellistä kuolemaa, jonka synti tuo. Ja kun synnin orjalle tulee ruumiillinen kuolema, hän joutuu iankaikkisen kuoleman valtaan: Se on iäinen ero Jumalasta, iäinen itku ja häpeä, iäinen toivottomuus ja vaiva helvetin liekeissä. Tämä palkka maksetaan varmasti jokaiselle, joka elää ja kuolee ilman Jeesusta. "Joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä." (Joh. 3:36).

Lahja — armolahja

Tämä lahja, iankaikkinen elämä, on jotain niin suurta ja ihmeellistä, että kuolevaisten kielellä sitä ei voi kuvata eikä selittää. Se on elämää, johon kuoleman kosketus ei enää ulotu — ei mikään kipu eikä vaiva, ei mikään puute eikä vajavuus. Se on täydellinen elämä puhtaimmassa ilossa, pyhimässä nautinnossa, taivaallisessa yltykyläisyydessä, kaiken sen hyvän rikkaimmassa omistuksessa, mitä täällä ei osattu edes aavistaa. Valaistu mieli on saanut jumalallisen ymmärryksen, niin kuin Jeesus sanoo: "Sinä päivänä te ette kysy minulta mitään." Ruumiimme on kirkastettu taivaallista elämää varten, jossa silmä ja korva ei enää tarvitse apukeinoja eikä matkustus kuluneuvoja.

Tämä iankaikkinen elämä on mahdollista, kun yksi, jolla ei ollut yhtään syntiä, on ottanut kaikkien synnit ja kärsinyt kuoleman kaikkien edestä. Kun me vielä olimme heikot, sokeat, Jumalan viholliset, "kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä." Hän maistoi kaikki kuoleman kivut ja kauhut, kun hänellä oli kaikki meidän syntimme.

Tämä iankaikkinen elämä, jonka Jeesus on meille hankkinut, on todella armolahja. Kun se on lahja, se annetaan vapaasti, ilmaiseksi. Kun se on armolahja, se annetaan keltomille, viheliäisille syntisille, joilla ei ollut hiukkaakaan edellytystä tällaisen lahjan saamiseen. Tämän lahjan, iankaikkisen elämän, omistus alkaa jo täällä ajassa. "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä." Tämä omistava usko tulee evankeliumin kuulemisen kautta. Sen tähden Jeesus usein muistuttaa: "Jolla on korvat kuulla, se kuulkoon."

Tämä lahja on tyyten "Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrasamme". Ensiksikin, se on Kristuksen Jeesuksen hankkima hänen sijaiskärsimisensä, kuolemansa ja ylösnousemisen kautta. Toiseksi, se lahja on ainoastaan niitten aarteena, jotka uskovat ja tunnustavat Jeesuksen Herraksensa. Kun Kristus on meidän Herramme, me olemme kaikessa hänelle kuuliaiset. Kaiken, mitä hän sanoo pyhissä kirjoituksissa — ja koko Raamattu on hänen sanansa — sen me uskomme, sitä me opetamme ja noudatamme elämässämme. Elämälämme on vain yksi tarkoitus: kunnioittaa Herraamme Jeesusta Kristusta, joka on meidät lunastanut ja voittanut omakseen ihmeellisen valtakunnan jäseniksi. Herrallemme Kristukselle eläminen on kovin puutteellista niin kauan kuin asumme turmeluksen ruumiissa. Mutta me kuitenkin elämme Jumalan lapsina, kun hän on tehnyt meidät eläviksi, niin että me nyt jo olemme alkaneet elää sitä iankaikkista elämää, joka on armolahja Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrasamme.

Joka päivä me näemme palkanmaksua synnistä. Mutta armolahjaa me näemme ja nautimme vain uskon kautta. "Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä.

Aamen.

Paha, epäuskoinen sydän

Kymmenentenä sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
3. vuosikerta, epistolateksti

Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta, vaan kehottakaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: "tänä päivänä", ettei teistä kukaan synnin peittämänä paatuisi; sillä me olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta, kunhan vain pysymme luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina loppuun asti.

Kun sanotaan: "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte katkeroituksessa", ketkä sitten, vaikka kuulivat, katkeroittivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet Egyptistä? Mutta keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden ruumiit kaatuivat erämaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille? Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä.
Hebr.3:12–19.

Monella meistä on huono, heikko sydän, täytyy siis olla varovainen, on vältettävä kovaa työtä ja liikarazitusta, väliin on oltava ihan vuoteessa. Mutta uskovalle ei kuitenkaan tule vahinkoa, vaikka tuo heikko sydän lakkaisikin kokonaan toimimasta. Sillä hän voi sanoa: "Kun sydän seisahtuu, Jeesus on mun. Ja hauta avautuu, Jeesus on mun."

Mutta on toista lajia paha sydän ja se on hirveän vaarallista. Sillä se estää ihmisen tekemästä pienintäkään Jumalalle otollista työtä ja kuoleman tullessa syöksee hänet iankaikkiseen kadotukseen. Sydänten tutkija sanoo, että sellainen on "paha, epäuskoinen sydän, joka luopuu elävästä Jumalasta." Tällainen 'sydänvika' on kuitenkin vältettävissä. Ja Pyhä Henki on sellainen lääkäri, joka voi sen parantaa, kun noudatamme hänen ohjeitaan. Hän neuvoo meitä tekstissämme:

"Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän."

Kuinka tällainen sydämentila voidaan tuntea?

Kun kirjoittaja käskee katsomaan, ettei vain kenelläkään ole tällaista sydäntä, niin täytyyhän olla merkkejä, joista se voidaan tuntea. Paha sydän ei tarkoita, että henkilö olisi häijy. Hän voi olla miellyttävä ja moitteeton. Mutta sydän on paha, jos se on epäuskoinen. Sillä sen suurempaa pahuutta ei kukaan voikaan harjoittaa, kuin olla uskomatta Jeesukseen.

Epäuskoinen sydän määritellään sanomalla "että hän luopuu elävästä Jumalasta." Niin kuin usko on Jumalan yhteydessä ja Kristuksesta osallisena olemista, samoin epäusko on Jumalasta erossa ja Kristuksesta osattomana olemista. Mutta Jumalan yhteyteen ja Kristuksesta osallisiksi päästään ainoastaan evankeliumin ja sakramenttien kautta. Jumalasta luopuminen on siis näistä armovälineistä erottautumista. Ihminen, joka ei viljele Jumalan sanaa, ei kuuntele evankeliumin saarnaa eikä käy Herran Pyhällä Ehtoollisella, osoittaa siten luopuvansa elävästä ja eläväksi tekevästä Jumalasta. Sitä surkeampaa on tuo luopumus, kun joku armonvälikappaleiden halveksijana kehuu olevansa uskovainen.

Että paha, epäuskoinen sydän ilmenee varsinaisesti Jumalan sanan ylenkatsomisena, sen tekstimme osoittaa vetoamalla Israelin varoittavaan esimerkkiin korpivaelluksen aikana: "Kun sanotaan: Tänä päivänä, jos kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte, kun katkeroititte hänet," niin osoitetaan että entinen Israel ei välittänyt Jumalan sanoista. Siten he paaduttivat sydämensä. Mitä useammin Jumalan sana ylenkatsotaan, sitä enemmän paatuu paha, epäuskoinen sydän.

Siksi varoitetaan: "Kehottakaa toisianne joka päivä, niin kauan kuin sanotaan: 'tänä päivänä'; ettei teistä kukaan synnin peittäjänä paatuisi." Siis: niin kauan kuin teillä on tilaisuus kuulla evankeliumin ääni, älkää olko välinpitämättömät älkääkä luulko, että on vähäinen ja vaaraton asia olla evankeliumia kuulematta. Sillä evankeliumin

ylenkatsominen on hirmuinen synti, jonka petollisuus on juuri siinä, että sitä ei syntinä pidetä, vaan voidaan kaikenlaisten verukkeiden ja turhien esteiden vuoksi olla pois sanankuulosta.

Paha, epäuskoinen sydän on siis siellä, missä Jumalan sanaa ei kuulla eikä totella.

Mihin tällainen sydämentila saattaa ihmisen?

Tekstimme sanoo: "Ketkä sitten, vaikka kuulivat, katkeroitivat hänet? Eivätkö kaikki, jotka olivat Mooseksen johdolla lähteneet Egyptistä?" Kakin he olivat nähneet Jumalan peljättävät ihmeet ja voimateot. Kaikki olivat pelastetut Egyptin orjuudesta. Kaikki olivat kuulleet Jumalan puhuvan. Mutta he kyllästyttivät, katkeroitivat, suututtivat Jumalan, kun eivät uskoneet hänen lupauksiaan. Mekin olemme kaikki lunastetut synnin, kuoleman ja perkeleen orjuudesta Kristuksen kalliilla verellä. Olemme kastetut ja siinä pukeutuneet Kristuksen kalliilla verellä. Olemme kastetut ja siinä pukeutuneet Kristuksen ansioon. Olemme kuulleet evankeliumin lupaukset Jumalan armosta ja autuudesta Jeesuksessa. Mutta monet eivät omista Kristuksessa valmistettua ja kasteessa lahjoitettua pelastusta. He eivät usko evankeliumin lupausta syntien anteeksisaamisesta Kristuksen veressä. Toiset taas, jotka ovat uskoneet, tulevat yltäkylläisiksi eivätkä viljele sanaa. Hengellisen elämän madaltuessa he eivät tahdo mitään uhrata tai kärsiä sanan tähden.

Tämä on Jumalan katkeroitamista ja suututtamista. Näin teki muinoin Israel. "Keihin hän oli vihastunut neljäkymmentä vuotta? Eikö niihin, jotka olivat syntiä tehneet, joiden ruumiit kaatuivat erämaahan? Ja keille hän vannoi, etteivät he pääse hänen lepoonsa? Eikö tottelemattomille?" Ei ainutkaan israelilainen, joka oli pelastunut Egyptistä ja joka oli täyttänyt 20 ikävuotta, päässyt luvattuun maahan. Kaikki he kuolivat erämaassa. Neljänkymmenen vuoden aikana oli siis Israelissa joka päivä kymmeniä hautajaisia. Mikä pitkä hautojen rivi kautta erämaan! Jos noille sadoille tuhansille haudoille olisi pantu hautakivi, olisi jokaiseen pitänyt kaivertaa sanat: "Ei päässyt Jumalan lepoon." Eihän ihme, että Mooses kirjoittaa rukousvirressään (90 psalmi): "Sillä me hukumme sinun vihasi voimasta, ja sinun

kiivastuksesi voimasta me häviämme pois. ...Niin kaikki meidän päivämme kuluvat sinun vihasi alla, vuotemme päättyvät meiltä kuin huokaus."

Monet israelilaisista varmaankin tulivat parannukseen ja kuolivat uskossa, vaikka eivät päässeetkään maalliseen Kanaaniin" Mutta toisin on niiden, jotka nyt epäuskollaan katkeroittavat hänet. Paatunut sydän ei enää herääkään synnintuntoon eikä pääse armon omistukseen. Ja kun epäuskossa, Kristuksesta osattomina kuolevat, eivät totisesti pääse taivaalliseen Kaanaan maahan, Jumalan kansan pyhään lepoon, vaan täytyy vajota ikuiseen vaivanpaikkaan.

Miten hirmuiset ovatkaan seuraukset, kun ihmisellä on paha, epäuskoinen sydän!

Miten tällainen sydämentila vältetään?

Koetelkaamme itseämme olemmeko uskossa. Sellainen ajatus sisältyy lauseeseen: "Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän." Uskovan suuri onni ilmaista sanoilla: "Sillä me olemme tulleet osallisiksi Kristuksesta." Uskon kautta me pääsimme Kristuksesta kaikessa osallisiksi: Hän täytti kaikki Jumalan käskyt, jotka minä raukka olin rikkonut. Uskon kautta se kuuliaisuus luetaan minulle. Hän kärsi syntieni kovan rangaistuksen, ajalliset vaivat, Jumalan vihan, kuoleman kauhut ja helvetin piinan. Nämä ovat uskon kautta minun omani. Hänen verensä on puhdistanut minut kaikista synneistäni, hänen kuolemansa on minun kuolemani, hänen ylösnousemuksensa on minun ylösnousemukseni. Hänen Isänsä on minun Isäni, hänen taivaansa on minun kotini. Hänen Henkensä asuu minussa. Ruumiinikin on kerran tuleva hänen kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi. Näin uskossa oleminen on kaikesta Kristuksen omasta osallisena olemista.

Sinä pysymällä ne vältämme epäuskoinen sydämen tilan kauheine seurauksineen. Niin luvataan tekstissämme: "Kunhan vain pysymme luottamuksessa, joka meillä alussa oli, vahvoina loppuun asti." Luottamus on uskomista. Kun uskoon tulimme, meistä tuli Kristuksen ansion omistajia, armon omistajia, armosta eläjiä. Pysymällä

sanassa me pysymme hänessä, kuten Jeesus sanoi: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te todella olette minun opetuslapsiani."

Mutta minun tulee myös pitää huolta uskonveljistäni ja -sisaristani~ "Kehottakaa toisianne joka päivä." Kun näet, että veli tai sisar ei ole sanankuulossa, käytkö puhelimeen, riennätkö tapaamaan häntä? Otatko aikaa puhellaksesi heidän kanssaan autuuden asioista? Oletko tänään kehottanut, rohkaissut, lohduttanut, varoittanut, tukenut ketään kaidantien matkamiestä? Ei auta, että viime kuussa tai menneenä vuonna niin teit. Meille sanotaan: "Kehottakaa toisianne joka päivä", niin, joka päivä, "niin kauan kuin sanotaan 'tänä päivänä', ettei teistä kukaan" — ei siis ainutkaan, ei heikoinkaan uskovainen — "synnin pettämänä paatuksi." Kenties itsekkin olet vielä uskossa sen tähden, että joku veli tai sisar sanoi aikanaan kehotuksen sanan. Toisia kehottaessa tulemme myös itse palaviksi ja vahvistumme uskossa.

Näin vältetään epäuskoinen sydän, ettei yksikään kaatuisi maailman korpeen, vaan saapuisi onnellisesti luvattuun taivaan maahan.

Valvokaamme siis aina, että meillä itse kullakin olisi uskova sydän, jossa Jeesus asuu. "Yli kaiken varottavan", sanoo Herra, "varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee." (Sananl. 4:23). Jeesuksen täytyy saada koko sydämesi. Muuten sinulle jää vain synnin pettäjä, paha, epäuskoinen, Jumalasta luopunut sydän. Mutta kun Jeesus asuu siellä uskon kautta, niin täyttyy rukousvirtemme:

*"Tee sydän köyhä tullessas
rikkaaksi siunauksellas,
rikkaaksi viisaudesta,
voimasta, rakkaudesta."*

Aamen

Missä ne yhdeksän ovat?

11. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa evankeliumiteksti

Ja kun hän oli matkalla Jerusalemiin, kulki hän Samarian ja Galilean välistä rajaa. Ja hänen mennessään erääseen kylään kohtasi häntä kymmenen pitaalista miestä, jotka jäivät seisomaan loitomaksi; ja he korottivat äänensä ja sanoivat: "Jeesus, mestari, armahda meitä!" Ja heidät nähdessään hän sanoi heille: "Menkää ja näyttäkää itsenne papeille". Ja tapahtui heidän mennessään, että he puhdistuivat. Mutta yksi heistä, kun näki olevansa parannettu, palasi takaisin ja ylisti Jumalaa suurella äänellä ja lankesi kasvoilleen hänen jalkojensa juureen ja kiitti häntä; ja se mies oli samarialainen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi: "Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän ovat? Eikö ollut muita, jotka olisivat palanneet Jumalaa ylistämään, kuin tämä muukalainen?" Ja hän sanoi hänelle: "Nouse ja mene; sinun uskosi on sinut pelastanut".

Luuk. 17:11–19

Ehkä olet joskus tehnyt paljonkin hyvää jollekin ihmiselle, joka ei millään tavoin osoittanut kiitollisuuttaan. Se varmaankin masensi sinua. Mutta tässä on vielä surullisempi tapaus. Tässähän on kymmenen, joille annetaan ylen suuri lahja. Heillä on parantumaton tauti, pitkälinen tauti — ja he parantuivat siitä aivan äkkiä. Ja kuitenkin ei näistä palaa Häntä kiittämään kuin yksi ainoa. Meitä on kohdannut vielä suurempi lahja, vielä suurempi on se parantuminen, mikä on toimitettu meidän kohdallamme ja kuitenkin on niin, että monet menevät, eivätkä palaa kiittämään Herraa. Sopi kysyä: kuinka on minun kohdallani? Voinko minä tänään sanoa: "Sun kiitos verestä ja haavoistasi ja kiitos Jeesus paimenhoidostasi, ja kiitos suuruudesta rakkauden, sua kiitan nyt ja sitten iäten". On niin monta, jotka eivät näin tunne, sen tähden pysähdymme nyt tämän kysymyksen eteen, jonka Jeesus teki: "eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet, missä ne yhdeksän ovat".

Kaikki puhdistuivat ja sinä olit niitten joukossa!

Huomaamme ensiksi, että kaikki puhdistuivat ja sinä olit niitten joukossa! Nuo kymmenen olivat spitaalisia. Vielä tänäkin päivänä tämä tauti on hyvin vaikeasti parannettavissa. Jeesuksen päivinä se oli parantumaton. Tämä tauti oli sellainen, joka saattoi alkaa mistä ruumiin jäsenestä tahansa ja kun se alkoi, se vei tunnottomaksi sen ruumiinosan. Kun tauti kehittyi, se saattoi vähitellen syödä lihan ja niin ihminen jäi aivan kolkon ja peljättävän näköiseksi. Vanhassa liitossa ihminen, joka tuli spitaaliseksi, joutui erotetuksi toisten ihmisten seurasta. Hän joutui jättämään talonsa, tavaransa, perheensä — kaikki tyynni. Hän oli siis ulossuljettu, koditon ja usein unohdettu, kuin kuollut jo eläessään. Mikä satuttava kuva tämä onkaan siitä onnettomuudesta, joka on meitä kohdannut. Meihin on tullut syntitartunta ja se on levinnyt jokaiseen jäseneseen niin, ettei meissä todellakaan ole mitään eheää ja tervettä. "Koko pää on taudissa" sanoo profeetta, "koko sydän on sairaana, kiireestä kantapäähän asti ei ole tervettä paikkaa". Synti on näin tyyten meidät tarvellyt. Ja kun me jouduimme tähän tautiin, me tulimme heti erotetuksi kaikkien pyhien ja terveiden joukosta, erotetuksi taivaasta, todellisesta kodistamme, erotetuksi Jumalan rakkaista enkeleistä. Meillä ei ollut enää mitään omistusoikeuksia. Olimme kodittomia, turvattomia, avuttomia, parantumattomia vaivassamme.

Ja katso, tällaisille on tullut apu. Jeesus armahti näitä spitaalisia. Hän vain sanoi: "menkää ja näyttäkää itsenne papeille." Laki näet sääsi, että papin oli määrätyillä tavoilla tarkastettava, oliko ihmisellä spitaali tai ei. Tämä edellytti siis, että mennessään he saavat siellä todistuksen, että ovat parantuneet spitaaliansa.

Tämä parantuminen tapahtui aivan äkkiä, silmänräpäyksessä. Se tapahtui välittömästi Jeesuksen kaikkivaltiaan Sanan voimalla. Tällainen ihmeellinen parantuminen on tullut meidänkin kohdallemme. Kun katsomme Golgatan ristiä, kun katsomme Jeesuksen kärsimystä ja kuolemaa, meidän täytyy sanoa: eivätkö ne kaikki kymmenen

puhdistuneet! Sillä katso: "Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä ainoastaan meidän, vaan koko maailman syntien". "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri, puhdistaa meidät kaikesta synnistä." Ja sinä olit näiden puhdistettujen joukossa. Sinun syntisi myös tulivat sovitetuiksi, sinun pahat tekosi tulivat kaikki peitetyiksi.

Niin huutaa meille tuo risti, niin todistavat meille nuo haavat, niin vakuuttaa meille kuolevin huulin Vapahtajamme ja niin todistaa tuo yrttitarhan tyhjä hauta, tuo enkelin vakuutus: "Ei Hän ole täällä. Hän on noussut ylös", — niin vakuuttaa meille siis kaikki tämä, että koko maailma tuli puhdistetuksi, sovitetuksi synneistään.

Tätä todistaa meille myös evankeliumi. Jeesus käski mennä julistamaan parannusta ja syntien anteeksiantamusta Hänen nimessään kaikille luoduille, jokaiselle ihmiselle. Milloin ikinä me kuulemme Jumalan totisen ja puhtaan evankeliumin, meidän täytyy sen sanoman nojalla lausua: "Eivätkö ne kaikki kymmenen puhdistuneet. Ei evankeliumi sulkenut sinua tästä Jumalan armosta. Ei se jättänyt sinua ulos tästä syntien anteeksisaamisesta. Ei se asettanut sinulle yhtään työtä, eikä yhtään ehtoa, vaan niin kuin tuo puhdistus muinoin Samarian rajoilla, niin tämä evankeliumi julisti meille täydellisen ja ehdottoman puhdistuksen aivan lahjana, Herramme Jeesuksen Kristuksen ansiossa.

Golgata huutaa: eivätkö ne kaikki kymmenen puhdistuneet! Evankeliumi huutaa: eivätkö ne kaikki kymmenen puhdistuneet ja vielä samaa todistaa pyhä kaste. Sillä kun meidät kastettiin Herraan Jeesukseen, silloin tapahtui todellakin, niin kuin apostoli sanoo: "niin monta kuin teitä on Kristukseen kastettu, te olette Kristukseen puheutuneet". Kasteen vedessä me saimme sellaisen peson, jossa tulimme uusiksi ihmisiksi, Jumalan lapsiksi, pääsimme kaikista synneistämme. Silloin Herra Jeesus toi tuon täydellisen ansionsa meidän kohdallemme ja puki meidät vanhurskaudellaan. Näin siis pyhä kaste huutaa jälleen jokaisen kastetun kohdalla: eivätkö ne kaikki kymmenen puhdistuneet!

Niin olemme kaikki saaneet puhdistuksen. Niin todistavat meille armonvälineet, niin todistaa meille Herramme Kristuksen kuolema ja ylösnousemus. Sinä olit niiden puhdistettujen joukossa.

Missä ne yhdeksän ovat?

Eikö ollut muita, jotka palasivat Jumalaa kiittämään?

Mutta nyt Herramme kysyy: "eikö ollut muita, jotka palasivat Jumalaa kiittämään". Oli ihmeellistä, kun nuo kymmenen puhdistuivat. Me voimme ajatella kuinka he lähtevät matkaan, miten yksi ja toinen toteaa: katso, tämä minun käteni, se on nyt ennallaan: toinen katsoo toisen kasvoihin ja sanoo: sinun kasvosi ovat nyt aivan nuorekkaat ja terveet. Niin kukin huomaa: me olemme parantuneet, olemme todella puhdistuneet! Mutta nyt yksi näistä puhdistetuista sanoo: 'Oi kuulkaa, mennään nyt takaisin, kiitetään tätä suurta hyvän-tekijäämme. Olemme saaneet sanomattoman lahjan, olemme tulleet puhtaiksi, terveiksi!' Ja mitähän mahtoivat toiset sanoa? Ehkä siellä joku sanoi: Voi, minun täytyi jättää hyvä liike sinne, kun tuli tämä onneton sairaus. Minun täytyy nyt päästä niin pian kuin suinkin katsomaan, vieläkö minä saan sen ja vieläkö voin jatkaa liikettäni. Ehkä toinen sanoi: Ja minulla oli siellä niin hyvä maa, ja kaikki oli hyvässä kunnossa, oli tarhani, oli peltoni, eli karjani. Minun täytyy mennä nyt nopeasti sinne. Ehkä joku sanoi. Ja minähän olin kihloissa ja minulla oli aikomus mennä pian naimisiin ja tuli tämä kurja sairaus. Vieläköhän morsiameni siellä odottaa? Minun täytyy pian päästä sinne. Ja niin he ehkä puhuivat yksi toisensa perästä. Kaikilla oli niin tärkeitä asioita, että ei ollut aikaa palata kiittämään.

Ja tämä yksi palaa aivan yksinään, lankeaa Jeesuksen eteen ja korkealla äänellä ylistää Jumalaa. Mutta Jeesus kysyy: "missä ne yhdeksän ovat?" Nekin puhdistuivat, missä he ovat? Ja Jeesus kysyy tänä päivänä: missä ne yhdeksän ovat? Koko maailma tuli lunastetuksi ja ajattele kuinka monta heistä on niin kiireellisessä menossa, ettei ole ollenkaan aikaa tulla kiittämään Jeesusta. Kuinka monta onkaan kastettua, jotka eivät kasteensa armosta välitä. Ei ole heillä ollenkaan asiaa Jeesuksen luo. Eivät he jaksu kuulla Hänen sanaansa, eivät välitä tietää, mitä Jeesus on tehnyt. Itsekkäästi he elävät vain tälle maailmalle ja vain tätä elämää. Vapahtajamme kysyy siis: Missä: Miksi eivät ne yhdeksän ele tulleet kiittämään Jumalaa?

Mutta yksi on tullut. Tämä yksi oli samarialainen. Ei ollut hän edes omaisuuskansaan lukeutuva. Useinhan onkin tällä tavalla. Ne joiden vähimmin odotamme kuulevan ja uskovan, ehkä kernaimmin ottavat Sanan vastaan. Usein Jumalan valtakunnan työssäkin ne eivät ole nuo menet, vaan joku siellä ja täällä, ihan vaatimattomasti, mutta niin vilpittömästi ja niin hartaasti, niin kiitollisesti tahtoo kaikin tavoin ylistää suurta Hyväntekijäänsä ja Vapahtajaansa.

Ystäväni, kuulutkohan sinä nyt näiden joukkoon, jotka olette palanneet Jeesusta kiittämään! Kyllä varmaan on kiitoksen syytä. Ajattele, että synnit ovat kaikki anteeksi annetut. Ajattele, että on päästy iankaikkiseen armoliittoon Jumalan kanssa. Ajattele, että on taivas auki kohdallasi ja saat olla matkalla iankaikkiseen elämään. Eikö ole syytä kiittää! Eikö ole syytä mennä nyt vieläkin puhumaan noille yhdeksälle: palatkaa kiittämään Herraa! Eikö ole syytä levittää tietoa tästä ihmeellisestä asiasta! Eikö ole syytä kantaa armoistuimen eteen rukouksessa niitä monia, jotka vielä elävät ilman Jeesusta! Eikö ole syytä antaa itsensä kaikkineen ja kokonaan kiitosuhrina Hänelle, joka on meidät päästänyt synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Niin, toden totta, kaikukoon kiitoksemme! Kaikukoon sydämässämme kiitos lakkaamatta, kunnes se kaikuu täydellisenä taivaan kirkkaudessa. Aamen.

Kolme suurta päätöstä

12. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
3. vuosikerta, epistolateksti

"Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna."

1 Kor. 2:2.

"Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskosta, ilman lain tekoja."

Room. 3:28.

"Minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin."

Room. 8:18.

Uudenvuoden kynnyksellä tehdään päätöksiä. On hyviä ja huonoja päätöksiä, mutta useimmat niistä eivät pidä paikkaansa. On kuitenkin muutamia päätöksiä, jotka ovat niin suuria, että ne järkyttävät taivaita ja maata ja niiden seuraukset ulottuvat yli ajallisen elämän iankaikkisuuteen saakka. Näitä päätöksiä ei tehdä suurten valtakuntien neuvostoissa. Niihin päätöksiin tulevat pienet, köyhät syntisraukat, yksi kerrallaan. Oletkohan sinä tullut näihin päätöksiin?

Ensimmäinen päätös

"Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskosta, ilman lain tekoja." (Room. 3:28). Tämä päätös koskee kaikkein suurinta asiaa taivaan alla, nim. syntisen ihmisen vanhurskaaksi tulemista Jumalan edessä. Koko maailma on täynnä arveluja, jopa päätöksiäkin tästä asiasta. Mutta kaikki nämä järjen sanelemat päätökset perustuvat tekoihin. Ne eivät pidä paikkaansa. Ja mekin ennen olimme noin mahdottomissa päätelmissä.

Mutta nyt kaikilla taivaaseen matkustavaisilla on päinvastainen, Pyhän Hengen sanelema päätös. "Me päätämme", sanoo apostoli. Se on siis kaikkien pelastuvien, koko uskovan seurakunnan yksimielinen ja yhteinen päätös. Joka ei ole tullut tähän päätökseen, tai on siitä luopunut, hän ei ole Kristuksen oma eikä pääse taivaaseen.

Kuinka voi ihminen tulla tällaiseen päätökseen? Sanoessaan "niin päättämme siis", apostoli viittaa tämän päätöksen perusteihin. Edellä hän oli sanonut: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan" (Room. 3:10). Se oli Jumalan lain julistama, tinkimätön päätös. Sen mukaan parhaimmatkin tekomme ovat saastaisia, niin "ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista" (Room. 3:20). Mutta sen jälkeen apostoli kirjoittaa, että kaikki "saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa" (Room. 3:24). Tämä on evankeliumin sanelema, ehdoton päätös.

Lain edessä suomme tukittiin, järjen päätelmät luhistuivat, eikä meille jäänyt mitään puhdasta, ei mitään hyvää, ei mitään ehjää; meille jäi vain synti, kirous, epätoivo ja kuolema. Mutta evankeliumi osoitti, että juuri tämä syntimme, yllemme langetettu kiroustuomio ja kuolema siirrettiin Jeesuksen Kristuksen päälle. Hän kärsi rangaistuksemme, sovitti syntimme ja hankki meille katkeralla kuolemallaan ja kalliilla verellään iankaikkisen lunastuksen. Se sana toteutui: "Herra meidän vanhurskaudemme". Sillä niin kuin kaikki meidän syntimme luettiin Jeesukselle, niin myös kaikki Kristuksen ansio luettiin meille. Tämän Kristuksen vanhurskauden me nyt uskolla omistamme, lahjana, armosta, ilman mitään omaa työtämme.

Kun Pyhä Henki saattoi meidät tähän suureen päätökseen, niin taivaat riemuitsivat ja me saimme pelastusvarmuuden, autuuden ilon ja Pyhän Hengen lahjan. Mekin kohotimme lipun: Vanhurskas uskon kautta Jeesukseen, ilman lain tekoja! Mutta perkele ja maailma ja oma lihamme on jyrkästi tätä päätöstä vastaan. Sen tähden meidän täytyy ahkerasti viljellä Jumalan sanaa, muistaa pyhää kastettamme ja nauttia Herran pyhää ehtoollista, niin että pysyisimme lujina tässä pyhien päätöksessä. Joulusta pääsiäiseen ja tuomiosunnantaihin asti kaikki julistaa ihanasti: "Herra meidän vanhurskaudemme!" Pysy tässä päätöksessä!

Toinen päätös

"Sillä minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna." (1 Kor. 2:2). Tähän päätökseen Paavali oli tullut edellisen päätöksen johdosta, sillä hän kirjoittaa: "Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä." (2 Kor. 5:14). Päättäessään tuntea ainoastaan Jeesuksen ja hänetkin ristiinnaulittuna Paavali ei suinkaan lakannut opettamasta kaikkea Jumalan tahtoa. (Apt. 20:27). Päinvastoin, hän oli päättänyt, että kaikessa opetuksessaan, kaikissa opinkohdissa ja kaikissa kristityn vaelukseen kohdistuvissa neuvoissa ja kehotuksissa hän aina pitäisi keskeisenä Jeesuksen, ja hänet ristiinnaulittuna.

Eivät läheskään kaikki kristityt, eivät sananjulistajat eivätkä sanankuulijat, ole tehneet tätä jaloa päätöstä. Sen tähden he voivat korostaa yhtä opinkohtaa ja ohittaa toisen. He koettavat muovaillla Jumalan sanan oppia 'järjelliseksi', niin sopeutuvaksi aikamme ihmiselle, että ristin pahennus ja hullutus poistettaisiin. He antavat kehotuksia hyviin tekoihin, ei Kristuksen rakkauden, vaan lain uhkausten pakolla. Ja kun kristitty ei ole päättänyt, että hän tahtoo tuntea ainoastaan Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulittuna, niin ei hän aio Kristusta pitää kaikessa etusijalla. Varaukset ovat hyviä pakoteitä, kun tulee tiukka paikka. Hänhän voi pitää kykynsä, aikansa ja varansa yksityisalueena, jossa ei Ristiinnaulitun tuntemisen päätös ole määrääjänä. Hänhän voi pysyä sellaisissa seurakunnallisissa ja tunnustuksellisissa puitteissa, ettei se tee osalliseksi Kristuksen kärsimyksiin.

Tämä Paavalin mainitsema päätös tekee kristityistä yhden asian ihmisiä. Heillä on Kristus kaikessa ja kaikki Kristuksessa. Kun ristiinnaulitun Jeesuksen rakkaus pakottaa, lujat ja tiukatkin sanamme uhkuvat silloin Kristuksen rakkautta. Sen rakkauden pakotus säteilee ratkaisuisamme, uhrauksissamme, tunnustuksessamme ja suhteissamme kanssaihmiisiin. Kaikessa tulee ensitärkeäksi se, mikä on Kristuksen tahto ja mikä on kunniaksi Hänen nimelleen.

Kolme suurta päätöstä

On siis tärkeätä, että kristitty voi sanoa omakohtaisesti: "Minä olin päättänyt olla teidän tykönänne tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna."

Kolmas päätös

"Minä päätän, että tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen, joka on ilmestynvä meihin." (Room. 8:18).

Liha kammoaa kärsimistä. Uskovallakin on vaikeaa, kun pitää olla erilainen. Ja me olemme erilaiset. Kristus on kutsunut ja erottanut meidät maailmasta. Emme voi enää mukautua sen menoihin. Vaikka olemme samoissa ammateissa ja toimissa, pukeudumme ja elämme ulkonaisesti niin kuin muutkin, meillä on nuo kaksi edellistä päätöstä, jotka erottavat meidät kokonaan eri linjalle. Ja kun elämme maailmassa, kuitenkin sopeutumatta maailmaan, on siitä seurauksena kärsiminen. Tämän lisäksi Jumala sallii vielä kohdallemme monenlaisia vaikeitakin koettelemuksia. Elämämme kävisi ylen tukalaksi ja luopumuksen vaara olisi liian uhkaava, elleimme voisi apostolin kanssa yhtyä tähän kolmanteen päätökseen.

Meidän tulee katsoa "nykyisen ajan" kärsimyksiä autuaan iankaikkisuuden taustaa vasten. Vertauksessa esitetty rikas mies "eli joka päivä ilossa loisteliaasti". Mutta helvetin vaivassa hänelle sanottiin: "muista, että sinä eläessäsi sait hyväsi." Ja niistä, jotka etsivät ihmisten ylistystä, Jeesus sanoo: "He ovat saaneet palkkansa." Mutta Jumalan lapsilla on jo kaikkien ahdistusten keskellä sangen ihana nykyisyys. Johannes huudahtaa: "Katsokaa, minkä kaltaisen rakkauten Isä on meille antanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin." Nykyiset ahdistuksemme tuntuvat jo pieniltä, kun tätä katselemme.

Mutta tulevaisuutemme on sanomattoman ihana: "Eikä ole vielä käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Mutta me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on." Tämä on se kirkkaus, joka on ilmestynvä meihin, ja se on jotain niin suurta, että nykyisen ajan kärsimyksiä ei voida siihen verrata.

Kolme suurta päätöstä

Luin äskettäin amerikkalaisesta, Harry Oakes nimisestä miehestä, joka ylioppilaana oli päättänyt tulla miljonääriksi luonnon rikkauksilla. Hän lähti etsimään kultaa. Hän vaelsi ja teki työtä hakien kultaa Californiassa, Alaskassa, Uudessa Seelannissa, Australiassa, Afrikassa ja Canadassa. Hän ponnisteli 14 vuotta kärsien vilua ja hellettä, nälkää ja janoa, köyhyyttä ja yksinäisyyttä; hänellä oli suuria vaaroja haaksirikkoissa, petojen keskellä ja vihamiestensä ahdistamana. Lopulta hän löysi kultaa ja pääsi kultakaivoksen omistajaksi Kirkland Lakella, Canadassa. Häntä pidettiin Canadian rikkaimpana miehenä. Mutta rikkaus ei tuonut hänelle iloa, vaan vihdoinkin julman, väkivaltaisen kuoleman. Jos ihminen on altis noin pitkiin kärsimyksiin petollisen rikkauten saamiseksi, emmekö me tahtoisimme kestää ahdistusta, sikäli kuin se on tarpeellista, kun meitä varten on jo taivaassa tallelle pantu kuihtumaton, katoamaton ja turmelematon perintö, Jumalan kirkkauden toivo!

Oi Pyhä Henki, saata meitä näihin Jumalan valittujen suuriin päätöksiin ja auta meitä pysymään niissä lujina loppuun asti! Aamen.

Haaksirikkoon joutuneet

13. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
Vapaa epistolateksti

"Säilyttäen uskon ja hyvän omantunnon, jonka eräät ovat työntäneet luotaan ja uskossaan haaksirikkoon joutuneet." 1 Tim. 1:19.

Laiva on lähdössä. Tuhansia on saapunut saattelemaan ystäviä ja omaisia. Ilma täyttyy onnentoivotuksilla; liinat liehuvat, kädet heiluvat, silmissä kimaltelee kyyneleitä. Suuret koneet jyskyttävät ja laiva on lähtenyt kyntämään aavoja ulapoita.

Kerran myös uskonlaiva irtautui satamasta. Pyhän kasteesi päivänä sinut saatettiin tuohon laivaan. Ja kun tunnustauduit kasteesi liittoon, suuri saattoväki oli toivottamassa sinulle onnellista matkaa. Hartain kyynelin anottiin, että uskonlaivasi välttäisi vaarat maailman merellä ja pääsisi onnellisesti taivaan satamaan.

Mutta apostoli sanoo, että tuolla matkalla "eräät ovat haaksirikkoon joutuneet". Kuinka surullista!

Monen laiva joutui salakarille. Joka ei tunne maailman merta ja saatanan syvyyksiä, sen laiva helpoimmin niihin takertuu, ja ellei siitä irtaannu, joutuu säpäleiksi. Kavala kari on maailman ystävyys. "Tähän nykyiseen maailman aikaan rakastuneena jätti minut Deemas", valittaa Paavali ystävästään (2 Tim. 4:10). "Maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan", varoittaa Jaakob. "Älkää maailmaa rakastako!" huudahtaa Johannes. "Joka maailmaa rakastaa, ei Isän rakkaus ole hänessä." Salakari on veden alla. Pinta näyttää vaarattomalta. Sellaiselta näyttävät maailman hovit ja turhat ilot, sen tavara ja ihanteet, sen kunnia ja menestys. Mutta oi, kuinka lujaan on niihin tarttunut monen uskonlaiva! Vaivoin ovat toiset laivat yhdessä vetäen saaneet jonkun karille joutuneen takaisin vesille. Ja katso noita uskonlaivan hylkyjä ja sirpaleita, joita maailman salakareilla ajellehti!

Toinen yhtä vaarallinen salakari on väärä oppi. Pinnaltaan sekin on kaunista, vaaratonta — jumalisuuden muoto, hartaus, rakkaus, into. Mutta tuolla alla on ihmisoppien hiekkasärkät, ja perkeleiden opetukset, joiden teräviin kalliosärmiin usko murskaantuu. Katso miten monta uskossaan haaksirikkoutunutta siellä on! Murheella heistä puhuvat Kristuksen apostolit. Vakavasti he varoittavat kavahattamaan noita salakareja.

Moni laiva on myös haaksirikkoutunut myrskyssä. Myrskyjä varmasti tulee — vainojen, ahdistusten, suurtenkin surujen ja kärsimysten myrskyjä. Osa uskovista, sanoo Jeesus, "kestää ainoastaan jonkun aikaa, ja kun tulee ahdistus tai vaino sanan tähden, niin hän heti loukkaantuu" (Matt. 13:21). Uskossa eläminen, Kristuksen sanassa pysyminen vie varmasti vaivoihin. Ja Jumala koettelee omiansa murheen ahjossa, "jotta havaittaisiin, että uskonne kestäväisyys koetuksissa on paljoa kallisarvoisempi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulella koetellaan." (1 Piet. 1:7.) Mutta monet jättävät seurakunnan, kun tulee vastakohtaisuutta, kun tarvittaisiin uhrautumista, kieltäytymistä, kärsimistä. Miten moni ristin ja kuorman alla suuttuu ja paatuu, kun pitäisi kypsyä meheväksi, tuleentuneeksi Jumalan viljaksi. "Uskossaan haaksirikkoon joutuneet." Murheellista!

Moni laiva haaksirikkoutuu yhteentörmäyksessä. Täällä ymmärtämättömyyden usvassa, väärinymmärrysten, syntien sumussa tulee yhteentörmäyksiä. Ja kun kristitty jää kantamaan katkeraa mieltä, kaunaa, vihaa toista kohtaan, silloin ei enää olla matkalla taivaaseen. Uskon-laivan kyljessä on ammottava reikä. Ellei sitä nopeasti korjata, täytyy upota meren pohjaan — helvettiin. Älä petä itseäsi, et voi samalla kertaa omistaa Jumalan anteeksiantamusta ja kieltäytyä antamasta anteeksi lähimmäisellesi; et voi rakastaa Jumalaa, jota et näe, kun et rakasta veljeäsi, jonka näet. "Tämä on kovaa", sanot sinä. Se on paljo kovempaa, kun joudut Tuomarin eteen, joka sanoo: "Sinä paha palvelija; eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa kanssapalvelijaa si niin kuin minä armahdin sinua. Ja vihoissaan hänen herransa antoi hänet vanginvartijain haltuun, kunnes hän maksaisi kaiken, minkä oli hänelle velkaa." (Matt.18:23–35.) Siellä se jää iäti maksamatta.

Kuinka voisimme välttää salakarit ja päästä onnellisesti taivaan satamaan? "Säilyttäen uskon", sanoo apostoli. Usko on Jumalan työ, kallis lahja, jonka Hän antoi sydämeemme sanan ja sakramenttien kautta. Niiden kautta Jumala myös uskon ylläpitää ja varjelee meissä. Ei kukaan voi uskossa kauan pysyä, jos ei viljele armonvälineitä. Hylkää Jumalan laki, ja hylkää synnintunnon. Synti rupeaa näyttämään, ei ainoastaan vaarattomalta, vaan suosittavalta. Uskonlaivasi saa kauhean haaksirikon. Sillä ei uuden Jerusalemin rantaan ole tullut yksikään laiva, jossa synti on päässyt perämieheksi, saati kapteeniksi. Mutta laki, vaikka se pitää synnintunnossa, ei pidä uskossa. Usko saadaan ja säilytetään evankeliumin kautta. Siksi on ristin evankeliumia ahkerasti viljeltävä. Pohjalastina olkoon syntisyytemme ja kurjuutemme tunteminen, mutta armo paisuttakoon purjeemme ja viekään eteenpäin. Kun sydän saa vahvistusta Jumalan armosta, kun Kristuksen verinen ansio on sielun aarteena, silloin säilyy uskokin. Silloin eletään rukouselämää ja rakastetaan Jumalan sanaa. Usko varmasti säilyy kun —

*"On majakkana sana vaan,
Ja passi armo on.
Kompassi viittaa Golgataan
Karitsan tekohon."*

Sanomattoman tärkeätä siis on, että säilytämme uskon Herraan Jeesukseen viljelemällä ahkerasti Jumalan sanaa ja sakramenttia ja käymällä usein rukouksessa armoistuimen eteen. Mutta apostoli käskää säilyttämään, ei vain uskon, vaan myös "hyvän omantunnon". On mahdollista jonkin aikaa elää joten kuten uskossa pahalla omallatunnolla. Mutta lopulta se vie aina haaksirikoon, jos ei parannusta tapahdu.

Uskovainenkin voi langeta ja menettää hyvän omantunnon. Silloin Pyhä Henki murheellisena nuhtelee ja vetää parannukseen. Jos ihminen ei tottele Herran ääntä, täytyy Pyhän Hengen erota hänestä, jolloin ihminen on kadottanut sekä uskon että hyvän omantunnon. Mutta ilman taistelua ei Pyhä Henki jätä asumasijaansa. Ja kun murheellinen Pyhä Henki on joutunut synnin kanssa taistelemaan ylivaldasta uskovon sydämessä, silloin totisesti on ihmisellä paha omantunto, kunnes armon Henki on voittanut.

Kauheata on koettaa olla uskossa ja kantaa pahaa omaatuntoa. Älä yritä sitä, jos mielit välttää haaksirikon. Jos valitettavasti joudut saamaan pahan omantunnon, kiiruhda puhdistuslähteelle, joka Golgatalla avattiin. Kristuksen veressä on sekä anteeksiantamus että voima uuteen elämään. Ja omantunto ei voi olla levollinen, ellei ole näitä molempia. Omista siis lahjana anteeksiantamus ja luovu siitä, mikä on paha. Ja jos paha teko on sellainen, joka kaipaa sopimista ja oikaisua ihmisten kanssa, tee se viipymättä. Siten säilytät sekä uskon että hyvän omantunnon.

Matkamies! 'Säilytä siis usko ja hyvä omantunto maailman myrskyisellä merellä. Olkoon Jeesus luotsinasi, että välttäisit kavalat karit, ajelehtivat jäävuoret, kalliit ja yhteentörmäykset. Tuolla jo hämmöittää taivaan kaupungin rauhallinen satama. "Sitt' ei enää myrsky pauhaa; Turmiot' ei synty tee; Täyttä riemua ja rauhaa Sydän siellä nautitsee." Kaikukoon laivasi kannelta tämä vakuuttava laulelo:

*"On kaikki hyvin laivalla
Johtaissa Jumalan.
Tie viitattuna kartalla
Vie rauhan rantahan.
Ja purjeet armo paisuttaa,
Kaanaaseen kuljetaan.
Karitsan häät jo odottaa,
Kun rantaan saavutaan."*

Aamen

Vaeltakaa Hengessä

14. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
1. vuosikerta, epistolateksti

Minä sanon: vaeltakaa Hengessä, niin ette lihan himoa täytyä. Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla. Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus, saastaisuus, irs-taus, epäjumalanpalvelus, noituus, vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit, mässäykset ja muut senkaltaiset, joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa. Mutta Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen. Sellaista vastaan ei ole laki. Ja ne, jotka ovat Kristuksen Jeesuksen omat, ovat ristiinnaulinneet lihansa himoineen ja halui-neen.

Gal.5:16-24.

Kristitty on kaksoisolento. Hänessä on vanha ihminen — kaikki-en hänen sielullisten voimiensa ja kykyjensä perinpohjainen, perin-näinen turmelus, jonka vallassa hän on maailmaan syntynyt. Hänessä on myös uusi ihminen, joka on Jumalan mielen mukaan luotu totuuden kuuliaisuuteen ja pyhyyteen. Sen on Jumala luonut uudessa syntymisessä kasteen pesossa ja kasteen armosta langenneissa, kun he tulivat jälleen uskoon. Näiden kahden välillä on kristityssä alinomainen sota. Sitä runoilija A. Oksanen kuvailee, kun hän sanoo. "yks perkele, yks enkeli sotivat sydämässäni. Ne taistelee ja kamppailee, yks toistaan voittaa koittelee." Tästä sodasta puhuu apostoli tekstis-sämme. Mutta hän osoittaa, että kristitty ei enää vaella vanhan ihmisen mukaan, vaan uuteen ihmiseen pukeutuneena kuolettaa ja ristiinnaulitsee vanhan. Katsokaamme siis sitä tosiasiaa, että **Kristuksen omat ovat ristiinnaulinneet vanhan ihmisen himoineen.**

Minkälainen on vanha ihminen, joka ristiinnaulitaan.

Ilmeiset ovat vanhan ihmisen työt. Paavali antaa niistä tekstisämme pitkän luettelon, jonka voimme jakaa viiteen ryhmään.

Ensimmäinen ryhmä: "Haureus, saastaisuus, irstaisuus".

Haureutta on kaikki, minkä kautta kuudes käsky rikotaan. Kun mies tai vaimo ei ole uskollinen puolisolleen tai kieltäytyy täyttämästä aviollista velvollisuuttaan tai kun avioliittoa pidetään vain himojen tyydyttämisenä ja kieltäydytään täyttämästä avioliiton yhtä tärkeää tarkoitusta — lasten synnyttämistä ja kasvatusta. Samoin kaikki epäpuhdas ja haureellinen elämä avioliiton ulkopuolella. Saastaisuutta ovat rivot puheet ja kaskut, epäsiiveellinen kirjallisuus ja epäsiiveelliset elokuvat, tanssit ja kaikki sellainen seurustelu, jonka kautta kiihötetään paha himo, sekä sopimaton käytös ja vaatetus. irstaisuutta on saastaisuuden täyteen valtaan pääseminen. Niin kuin pillastunut hevonen, jota ei voida pidättää, niin irstas ihminen himon kiihkossaan harjoittaa kauhistusta pelkäämättä Jumalaa ja häpeämättä ihmisiä.

Toinen ryhmä: "Epäjumalanpalvelus, noituus".

Epäjumalanpalvelusta on kaikki, missä ei Jumalaa yli kaiken peljätä ja rakasteta. Olkoonpa ihmisellä oma itsensä tai toinen ihminen tai raha ja tavara, tai kunnia ja menestys, tai mikä muu tahansa rakkaimpana sydämellään, se on silloin hänen jumalansa. Ja vanha Aadam, joka vihaa totista Jumalaa, on ainainen epäjumalain palvelija. Noituus on vain yksi muoto epäjumalaisuudessa. Kun näet ihminen ei usko Jumalaan, niin hän uskoo taikoihin, ennustajiin ja näkijöihin; hän uskoo silloin hevosenkenkiin, mustiin kissoihin, päiviin ja numeroihin, ja vaikka minkä kaltaiseen hullutukseen.

Kolmas ryhmä: "Vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet". Vihamielisyys on, ei ainoastaan rakkauden puutetta, vaan lähimmäistä vihaava mieliala. Sellaisessa mielessä oleva joutuu riitaan, tikustakin silloin saadaan riidan aihe. Samasta vihamielisyydestä johtuu kateellisuus. Emmehän kadehdi sellaista, jota rakastamme. Mutta rakkaudeton ja vihamielinen ei soisi toiselle mitään hyvää; hän kadehtii toisen menestymistä, oloja, omaisuutta jne. Kateudesta hän kavalasti lähimmäistään parjaa ja panettelee, toivoo hänelle pahaa ja etsii hänen vahinkoaan. Kaikkea tällaista seuraa vihat, so. syväjuuri-

nen sydänviha, ja vihdoin juonet, ilkeyden ja pahuuden vehkeet toisen kiusaamiseksi ja vahingoittamiseksi.

Neljäs ryhmä: "Eriseurat, lahkot, kateus".

Viha synnyttää eriseuraa, nimittäin, että erottaudutaan toisista, kootaan omaa joukkoa ja kannattajia ja niin estetään kaikki sellainen, johon tarvitaan yksimielisyyttä sekä yksilöiden ja joukkojen yhteistä tukea. Niin syntyy myös lahkoutuminen, erikoisoppien ja mielipiteiden vuoksi eri ryhmiksi muodostuminen. Vaikka lahkot kerskuvat, että heillä on Pyhä Henki, niin sana osoittaa, että ne ovatkin vanhan ihmisen aikaan saamia. Ylpeydessä he pitäytyvät omiin mielipiteisiinsä eivätkä taivu sanan alle. Vihdoin seuraa eriseurojen ja lahkosten välinen kateus, kiihkeä toistensa pureminen ja syöminen.

Viides ryhmä: "Juomingit, öiset kemut ja muut sen kaltaiset".

Juomingit, porsastelu, niinhän monet hävittävät rahansa, menettävät työnsä, maineensa, terveytensä, jopa kaikki tyynni. Öiset kemut, so. yöelämä, jonka yhteydessä harjoitettuja syntejä ei kehtaa mainitaakaan.

Jokainen kääntymätön ihminen elää lihan töissä joko lievemmin tai räikeämmin. Moni myös, vaikka sanoo itseään kristityksi, elää yhtäkaikki vanhan ihmisen mukaan lihan himoissa. "Joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme", sanoo apostoli, "lihan himoissa noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapset niin kuin muutkin".

Mutta yksikään sellainen ei peri iankaikkista elämää. "Joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin ennenkin olen sanonut, että jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa." Ei siis yksikään haureellinen ja epäpyhä, ei yksikään vihaa kantava, riitainen, kateellinen, ei ainoakaan eriseurainen, eikä lahkolainen, ei epäjumallinen eikä taikauskoinen, ei juoppo eikä kemuja ja yöelämää harrastava voi periä taivasta. Sillä jokainen sellainen ihminen epäuskossaan elää ja vaelttaa vanhan ihmisen mukaan. Mutta kristityt eivät enää ole sellaisia. He ovat kuolleet pois synnistä elääkseen vonhurskautta varten. He ovat päässeet pimeydestä valoon, saatanan vallasta Jumalan tykö. He ristiinnaulitsevat vanhan ihmisen himoineen. Mutta katso-kaammepa, miten he vanhan ihmisen ristiinnaulitsevat.

Miten he vanhan ihmisen ristiinnaulitsevat?

Heissä on uusi ihminen. Sillä he ovat Jumalasta syntyneet. Kun he vanhan ihmisen vallassa turmelivat itsensä petollisia himoja noudattaen, niin Jumalan laki paljasti heille heidän onnettoman, kadotetun tilansa. Lain alla he koettivat vapautua tästä turmeluksesta, mutta sortuivat yhä vain syvemmälle. Sillä laki ei voi uudistaa eikä vapauttaa. Mutta evankeliumi, anteeksiantamuksen sana Kristuksen sovintoveressä, päästi heidät synnin ja lain alta. Se osoitti heille puhtaan ja synnittömän Jumalan Karitsan, jonka päälle säilytettiin heidän ja koko maailman synti. Se todisti, että tämä Karitsa on se täydellinen, iankaikkisesti riittävä uhri, joka ristinsä veren kautta on meitä syneistämme päästänyt. Se sana vakuutti heillä nyt olevan anteeksiantamuksen ja armollisen Jumalan, joka Kristuksen tähden ei ikinä enää heidän syntejensä muistele. Tämän elävän ja voimallisen sanan kautta syntyi usko heidän sydämissään. Sillä hetkellä syntyi uusi ihminen. Pimitetty mieli tuli valaistuksi ja he pääsivät käsittämään Jumalan ihmeellisen pelastuksen armon kautta. Heidän tahtonsa tuli uudistetuksi, että heille tuli halu jumalallisiin asioihin, joita ennen vihasivat. He saivat voiman, jota heillä ei ennen ollut, syntiä ja epäuskoa vastaan. Näin Pyhä Henki, heidän henkensä kanssa yhdistettynä, on tehnyt heistä uusia luomuksia, Jumalan autuaita armolapsia Kristuksessa Jeesuksessa.

Tämä heissä oleva uusi ihminen **sotii** vanhaa ihmistä, so. lihaa vastaan ja alkaa sitä ristiinnaulita. "Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan." Uudestisyntynyt, uskova ihminen ei ole päässyt vappaksi turmeluksesta. Hänessä on yhä vanha ihminen. Ja uskovaisen vanha ihminen on yhtä paha ja jumalaton kuin uskottomankin vanha ihminen. Mutta uskovaisessa on nyt myös uusi ihminen, joka nostaa sodan vanhaa ihmistä, lihan turmelusta vastaan. Ja jos hänen uusi ihmisensä olisi kyllin voimakas, se heti tappaisi kerrassaan ja peräti hävittäisi vanhan. Mutta siihen ei uusi ihmisemme ole kyllin voimakas. Sen täytyy siis tyytyä siihen, että se saa vanhan ihmisen nujerretuksi ristille kitumaan. Siitä se yhä repii itseään irti karatakseen uuden ihmisen kimppuun. Kova ja raskas on tuo taistelu. Mitään ei voi uusi ihminen tehdä ilman, ettei vanha ihminen tingi, ilku ja häiritse. Jaarituksillaan se koettaa estää rukoilemasta ja voivouksillaan se kokee tehdä tyytymättömäksi. Jokaista hyvää työtä ja kaikkea tosi jumalaisuutta vastaan sillä on tuhannet juonet. Mutta

vaikka emme saakaan vanhan ihmisen suuta tukitukseksi, niin emme kuitenkaan tottele sitä, vaan pidämme sen ristiinnaulittuna, ja jos se saakin revityksi kätensä tai jalkansa irti, niin naulitsemme sen uudesta-
taan. Kuinka? Jokapäiväisessä katumuksessa ja parannuksessa. Se on, emme voi pitää vähäpätöisenä meissä jäljellä olevaa syntiä —
erheitä, kompastuksia, puutteita. Me tunnemme ja tunnustamme se
sellaisiksi kuin ne totisesti ovat: synneiksi joita vanhurskas Jumala
vihaa ja tuomitsee. Sen tähden olemme niistä murheelliset, kadumme
niitä, rukoilemme ja myös uskomme, että Jumala Kristuksen tähden
ne meille joka päivä armollisesti anteeksi antaa. Mutta tällainen ka-
tumus ja usko on juuri se naula ja vasara, joka kiinnittää vanhan ih-
misen jälleen ristin puuhun. Hetkiseksi se tyrmistyy. Mutta tuskin on
autuuden iloa uhkuva kiitoksemme päässyt kaikumaan, kun sen ohel-
la jo kuuluu vanhan ihmisen surkea soraääni. Kuitenkaan emme saa
peljästyä ja väsyä. Meidän täytyy kärsiä tuon vanhan riitapuolen nal-
jailua ja tyytyä siihen, että olemme saaneet sen naulitukseksi piinapenk-
kiinsä.

Uusi ihmisemme myös kantaa hedelmää, sodasta huolimatta.
"Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävälli-
syy, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensä hillitseminen," Nämä
ovat hedelmiä vastakohtana vanhan ihmisen hedelmättömille töille.
Ne ovat sisällisiä, hengellisiä, uudistetun sydämen hedelmiä, joihin
Jumala on mielistynyt. Tässä apostolin hedelmäluettelossa on kolme
kaunista kolmikkoa.

Ensimmäinen kolmikko: "Rakkaus, ilo, rauha".

Rakkaus mainitaan ensiksi, koska se on korkein ominaisuus Jumalan
kuvan kaltaiseksi tulemisessamme. Rakkaus Jumalaan ja lähimmäi-
seen on uuden ihmisen pääominaisuus. Se on meissä oleva vasta-
kaiku ja heijastus Jumalan äärettömästä rakkaudesta. Se on sellainen
uskon hedelmä, joka vaikuttaa kaikkiin hyviin töihin. Ilo on myös
puhdas, taivaallinen ominaisuus. Ei se ole hetkellinen, pettävä ilo
katoavissa kappaleissa, vaan iloa Jumalassa ja hänen armossaan. Kun
vanhan ihmisen työt tuottavat kipua ja kyyneleitä, niin uusi ihminen
kantaa iankaikkisen ilon hedelmää. Rauha on myös uskon varma he-
delmä. Sillä missä on sovinto Jumalan kanssa, siellä on varmasti
omassatunnossa se autuas Jumalan rauha, joka käy yli kaiken ym-
märryksen.

Toinen kolmikko: "Pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys".

Pitkämielisyys opettaa toivomaan, kärsimään, odottamaan, olemaan maltillinen. Ystävällisyys tekee meidät lempeiksi, nöyriksi, heläsydämisiksi, osaa ottavaisiksi lähimmäistämme kohtaan. Hyvyys taas panee tekemään kaikkinaista hyvää.

Kolmas kolmikko: "Uskollisuus, sävyisyys, itsensä hillitseminen". Uskollisuus Jumalalle, seurakunnalle, isänmaalle, uskollisuus kutsumukselleen, sanoilleen jne. on tosin kaunis hedelmä, jota maailmankin täytyy joskus ihailla. Sävyisyys pitää ihmistä tyynenä, kohutuullisena, harkitsevana. Itsensähillitseminen on taas sitä, että ihminen kaikissa tilanteissa voi hallita itseään; ei pelko, ei murhe eikä ilo, ei myötä- eikä vastoinkäyminen, ei hyvän nauttiminen eikä pelon kärsiminen voi itsensä hillitsevältä riistää tasapainoa.

Mutta vaikka kristitty uuden ihmisensä puolesta kantaa tällaista hedelmää, niin ei hän vanhan ihmisensä tähden koskaan hyvin onnistu. Apostoli sanoo: "Nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, jottette tekisi sitä, mitä tahdotte." Se on, vanha ihminen ei ole vielä kuollut, ristiinnaulittunakin se estää meitä tekemästä sitä, mitä uuden ihmisen puolesta haluamme. Siksi Paavali lausuu: "Niin en nyt enää minä sitä tee, vaan synti, joka minussa asuu." Itseensä nähden kristityllä ei ole muuta kerskaamista kuin heikkoutensa. Kurjana syntisenä hänen täytyy elää vain armosta, sulasta armosta Kristuksessa Jeesuksessa.

Tämä vanhan ihmisen kanssa yhdessä talossa asuminen on kristityn raskain taakka — sitä raskaampi, mitä elävämmässä Jumalan tuntemisessa hän elää. Mikä olisikaan haikeampaa, mikä tuottaisi katkerampia kyyneleitä kuin se, että hän, joka niin mielellään tahtoisi Jumala palvella, kokee olemuksessaan voiman, joka panee hänet tekemään pahaa, jota hän ei tahdo, ja estää tekemästä hyvää, mitä hän tahtoisi. Siksi hän huokaa raskautettuna ja itkien: "minä viheliäinen ihminen, kuka päästää minut tästä kuoleman ruumiista!" Mutta hän tietää myös, että pääsinhetki on koittava. Kun sydän sykähtää viimeisen kerran, kun viimeinen henkäys on puhallettu, silloin, oi silloin, on iäksi päästy vanhasta ihmisestä. Kun ruumis nousee haudan mulasta, ei nouse enää vanha ihminen: Silloin kokonaan uusina ihmisinä, Jumalan täydellistä kuvaa kantaen, käy kulkumme vanhan ihmisen haudan yli taivaan kunniaan. Aamen.

Mikä on lahko?

14. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
Vapaa epistolateksti

Ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka väärää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapset mukaansa. Apt. 20:30

Jeesuksen päivinä juutalainen kirkko oli jakautunut suuntiin ja puolueisiin. Saddukeukset tunnustivat vain pienen osan Vanhan Testamentin Kirjoituksista Jumalan sanaksi. He kielsivät ihmeet, ylösnousemuksen jne. Raamattu nimittää niitä saddukeusten lahkoksi (Apt. 5:17). Fariseukset panivat suuren painon jumalisuuden ulkonnaisiin puoliin. Ihmissäännöillä he syrjäyttivät Jumalan sanan ja valitsemillaan hyvillä töillä Jumalan pelastusneuvon. Nämä Raamattu kutsuu fariseusten lahkoksi (Apt. 15:5). Lahkolaisuutta ovat siis kaikki Jumalan sanan vastaiset opit, joiden kautta saadaan aikaan lohkoja ja hajaannusta kristittyjen kesken.

Kirkon historia osoittaa, että koko kirkon valtaosa ja virallinen johto saattaa luopua Jumalan sanasta ja että voi olla vain "piskuinen lauma", joka pysyy Jumalan sanalle uskollisena. Tällaiset luopiokirkot pitävät lahkolaisina niitä, jotka eivät osallistu niiden erheisiin. Niinpä juutalaiset nimittivät kristityitä nasaretilaisten lahkoksi (Apt. 24:5; 28:2). Uskonpuhdistajia paavin kirkko herjasi lahkolaisiksi ja julisti kadotustuomion alaisiksi ne, jotka uskonvanhurskauteen pitäytyvät. Tämä on katolisen kirkon asenne vielä tänäkin päivänä. Samoin myös uskonpuhdistuksen kirkot, jotka muodostuivat valtiokirkkoiksi Pohjois-Euroopan maissa, ovat syyttäneet Jumalan sanan opissa ja tunnustuksessa pysyviä lahkolaisiksi.

Kirkkoa ei kuitenkaan tee oikeaksi sen suuruus, ei sen ikä eikä arvovalta. Sikäli kuin siellä saavat Jumalan sanan vastaiset opit rauhassa vaikuttaa ja niitä puolletaan, on se todellisesti lahko. Sillä oikean näkyvän kirkon ominaisuuteen kuuluu, että sillä on Kristuksen evankeliumin ja kaikkien sen opinkappaleiden mukainen oikea, puhdas oppi, että se sitä käytännössä tunnustaa ja että se ei salli keskuudessaan opetettavan vastoin Jumalan sanaa. Emme löydä Raamatusta ainoakaan kohtaa, jossa Kristuksen seurakunnalle annettaisiin lupa

Mikä on lahko?

kuulla ja suvaita keskuudessaan vääriä oppeja, tai jossa myönnettäisiin, että se saa toimia yhdessä lahkojen kanssa. Siellä tosin varoitetaan: "Teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka vääriä puhetta puhuvat vetääkseen opetuslapset mukaansa." (Apt. 20:30). Mutta aina osoitetaan, miten sellaisiin on suhtauduttava: "Minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä." (Room. 16:17). Milloin kirkko ei noudata näitä Jumalan sanan ohjeita, muodostuu se itse lahkoksi, josta Jumalan sanalle uskollisten täytyy vetäytyä pois.

Sekaoppisissa kirkoissa ja lahkoissa on tosin Kristuksen totisia uskovaisia. Toiset heistä eivät ole tietoisia kirkkonsa erheistä. Toiset taas ovat siellä ajaksi todistaakseen sen harhaoppeja vastaan. Mutta kun ei heidän todistustaan kuulla, he joko vetäytyvät pois, tai lopulta mukautuvat heihin osallistuen heidän synteihinsä. Jeesuskin saarnasi kolme vuotta juutalaisten synagogissa ja temppelissä. Mutta hän aina hyökkäsi ankarasti sen vääriä oppeja ja menettelyä vastaan, lausui voi-huutonsa sen johtajista ja opettajista ja käski kavahtamaan heidän hapatustaan. Sanoin ja teoin hän veti jyrkän rajan ja usein vetäytyi pois ja kätkeytyi heiltä. Olisi todella kauheata tehdä Jeesuksesta väärin oppien suvaitsemisen ja vääraoppiseen kirkkoon mukautumisen esimerkki!

Kun Jumalan sanalle uskolliset ovat omantuntonsa velvoittamina eronneet väärästä yhteydestä ja muodostuneet eri seurakunniksi, eivät ne ole mitään uutta perustaneet eivätkä siis ole lahkolaisia. Koska he pitäytyvät tarkoin Jumalan sanaan ja Paavalin kera niin palvelevat isiensä Jumalaa, että uskovat kaiken, mitä Raamattuun on kirjoitettu, niin he todellisesti ovat niitä, joissa Jeesus sanoo: "Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani". Olkoon se pienikin, monen vaivan ja riskin alainen, olkoonpa siellä lankeemuksia ja luopumuksia, se on kuitenkin Kristuksen rakastama, pyhä seurakunta, jota helvetin portitkaan eivät voi kukistaa. Niin kauan kuin se pohjautuu kaikessa Jumalan sanaan, säilyttää keskeisimpänä selvän vanhurskauttamisopin ja uskollisesti opettaa kaikki Jumalan sanan opinkohdat sitä palvelevina, niin kauan se on siis todella Kristuksen oikea näkyvä seurakunta.

Mikä on lahko?

Kun on kysymys siitä, mikä on lahko ja mikä on Kristuksen totinen seurakunta, silloin emme kysy: Onko se suuri tai pieni joukko, onko se arvovaltainen vaiko halveksittu? Vaan kysymme: Onko sillä Jumalan sana, opettaako se sitä uskollisesti ja ojentautuuko se sen mukaan? Jos se niin tekee, on se todella Jeesuksen seurakunta. Mutta jos sillä ei ole Jumalan sanan selvä oppi, tai jos se sanan ohella sallii myös sitä vastaan opetettavan, kantaa se lahkolaisuuden merkkejä.

Kaikille lahkoille on ominaista, että ne autuuden asiassa korostavat ihmistyötä ja ansioita jossain muodossa, niin että syntisen pelastautumisessa ei tule kaikki kunnia Jumalalle. Lapsikasteen hylkääjät kieltävät perisyntin ja kasteessa tapahtuvan uudensyntymisen, koska lapsi ei voi muka ymmärtää eikä uskoa. Kääntymisessä vaaditaan hengellisesti kuolleelta tahtomista ja myötävaikutusta. Erinäisiä opinkohtia selitetään, sovelletaan tai kielletään, niin että ihmisjärki ja teot saavat kunnian.

Lahkoille on ominaista, että ne eivät tyydy eivätkä alistu Jumalan sanaan, vaan Jumalan sanan väärinkäytöllä pönkittävät omia haaveitaan ja erheitään. Ne tahtovat loistaa profeetallisilla näkemyksillä ja ennustuksilla, sairaiden parantamisella, kielillä puhumisella ja ilmesyksillä. He mielellään toimivat eri joukkojen kanssa opin eroavaisuuksista piittaamatta; mutta niiden suvaitsevaisuus loppuu äkisti, kun heidän eteensä asetetaan Jumalan sanan puhdas ja oikea oppi.

Lahkolaisuus ja väärä oppi ovat sama asia. Ei Raamattu suotta varoita meitä kavahtamaan vääriä profeettoja. Ne eksyttävät ja murhaavat sieluja. Paras varustus niitä vastaan on se, että olemme itse eläviä ja palavia Jumalan sanan uskomisessa ja tunnustamisessa. Onhan terveen opin ytimenä ristiinnaulittu Jeesus, jonka verihaavojen kautta olemme parannetut. Koska me parantavan sanan kautta saamme autuuden varmuuden syntiemme anteeksisaamisessa, on meillä jotain sanomattomasti kalliimpaa kuin mikään, mitä hurmahenki voi meille tarjota. Synnyttäköön terve autuuden oppi meissä pyhää intoa, rakkautta, palavuutta ja taitoa Herran työssä, niin että lahkoille ei jää aseita eikä avattuja ovia!

"Kavahtakaa noita koiria, kavahtakaa noita pahoja työntekijöitä, kavahtakaa noita pilalle leikattuja." (Fil. 3:2).

Jeesuksen kyyneleet

15. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
(10. s. PKp, 1. vk.) evankeliumiteksti

Ja kun hän tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, itki hän sitä ja sanoi: "Jospa tietäisit sinäkin tänä päivänä, mikä rauhaasi sopii! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi salattu. Sillä sinulle tulevat ne päivät, jolloin sinun vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sen tähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut."

Luuk. 19:41–44

Raamatussa kerrotaan kolmessa kohdassa, että Jeesus itki. Lasaruksen haudalla Jeesus vuodatti säälin ja osanoton kyyneleitä. Getsemanessa, maailman syntitaakan alla "hän kovalla huudolla ja kyynelillä uhrasi rukouksin ja anomuksin". Ja Öljymäellä, viimeisellä matkallaan Jerusalemiin, kun hän "näki kaupungin, itki hän sitä". Piinaviikon ensimmäisenä päivänä, palmusunnuntaina, Jerusalem oli tullut juhlasaatossa Jeesusta vastaanottamaan. Puitten lehviä, palmujen oksia ja vaatteita sen asukkaat levittivät tielle hänen eteensä. Ilohuudoin he tervehtivät häntä Israelin kuninkaana. Hoosianna -lauluin he ylistivät häntä tervetulleeksi. Mutta kun Öljymäen korkealla rinteellä tuo juhlasaatto tuli käänteeseen, jossa koko Jerusalem äkkiä aukenee näköpiiriin, niin Jeesus, kansan riemuitessa, puhkeaa itkemään. Ja alkukielen sana osoittaa, että hän ratkesi kovaan, äänekkääseen itkuun. Hän, joka ei itkenyt kaiken pahoinpitelyn ja häväistyksen alaisena, itkee nyt särkynein sydämin. Nuo Jeesuksen kyyneleet puhuvat meille syvää, vakavaa kieltä. Tahtoisimme siis oppia ymmärtämään mitä Jeesuksen kyyneleet kertovat.

Mitä Jeesuksen kyyneleet kertovat uskottomille.

Jeesus itki sitä kauheata rangaistusta, joka oli kohtaava Jerusalemia. Edessään hän näki tuon pyhän kaupungin kauniina hohtavan auringon säteilyssä. Uljaana kohosivat sen suuret rakennukset ja kuu-luisa temppeli kultakupuineen. Sen kadut kohisivat iloisena ihmisvir-

tana. Mutta Jeesuksen profeetallinen silmä näkee toisen ajan, "jolloin vihollisesi sinut vallilla saartavat ja piirittävät sinut ja ahdistavat sinua joka puolelta; ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sen tähden, ettet tuntenut etsikkoaikaasi. Ja tuo profeetallinen silmä, joka nyt jo näkee tuon kaiken tapahtuvan, täyttyy kyynelistä.

Tuskin oli 20 vuotta kulunut, kun kaikki kirjaimellisesti toteutui. Rooman legioonat piirittivät kaupungin, kun se oli ahdinkoon asti täynnä juhlakansaa. Puoluekampailuissa juutalaiset toisiaan tappoivat. Janoon ja nälkään nääntyi tuhansia. Kun Rooman sotajoukot vihdoin ryntäsivät sisään, täyttyivät katuojat ihmisverestä. Satatuhatta sen asukkaista ristiinnaulittiin. Saman verran otettiin vangiksi ja myytiin orjamarkkinoille. Kaikkiaan miljoona ja satatuhatta ihmistä tuhottiin. Kaupunki poltettiin ja kaikki sen rakennukset hävitettiin, vieläpä maakin kynnettiin niin, ettei todellakaan jäänyt kiveä kiven päälle.

Jos ajallinen rangaistus oli noin kova jo kauhea, kuinka hirmuinen olikaan sielujen iankaikkinen perikato: Tätä kaikkea ajatellessaan Jeesus puhkeaa itkien sanomaan: "Oi, Jerusalem, Jerusalem — kuinka usein minä olen tahtonut koota teitä — mutta te ette ole tahtoneet!"

Jerusalem oli uskonnollinen. Se vietti hengellisiä juhlia. Sen alttareilla suitsutettiin ja uhrattiin. Mutta sen asukkaat eivät kärsineet Jeesuksen sanaa. Ihannesankarikseen he valitsivat Barabbaan, murhamiehen, ja tuomitsivat Vapahtajansa pahantekijänä kuolemaan. He eivät tienneet, mitä heidän rauhansa vaati eivätkä tunteneet etsikko-aikaansa. Sen tähden kohtasi heitä perikato, jonka kauheutta Jeesus itki. Samoin kohtaa rangaistus kaikkia uskottomia. Ajatelkaamme viimeistä maailmansotaa: Olivathan ne kristillisiä maita, joita sota hävitti. Noissa kaupungeissa on ollut jaloja Jumalan miehiä, joiden kautta evankeliumin valkeus on loistanut. Mutta kun luopumus tapahtuu ja evankeliumi hyljätään, katso kuinka käy: Ihmisneron tuotteet ja kansojen rikkaudet käytetään tuhotöihin. Uljaat kaupungit luhistuvat raunioiksi, kuolema, kurjuus ja hävitys raivoaa maalla, vesillä ja ilmassa. Mutta kuka laskee tätä sydämelleen ja ajattelee, että kaikki tämä on tullut Kristuksen ja hänen evankeliuminsa hylkäämi-

sestä? Kuka sanoisi: "Tulkaa, palatkaamme Herran tykö, sillä hän on raadellut meitä ja parantaa meidät, hän on lyönyt meitä ja sitoo meidät"? Oi ihminen, joka Jumalan sanan paisteessa pysyt yhä epäuskossa ja synneissäsi, älä luule, että vältät Jumalan tuomion! Jeesuksen kyyneleet todistavat: Hirmuista on sovintoveren tallaajana lantea elävän Jumalan käsiin!

Jeesus itki ennen kaikkea sitä, että Jerusalemi oli tahollisesti itse syypää kauheaan perikatoonsa. Nykyään monet kysyvät: Miksi Jumala sallii kauheita sotia ja kärsimyksiä? Heidän pitäisi kysyä: Miksi ihmiset vieläkin uhmaavat Jumalaa ja halveksivat hänen armoaan epäuskossaan? Jos Jerusalemi olisi tehnyt niin kuin Niinive, joka uskoi Joonaan saarnan ja kääntyi Jumalan tykö, niin se olisi totisesti säästynyt. Jos nykyiset kansat omistaisivat evankeliumin, niin Jumala antaisi jälleen rauhan ja hyvin voinnin palata. Jeesuksen kyyneleet kysyvät: Oi ihminen, miksi tahdot hukkaa? Miksi olet oman onnesi vihamies, oman onnesi vihamies, oman autuutesi vastustaja? Miksi tahdot mennä kadotukseen, kun sinulle on tarjona iankaikkinen elämä?

Jeesuksen sanojen voimasta olisi Jerusalemi voinut katua synteesiä ja omistaa pelastuksen. Mutta sen kansa ei kärsinyt kuulla sitä sanaa, joka olisi sen pelastanut. Se tukki korvansa ja huusi: "Vie pois: Vie pois!"

Jeesuksen sana voisi sinutkin muuttaa, olitpa millainen ja kuka tahansa. Anna vein sille sanalle tilaisuus! Kuule, lue, ajattele sitä! Se tosin tekee murheelliseksi ja peljättää, sillä se osoittaa sinulle syntiesi ja Jumalan vihan. Mutta se myös lohduttaa ja tekee iloiseksi, sillä se julistaa syntiesi olevan anteeksi annetut Jeesuksen nimen tähden. Myös minä, joka heikkona ihmisenä sinulle puhun, olen Jumalan puolesta pyytämässä. Anna sovittaa itsesi Jumalan kanssa. Anna Pyhän Hengen sovittaa tämä sana omaantuntoosi, niin että jätät uskomaan Kristuksen pyhän ja kalliin sovintoveren vuotaneen sinunkin syntiesi pois pyyhkimiseksi! Muista, jos et anna itseäsi pelastaa, olet valinnut Jerusalemin kohtalon, jota Jeesus itki, ja sinun täytyy hukkaa synneissäsi. Hän on raateleva sinut, kenenkään pelastamatta. Mutta nyt on vielä otollinen aika. Jeesuksen kyyneleet vielä taivuttavat sinua kääntymykseen.

Mitä Jeesuksen kyyneleet kertovat uskoville.

Varoittavaa on Jeesuksen kyynelten saarna uskottomille. mitä ne puhuvat uskoville?

Kurjuutensa vaivaamalle syntisraukalle, joka tuskin rohkenee itseään pitää uskovaisena, Jeesuksen kyyneleet tuovat lohdutusta. Ne sanovat: Katso, kuinka Jeesus rakastaa syntisiä! Heidän hätäänsä säälien ja heitä armahtaen hän menee kärsimään heidän syntiensä rangaistuksen. Katkeralla kuolemallaan ja kalliilla verellään hän maksaa heidän syntivelkansa, sovittaa heidät Jumalan kanssa ja hankkii heille iankaikkisen pelastuksen. Vapaasti, sulasta armosta, sanomattomassa rakkaudessa hän on antanut itsensä alttiiksi meidän edestämme. Meillä on nyt lahjana hänen verensä tähden syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus. Jeesus on itkenyt, että minä saisin iankaikkisesti iloita. Jeesus on kulkenut kuolemaan, että minä saisin hänen ansiossaan kulkea taivaan riemuun.

Mutta Jeesuksen kyyneleet velvoittavat myös jokaista uskovaista, Jeesus ei näet ainoastaan valittanut ja itkenyt Jerusalemin epäuskoa ja paatumusta, hän ryhtyi vielä noina maallisen elämänsä viimeisinä päivinä tarmokkaaseen toimintaan. Pyhässä kiivaudessa hän meni temppeeliin, ajoi ulos uhrieläinten myyjät ja ostajat, työnsi kumoon rahanvaihtajain pöydät, puhdisti temppeelin väärinkäytöksistä ja sanoi: "Kirjoitettu on. 'Minun huoneeni on oleva rukoushuone", mutta te olette tehneet siitä ryövärien luolan!" Ei meidänkään tule jäädä toimettomina valittamaan sitä surkeutta, mikä on ympärillämme, vaan on käytävä asioihin käsiksi. Kun uskavaiset havaitsevat olevansa väärän ja uskottoman kirkon jäseniä, se ei riitä, että valitetaan noita epäkohtia täytyy Jeesuksen esimerkin mukaan rohkeasti vaatia väärän opin ja väärän toiminnan poistamista. Jos puhdistusta ei saada aikaan, jos väärä oppi ja sanan vastainen toiminta saa jatkua, silloin täytyy kristityn erota sellaisesta kirkosta, ettei tulisi osalliseksi sen synteihin.

Mutta Jeesuksen toiminta ei ollut ainoastaan kielteistä, nuhtelevaa ja kaatavaa. Se oli myöskin myönteistä. Puhdistettuaan temppeelin "hän opetti joka päivä pyhäkössä". Kun väärinkäytökset oli poistettu, alkoi Jumalan sanan terveellisen opin säännöllinen opetus. Ei riitä, että hyökätään erheitä ja epäkohtia vastaan ja että ne saadaan

poistetuiksi. Tilalle täytyy tulla kirkas totuuden sana. Jeesuksen kyyneleet velvoittavat meitä ahkerasti ja rohkeasti julistamaan ja opettamaan selvää, puhdasta Jumalan sanaa. Se yksin voi pelastaa ne, jotka ovat pelastettavissa. Ja jokainen, jolla on se armo, että saa olla Herralleen uskollisen seurakunnan jäsen, saa nyt Vapahtajamme kyynelistä ja esimerkistä kehotuksen. Tee työtä niin kauan, kuin päivä on: Kun kirkas evankeliumi päästi sinut syntivelasta, niin se teki sinut velalliseksi kaikille ihmisille. Jokaiselle on ilmoitettava oikea autuuden tie.

Jeesuksen kyyneleet sulattakoot siis uskovien sydämiä, niin että tulisivat palaviksi ja innokkaiksi Herran työssä. Jeesus on pannut henkensä lunastuksen hinnaksi syntisten edestä. Emmekö me nyt panisi alttiiksi kaikkea, mitä meillä on, palauttaaksemme Jumalan tykö niitä, joiden edestä Jeesus on kuollut. Työpäivämme on lyhyt. Yö tulee, jolloin ei kenkään voi työtä tehdä. Jerusalemissa oli tilaisuus vain muutamana päivänä enää kuulla Jeesuksen opetusta. Tarkoin Jeesus käytti ne päivät aamusta varhain iltamyöhään opettaen jumalallista pelastustotuutta. Olkaamme mekin ahkerat, sillä ajan ilta on käsillä.

Oi, etteivät Jeesuksen kyyneleet olisi turhaan tähtemme vuota-neet! Olkoot ne uskottomille herätykseksi, niin ettei heitä kohtaisi iankaikkinen itku ja valitus. Olkoot ne uskoille lohdutukseksi ja kehotukseksi, kunnes kyynелеemme ovat vaihtuneet iankaikkiseen riemuun. Aamen.

"Eikö Isä voi antaa anteeksi?"

15. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa evankeliumiteksti

*Ja anna meille meidän velkamme anteeksi, niin kuin mekin
annamme anteeksi meidän velallisillemme.* Matt. 6:12

Isä ja viisivuotias poika olivat kävelyllä. Isä varoitti lasta menemästä vierustalla olevan piikkilanka-aidan alitse, jottei loukkaisi itseään ja repisi vaatteitaan. Mutta eipäs aikaakaan, kun poika livahdi aidan alitse, paita tarttui langanpiikkiin ja repeytyi. Isä nuhteli uhkaavasti, mutta lapsi vastasi: "Eikö isä voi antaa anteeksi, kun Jumalakin antaa anteeksi?" Onpas se sattuva kuva meistä, jotka olemme saaneet Jumalan lapsen nimen!

Kasteen ja uskon kautta me olemme Jumalan lapset. Ajan alhoa kulkiessamme me saamme laulaa: "Mut matkalla on lohdutukseni: On Jumala kumppani mulla." Me kuljemme rakkaan taivaallisen Isämme kanssa ja Hän varoittaa meitä pysymään raja-aitojen sisäpuolella, kavahtamaan syntiä ja karttamaan kaikkea, mistä sana varoittaa. Mutta kuinka käy? Emmeköhän vain livahda aidan alitse? Saamme haavoja, puku repeytyy, ja Isä vihastuu.

Teemmekö tahallamme syntiä?

Sellainen kiusaus tulee usein uskovalle Jumalan lapselle. Pahat ajatukset tulevat, ja me annamme vanhan ihmisen herkutella! Joku silittelee vastakarvaan, ja me kannamme kaunaa! Tulee vastoinkäymistä, ja mikä napina! Lyömme laimin sanan, sakramentin, rukoilemisen ja pyhien yhteyden aivan kuin tuo kaikki olisi samantekevää. Tulee houkutus vilppiin ja valheeseen, ensin pienemmissä ja sitten suuremmissa asioissa. Rupeaa tuntumaan, että saahan sitä "tilapäisesti" noudattaa lihan ja ajatusten mielitekoja. Kun sitten katuu, niin Jumala antaa anteeksi! Näin kauheat kiusaukset voivat näyttää aivan viattomilta.

"Eikö Isä voi antaa anteeksi?"

Mutta voi kuinka katkeraa, kun kristitty astuu tuollaiseen surmanloukkuun! Hän saattaa luisua suruttomuuteen, voi langeta kokonaan uskosta, tai hän elää pahan omantunnon vaivoissa. Armoon pääsy ei ollutkaan niin helppoa! Tunnumme Jumalan vihaa ja vihollinen ahdistaa uhkauksilla: Sinulle ei enää kuulukaan Jumalan armo! Kaikki synti on siis vaarallista. Kristityn tulee aina valvoa ja rukoilla, ettei joutuisi kiusaukseen. Vaikka Jumala antaakin anteeksi "tahallisenkin" synnin, kuinka helposti se viekään suruttomuuteen, niin ettei enää ole katumusta eikä uskoa! Kuinka vaikea onkaan katuvaisena enää uskoa, että Jumala todella antaa anteeksi! Kuinka raskasta onkaan tuo lankeemuksen muisto, vaikka pääsisimmekin jälleen varmuuteen Jumalan suuresta armosta ja anteeksiantamuksesta Kristuksessa Jeesuksessa!

Syyllystymmekö, jos teemme syntiä heikkoudesta?

Synti on syntiä silloinkin, kun teemme sitä tietämättömyydestä tai vastoin tahtoaamme. Uskovainen ei voi olla näiden vikojensa ja heikkouksiensa suhteen välinpitämätön. Sanoohan Raamattu, että meidän tulee panna pois kaikki "synti, joka helposti saa meidät kiedotuksi". Sanoohan Jumala että meidän tulee olla pyhiä ja nuhteettomia kaikessa. Tämä onkin meidän raskain taakkamme, että me, jotka olemme pesseet vaatteemme ja valkaisseet ne Karitsan veressä, olemme yhtäkaikki syntisiä. Vielä uskovaisinakin synti oikein asuu meissä ja meidän täytyy tunnustaa apostolin kanssa: "Minä tiedän, ettei minussa, se on minun lihassani, asu mitään hyvää." Tämä koskee meihin niin kipeästi, että me valitamme: "Minä viheliäinen ihminen, kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" (Room. 7:17,18,24).

"Eikö Isä voi antaa anteeksi?"

Miksi syntiä ei lueta uskovalle?

Jeesuksessa Jumala tuli ihmiseksi. Meidän sijaisenamme Hän täytti Jumalan lain ja kantoi synnittömässä ruumiissaan meidän syntimme ristinpuuhun. Hän on meidän syntiemme sovitus. Ihminen, joka Hänet uskossa ottaa vastaan, on Jumalasta syntynyt. Hänestä on tullut kaksoisolento. Hänessä oleva uusi ihminen ei tee syntiä. (1 Joh. 3:9). Tämä uusi ihminen "Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen." (Ef. 4:24). Tämän uuden ihmisemme puolesta me mielellämme yhdymme Jumalan lakiin, vihaamme syntiä ja rakastamme vanhurskautta. (Room. 7:22). Mutta meissä asuva turmelus eli vanha ihminen sotii uutta ihmistä vastaan ja pitää vankina meidän jäsenemme ja aistimme. Uusi ihminen tosin on vallannut meidän tahtomme, mutta vanha ihminen usein estää tämän tahtomme tapahtumisen. "Mutta jos siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sitä en enää pane toimeen minä, vaan synti, joka minussa asuu." (Room. 7:20).

Minkä minä nyt siis heikkoudesta teen vanhan ihmiseni tähden, vastoin tahtoani, sitä minä kadun ja valitan ja sen Jumala minulle Kristuksen tähden joka päivä armollisesti anteeksi antaa!

Minä, aidan alla itseäni repinyt raukka, sanon nyt apostolin kanssa: "Näin minä siis tämmöisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia." Ja koska Isä voi antaa anteeksi, niin minä sanon: "Kiitos olkoon Jumalalle Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme kautta." (Room. 7:25).

"Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"

16. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
2. vuosikerta, epistolateksti

Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Jumala on se, joka vanhurskauttaa. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme. Room. 8:33,34.

Heikko uskovainen, sinä olet Jumalan valittu. Jeesus itse sanoo: "Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät." Hän valitsi meidät olemaan hänen opetuslapsensa, omistamaan hänen rauhansa ja ilonsa, kärsimään hänen tähtensä ja ennen kaikkea perimään hänen kanssaan turmeltumattoman ja katoamattoman perinnön taivaassa.

Ei hän valinnut meitä sen tähden, että meissä olisi jotain hyvää. Hän valitsi oman aivoituksensa mukaan käsittämättömässä armossa. Hän on saattanut meidät uskoon ja on antanut meille Pyhän Hengen, joka nyt todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Tästä tiedämme, että me olemme Jumalan valittuja.

Mutta me olemme syytteen alaisia, ja ne syytteet ovat raskauttavia. Niiden alla meidän täytyisi painua epätoivoon, mutta Jumalan valitut ovat vapautuneet näistä syytöksistä, niin että he voivat sanoa apostolin kanssa: "Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"

Jumalan laki ei voi syyttää.

Nämä kymmenen päällekkantajaa eivät koskaan syytä väärin. Ne todistavat meidät syyllisiksi jokaisen Jumalan käskyn rikkomiseen. Niiden syytösten alla kukaan ei voi kestää. "Yötä ja päivää", sanoo Daavid, "oli sinun kätesi raskaana minun päälläni, minun nesteeni kuivui niin kuin kesän helteessä."

Kuinka ovat Jumalan valitut vapautuneet näistä oikeutetuista ja kadotukseen syöksevista syytöksistä? "Kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lu-

"Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"

nastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan." Jumala itse tuli lain alaiseksi täyttääkseen meidän puolestamme Jumalan lain. Sen kuuliaisuuden hän antoi meille. Ja kun Herra heitti meidän kaikkien synnit hänen päällensä, niin kaikki lain syytökset, sen kirous ja tuomio, lanquesivat myös hänen päällensä.

"Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntiseksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi." (Room. 5:19). Meidän tottelemattomuutemme luettiin Kristukselle ja hänen kuuliaisuutensa luettiin meille. Siunaus tuli meille ja kirous Kristukselle, niin kuin on kirjoitettu: "Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme." (Gal. 3:13). Sen tähden Raamattu sanoo: "Kristus on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joko usko." (Room. 10:4).

Ne, jotka uskovat evankeliumin ja omistavat syntien anteeksisäämisen ja vanhurskauden Kristuksessa. ovat Jumalan valittuja, hänen rakkaita lapsiaan. He pakenevat lain syytöksistä Kristuksen ansion turviin. Sinne laki ei voi tulla meitä syyttämään. "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat." (Room. 8:1). Tämä on todella ihmeellistä, että Jumalan Pyhä laki ei voi enää syyttää, vaan sen täytyy siunata meitä, koska me olemme puetut Kristuksen vanhurskaudella, jossa ei ele tahraa eikä ryppyä.

Saatana ei voi syyttää meitä.

Raamattu sanoo, että tämä veljiemme syyttäjä syytti Jumalan valittuja yöt ja päivät meidän Jumalamme edessä. Niinpä hän tuli Jumalan enkelten joukossa Jumalan eteen syyttämään patriarkka Jobia. (Job 1:6). Samoin seisoi hän ylimmäisen papin Joosuan oikealla puolella häntä syyttämässä. (Sak.3:1). Kun Kristus täytti lunastustyönsä, saatana heitettiin ulos taivaasta eikä voi enää mennä Jumalan eteen syyttämään meitä. Sen sijaan meillä on siellä suuri puolustajamme, Herra Jeesus.

"Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"

Mutta täällä maailmassa sielunvihollinen etsii aina aiheita syyttää meitä. Hän voi kuvata jonkin synnin aivan vähäiseksi, jopa välttämättömäksi. Saatuaan meidät horjahtamaan hän osaa suurentaa tuen synnin kunnes olemme aivan epätoivon partaalla autuudestamme. Ovelasti hän myös osaa tehdä sellaisenkin asian synniksi, mikä ei sitä todellisesti ole, ja siten syyttää ja ahdistaa meitä. Ja kun kristitty suree syntiä, johon hän sekaantui uneliaana tai heikkoudessa, kylläpä saatana osaa syyttää yötä ja päivää ja tahtoo tehdä koko autuutemme mitättömäksi.

Meidän en siis tehtävä niin kuin Pyhä Henki neuvoo: "Kaikessa ottakaa uskon kilpi, jolla voitte sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet, ja ottakaa vastaan pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana." Usko pitäytyy Jumalan lupauksiin, niin kuin rukouksemme Isä meidän -rukouksessa, että hän joka päivä antaa meille kaikki synnit anteeksi, että hän suojelee meitä kiusauksissa, auttaa koettelemuksissa ja päästää kaikesta pahasta. Tähän uskon kilpeen sinkoa tehottomina kaikki pahan palavat nuolet. Pitäkäämme päässämme myös pelastuksen kypäri Pyhän Hengen antama, sanaan perustuva varmuus pelastuksestamme. Ja kun meille sen ohella on Jumalan sanan terävä miekka sekä hyökkäystä että puolustusta varten, niin me myös voimme uhmata saatanaa, sanoen: "Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"

Ei sydämemme voi syyttää meitä.

Kukapa uskovainen ei olisi kokenut sydämensä syytteitä ja epäilyksiä. Ennen kuin huomaammekaan, on paha ajatus, viha, kateus, ahneus lentänyt mieleen. Ne ovat turmeltuneen luontomme purkauksia, joita vastaan kristitty taistelee. Mutta tästä saa aiheita sydän ja herkkä omatunto syyttää meitä. Ja varsinkin silloin nousevat sydämemme syytökset sekä Jumalaa että itseämme vastaan, kun jouduimme vastoinkäymisiin ja ahdistuksiin.

Kuinka olisi nyt mahdollista, että sydämemmekään ei voisi meitä syyttää?

"Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?"

Emme vai estää tuulen tuomien kasvien siementen lentoa ja leijailua. Mutta me emme anna niiden kasvaa tarhassamme. Samoin emme voi estää mielijohteiden välähdyksiä. Mutta me kitkemme ne pois, kun ne asettuvat sydämemme tarhaan. Ja kun sydämemme syyttää meitä yhtäkaikki, koska meillä on niin monenlaisia puutteita, on meillä tämä Pyhän Hengen kallis neuvo: "Me saatamme hänen edessään rauhoittaa sydämemme sillä, että jos sydämemme syyttää meitä, niin Jumala on suurempi kuin meidän sydämemme ja tietää kaikki." (1 Joh. 3:19,20). Me emme siis kuuntele sydäntämme, vaan me kuulemme Jumalaa. Silloin ei sydämemmekään vai syyttää meitä.

Vapaa syytöksistä Jumalan ja omantunnon edessä! Tämä ei ale väärää rauhaa eikä röyhkeyttä. Se on Jumalan lapsen nöyrä, autuas armotila: Hän on Jumalan itsensä valitsema, aivan sulasta armosta Kristuksessa; hän on vanhurskautettu Jumalan edessä yksinomaan Kristuksen ansion tähden. Sydän on vihmottu pahasta omastatunnosta Kristuksen verellä; Jeesus on puolustajana Isän tykönä kaikkia saatanan syytöksiä vastaan. "Kuka voi syyttää Jumalan valittuja?" Kuka voi erottaa Jumalan rakkaudesta? "Kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa". Aamen.

Jeesuksen vaiko fariseusten opetuslapsi?

17. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
2. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja Johanneksen opetuslapset ja fariseukset pitivät paastoa. Niin tultiin ja sanottiin hänelle: "Johanneksen opetuslapset ja fariseusten opetuslapset paastoavat; miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa?" Jeesus sanoi heille: "Eiväthän häävieraat voi paastota silloin, kun ylkä on heidän kanssaan? Niin kauan kuin heillä on ylkä seurassaan, eivät he voi paastota. Mutta päivät tulevat, jolloin ylkä otetaan heiltä pois, ja silloin, sinä päivänä, he paastoavat. Ei kukaan ompele vannottamattomasta kankaasta paikkaa vanhaan vaippaan; muutoin uusi täytetilkku repii palasen vanhasta vaipasta, ja reikä tulee pahemmaksi. Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin; muutoin viini pakahuttaa leilit, ja viini menee hukkaan, ja leilit turmeltuvat; vaan nuori viini on laskettava uusiin leileihin."

Ja tapahtui, että hän sapattina kulki viljavainioiden halki, ja hänen opetuslapsensa rupesivat kulkiessaan katkomaan tähkpäpäitä. Niin fariseukset sanoivat hänelle: "Katso, miksi he tekevät sapattina sitä, mikä ei ole luvallista?" Hän sanoi heille: "Ettekö ole koskaan lukeneet, mitä Daavid teki, kun hän ja hänen seuralaisensa olivat puutteessa ja heidän oli nälkä, kuinka hän meni Jumalan huoneeseen ylimmäisen papin Abjatarin aikana ja söi näkyleivät, joita ei ollut lupa syödä muiden kuin pappien, ja antoi myös niille, jotka hänen kanssansa olivat?" Ja hän sanoi heille: "Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. Niin Ihmisen Poika siis on sapattinkin herra."

Mark. 2:18–28

Jo ensimmäisessä perheessä oli kahdenlaisia Jumalan palvelijoi-
ta: "Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen; mutta Kai-
nin ja hänen uhrilahjansa puoleen hän ei katsonut." Kun Jumala oli
valinnut Abrahamin tulevan kansansa kantaisäksi, taaskin oli kah-
denlaisia lapsia, toinen orjattaresta, toinen vapaasta. Mutta lihan mu-
kaan syntynyt vainosi Hengen mukaan syntynyttä. (Gal. 4:22,29).
Kun vihdoin Jeesus saapui, niin Raamattu sanoa: "Hän tuli omiensa
tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan." Heillä oli toi-
senlainen oppi ja jumalanpalvelus.

Tekstimme kertoo kuinka juutalaiset moittivat Jeesusta siitä, että hän opetuslapsineen ei yhtynyt heidän hurskaudenharjoituksiinsa. Kun he teroittivat töitä, niin Jeesus teroitti uskoa. Kun he vetosivat säädöksiin ja perinnäistapoihin, niin Jeesus kyseli: "Ettekö ole koskaan lukeneet...?" Kun heidän opetuslapsensa paastosivat, niin Jeesuksen opetuslapset söivät ja olivat iloisia.

Vielä tänäkin päivänä on kahdenlaista Jumalan palvelemista. Vieläkin lihan mukaan syntynyt vainoaa Hengen mukaan syntynyttä. Vieläkään eivät Jeesuksen opetuslapset yhdy fariseusten opetuslapsiin. Tekstissämme Jeesus selvittää näitä eron syitä. Katsokaamme siis Hänen sanojensa perusteella, mikä ero on fariseusten ja Jeesuksen opetuslapsilla. Tekstistä selvästi ilmenee

Minkälainen on fariseusten opetuslapsi.

Farisealaiset olivat juutalaisen kirkon johtava puolue Jeesuksen päivinä. Tänä päivänä farisealaisuus voi kulkea monella eri nimellä, mutta sen perusominaisuudet ovat aina samat. Ketkähän mahtanevat alla aikamme fariseuksia: Ovatko ehkä paavilaiset, tai reformoidut monine haaroineen, tai ovatko muutamat luterilaiset kirkot? Ystävänäni, fariseus on paljon lähempänä: se asuu meidän omassa povessamme. Aina kun kuunnellaan turmeltuneen ihmissydämen käsityksiä uskon asioista, ollaan fariseusten opetuslapsia.

Tässä tulee ensimmäisenä esille luulo hyvistä töistä. Sillä jokainen ihminen luonnostaan ajattelee, että hänen on jotain tehtävä ansaitakseen Jumalan mielisuosion. Jeesuksen ajan fariseuksilla oli paljon tällaisia töitä. He luulivat lain käskyjen vaativan ainoastaan ulkonaisista hurskautta. He lisäsivät niihin omia selityksiään ja säädöksiään, niin että lain todellinen merkitys hyljättiin ja tilalle tulivat ihmiskäsitys. Sapatin pitämisestä oli paljon turhia säädöksiä. Niinpä selitettiin sekin synniksi, jos joku sapattina hieroi kämmenissään tähkäpäitä ja söi jyviä. Seremonialaki määräsi paaston ainoastaan suurena sovintopäivänä; mutta fariseus temppelissä kiitti Jumalaa mm. siitä, että hän paastosi kahdesti viikossa. Itse valitsemillaan töillä he luulivat palvelevansa Jumalaa. Näin on tänäkin päivänä. Paavikunnassa on karkea töiden oppi: Pyhimysten ja neitsyt Marian palvelu, paastot, rukousten kertaamiset rukousnauhoineen, ripissä määrätty erinäiset työt, rahalla ostettavat messut kuolleiden puolesta jne. Reformoiduis-

sa lahkokunnissa vaaditaan toisenlaisia tekoja: Aikuisten kaste ve-
teen upottamalla, henkikaste, kielillä puhuminen, ilmestykset, ruko-
uksilla parantamiset, sapatin pitäminen, ehdoton kieltäytyminen tu-
pakankäytöstä ja kaikista alkoholipitoisista juomista, yksinpä ehtool-
lisviinissäkin jne. Luterilaisissa piireissä työt saattavat alla toista laa-
tua: nöyryys, armon kerjääminen, Herran käsiin jääminen, määrätyn-
laineri parannuksen tekeminen, jne.

Näin ovat työt aina jossain muodossa autuuden ehtoina. Milloin
vaaditaan töitä, jotka ovat vastoin Jumalan lakia; milloin on ehtoina
ehdonvallan asiat; milloin uskon hedelmät pannaan uskon ehdoiksi.
Näin evankeliumista tehdään laki, armo ja työt sekoitetaan. Työt jos-
sain muodossa ovat aina ominaisia farisealaisten opetuslapsille.

Tästä seuraa, että farisealaisuudessa on inhimillinen ojennus-
nuora oppia ja elämää koskevissa asioissa. Fariseukset vetosivat isien
säädöksiin ja perinnäistapoihin. Paavin kirkko vetoaa kirkolliskoko-
uksiin, kirkkoisiin ja paavin erehtymättömyyteen. Kuinka usein ve-
dotaankaan järjen päätelmiin, ihmisviisauteen, tieteisiin, kokemuk-
siin, tunteisiin, ilmestyksiin, ja niiden mukaan arvostellaan ja tuomi-
taan myös Raamatun sana.

Vielä on farisealaisuudelle ominaista, ettei se anna opetuslapsil-
leen mitään todellista ja kestävästä hyvää — ei tosi rauhaa, ei toivoa,
ei iloa, ei lohdutusta, ei voittovoimaa kiusauksissa eikä turvaa kuo-
lemassa. Se jättää epävarmaksi ja saattaa ihmisen itsensä pettäjänä
perikatoon. Kuinka onnetonta onkaan joutua farisealaisten opetuslap-
seksi!

Minkälainen on Jeesuksen opetuslapsi.

Vastakohtana kaikille tekojen opeille Jeesus opettaa, että synti-
nen ihminen pelastuu ilman mitään omaa työtä, Jumalan sulasta ar-
mosta, yksinomaan uskon kautta. Jeesus sanoo tekstissämme: "Ei
kukaan ompele vanuttamattomasta kankaasta paikkaa vanhaan vaip-
paan; muutoin uusi täytetilkku repii palasen vanhasta vaipasta, ja rei-
kä tulee pahemmaksi." Armo ja autuus, anteeksiantamus ja vanhurs-
kaus on uutta kangasta, josta ei leikata täytetilkkuja oman vanhurs-
kauden, ihmisen omien töiden repaleiseen vaippaan. Ei siis niin, että
kun mekin yritämme, niin Herrakiri auttaa. Ei niin, että kun minä
aloitan ja teen parhaani, niin saan Jumalalta anteeksi, mitä vielä puut-

tuu. Ei, vaan kaikki omat työt, oma hurskaus ja ansio — tuo vanha rikkinäinen vaippa on kokonaan pois heitettävä. Jeesukselta on lahjana otettava vastaan hänen täydellisen vanhurskautensa saumaton vaippa, jossa ei ole hiukkaakaan meidän omia ompelujamme.

Tämän vanhurskauden on Jeesus meille ansainnut, kun Hän meidän sijaisenamme täytti kaikki Jumalan lain vaatimukset ja oli kuuliainen ristinkuolemaan asti. Hän pesi meidät synneistämme verellään ja lahjoitti meille kaikki hyvät tekonsa. Jo kasteessa on päällemme puettu tämä vanhurskauden vaippa. Monet ovat sen hyljänneet ja pukeutuneet oman hurskautensa ryysyihin. Mutta nyt me katumuksessa ja uskossa hylkäämme kaiken omamme ja pukeudumme kokonaan Jeesuksen ansioon.

Vielä sanoi Jeesus: "Eikä kukaan laske nuorta viiniä vanhoihin nahkaleileihin." Jeesuksen evankeliumi, armon oppi pelastuksessamme uskon kautta on niin kuin käymistilassa oleva nuori viini. Se rikkoo raamit, se pakahduttaa ihmisoppien vanhat leilit. Ei voida Jumalan armon voimaviiniä säilyttää ja nauttia muutoin kuin Jumalalta saadun terveen opin uusissa leileissä. Jos vanhurskauttamisen oppi ei ole puhtaana, niin ei muitakaan opinkohtia voida puhtaina säilyttää, vaan kaikessa eksytään tekojen tielle. Leilit halkeilevat ja viini menee hukkaan. Käymistilassa olevaa viiniä on tämä oppi: "Armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi." (Ef. 2:8-9).

Edelleen, Jeesuksen oppi hylkää kaiken muun auktoriteetin ja vetoaa yksinomaan Jumalan sanaan. Raamatun sana on erehtymätön tuomari, jolle kaikkien tulee olla kuuliaiset. Kun Jeesuksen opetuslapset katkoivat tähkäpäitä, niin fariseukset sanoivat, että he tekivät sitä, mikä ei ole luvallista sapattina. Eivät he voineet vedota Jumalan käskyyn, vaan isien sääntöön. Mutta Jeesus vetosi sanaan, kun hän kysyi: "Ettekö ole koskaan lukeneet, mitä Daavid teki?" Sitten hän kertoi kuinka Daavid seuralaisineen söi näkyleivät Herran huoneessa, kun heidän oli nälkä. Jos nälän ahdistuksessa Jumalan säätämän seremonialain täytyi väistyä, eikö sitten — kysyy Jeesus — ihmisten käskyjen pitäisi väistyä? Edelleen Hän sanoi: "Sapatti on asetettu ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten. Niin ihmisen Poika siis on sapatinkin herra."

Näin Jeesus vapauttaa uskovaisensa kaikesta, mikä oli vain varjo ja esikuva. Hän itse on se todellisuus, jota ne olivat ennustaneet ja Hänessä on se todellinen sapatin vaatima lepo kaikista töistä. Näin Jeesus oikein sovelsi sanan sapatin suhteen. Siitä Paavali myöhemmin kirjoitti: "Älköön siis kukaan teitä tuomitko syömisestä tai juomisesta eikä minkään juhlan tai uuden kuun tai sapatin johdosta, jotka vain ovat tulevaisten varjo, mutta ruumis on Kristuksen" (KoI. 2:16,17). Jeesuksen opetuslapsen auktoriteettina on siis yksinomaan Jumalan sana. Se on hänen ainoa ojennusnuoransa kaikkia oppia ja elämää koskevissa asioissa.

Jeesuksen opetuslapsilla on myös ilo. "Eiväthän häävieraat voi paastota silloin, kun ylkä on heidän kanssaan? Niin kauan kuin ylkä on heidän seurassaan, eivät he voi paastota." Kristus, sielumme Veriylkä, on kanssamme uskon kautta. Hänen opetuslapsenaan olo on siis hääjuhlaa — iloista, valoisaa, toivorikasta. Meillä on autuuden ilo syntiemme anteeksisaamisessa; saamme elää ja vaeltaa sanan kirkkaassa valossa ja tiedämme pääsevämme Ylkämme seuraan tai-vaalliseen kotiin.

Mutta Jeesuksen opetuslapsi tunnetaan ,ei vain iloistaan, vaan myös suruistaan. "Päivät tulevat", sanoo Jeesus, "jolloin ylkä otetaan heiltä pois ja silloin, sinä päivänä, he paastoavat." Apostoleilla oli sellainen paasto, kun Jeesus vangittiin ja ristiinnaulittiin. Mutta se paasto oli rajoitettu ja lyhyt, "sinä päivänä". Samoin nytkin on aika, jolloin Jeesus kätkeytyy uskoviltaan. Näyttää kuin Hän ei välittäisi mitään heidän vaivoistaan ja kuin Hän olisi unohtanut valtakuntansa vaikeudet, joiden kanssa me ponnistamme. Mutta jälleen Hän taas ilmestyy väkevänä Jumalana ja me huomaamme kulkevamme aina voittosaatossa Hänen kanssaan.

Näemme siis, mikä ero on Jeesuksen ja farisealaisten opetuslapsilla. Maailma odottaa kaikkien mukautuvan farisealaisiin. Mutta yhteen he eivät sovi. Jeesus alleviivaa omien opetuslastensa pääominaisuuden: "Jos te pysytte minun sanassani, niin todella olette minun opetuslapsiani." Hän myös vakaasti varoittaa farisealaisesta opista sanoessaan: "Olkaa varuillanne ja kavahtakaa fariseusten ja saddukeusten hapatusta." Oletko Jeesuksen opetuslapsi? Silloin sinullekin kuuluu lupaus: "Te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevät teidät vapaiksi." Aamen.

Kristityn jokapäiväisiä asioita

18. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa evankeliumiteksti

"Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua." Luuk. 9:23.

On asioita, jotka elämässämme toistuvat joka päivä ja joihin emme kuitenkaan kyllästy. Ne ovat välttämättömiä elämällemme ja niillä on oma viehätyksensä. Me syömme, pukeudumme ja käytämme määrättyjä esineitä joka päivä. Me teemme samoja askareita, näemme samoja ihmisiä, puhumme samoista asioista ja liikumme samoissa paikoissa päivä päivältä.

Jumalan lapsellakin on tällaisia jokapäiväisiä asioita. Ilman niitä hän ei olisikaan kristitty. Tahdomme tässä palauttaa mieliimme kristityn seitsemän jokapäiväistä asiaa.

Jokapäiväinen uudistus

"Vaikka ulkonainen ihmistemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu." (2 Kor. 4:16).

Sisällinen eli uusi ihmistemme on uudestisyntymisessä saanut alkunsa elävästä Jumalasta. Se on pyhä, autuas, rakastaa Herraa Jumalaa ja hänen lakiansa. Mutta tämän ohella on kristityssä vielä vanha ihminen, joka on turmeltunut, Jumalalle vihamielinen, paha rakastava, joka ei voi koskaan tulla parannukseen eikä peri turmeltumatomuutta. Näiden välillä on ainainen sota (Room. 7:18–24). Tuon kuolema on tälle elämä, tämän elämä on tuolle kuolema. Nyt sanoo apostoli, että hänessä sisällinen ihminen joka päivä tuli uudistetuksi; siis vanha ihminen tuli tapetuksi. Miten tämä tapahtuu? "Vanha ihminen meissä on jokapäiväisen katumuksen ja parannuksen kautta upotettava ja kaikkien syntien ja pahojen himojen kanssa kuoletettava, ja että sen sijaan tulee joka päivä nousta uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puhtaudessa iankaikkisesti Jumalan edessä."

Joka päivä kristitty tuntee tuskalla syntinsä; joka päivä hän katuu ja tunnustaa ne; joka päivä hän myös uskoo synnit anteeksi ja siitä iloitsee. Näin hän on joka päivä vanhan Adamin hautajaisissa ja uuden ihmisen ylösnousemusjuhlassa. Ja tuon vanhan ihmisen haudan yli kulkee uuden ihmisen tie iankaikkiseen autuuteen. Jos ei uusi ihminen joka päivä tallaa vanhan ihmisen hautaa, niin se nousee sieltä ja ihmisen viimeiset ovat ensimmäisiä pahemmat.

Jokapäiväinen sanan viljely

"He ottivat sanan vastaan hyvin halukkaasti ja tutkivat joka päivä kirjoituksia, oliko asia niin." (Apt. 17:11). "Ja Jumalan lain kirjaa luettiin joka päivä." (Neh. 8:18).

Sisällinen ihminen elää ja pysyy voinnissa Jumalan sanan kautta. Siksi on kristitylle sanan viljeleminen jokapäiväistä. Onko sinulla Raamattu ja hyviä hengellisiä kirjoja? Ovatko ne käytännössä, vaiko pölyttyneenä kaapissa tahi koristeena pöydällä? Jeesus sanoo: "Tutkikaa raamatuita." Paavali sanoo: "Lue ahkerasti". Johannes sanoo: "Autuas on se joka lukee". (Ilm. 1:3). Laulun tekijä veisaa: "Ah, ei se sielu kauan menesty, Ken pyhään sanahasi kyllästyy." Ja taas "Jos sana käyttämättä On kodissani vaan, On oma syyni, että En eloon tulekaan." Mutta katso, mitä luet! Väärien, eksyttävien hengellisten kirjojen kirjoittamisella ja myymisellä ei ole loppua. Sielunpaimenet, vakaat kristityt, painoliikkeemme ja lehtemme voivat auttaa sinua oikein kirjojen valinnassa. Tee elämäsi säännöksi, että luet joka päivä Raamattua ja jotain hyvää hengellistä kirjaa.

Jokapäiväinen rukous

...*"Joka päivä minä huudan sinua, Herra, ja ojennan käteni sinun puoleesi."* (Ps. 88:10).

On sanottu, että mitä hengitys on ruumiille, sitä rukous on sisälliselle ihmiselle. Jumalan lapsi ei rukoile ainoastaan hädässä, vaan kaikkina aikoina. Eihän sellaisen lapsen suhde isäänsä voi olla oikea, joka on viikkokausia isälle puhumatta; eikä sellaisen, joka puhuu isälle vain hädän aikana. Rukoiletko sinä joka päivä? Jeesushan sanoo: "Mitä ikinä te anotte Isältä minun nimessäni, hän antaa sen teille" (Joh. 15:18). Anovalle on kaikki luvattu. Etkö tarvitse lisää ymmärrystä, uskoa, rakkautta? Eikö lähimmäisen puolesta ole enää mitään pyytämistä? Eikö Herran seurakunnan puolesta tarvitse pyhät kädet olla korotettuna? Oi; ano! "Mitä ikinä te anotte..., sen hän antaa teille."

Jokapäiväinen kiitos

...*"Joka päivä minä kiitän sinua ja ylistän sinun nimeäsi aina ja iankaikkisesti."* (Ps. 145:2).

Kiittäminen on kristityn jokapäiväinen asia. Herraa kiittävät kaikki hänen tekonsa. Hänen kunniaansa laulavat tähdet kiertoteillään. Hänen viisauttaan julistaa aurinko ja kuu, ja valtasuuruuttansa kaikki taivasten avaruudet. Pieni lintunen niin kuin raju tuulikin veisaa hänelle kiitosta. Riemastuneena Jesaja käskee metsän puidenkin paukuttaa käsiänsä yhteen, vuorten ja laaksojen sanoo hän puhkeavan lauluun. Eikö siis ihminen, jonka synnit ovat tämän Jumalan Ainosyntyisen verellä pyyhityt pois, puhkeaisi kiitokseen! Eikö hän herättelisi itseään joka päivä sanomalla:

"Kiitä, sieluni, Herraa, ja kaikki mitä minussa on hänen pyhää nimeänsä!" Eikö hän muistuttaisi sielulleen kaikista suurinta kiitoksen syytä: "Joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sairautesi." (Ps. 103:3). "Uhkukoon kiitoksenne, kehottaa apostoli. "Uhkukoon!" — se on hyvä sana — "Uhkukoon kiitoksenne!"

Jokapäiväinen kehotus

"Kehottakaa toisianne joka päivä niin kauan kuin sanotaan 'tänä päivänä', jottei teistä kukaan synnin peittämänä paatuisi." (Hebr. 3:13).

Mihin meidän on sitten toisia kehotettava? Juuri siihen, mihin itsekin tarvitsemme aina kehotusta: Tarvitsemme kehotusta iloitsemaan Jumalan armosta; tarvitsemme kehotusta muistamaan kallista kastettamme ja siinä saatua autuutta; tarvitsemme kehotusta sanan viljelemiseen ja rukoukseen, uhraamiseen, rakkauteen ja kaikkiin hyviin töihin; tarvitaan kehotusta varovaisuuteen ja valvomiseen, kehotusta vastustamaan perkelettä. Oi, kuinka lämmintä olisi seurakuntaelämä, kuinka moni sairas paranisi ja kylmä lämpenisi, jos me olisimme ahkerammat kehoittamaan toisiamme! Äitini ennen lauloi:

*"Kehukaamme, kehukaamme
Häntä keskenämme!
Kuka tiesi joku tulee
Vielä perässämme."*

Jokapäiväinen sananjulistus

"Julistakaa päivästä päivään hänen pelastustekojansa. Ilmoittakaa pakanain seassa hänen kunniaansa, hänen ihmeitensä kaikkien kansojen seassa." (1 Aik. 16:23–24)

Kristityt ovat Kristuksen todistajia. "Voi minua", sanoo apostoli, "ellen evankeliumia julista!" Emme voi pitää salassa sitä suurta pelastusta, jonka Jumala on Kristuksessa toimittanut kaikille ihmisille. Vaikka Jeesus on kaikkien synnit sovittanut ja kaikille hankkinut iankaikkisen autuuden, niin eivät he voi siitä hyötyä, ellei sitä heille ilmoiteta. Herra on uskonut meille kristityille sen ilmoittamisen.

Meidän on selkeästi ja puhtaasti julistettava tämä pelastuksen sanoma. Uskovainen julistaa sitä joka päivä tunnustamalla Jeesusta suullaan ja vaelluksellaan. Hän julistaa sitä pitämällä yllä oikeaa saarnavirkkaa, tuomalla ihmisiä kuulemaan Jumalan sanaa ja levittämällä hyvää hengellistä kirjallisuutta -lehtisiä, julkaisuja ja kirjoja.

Hän julistaa sanaa, kun hän tekee työtä ja uhraa varojaan evankeliumin levittämiseksi ja rukoilee sen puolesta.

Viime vuosisadalla tapahtui Englannissa, että kuningas päätti armahtaa kuolemaan tuomitun rikollisen, jonka teloituspäivä oli jo määrätty. Lähetti toimitettiin viemään kuninkaallista armahdusta. Hän kuitenkin viivytteli matkalla, niin että kun hän saapui perille, oli vanki jo teloitettu. Meillä on suuren Jumalamme armahduskirja vietävänä kuolemaantuomituille. Voimmeko vitkastella ja sallia Jeesuksen verellä ostettujen sielujen kuolla synneissään?

Jokapäiväinen risti

"Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon joka päivä ristinsä ja seuratkoon minua." (Luuk. 9:23).

On varmaa, että Jeesusta omistaessa me saamme myöskin kantaa ristiä. Kenellä on sairaus, kenellä aineelliset vahingot ja vastoinkäymiset, kenellä on ristinä oma perheensä, kenellä joku erityinen heikkous tai entinen helmasynti. Jeesuksen nimen tähden, jos me häntä tunnustamme ja vaellamme hänen jälkiään, saamme pilkkaa, vaivaa ja maallista vahinkoa. Joka päivä on Jeesuksen uskovalla ristinsä. Ei se ole mieluista lihalle ja verelle. Me napisemme ja juonittelemme. Mutta Jeesus sanoo: Ei niin! Ota mielelläsi tämä risti, kannä sitä ja anna vanhan ihmisesi tulla siihen naulituksi! Minun ristini toi maailmalle autuuden; sinun ristisi on tuova sinulle paljon hyvää. Oppikaamme siis kärsivällisesti kantamaan ristiämme, jopa kiittämään siitä Jumalaa.

Nämä seitsemän asiaa ovat jokapäiväisiä Jeesuksen uskovalle. Ne ovat pylväitä hänen elämänsä rakennuksessa. "Viisauts", sanoo Salomo, "on talonsa rakentanut, veistänyt seitsemän pylvästänsä." Ovatko ne sinulle jokapäiväisiä?

Vanha ja uusi ihminen

19. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
1. vuosikerta, epistolateksti

Teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan ennen vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himoja seuraten, ja uudistua aina mielenne henkeä myöten ja pukeutua uuteen ihmiseen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen. Pankaa sen tähden pois valhe ja puhukaa totta, kukin lähimmäisensä kanssa, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä. "Jos vihastutte, älkää syntiä tehkö." Älkää antako auringon laskea vihanne yli, älkääkään antako perkeleelle sijaa. Joka varastaa, älköön enää varastako, vaan tehköön ennemmin työtä ja toimittakoon käsillään sitä, mikä hyvää on, jotta hänellä olisi mitä antaa tarvitsevalle. Ef. 4:22–28.

Kristitty on kaksoisolento. Hänessä on vanha ja uusi ihminen. Vanha ihminen ei voi koskaan katua, ei uskoa eikä tulla autuaaksi. Tosi jumalisuus on sille tuskallinen ja tappava tauti. Uusi ihminen on vanhurskas eikä voi tehdä syntiä; synti tuo sille sairautta ja kuoleman. Koskaan eivät nämä kaksi ihmistä voi tulla sovintoon. Vanhan hallitseminen on uuden perikato, uuden voitto on vanhan kuolema. Jumalan lapsen tie kulkee joko uuden ihmisen voittosaatossa vanhan ihmisen haudan yli taivaaseen, tahi vanhan ihmisen saattueessa uuden ihmisen haudan yli helvettiin. "Jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te lihan työt Hengen kautta kuoletatte niin saatte elää." Pitkä ja tulinen on tämä kristityn sota omassa itsessään.

*"Oi milloinkaan
Tään sodan saan
Sydämessäni sammumaan?
Oi, enkeli, Jos joutuisi
Sun avukses viel' enkeli!"*

Tekstimme sanojen johdolla pyydämme tutkistella, kuinka kristityn koko vaellus on vanhan ihmisen pois riisumista ja uuteen ihmiseen pukeutumista. Mitä on vanhan ihmisen pois riisuminen?

Vanha ihminen on ihmisluonnon, varsinkin kaikkien sielullisten kykyjen ja ominaisuuksien pohjaton turmelus. Ei se ole ainoastaan

vanhurskauden puutetta, vaan todellista jumalattomuutta, kaiken jumalisen vihaamista. Ei se ole vain taipumusta pahaan, vaan taipumattomuutta hyvään. Ei se ole ainoastaan sairautta mikäli hyvä on kysymyksessä, vaan kuolleena olemista rikkomuksissa ja synneissä. Se on tosin Jumalan kuvan kadottamista: pyhyyden, rauhan, ilon, elämän, kaiken kauniin ja autuaan menettämistä; mutta se on myös perkeleen kuvan kaltaiseksi tuloa: synnin rakkautta, Jumalan vihaamista, valheen noudattamista, totuuden hylkäämistä, kaikkien saastaisten himojen, ylpeyden, vihan, hulluuden, vääryyden ja petoksen vallassa oloa.

Uudestisyntymätön, kääntymätön ihminen elää kokonaan vanhan ihmisen vallassa. "Joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himossa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin." (Ef. 2:3). Sellaisena hänen on mahdoton pelastua. "Totisesti, totisesti", vakuuttaa Jeesus (Joh. 3:3), "jos ihminen ei uudestisynny, ei hän voi nähdä Jumalan valtakuntaa."

Uusi syntyminen on tämän uuden ihmisen syntyminen. Uusi ihminen on se uusi elämä, jonka Jumala vakuuttaa kasteen ja evankeliumin kautta. Se on ihmisen henkeen yhtynyt Jumalan Henki, joka valaisee hänen mielensä, uudistaa hänen tahtonsa ja asettaa hänet uskon kautta taivaallisiin menoihin Kristuksessa Jeesuksessa. Uusi ihminen ei voi syntyä ilman ettei vanha ihminen saa kuoliniskua. Sillä vanhan ihmisen nurja mieli joutui häpeään, kun uusi ihminen sai silmänsä auki, so. uskon tultua petollisten himojen noudattaminen ja luulo hyvistä töistä hyljättiin.

Mutta vanhan ihmisen kuolinhaava paranee pian. Vaikka ihminen uskoon tultuaan hetken luulee, ettei syntiä ja turmiota olekaan, pian hän saa karvain kyynelin kokea: "Synti on piintynyt minuun", "synti minussa asuu"; "sitä hyvää, jota minä tahdon, en minä tee; mutta sitä pahaa, jota minä en tahdo, sitä minä teen" — "minä viheliäinen ihminen. Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" Vielä uskovaaisina meissä kuohuu kauhea turmelus: Ahneus, ylpeys, petollisuus, valhe, viha, kosto, väkevät ja häpeälliset himot, laiskuus, kateus, ulkokullaisuus, sekä suuri velttous jumalisuuden harjoittamiseen.

Kuinka siis toteutamme tämän: "Teidän tulee panna pois vanha ihmisenne?" Ensiksi, meidän tulee huomata nuo vanhan ihmisen liikunnat totisesti synneiksi. Emme uskovaisina saa pitää vähäpätöisenä jäljellä olevaa syntiä. Älkäämme luulko, että se on turhaa utua ja usvaa. Ne ovat totisesti kauheita jumalattomienkin tehdä: napista Jumalaa vastaan, olla kiukkuinen ja kärsimätön, rakastaa katoavaisia ja väheksyä iankaikkisia tavaroita, vihata kanssaihmistä, jota Jumalan Poika on ristinkuoloon saakka rakastanut, olla petollinen, täynnä häpeällisiä himoja, jne. Kuinka kauheaa siis, että me, jotka olemme Jumalasta syntyneitä kääntyneet perkeleen vallasta Jumalan tykö, kuitenkin vielä olemme noin syntiset! Onhan se sangen kovaa lakia, että Herran Jumalan on sanottava juuri uskoilleen: "Teidän tulee panna pois vanha ihmisenne". Se ei näet ainoastaan osoita, että meissä vielä on vanha ihminen, kaikkalainen syntisaasta, vaan myös, että olemme perin hitaita sitä huomaamaan ja panemaan pois. Toiseksi meidän tulee armotta lyödä vanhaa ihmistä vasten silmiä. Kun se sanoo, ettei sinun noin kylmänä ja hajamielisenä sovi rukoilla, sitä enemmän kiiruhda puhumaan tilastasi taivaalliselle Isälle. Kun se viettelee sanaa ylenkatsomaan, sitä enemmän riennä sitä kuulemaan ja lukemaan. Jota enemmän se yllyttää sinua suremaan maallisia, sitä enemmän etsi taivaallisia. Sanalla sanoen, tee juuri päinvastoin kuin vanha ihmisesi kehottaa.

Tällaisissa harjoituksissa vanha ihmistemme päivittäin tulee riisutuksi pois.

Mitä on uuteen ihmiseen pukeutuminen?

Kristitty ahkeroi, ei ainoastaan riisua pois vanhaa, vaan myös pukeutua uuteen. Uusi ihminen, sanoo tekstimme, "on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyteen". Totuuden vanhurskaus on vastakohta kaikelle sille vanhurskaudelle, joka perustuu ihmiskeinoihin. Totinen on se sana, että vanhurskas Jeesus on kuollut jumalattomain edestä ja tehnyt heidät kaikki siten vanhurskaiksi. Tämän totisen sanan uskomisessa eli uskon vanhurskauden omistamisessa on uuden ihmisen elämä. Sillä niin kuin uusi ihminen syntyy ainoastaan puhtaasta Jumalan sanasta, niin se elää ainoastaan armon opin puhtaassa ilmassa. Missä riiputaan lain teoissa ilman totista luottamusta syntien anteek-

sisäämiseen Jeesuksen ansiossa, siellä ei uusi ihminen jaksa elää. Pukeutua uuteen ihmiseen on siis kaikkein ensiksi ahkeruimista "että minut havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa laista saata-va vanhurskautta, vaan sitä, joka tulee Kristuksen uskon kautta". (Fil. 3:9). Ja tässä on todellakin ainainen kilvoittelu. Sillä vanha ihminen on silmittömästi rakastunut kaikkeen tekopyhyyteen ja kokee lakkaamatta meitä häätää uskon vanhurskauden ihanasta linnasta.

Mutta niin totta kuin uusi ihmistemme saa elämän uskon sanasta, jossa syntinen omistaa Jeesuksen ansion, niin totta on myös, että se vie hänet pyhitykseen. Vanha ihminen vietti valheeseen; mutta uusi ihminen opettaa puhumaan totta. Vanha ihminen kiihotti vihaan, mutta uusi ihminen ei anna auringon laskea vihamme yli, ennen auringon laskua se ajaa meitä nopeasti sopimaan riitapuolemme kanssa. Vanha ihminen mieltyy laiskuuteen, varkauteen, ahneuteen; uusi ihminen panee meitä toimittamaan käsillämme sitä, mikä on hyvää, jotta meillä olisi, mitä antaa tarvitsevalle. Vanha ihminen turmelee itsensä petollisia himoja noudattaen. Uusi ihminen pukeutuu hyviin tekoihin, jotka Jumala on edeltäpäin valmistanut, että me niissä vaeltaisimme.

Onko sinulla sota vielä käynnissä vanhan ja uuden ihmisesi välillä? Tämä sota voi loppua vain kahdella tavalla: Ensiksi siten, että vanha ihminen on päässyt voitolle ja uusi ihminen on kuolettu. Sellainen ihminen ei enää elä uskossa. Kaikki hänen jumalisuutensaakin on onttoa vanhan ihmisen petosta. Ja vanhan ihmisen retkillä tie varmasti vie helvetin vaivaan. Siitä varjele meitä, rakas taivaallinen Isä! Toiseksi tämä sota voi päättyä siten, että kuolinvuoteellasi taidat sanoa: "Minä olen hyvän taistelun taistellut, uskon säilyttänyt, juoksunni päättänyt". Silloin voit sanoa: "Hyvästi nyt iäksi, sinä vanha ihminen! Ruumiini, jota olet runnellut, pääsee nyt rauhassa nukkumaan; ja kun herään, ei sinua enää ole! Ruumiini nousee kunniaassa, Jeesukseni kirkastetun ruumiin kaltaisena, ja silloin minä elän täydellisesti uutena ihmisenä viattomuudessa ja vanhurskaudessa iankaikisesti Jumalan edessä". Siihen auta meitä, rakas taivaallinen Isä! Aamen.

Pakomatalla Herran kasvojen edestä

20. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa Vanhan Testamentin teksti

Joonalle, Amittain pojalle, tuli tämä Herran sana: "Nouse, mene Niiniveen, siihen suureen kaupunkiin, ja saarnaa sitä vastaan; sillä heidän pahuutensa on noussut minun kasvojeni eteen". Mutta Joonan nousi paetaksensa Tarsiiseen Herran kasvojen edestä ja meni alas Jaafoon ja löysi laivan, joka oli lähtevä Tarsiiseen. Ja hän suoritti laivamaksun ja astui siihen mennäkseen heidän kanssansa Tarsiiseen, pois Herran kasvojen edestä. Joonan 1:1–3

Joonan, Amittain poika, oli saanut kovin vastenmielisen tehtävän ja hän päätti paeta Herran kasvojen edestä. Uskollisena juutalaisena hän piti aivan sopimattomana mennä jumalattomaan, pakanalliseen kaupunkiin ja saarnata heille parannusta. Hän meni siis Joppeen (nykyinen Tel-Aviv), osti matkalipun Tarsiiseen menevään laivaan, meni alas hyttiinsä ja kävi nukkumaan.

Nykyään on myös kaikkialla paljon ihmisiä, jotka ovat lähteneet Herran kasvoja pakoon, kun on edessä ongelmia ja vaikeita tehtäviä. Onko vaikeuksia avioliitossa — paras paeta avioeroon! Onko vaikeuksia, millä mitään — pakopaikkana on ehkä väkijuomat ja huumaavat rohdot! Onko vaikeuksia yhteiskunnassa, oppilaitoksessa jne. — paetaan kaduille protestoimaan! On joukkoja "hippi" -kolonioita, jotka ovat elämää ja vastuunalaisuuksia paossa. Kaikkialla pakolaisia, jotka eivät tahdo täyttää osaansa elämässä, kun se on vaikeaa ja vastenmielistä.

Miten heidän käy? Joonan nukkuessa nousi merellä kauhea myrsky. Laivamiehet olivat pakanoita. He rukoilivat hartaasti jumaliaan, mutta se ei auttanut. He heittivät kalliin lastinsa mereen, mutta ei sekään auttanut. Vihdoin laivan kapteeni jyristi Joonan hytin ovelta: "Mitäs nuket? Nouse ja huuda jumalaasi!" Pakomatka oli päättynyt. Miehistö sai tietää, "että hän oli pakenemassa Herran kasvojen edestä". Peljästyneinä he sanoivat: "Miksi olet tehnyt näin?... Mitä on meidän tehtävä sinulle?" Ja murheellinen Joonan luulee selviävänsä sanomalla: "Ottakaa minut ja heittäkää minut mereen, niin meri teille tyyntyy. Sillä minä tiedän, että tämä suuri myrsky on tullut teille mi-

nun tähteni." — Ja kaksi vahvaa miestä astuu esiin, toinen pitää Joonaa käsistä, toinen jaloista ja hei, hei, he heittävät hänet mereen!

Siihen päättyi Joonan pakomatka! Eikä se parempaan pääty nytkään, kun lähdetään Herran kasvoja pakoon. Et voi paeta itseäsi, ongelmiasi, velvollisuuksiasi, syntejäsi, vaikeuksiasi. Sananparsa toteutuu: "Kun sutta lähtee pakoon, niin karhu tulee vastaan." Parannuksen tie on vaikea, mutta se on ainoa oikea tie.

"Mutta Herra toimitti suuren kalan nielaisemaan Joonan. Ja Joonaa oli kalan sisässä kolme päivää ja kolme yötä." Joonaa tunnustaa: "Tuonelan kohdussa minä huusin apua, ja sinä kuulit minun ääneni... Sitten Herra käski kalaa, ja se oksensi Joonan kuivalle maalle." Joonaa oli nyt muuttunut mies sekä sydämeltään, että ulkonäöltään tuon järkyttävän kokemuksen jälkeen. Hänestä tuli sekä pelastuksen välittäjä että suuren Pelastajan esikuva.

Esivanhempamme Adam vaimoineen myös "lymysi Herran Jumalan kasvojen edestä", kun olivat rikkoneet Jumalan käskyn. Ja kaikki heidän jälkeläisensä ovat pakomatalla, kun kuulevat Jumalan askeleet ja Hänen äänensä: "Missä olet?" Mutta niin kuin Jumala etsi Adamia ja Eevaa, niin Hän on etsinyt koko ihmiskuntaa. Kadotuksen kauhut uhkasivat niellä meidät, mutta silloin heitettiin Herra Jeesus Jumalan vihan aaltoihin, "ja meri asettui raivostansa". Armon ja anteeksiantamuksen aurinko alkoi paistaa ja tuli suuri tyven.

Joonan ihmeestä, jota maailma pitää suurena 'kalajuttuna', itse henkilöitynyt Totuus, Herra Jeesus, lausuu nämä ihmeelliset sanat: "Sillä niin kuin Joonaa oli meripedon vatsassa kolme päivää ja kolme yötä, niin on myös Ihmisen Poika oleva maan povessa kolme päivää ja kolme yötä." Herra Jeesus, joka meidän syntiemme tähden heitettiin tuonelan kohtuun, ristinkuolemaan ja haudan uumeniin, on nousut jälleen ylös. Jeesus elää! Hän julistaa meille mielenmuutosta ja uskoa. Hän tarjoaa anteeksiantamuksen rauhaa ja autuuden iloa.

Me emme nyt enää pakene Herran kasvoja, kun tämä sanoma uskossa sulautuu meihin. Kun Herra valaisee kasvonsa meille, niin me käymme rohkeasti suorittamaan uskottuja tehtäviä.

*"Riemumielin joutuin riennän
Jeesus kun on sydämessäni.
Missä lienen, kulkenen,
Jeesus on mun autuuten."*

Lydia – ensimmäinen eurooppalainen kristitty

21. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa epistolateksti

Ja sapatinpäivänä me menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle, jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille. Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui. Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majoilkaa siellä". Ja hän vaati meitä.

Apt. 16:13–15.

Lydia Tyatiran kaupungista oli ensimmäinen eurooppalainen, joka kääntyi kristinuskoon. Tämä pakanuudessa kasvanut nainen oli nähtävästi rikas, valistunut ja kunnioitettu henkilö. Sillä harva nainen sinä aikana kykeni toimimaan liikealalla, varsinkin niin kalliin tavaran kuin purppuraväriin välittäjänä; sillä sitä ostivat vain kuninkaas, rikkaat ja mahtavat. Mutta Lydia kaipasi jotain parempaa kuin kaikki mitä ajalliset edut voivat tarjota. Hän oli hyljännyt pakanain jumalat ja kääntynyt juutalaisuuteen. Filippiin kaupungissa hän juutalaisten naisten kanssa oli kokoontunut sapatinpäivänä joen rannalle rukouspaikkaan. Tänne osui matkustavia saarnamiehiä, jotka puhuivat juuri siitä, mitä Lydian sydän kaipasi. "Herra avasi hänen sydämensä" ja Lydiasta tuli kristitty.

Raamattu esittääkin Jumalan työtä avaamiseksi, päästämiseksi ja vapauttamiseksi, jota vastoin perkeleen työtä sanotaan sulkemiseksi, tukkimiseksi, sitomiseksi ja vangitsemiseksi. Tarkatessamme Lydian kohtaa huomaamme, että *kristillisyyden todellakin pyhää aukenemista*.

Sydän aukenee.

Lydian uskovaiseksi tuleminen oli siinä, että "Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui". Ihminen luonnostaan on sielunvihollisen vanki, jonka sydän on suljettu Jumalalle. Mutta Jumalalla on ihmeellinen avain, jolla saadaan nuo lukitut sy-

dämet aukenemaan. Se avain on Herran sana. Sanan kautta Jumala avasi Lydian korvat kuulemaan sanansaattajansa puhetta. Sillä "kuuleminen tulee Jumalan sanan kautta". Ja kun hän otti vaarin siitä, mitä hän kuuli, niin sydän aukeni uskossa kätkemään sanan.

Tuo sana ilmoittaa tosin ihmisen avuttomuuden, hänen syyllisyytensä ja Jumalan vanhurskaan vihan. Mutta se ennen kaikkea ilmoittaa Jumalan ihmeellisen rakkauden Kristuksessa. Onhan Jumalan ainoa Poika ottanut kantaakseen ihmisten kaikki synnit; on ottanut päälleen syntiemme tuomion ja hirveän rangaistuksen. Kun Jeesus kuoli syntiemme tähden, tuli synti sovitetuksi ja paha teko peitetuksi. Kun Jeesus ylösnousi, julistettiin kaikki syylliset vanhurskaiksi Jumalan edessä. Tämä sanoma kaikkien kohdalle tapahtuneesta sovituksesta ja vanhurskauttamisesta sytyttää uskon sydämeen. Silloin sydän aukenee Herralle, Jeesus pääsee uskon kautta asumaan sydämessämme.

Kristityksi tuleminen on tällaista sydämen aukenemista. Silloin sieltä täytyy perkeleen mennä tiehensä. Rauhattomuus, pelko, synnin sekamelska ja surkeus huuhdotaan pois. Jeesus vihmoos sydämen puhtaaksi pahasta omastatunnosta kalliilla verellään; hän uudistaa sen Pyhällä Hengellään ja kaunistaa taivaallisilla lahjoillaan. Autuas on se ihminen, jonka sydämen Herra on avannut. Mutta huomaa:

Suu aukenee.

Heti kun Lydian sydän oli auennut kätkemään Jumalan sanan, aukeni myös hänen suunsa tunnustamaan tätä autuutta. Sanotaan, että hänet ja hänen perheensä kastettiin. Lydia ryhtyi perheelleen heti puhumaan saamastaan armosta. Hän puhui niin vakuuttavasti ja voimakkaasti, että heidänkin sydämensä aukenivat. Yhdessä heidät kastettiin. Onnellinen Lydia! Hänestä tuli Filippiin seurakunnan ja Euroopan kristittyjen esikoinen.

Kyllä niin on, että jos sydän on auennut Herralle, niin suukin aukenee puhumaan hänestä. Ja hänestä puhutaan kaikkein ensiksi niille, jotka ovat meille rakkaimmat ja läheisimmät. Sairaalloista, kuolemaisillaan olevaa on kristillisyytesi, jos et puhu Jeesuksesta omaisillesi. Te isät ja äidit, joilla on kasvavia lapsia: siinä tulee kristillisyy-

tenne arvo ja vaikutus ennen kaikkea ilmi, että opetatte lapsillenne elämän tien. Ei ole kauheampaa laiminlyöntiä kuin se, että kotialttari on kumossa. Pystytää se tänä päivänä! Vietä edes 5–10 minuuttia lastesi kanssa sanan viljelyssä ja rukouksessa!

Ja jos sydämellä uskomme, niin myös suulla tunnustamme naapureille, tuttaville, jopa vieraillekin Herran suurista teoista. "Olkoon teidän puheenne aina suloista, suolalla höystettyä, ja tietäkää, kuinka teidän tulee itse kullekin vastata." (KoJ. 4:6). Ei Jumalalla ole myykiä lapsia, ei myöskään rivosuisia. He puhuvat kaikki, ehkä sopertanekin, ja heidän puhehurteensa ilmaisee, että ovat Jeesuksen seuralaisia.

Ja kristityn ääni kantaa kauaksi. Paavali sanoo: "Heidän äänensä on kulkenut kaikkiin maihin, ja heidän sanansa maan piirin ääriin". (Room. 10:18). Suomme aukenee puhumaan lähetystyön kautta yli oman maamme ja merten takaisin maihin. Sairaalloista on kristillisyystesi, jos ei ole intoa sananjulistajain saamiseen ja lähettämiseen. "Effata — aukene!" sanoo Herra mykille seurakunnille ja seurakuntalaisille. Puhukaamme, ei vain yksilöinä, vaan myös seurakuntina ja kirkkokuntana selvästi ja kuuluvasti. "Ei ainoaltakaan sais peittyä, miks' Karitsa on kuollut ristillä."

Koti ja kukkaro aukenevat.

Kun Lydian sydän ja suu oli auennut, niin aukeni koti ja kukkarokin. Sillä Luukas kertoo Lydian pyytäneen: "Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majailkaa siellä. Ja hän vaati meitä." Lydia tahtoi nyt mielellään uhrata rahaansa ja tavaransa ja käyttää kotinsa evankeliumin palvelukseen. Jopa hän pani apostolit ihan altaalle vaatimalla, että jos he pitävät häntä Herraan uskovaisena, niin heidän täytyy sallia hänen täten käyttää kotiaan ja varojaan Herran työhön. Eikö ihmeellistä, kuinka koti ja kukkaro oli auennut!

Surulla täytyy meidän väliin havaita, että on monta, joilla on suut auki, mutta kodit ja kukkaro kiinni. Jopa he pitävät loukkauksena, jos heille sanotaan: Jos olette Herraan uskovaisia, miksi ei kotinne tarvittaessa aukene Herran sanan julistajille ja kukkaronne evankeliumin hyväksi?

Herra neuvoo: "Vieraanvaraisuutta älkää unhoittako." Kun Jeesus on valmistanut ja pitää meille yhä avoinna ihanan Isän kodin, kuinka voimme sulkea maallisen kotimme ovet Isän lapsilta ja sanansaattajilta? Kun hän on uskonut ajallista tavaraa hoidettavaksemme, kuinka voimme silloin nurista, kun pitäisi hänen asiaansa hänen antamillaan varoilla edistää? Kuinka paljoka jalompi, valistuneempi ja johdonmukaisempi olikaan tuo äsken pakanuudesta kääntynyt Lydia! Hän tahtoi siten todistaa olevansa Herraan uskovainen, että sai luovuttaa kotinsa ja omaisuutensa Jeesuksen asian edistämiseksi. Mikä yllätys se olisikaan, jos tällaista "vaatimista" alkaisi kuulua kaikkialta, missä Herran nimeä mainitaan!

Missä kodit ja kukkarot eivät aukene, siellä ovat sydämetkin ruvenneet sulkeutumaan. Niin oli käynyt Laodikean penseälle seurakunnalle, joka kehui: "Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse." Sydänten ovet olivat painuneet kiinni ja Jeesus oli suljettu ulkopuolelle. "Katso", sanoi Jeesus, "minä seison oven takana ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssansa ja hän minun kanssani." (Ilm. 3:20).

Kristillisyyks on aukenemista. Kun Jeesus avaa sydämemme, aukenee suu, koti ja kukkarokin. Ja sitten, kun hauta aukenee, on tavaskin avoinna, avoin on Jeesuksen armohelma. Oi siunattu aukeneminen, jota ei yksikään enää sulje! Aamen.

Kuningas Daavid — kuva Daavidin pojasta

22. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
Vanhan Testamentin teksti

Mutta Siimei, Geehan poika, heittäytyi kuninkaan eteen, kun hän oli lähtemässä Jordanin yli, ja sanoi kuninkaalle: "Älköön herrani lukeko minulle paha tekoani älköönkä muistelko, kuinka väärin palvelijasi teki sinä päivänä, jona herrani, kuningas, lähti Jerusalemissa; älköön kuningas panko sitä sydämellensä. Sillä palvelijasi tuntee, että olen tehnyt synnin; sen tähden minä olen tänä päivänä ensimmäisenä koko Joosefin heimosta tullut tänne herraani, kuningasta, vastaan." Niin Abisai, Serujan poika, puuttui puheeseen ja sanoi: "Eikö Siimei ole rangaistava kuolemalla siitä, että hän on kiroillut Herran voideltua?" Mutta Daavid vastasi: "Mitä teillä on minun kanssani tekemistä, te Serujan pojat, kun tulette minulle tänä päivänä kiusaajaksi? Olisiko ketään Israelissa tänä päivänä kuolemalla rangaistava? Minä tiedän tulleeti tänä päivänä Israelin kuninkaaksi." Ja kuningas sanoi Siimeille: "Sinä et kuole". Ja kuningas vannoi sen hänelle.

2 Sam. 19:18–23.

Psalmeissa Daavid usein puhuu tulevasta Messiaasta. Pyhän Hengen innoittamana hän ennustaa Kristuksen kärsimyksestä, ristin kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Väliin hän puhuu ensimmäisessä persoonassa aivan kuin kaikki tämä olisi tapahtunut hänelle itselleen. Näin hän on ilmeinen esikuva Kristuksesta. Väliin taas hän kuvaa Kristusta elämänsä tapahtumissa. Sellainen on tekstissämme kerrottu kohtaus.

Jumala oli Daavidille luvannut, että maailman Vapahtaja on polveutuva hänen jälkeläisistään. (2 Sam. 7:12,13,16; 1 Aikak. 17:14; Ps. 89:4,36,37). Tuhat vuotta myöhemmin enkeli ilmoitti Joosefille ja Marialle, jotka olivat Daavidin sukua, tämän lupauksen täyttyneen. Ja uskavaiset Jeesuksen aikana tunnustivat, että hän on luvattu Daavidin Poika. Monien kuvien joukosta me olemme valinneet tutkistelun aiheeksi yhden sellaisen kohdan, jossa Daavid on kuva Daavidin Pojasta.

Vainottuna Daavid kärsii nöyrästi.

Daavidin johdolla Israelin kansa oli kulkenut voitosta voittoon. Se oli vaurastunut ja noussut valtaan ja kunniaan. Ja Daavidilla oli poika, josta Raamattu sanoo: "Koko Israelissa ei ollut yhtään niin kaunista miestä kuin Absalom, eikä ketään niin ylistettyä kantapäästä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virhettä." (2 Sam. 14:25). Tämä mies "varasti" israelilaisten sydämet ja kiihotti kansan kapinaan isäänsä vastaan.

Alussa Jumala loi maailman, joka oli sangen hyvä. Ja Jumalalla oli poika, Adam, hänen oman kuvansa kaltainen. "Ei ollut ketään niin ylistettyä, kantapäästä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virhettä." Hän myös nousi kapinaan taivaallista Isää vastaan ja varasti puolelleen kaikkien jälkeläistensä sydämet. Nousi suuri sota, koko ihmiskunta oli kapinassa Jumalaa vastaan.

Kapinan aikana Daavid joutui jättämään kuninkaallisen hovinsa. "Daavid kulki itkien Öljymäkeä ylös, pää peitettyinä ja paljain jaloin." Ja hänen vierellään kulkee mäenrinnettä Siimei, Geeran poika. Hän haukkuu ja herjaa kuningasta, kiroilee ja viskoo kiviä.

Kun ihmiskunta oli kapinassa, niin Jeesus jätti taivaan kunnian. "Vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, ei hän katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen" (Fil. 2:6–7). Kun hän oli syvässä alennuksessa maan päällä, eivät hänen omansa ottaneet häntä vastaan. Kansan johtajat etsivät hänen henkeään, ja hänen oma opetuslapsensa kavalsi hänet. Kidronin laakson poikki Daavid oli muinoin itkien kulkenut. Jeesus myös meni "Kidronin puron tuolle puolelle", Getsemaneen, jossa hän kamppaili verihikeen asti. Öljymäen rinteellä, jossa Daavid oli itkenyt, Jeesus itki Jerusalemiä: "Kuinka usein minä olen tahtonut koota sinun lapsesi niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle, mutta te ette ole tahtoneet" (Luuk. 13:34). Särkynein sydämin Daavid valitti surmattua lastansa: "Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom" (2 Sam. 18:33). Ja Jeesus valitti kavaltajansa kohtaloa: "Voi sitä ihmistä, jonka kautta Ihmisen Poika kavalletaan! Parempi olisi sille ihmiselle, että hän ei olisi syntynyt" (Matt. 26:24).

Kuinka monta Siimeitä olikaan, jotka syytivät herjaussanoja ja syytöksiä pitkänäperjantaina. He ilkkuivat ja nyökyttelivät päätänsä, kun hän riippui ristinpuussa. Mutta me kaikki olemme Siimein sukulaisia. "Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaa mana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runeltu meidän pahain tekojemme tähden" (Jes. 53:4–5).

Siimei teki majesteettirikoksen, kun hän kiroili ja kivitti kuningastaan. Hän olisi kohta menettänyt henkensä, jos Daavid olisi antanut siihen luvan. Mutta Daavid sanoi: "Antakaa hänen olla, kiroilkoon vain; sillä Herra on häntä käsenyt." (2 Sam. 16:11). Näin Jeesus myös nöyrästi alistui vangittavaksi ja tuomittavaksi. "Häntä piinattiin ja hän alistui siihen eikä suutansa avannut" (Jes. 53:7). Hän olisi voinut yhdellä sanalla kukistaa kaikki vainoojansa. Mutta hän antoi itsensä vikauhriksi meidän edestämme. Näin Kristus, "jonka suussa ei petosta ollut, ja häntä herjattaessa ei herjannut takaisin, joka kärsiessään ei uhannut" (1 Piet. 2:23), tuli kiroukseksi meidän edestämme ja kantoi meidän syntimme omassa ruumiissaan ristinpuuhun.

Se häväistys ja järkyttävä murhe, jota Daavid sai kokea kapinan aikana, on kuitenkin vain heikko kuva siitä, mitä Daavidin Poika, Herra Jeesus, on kärsinyt syvässä alennuksessaan, jotta hän voisi Adamin suvun jälleen korottaa iankaikkiseen kunniaan. Mutta tekstimme ilmentää meille myös toisen tärkeän ominaisuuden Daavidin Pojasta:

Voittajana Daavid antaa anteeksi pilkkaajalleen.

Kun kapina oli kukistettu ja Daavid oli paluumatkalla Jerusalemiin, Siimei kiiruhtaa häntä vastaan. Hän "heittäytyi kuninkaan eteen" ja rukoili: "Älköön herrani lukeko minulle pahaa tekoani älköönkä muistako, kuinka väärin palvelijasi teki sinä päivänä, jona herrani, kuningas, lähti Jerusalemista." Siimei oli todella ansainnut kuoleman. Abisai vaati tuomion täytäntöönpanoa, sanoen: "Eikö Siimei ole rangaistava kuolemalla siitä, että hän on kironnut Herran voideltua?" Mutta Daavid sanoi: "Olisiko Israelissa ketään tänä päivänä kuolemalla rangaistava? Minä tiedän tulleeti tänä päivänä Isra-

elin kuninkaaksi." "Ja kuningas sanoi Siimeille: 'Et sinä kuole!' Ja kuningas vannoi hänelle."

Jeesuksen syvä alennus päättyi pääsiäisaamuna, kun kapina oli kukistettu: Synti, kuolema ja helvetti oli voitettu, Jeesus oli noussut ylös kuolleista. Hän oli riisunut aseet hallituksilta ja valloilta ja saanut niistä riemuvoiton. Hänellä oli kaikki valta taivaissa ja maan päällä. Voittajana hän nyt julistaa syntisraukoille: "Ole turvallisin mielin: Sinun syntisi ovat anteeksiannetut." "Koska minä elän, niin tekin saatte elää" (Joh. 14:19).

Kun lain käskyt syyttävät ja vaativat meille kuolemanrangaistusta, niin Jeesus sanoo: "Mitä teillä on minun kanssani tekemistä." Ja meille hän valalla vakuuttaa: "Et sinä kuole." Laki vaikenee ja sydämen syytökset loppuvat. Syntinen saa riemuiten kiittää Kuningastaan, joka on antanut meille synnit anteeksi ja puhdistanut meidät kaikesta vääryydestä. Näin Jeesus juhlii kuninkuuttaan. Juhlikaamme mekin, kun saamme olla hänen omansa. Eläkäämme hänen valtakunnassansa ja olkaamme hänelle alamaiset.

Kun Salomo tuli kuninkaaksi, hän määräsi, että Siimein on rakennettava talo Jerusalemiin ja pysyttävä tarkoin kaupungin rajojen sisäpuolella. "Jona päivänä sinä lähdet sieltä", sanoi Salomo, "ja menet Kidronin laakson poikki, sinä päivänä on sinun, tiedä se, kuolemalla kuoltava." "Hyvä on", sanoi Siimei (1 Kun. 2:37–38). Hän sai asua kuninkaan kaupungissa. Joka päivä hän näki kuninkaansa hovin. Usein hän kuuli hyvän sanoman kuninkaastaan, jopa kuuli hänen äänensäkin. Mutta eräänä päivänä hänen palvelijansa karkasivat. Siimei satuloi aasinsa ja lähti heitä etsimään. Se oli hänelle kuolemanpäivä. Hänen, jolle noin suuri laupeus oli tapahtunut, täytyi tottelemattomuutensa tähden kuolla.

Mekin, joita Jeesus, Daavidin Poika, on armahtanut, olemme saaneet rakentaa kotimme Jerusalemiin. Me olemme päässeet asukaiksi Kristuksen seurakuntaan, jossa Kuninkaamme hallitsee. Siellä saamme nauttia hänen alamaistensa suuria etuja. Siellä olemme turvassa, kun olemme kuuliaiset Jumalan sanalle. Mutta meitä myös varotetaan pysymään visusti tämän pyhän kaupungin rajojen sisäpuolella. Voi sitä päivää, jos sanasta luovumme ja astumme pois Kristuksen luota. Jos armosta lankeamme; jos emme enää omista, mitä

evankeliumi, kaste ja ehtoollinen meille takaavat, emmekä enää ole hänen äänelleen kuuliaiset, silloin ei meilläkään enää ole toista uhria syntien edestä, vaan hirvuisen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat.

Olkaamme siis kuuliaiset tälle Daavidin Pojalle, josta kuningas Daavid oli esikuva. Katso kuinka syvään hän on alentunut, kuinka paljon hän on kärsinyt meidän syntiemme tähden. Hän rakasti meitä ja antoi itsensä alttiiksi meidän edestämme. Meidän syntimme, kuolemamme ja kadotuksemme vieritettiin hänen päällensä. Mutta hän on voittanut ja hallitsee nyt anteeksiantavana, armollisena kuninkana. Kiiruhda siis katuvaisena hänen eteensä, kun hän tulee tykösi evankeliumin sanassa. Hän on kalliilla hinnalla ostanut sinut omaksensa ja on antanut kaikki sinun syntisi anteeksi. Pysy siis nyt hänen valtakunnassaan hänen alamaisenansa, niin että saat iankaikkisessa vanhurskaudessa ja autuudessa häntä palvella, niin kuin hän on kuolleista noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti. Aamen.

Autuuden tuntomerkit

Pyhäinpäivänä

1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Kun hän näki kansanjoukot, nousi hän vuorelle; ja kun hän oli istunut, tulivat hänen opetuslapsensa hänen tykönsä. Niin hän avasi suunsa ja opetti heitä ja sanoi: "Autuaita ovat hengellisesti köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen. Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periä. Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan. Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden. Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan. Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman. Autuaita ovat ne, joita vanhurskauten tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Sillä samoin he vainosivat profettoja, jotka olivat ennen teitä.

Matt. 5:1–12.

Autuus merkitsee korkeinta onnea — vanhurskautetun sielun kuolematonta iloa ja rauhaa elävässä Jumalassa. Oletko sinä näin onnellinen eli autuas? Löytyy monta mieltä siitä, ketä todellisesti voidaan pitää autuaana. Asetetaan monenlaisia vaatimuksia ja tuntomerkkejä. Sanotaanpa, ettei kukaan maan päällä voikaan olla autuas. Merkitsemässämme raamatunpaikassa luemme, että Jeesus "avasi suunsa ja opetti". Hän opetti, millainen on autuas ihminen. Yhdeksän eri kertaa hän lausuu tämän sanan autuas. Jeesuksen opettamana löydät siis todelliset ja oikeat autuuden tuntomerkit.

Sisälliset tuntomerkit

**"Autuaita ovat hengessään köyhät,
sillä heidän on taivasten valtakunta."**

Vanhempi käännös sanoo. "Hengessään vaivaiset". Alkuteksti merkitseekin molempia, siis ihmistä, joka on rampa, vaivainen, työhön kykenemätön, joka ei pysty elättämään itseään. Jeesus julistaa autuaaksi sellaisen ihmisen, joka hengellisesti on tullut siihen asemaan, ettei voi tehdä mitään työtä, jolla ansaitsisi elämän. Hän on esivanhempiensa lankeemuksessa vioittunut, on syntymisestään rampa ja sokea, ettei voi tehdä yhtäkään Jumalalle otollista työtä. Kuinka voi tällainen ihminen olla autuas? ajattelet sinä. Köyhyytensä ja vaivaisuutensa tähden he eivät ole autuaita. Ei, sen tähden he ovat sangen viheliäisiä ja onnettomia. Vaan sen tähden he ovat autuaita, sanoo Jeesus, että niin köyhinä, vaivaisina kuin ovat "heidän on taivasten valtakunta". Hyvä Jumala on sellaisille lahjoittanut valtakunnan, joka on "vanhurskaus, ilo ja rauha Pyhässä Hengessä". Mutta missä on vanhurskaus, siellä kaikki synnit ovat anteeksiannetut. Missä synnit ovat anteeksiannetut, siellä on rauhallinen omatunto. Missä on rauhallinen omatunto, siellä on suuri ilo. Tämä kaikki on näillä hengessään köyhillä Herrassa Jeesuksessa. Siksi he ovat autuaita. Onko sinulla tämä tuntomerkki?

**"Autuaita ovat murheelliset,
sillä he saavat lohdutuksen."**

Ehkä arvelet: Eihän tuo autuas, joka köyhydessään omistaa rikkaan valtakunnan, voikaan olla iloinen, koska Jeesus murheellista ylistää autuaaksi. Kyllä tuo autuas hengen köyhydessäänkin iloitsee, sillä Jumala sanoo hänelle: "Olkaa aina iloiset!" Ei hän voi muuta kuin iloita Jeesusta katsellessa. Mutta sana käskee hänen myös koetella itseään. Itseään katsellessa hän huomaa hitautta, kylmyyttä, laiminlyöntiä, rikkomuksia. Tästä sydän tulee murheelliseksi. Tämän lisäksi on hänellä elämässään monta vaivaa ja ahdistusta. Hän kulkee

"itkulaakson lävitse" ja "hänen sydämensä murheet ovat moninaiset". Murheensa tähden ei hän ole autuas, vaan murheellisenakin hän on autuas sen tähden, että hänellä on lohdutus. Maailman lapsilla ei ole lohtua, sillä heidän ilonsakin muuttuu katkeraksi itkuksi. Mutta Jumalan lapsella on kaiken lohdutuksen Jumala. Ja sen tähden, että itse Jumala lohduttaa häntä sanansa ja Henkensä kautta, hän on totisesti autuas.

"Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan."

Nämä autuaat ovat oppineet, että taivaassa on pyhä ja vanhurskas Jumala, jolle jumalaton meno ei kelpaa. He myös ovat oppineet, ettei heillä itsellään ole mitään vanhurskautta. Syystä heillä siis on oikein jano ja nälkä vanhurskauden perään. Eivät he ole sen tähden autuaita, että eivät voi tyytyä omaan vanhurskauteensa, vaan sen tähden, että heidät ravitaan vanhurskaudella — ei ihmisten eikä enkelten, vaan Jumalan Pojan Jeesuksen tahrattomalla vanhurskaudella. Se vanhurskaus luetaan heidän omakseen, joten he ovat iankaikkisesti autuaita. — Onko sinulla tämä tuntomerkki?

"Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan."

Nytpä kumminkin arvelet, ettei kukaan voi olla enää autuas. Olemmehan osoittaneet, että autuaassakin ihmisessä asuu vielä synty ja että hän on sen tähden murheellinen. Kuinka hänellä siis voisi olla puhdas sydän? Raamattu sanoo: "Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän" (Hebr. 3:12). Siis epäuskoinen sydän, jolla ei ole varmuutta anteeksiantamuksesta on paha, saastainen. Sana siis neuvoo, että "sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta" (Hebr. 10:22). Ja Kristuksen veri voi vihmoa pahan omantunnon kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa. Sen tähden sanoo Raamattu: "Puhdistaa heidän sydämensä uskolla" (Apt. 15:9), koska uskon kautta tämä veri puhdistaa meitä kaikesta synnistä. Autuaan ihmisen tuntomerkkinä on siis se, että hän

uskoo sovintoveressä synnit anteeksi. Vain tällainen ihminen voi nähdä Jumalan. Jos katsot Jumalaa sydämesi tai ihmiskäsitysten mukaan, näet vaihtelevan kurjan jumalan, joka ei mikään Jumala olekaan. Jos katsot Jumalaa lain mukaan pahalla omallatunnolla, näet hirmuisen, kiivaan Jumalan. Mutta kun katsot Jumalaan sovintovereen luottaen, silloin katsot puhtaalla sydämellä ja näet Jumalan sel-laisena kuin Hän on — hyvänä, rakkaana, laupiaana. Katsotko sinä Jumalaa veren puhdistamalla sydämellä?

Ulkonaiset tuntomerkit

**"Autuaita ovat sävyisät,
sillä he saavat periä maan."**

Sävyisä on sellainen, joka on tyyni ja voi hillitä itseään. Jumalan armo opettaa meitä pitämään itseämme ja luonnettamme aisoissa. Ei sovi uskovaisen olla äreä, tuskainen ja häijy ja sanoa sitten: "Olen hermostunut", tahi: "Minkä sitä luonnolleen tekee". Muudan uskova mies tuli sielunpaimenensa luo ja sanoi: "Olen saarnoistanne päässyt käsittämään armon omalle kohdalleni, mutta on niin ikävä, kun olen kovin pikainen ja kärsimätön. Usein menen kirkosta autuudestani iloiten, vaan pian kotona kiukustun, olen häijy perheelleni ja kiroilenkin. Silloin on autuuteni ja uskoni mennyttä. Pastori hyvä, mitä minä tekisin?" Sielunpaimen kysyi: "Tekisitkö niin kotonanne, jos minä olisin siellä?" "En", sanoi mies, "kunnioitan teitä niin paljon". "Niin, jatkoi pastori, "vaikken minä olekaan siellä, muistakaa, että Jeesus on. Jeesuksen silmä katsoo, Hänen korvansa kuulee." Mies meni kotiinsa, muisti opettajansa neuvon ja jonkin ajan kuluttua naapurit ihmettelivät, kuinka häijystä, kiukkuisesta miehestä oli tullut niin sävyisä. tyyni, itsensä hillitseväinen. Kyllä niin on, että jos ihmisessä löytyy sisäiset autuuden tuntomerkit, niin silloin on alkanut vanhan aatamin ristiinnaulitseminen ja se tekee sävyisäksi.

**"Autuaita ovat laupiaat,
sillä heidän osakseen tulee laupeus."**

Koska he ovat tulleet tuntemaan laupiaan Jumalan, he ovat laupiaita. He ovat laupiaita langenneita kohtaan, joita tuomitaan, sillä he tahtoisivat saattaa heitä Jumalan tykö, jolla on paljon anteeksiantamusta. He ovat laupiaita heikkoja kohtaan ja ottavat heitä hoitoonsa. He ovat laupiaita luontokappaleillekin, sillä "vanhurskas armahtaa juhtaansa, mutta jumalattoman sydän on halutoin" (Sananl. 12:10, Biblia).

**"Autuaita ovat rauhantekijät,
sillä heidät on kutsuttava Jumalan lapsiksi."**

He ovat osallisia Jumalan rauhasta, joka käy kaiken ymmärryksen yli. Siksi he rakastavat ja etsivät rauhaa. Heitä kuitenkin syytetään rauhattomuuden aikaansaajiksi, sillä heille käy kuten psalmistalle, joka sanoo: "Minä pidän rauhan, mutta jos sanan sanon, niin he ovat sotaan valmiit" (Ps. 120:7). Sillä synnin ja perkeleen kanssa heillä ei ole rauhaa, ja missä he sitä rauhaa huomaavat, he kohta sen häiritsevät. Herran totuudesta he eivät voi hiuskarvan vertaa väistyä. He laulavat: *"Kristuksen rauha vallitkoon, mutt' väärä rauha poistukoon."* Mutta kun on maalliset asiat kysymyksessä, niin he ovat rauhallisimmat ihmiset maan päällä. Heidän ohjelmaansa kuuluu, että jos heitä lyödään poskelle, he kääntävät toisen, jos heiltä riistetään viitta, he antavat ihokkaankin. Mieluimmin he kärsivät vääryyttä kuin käyvät käräjiä ja riitelevät. Maallista ja hengellistä rauhaa he tahtovat synnyttää ja ylläpitää. Oletko sinä rauhantekijä, jota Isä Jumala nimittää lapsekseen?

"Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta".

Jumalan lapsi on kaikessa niin vastakohta maailmalle, ettei maailma voi häntä rakastaa, vaan vainota. Oletko vielä löytänyt usko-vaista, autuasta ihmistä, jota maailma kiittää? Se voi kiittää hetkisen, kuten Jeesusta kiitettiin hänen ratsastaessaan Jerusalemiin. Vaan kuten tuo joukko parin päivän kuluttua huusi: "Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!" niin maailma tekee vieläkin. "Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää! Sillä niin tekivät heidän isänsä väärille profetoille" (Luuk. 6:26). Mutta "autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista paha" (Matt. 5:11). Oletko sinä joutunut pahaan huutoon, ei syntiesi ja erehdystesi, vaan Jeesuksen tähden? Niin täytyy tapahtua kaikille autuaille. Eräs henkilö kysyi saarnamieheltä: "Pitääkö minun hyljätä maailma tullessani kristityksi?" "Ei", vastasi toinen. Ja kun kysyjä ihmetteli kovin, sanoi hän: "Ei sinun tarvitse hyljätä maailmaa, ainoastaan tunnustaa maailmalle rohkeasti uskosi, kyllä maailma hylkää sinut." Niin onkin. Maailma kyllä tuntee autuaita ihmiset ja on pannut heidät "mustalle listalle". Onko sinulla tämä tuntomerkki?

Ihana loppumäärä on näillä autuilla, sillä Jeesus sanoo: "Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa". Ei ansiosta, vaan armosta hyvä Jumala antaa heille taivaassa monin verroin enemmän kuin aavistivat. Mitä ovatkaan tämän nykyisen ajan vaivat sen kunnian suhteen. Sehän jo sinänsä on sanomatonta, kun ihminen pääsee taivaaseen. Ja Jeesus varmasti vakuuttaa autuaitten taivaaseen tulevan. Siellä he nauttivat, mitä silmä ei ole nähnyt, ei korva kuullut eikä yhdenkään sydämeen ole noussut. — Oletko sinä autuas?

Aamen.

Kun tullaan vanhoiksi

23. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa psalmiteksti

"Älä, Jumala, minua hylkää vanhaksi ja harmaaksi tultuani, niin minä julistan sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle, sinun väkevyttäsi kaikille vielä tuleville." Ps. 71:18.

On vanhuksia, joita kaivataan, ja vanhuksia, joita kartetaan. Toiset ovat kypsyneet elämän helteessä lempeiksi ja ymmärtäväisiksi; he huokuvat ja herättävät rakkautta ja kunnioitusta. Toiset ovat happamia, kärtyisiä ja vaikeasti käsiteltäviä. Minkähänlaisia me olemme vanhoiksi tultuamme?

Vanhuuden vaaroja

Jokainen ikäkausi tuo omat vaaransa ja kiusauksensa. Tässäkin suhteessa on totta, että vanhuus ei tule yksin. Raamattu kertoo meille monista hurskaista, jotka lankesivat vanhoilla päivillään. Niinpä Nooa unohti kohtuuden rajat ja hänen päihtymyksestään oli surullinen seuraus. Kuningas Saul, joka nuorena hallitsi hyvin, lankesi vanhana ahneuteen, kateuteen ja luopumukseen, Mooses oli nöyryin ihminen, mitä on milloinkaan elänyt, ja kuitenkin hän kärsimättömänä rikkoi Jumalan sanan eikä päässyt Kaanaan maahan. Salomo oli kaikkien aikojen viisain mies, mutta vanhana luopui elävästä Jumalasta ja saattoi kansansa palvomaan epäjumalia.

Vanhana nämä ajan ja aineellisuuden kahleet kietovat lujemmin kuin nuorena: Vanha huolehtii toimentulostaan, kun tulot supistuvat, vaikka kaikkea olisikin yllin kyllin. Hän käy kärsimättömäksi, nurisee ja kapinoi Jumalaa vastaan. Usein hän sitä vähemmän ajattelee loppuaan, mitä vanhemmaksi hän elää. Jos ihminen ei nuoruudessaan eikä vielä keski-iässäkään ole tullut kääntymykseen, niin vanhuudessa se on enää perin harvinaista. Raamattu sanookin: "Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanova: 'Nämä eivät minua miellytä'" (Saarn. 12:1–2).

Uskovaisia vanhuksia saatana koettaa lujin yrityksin saada lankeamaan. Vanhuudessaan pappi Eeli kävi leväperäiseksi ja hemmottelevaksi poikiaan kohtaan, jotka jumalattomasti hoitivat papinvirkkaa (1 Sam. 2:17,22,29). Sehän oli "vanha profeetta", joka petti Jumalan miehen ja saattoi hänet kuolemaan (1 Kun. 13:11,21–24). Vanha, hurskaasti elävä pappi Sakaria ei uskonut Jumalan sanaa ja tuli myräksi. Muistan vuosien takaa keskustelua erään vanhan uskovan miehen kanssa. Kun tuli puheeksi vanha ihminen, niin sanoin, että kaiketi sen hyökkäykset laimenevat, kun ihminen käy vanhaksi. "Voi, se kukkuu, se kukkuu!" sanoi vanhus huokaillen. Suomalainen sanoo: "Ei vanhuus mieltä anna." Ja amerikkalainen sanoo: "Ei tyhmää niin kuin vanha tyhmä."

Vanhuuden vaaroja ajatellen psalmista rukoili: "Älä, Jumala, hylkää minua vanhaksi ja harmaaksi tultuani" (Ps. 71:18). Vaarojen lisäksi on:

Vanhuuden vaivat

Kehomme ei enää ole niin kuin ennen: silmien näkö himmenee, kuulo heikkenee, muisti pettää, voimat vähenevät, käynti käy hitaammaksi. Tulee monenlaista heikkoutta ja raihnaisuutta. Yhä enempi huolettaa ajatus, että jos joutuu toisille kuormaksi. Vanhus sanoo, että lasten lapset tuntuvat rakkaammalta kuin ennen omat lapset, mutta hän väsyväni askarteluun ja kysymyksiin.

Oma koti on vanhukselle mieluisin niin kauan kuin hän voi hoitaa omat asiansa. Ja entäs sitten? Hyvähän se on kun poika tai tytär ottaa kotiinsa tai tulee kodin hoitajaksi. Mutta eipä sekään ole ihanteellisin ratkaisu. Vanhainkoti? Niitä on monenlaisia. On kaupunkien ja kuntien ylläpitämiä vanhainkoteja. Ne ovat usein ensiluokkaisia: rakennukset mitä parhaimmat; ruoka, olot ja hoito kiitettävää. On yksityisten ylläpitämiä, ehkä pelkästään toimeentulon kannalta — tavallisesti joku vanha suuri talo, usein hyvinkin ränsistynyt; toisissa hoito verrattain hyvää, toisissa verrattain heikkoa.

Kun tullaan vanhoiksi

Vanhuuden turva

On todellakin suuri asia, että esivalta huolehtii yhä enemmän alamaistaan, myös silloin kun he tulevat vanhoiksi. Esivallallehan kuuluukin tämän ulkonaisten elämämme huoltaminen. Mutta niin tärkeätä kuin on taloudellinen turva ja kaikkien tämän elämän asioiden mahdollisimman hyvä huolto vanhuudessa, ei se kuitenkaan ole tärkeintä. "Sillä henki on enemmän kuin ruoka, ja ruumis enemmän kuin vaatteet" (Luuk. 12:23). Jeesus sanoo myös vanhoille: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan" (Matt. 6:33).

Kun psalmista rukoilee, ettei Jumala häntä hylkäisi, kun hän vanhaksi tulee, niin on se samaa kuin että Jumala pitäisi hänet yhteydessään, palavana uskossa loppuun asti. Ja kun Jumala antaa meille tällaisen huolen ja halun, niin Hän myös sen toteuttaa. Hän lupaa profeetan kautta: "Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastakin minä nostan, minä kannan ja pelastan" (Jes. 46:4).

Hän, joka on meidät kutsunut, on uskollinen. Hän ei jätä työtään kesken. Suojelusenkelit seurasivat meitä, kun olimme lapsia, ja enkelit taluttavat meitä vanhuuden heikkoudessa. Kaikki meidän syntimme ovat upotetut Jeesuksen sovintovereen. Uskosta vanhurskaina meillä on rauha Jumalan kanssa Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.

Näin turvattuina me lupaamme Herralle vielä vanhuudessa psalmistan kanssa: "Minä julistan sinun käsivartesi voimaa nousevalle polvelle, sinun väkevyyttäsi kaikille vielä tuleville" (Ps. 71:18). Me siis niissä oloissa, niillä kyvyillä ja mahdollisuuksilla kuin meillä on, luettelemme Herran tekoja, ylistämme Hänen voimaansa ja uskollisuuttansa ja olemme nuoremmalle polvelle esimerkkinä niin kuin apostoli sanoo: "Vanhat miehet olkoot raittiit, arvokkaat, siveät ja uskossa, rakkaudessa ja kärsivällisyydessä terveet; niin myös vanhat naiset olkoot käytöksessään niin kuin pyhien sopii, ei panettelihoita, ei paljon viinin orjia, vaan hyvään neuvoja, voidakseen ohjata nuoria vaimoja rakastamaan miehiänsä ja lapsiansa, olemaan siveitä, puhtaita, kotinsa hoitajia, hyviä, miehilleen alamaista, ettei Jumalan sana pilkatuksi tulisi" (Tiit. 2:2-5).

Kun tullaan vanhoiksi

Tällaiset vanhukset ovat Jumalan kallisarvoisimpia lahjoja. "Harmaat hapsset", sanoo Raamattu, "on kunnian kruunu; se saadaan vanhurskauden tiellä" (Sananl. 16:31). Heitä meidän tulee pitää kaksinkertaisessa kunniaassa.

Ja vaikka vanhuus tuo monenlaisia vaivoja, niin uskossa turvattuina mekin voimme vanhoina sanoa niin kuin Yhdysvaltain viides presidentti, John Quincy Adams, joka eli sangen korkeaan ikään. Kerran tämä vanhus kulki hitain, horjuvin askelin Bostonin katua, kun hän tapasi vanhan tuttavän, joka sanoi: "Kuinkas John Quincy Adams tänään voi?" "Kiitos", sanoi entinen presidentti, "kiitos, John Quincy Adams voi melko hyvin, melko hyvin. Mutta maja, jossa hän asuu, alkaa olla kovin ränsistynyt. Se huojuu perustuksillaan. Ajan hammas on sen melkein hävittänyt. Katto on käynyt hataraksi. Seinät ovat murtuneet ja se horjuu tuulen sysäyksessä. Tämä vanha maja alkaa käydä käyttökelvottomaksi, ja minä luulen, että John Quincy Adams pian muuttaa. Mutta hän itse voi vallan hyvin, vallan hyvin."

Vanhana uskovainen tietää, että tämä maallinen maja pian puretaan alas; purkajat jo häärräävät ympärillä. Mutta hän myös tietää, että hänellä itsellään on taivaassa iankaikkinen maja, joka ei ole käsin tehty. Kohta hän saa pukeutua taivaalliseen asumukseensa.

Onnittelut ja rakkaat terveiset siis teille, te vanhat uskovaiset!

Uskonpuhdistuksen aarreaita

Uskonpuhdistuksen muistopäivänä
(5. s. PKp, 2. vk.) epistolateksti

Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan, koska hän oli jättänyt rankaisematta ennen tehdyt synnit jumalallisessa kärsivällisyydessään, osoittaaksensa vanhurskauttaan nykyajassa, sitä, että hän itse on vanhurskas ja vanhurskauttaa sen, jolla on usko Jeesukseen.

Missä siis on kerskaaminen? Se on suljettu pois. Minkä lain kautta? Tekojenko lain? Ei, vaan uskon lain kautta. Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja. Vai onko Jumala yksistään juutalaisten Jumala? Eikö pakanainkin? On pakanainkin, koskapa Jumala on yksi, joka vanhurskauttaa ympärileikatut uskosta ja ympärileikkaamattomat uskon kautta. Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me vahvistamme lain.

Room. 3:23–31

Avoin Raamattu

Raamattu oli tuntematon kirja. Luther itse oli 24-vuotias, kun hän ensi kerran yliopiston kirjastossa sai käsiinsä koko Raamatun — latinan kielellä. Luther toi tämän Jumalan oman sanan jälleen kansalle heidän omalla kielellään. Jo 1900-luvun puolivälissä oli Pyhä Raamattu tai osia siitä käännetty 1100 eri kielelle ja kielimurteelle. Jumalan sanan tuominen maailman kansoille heidän omalla kielellään on jo sinänsä niin suuri aarre ja tulviva siunausten virta, ettemme kykene sen arvoa laskemaan. Lutherilta olemme myös saaneet sen vanhan, vapauttavan ja sitovan periaatteen, että Raamattu on ainoa ojenusnuora, jonka mukaan kaikki oppi ja elämä on tutkittava ja tuomitava. Auktoriteettinamme ei ole kirkko, eivät kokoukset eivätkä opettajat, vaan Sana yksinään.

Uskonvanhurskaus

Kovien taistelujen jälkeen Lutherille kirkastui Jumalan sanan perusoppi, että syntinen ihminen vanhurskautetaan Jumalan edessä sulasta armosta, uskon kautta Kristukseen, ilman lain tekoja. Tätä suurta oppia Luther valtavasti kirkasti ja teroitti lakkaamatta. Hän osuvasti huomautti, että tämän opinkohdan mukana koko kristillinen kirkko seisoo tahi kaatuu. Kun tämä oppi kadotetaan, ei mikään muukaan opinkohta voi enää säilyä selvänä ja puhtaana. Mutta kun tämä pysyy kirkkaana ja kun laki ja evankeliumi osataan oikein erottaa toisistaan, niin Kristuksen kirkko voi säilyttää opillisen puhtauden ja pysyä uskollisena Herralleen.

Armonvälineet

Vastoin reformistisia intoilijoita ja paavilaisia erheitä Luther teroitti, että Jumalan pelastava armo tulee syntiselle Hänen itsensä asettamien välineiden kautta. Nämä välineet ovat evankeliumi ja sakramentit. Evankeliumi, anteeksiantamuksen vakuutus Jeesuksen sovintotyössä, tuodaan meille sovituksen saarnassa sekä yksityisessä synneistä päästössä.

Paavin kirkolla on edelleenkin seitsemän sakramenttia. Mutta todellisiksi sakramenteiksi, näkyväksi armon sanaksi, Luther tunnusti ainoastaan kasteen ja Herran ehtoollisen. Ainoastaan nämä kaksi ovat sekä Kristuksen asettamat ulkonaiset välineet että sisältävät Kristuksen oman vakuutuksen, että niiden kautta jaetaan syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus.

Kuninkaallinen pappeus

Luther toi jälleen valkeuteen sen Raamatun opin, että usko-va saa käydä suoraan Kristuksen, ainoan välimiehen tykö ilman kehtään välittäjää; että hän saa tutkia ja Pyhän Hengen avulla voi oikein

ymmärtää ja tunnustaa Jumalan sanan totuutta; että hänen tulee Jumalan sanan mukaan tutkia ja arvostella kaikkea ja että hänellä kristiiveliöien kanssa on oikein opettavassa paikallisseurakunnassa tai vaanvaltakunnan avaimet.

Monitahoinen vapaus

Luther teroitti, että kristitty ei ole kenenkään orja ja kuitenkin on kaikkien palvelija. Hän on todella vapaa, vapaa Jumalan lapsi. Tästä omantunnon vapaudesta johdonmukaisesti seurasi monta muuta vapautta: Ajatuksenvapaus, puhevapaus jne.

Hengelliset laulut ja kirkkoveisuus

Puhdistaessaan jumalanpalveluksen väärinkäytöksistä ja tuodesaan sen jälleen kansalle kansan omalla kielellä Luther myös toi hengellisen musiikin ja laulun kansan käytettäväksi. Hänellä itsellään oli laulun, soiton ja runoilun lahjat. Hän sepitti monta ihanaa virttä. Kun uskonpuhdistus levisi hengellisten laulujen mahdollisella maailmaan, niin paavilaiset valittivat, että Luther oli tehnyt enemmän vahinkoa lauluillaan kuin kirjoituksillaan. Mikä aarteisto meillä onkaan virsikirjoissamme — seurauksena Lutherin alkamasta työstä!

Työn arvo

Paavilaisuus oli halventanut tavallisissa elämäntilanteissa suoritettavia tehtäviä ja korostanut munkkilaisuuden luonnotonta menoa ja kerjuuta. Luther ylisti oikean työn ja elämäntilanteen arvoa ja kunniaa. Halvinkin tehtävä — lattian lakaiseminenkin tai navettarengin tehtävät olivat suuria, pyhiä töitä.

Yleiset koulut

Lutherin päivinä ei ollut yleisiä kouluja. Vielä tänäkin päivänä on yleinen koulukasvatus hyvin vähäistä monissa katolisissa maissa. Luther teroitti kristillisen koulukasvatuksen tärkeyttä. Hän puhui an-

karia sanoja sen laiminlyömisestä ja kehotti kaikin voimin perustamaan ja ylläpitämään kristillisiä kouluja. Hän sanoi, että suurimmatkin vaivat ja uhraukset ovat pieniä, kun on kysymyksessä nuorison koulukasvatuksen edistäminen.

Protestanttinen pappila

Vielä tänäkin päivänä paavinkirkossa on vallalla luonnonvastainen pappien naimattomuus ja sen yhteydessä usein törkeät rikokset kuudetta käskyä vastaan. Luther ylisti avioliiton pyhyyttä. Hän meni itse naimisiin ja kasvatti perheen. Näin tuli Lutherin kodista oikean kristillisen perhe-elämän ja ihanteellisen protestanttisen pappilan esi-kuva. Amerikan "Who Is Who" (Kuka on Kuka) osoittaa, että pappiloista on lähtöisin huomattavia henkilöitä kaikilla elämän aloilla enemmän kuin mistään muusta säädystä.

Tunnustuksellinen kirkko

Luther ei keksinyt yhtäkään uutta oppia; hän ei perustanut uutta kirkkoa eli lahkokuntaa. Hänen periaatteenaan oli säilyttää kirkossa kaikki, mikä ei ole vastoin Jumalan sanaa eikä loukkaa hyvää omaatuntoa. Hän poisti ainoastaan väärän opin ja väärän toiminnan. Luther siis palautti kristikunnalle jälleen puhtaan apostolisen opin; hän talutti kirkon jälleen sen jumalallisen alkuperän puhtaille lähteille.

Luterilainen kirkko on siis se vanha, Kristuksen perustama, apostolinen kirkko. Luther ei tahtonut että kirkkoa olisi nimetty hänen nimellään. Mutta paavilaiset antoivat Lutherin seuraajille tämän nimen eivätkä he voineet enää sitä hyljätä ilman etteivät olisi samalla kieltäneet sitä Jumalan työtä ja Jumalan sanan oppia, jota Luther edusti. Niin kuin Paavali kehotti Timoteusta, ettei häpeäisi todistusta Herrasta eikä Paavalia, Herran vankia, niin on meilläkin todistus Herrastamme ja Luther, Hänen todistajansa ja vankinsa niin yhdistetyt, että yhden häpeäminen olisi myös toisen häpeämistä. Sen tähden me nöyrästi ja pyhässä kerskauksessa omistamme Lutherin nimen.

Lutherin kautta tämän apostolisen kirkon, oikean näkyvän seurakunnan määrittely tuli myös jälleen selväksi. Uskonpuhdistajain siu-

natun työn tuloksena meillä on Tunnustuskirjat, joissa kristillisen uskon opinkohdat määritellään ja erheelliset opit tuomitaan. Näin on meillä ensiksi Lutherin työtoverin Melanktonin kirjoittamat ja Lutherin tarkistamat ja hyväksymät Augsburgin Tunnustus ja sen Puolustus. Meillä on myös Lutherin kirjoittamat Vähä ja Iso Katekismus ja Schmalkaldin Kappaleet. Näiden lisäksi meillä on Sovinnohje, jonka uskolliset luterilaiset opettajat laativat Lutherin kuoleman jälkeen ja jonka tosi luterilaiset kaikkialla omaksuvat.

Nämä Tunnustuskirjat eivät ole samaa kuin Raamatun sana. Mutta ne ovat Raamatun sanan ja opin oikea tulkinta. Luterilaisuus on siis uskollisuutta Raamatulle. Vain se on luterilaista, mikä on todella Raamatun mukaista. Ja vain se on oikea näkyvä seurakunta, jolla on kaikki Raamatun sanan **oppi** ja joka sitä tosiasiallisesti käytännössä opettaa ja tunnustaa ja toimii sen mukaan. Mikä sanomaton lahja onkaan siis tällainen seurakunta! Mikä etuoikeus ja armo onkaan olla sellaisen seurakunnan jäsen!

Näin suurten ja kalliiden aarteiden omistajiksi me olemme päässeet Lutherin työn kautta. Lutheria ajatellessamme sanomme siis Johanneksen kanssa: "Ja minä näin lentävän keskitaivaalla toisen enkelin, jolla oli iankaikkinen evankeliumi julistettavana maan päällä asuville, kaikille kansanheimoille ja sukukunnille ja kielille ja kansoille. Ja hän sanoi suurella äänellä: 'Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vesien lähteet'" (Ilm. 14:6–7).

Kiitosrukous uskonpuhdistuksesta

Autuutemme suuri, armorikas Jumala; Sinulle me kannamme sydäntemme kiitosuhrit, kun Sinä olet sanomattomassa armossasi valitsemasi palvelijan Lutherin kautta jälleen palauttanut kristikuntasi antikristuksen orjuudesta ja Sinua häpäisevien ja sieluja murhaavien harhaoppien lumoista. Oi Jeesus, me raadolliset syntiset saamme jälleen tulla suoraan Sinun, armollisen Vapahtajamme ja ainoan Välimiehemme tykö. Oi Pyhä Henki, Sinä olet jälleen tullut meidän opettajaksemme ja johdattajaksi kaikkeen totuuteen, kun meillä on Sinun

oma sanasi, avoin Raamattu, meidän omalla kielellämme. Oi Isä Jumala, me saamme jälleen turvallisesti lähestyä Sinua rakkaana Isänämme, kun Sinä olet lahjoittanut meille vanhurskauttavan uskon, niin että me Sinun armostasi, ilman töitä, olemme Jeesuksen verisen ansion ja voitollisen ylösnousemuksen kautta vanhurskaat Sinun edessäsi.

Oi kiitos kolmiyhteinen Jumala, kun meillä on jälleen Sinun pyhä seurakuntasi keskelläme, jossa meillä on puhtaana iankaikkinen evankeliumisi ja pyhät sakramenttisi, Sinua me kiitämme ja ylistämme näistä sanomattomista aarteista. Me rukoilemme: Säilytä meille aina puhtaina nämä kalliit helmet. Auta meitä niitä uskollisesti käyttämään, Sinua rohkeasti tunnustamaan ja alttiisti Sinun totuuttasi levittämään. Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Aamen.

Joosef — kirkas kuva Jeesuksesta

24. sunnuntaina Pyhän Kolmiykeyden päivästä
Vapaa Vanhan Testamentin teksti

Silloin Joosef ei voinut kauemmin hillitä itseään kaikkien niiden nähden, jotka seisoivat hänen ympärillään. Hän huusi: "Antakaa kaikkien mennä pois minun luotani!" Niin ei ollut ketään saapuvilla, kun Joosef ilmaisi itsensä veljilleen. Ja hän purskahti ääneensä itkemään, niin että egyptiläiset ja faraon hoviväki sen kuulivat. Ja Joosef sanoi veljilleen: "Minä olen Joosef. Vieläkö minun isäni elää?" Mutta hänen veljensä eivät voineet vastata hänelle, niin hämmästyksissään he olivat hänen edessään. Mutta Joosef sanoi veljilleen: "Tulkaa tänne luokseni." Ja he tulivat. Niin hän sanoi: "Minä olen Joosef, teidän veljenne, jonka te myitte Egyptiin. Mutta älkää nyt olko murheissanne, älkääkä pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edeltänne pitääkseen teidät hengissä. Kaksi vuotta on nyt nälänhätä ollut maassa, ja vielä on jäljellä viisi vuotta, joina ei kynnetä eikä eloa korjata. Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen teidät hengissä, pelastukseksi monille. Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala, hän asetti minut faraon neuvonantajaksi ja koko hänen hovinsa herraksi ja koko Egyptin maan valtiaaksi.

1 Moos.45:1–8.

Edessämme on suuri ja kaunis kuva, jonka Pyhä Henki on maallannut Jeesuksesta lähes 2.000 vuotta ennen hänen maailmaan tuloaan. Sillä Joosefissa me todellakin näemme selkeän kuvan, aivan yksityiskohtia myöten, rakkaasta Vapahtajastamme. Joosef oli pienestä pitäen nuhteeton, vanhurskautta rakastava, kaunis, ymmärtäväinen, toimellinen ja kaikessa kuuliainen hurskaalle isälleen. Kun hänen veljensä tekivät pahaa, pettivät isäänsä ja toivat hänelle surua, ei ole ihme, että Jaakob sitä enemmän kiintyi Joosefiin. Tämän rakkautensa osoitukseksi hän teetti Joosefille pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan. Kun Joosef oli vielä hyvin nuori, Jumala oli unien kautta ilmoittanut hänen osakseen tulevasta kunniaista. Mutta ennen sitä hänen oli kuljettava pitkä, syvän alennuksen ja kovien kärsimysten tie. Näin tuli Joosefista pelastaja monille kansoille, mutta erityisesti Jaakobin heimolle, josta maailman Vapahtaja oli polveutuva.

Näemme tässä kaikessa kuvan Jeesuksesta. Jeesus syntyi ihmiseksi, veljeksemme. Mutta koko ihmissuvun suuri veljesparvi oli rikkolinen, Jumalan käskyjen rikkoja. Ainoastaan Jeesus oli pyhä, nuhteeton, josta Isä taivaassa saattoi todistaa: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Hänet Isä puki rakkautensa viittaaan, niin kuin kirjoitettu on: "Sinä rakastit vanhurskautta ja vihasit laittomuutta, sen tähden on Jumala, sinun Jumalasi, voidellut sinut ihoöljyllä, enemmän kuin sinun osaveljiäsi." (Hebr. 1:9). Hän kulki kärsimysten kautta kunniaan, ja niin tuli koko maailman Vapahtajaksi.

Pyydämme siis syventyä tämän aiheen tutkimiseen: Joosef — kirkas kuva Jeesuksesta, ensiksi alennettuna ja toiseksi korotettuna.

Kuva Jeesuksesta alennettuna

Jaakobin sydämellä oli poikiensa hyvinvointi ja hän sanoi Joosefille: "Tule, minä lähetän sinut heidän luokseen." Kuuliaisena Joosef vastaa: "Tässä olen." Hän lähti matkaan ja etsittyään löysi heidät. Mutta kun veljet kaukaa näkivät hänet, sanoivat he: "Katso, tuolla tulee se unennäkijä! Tulkaa, tappakaamme nyt hänet." Ruubenin eselyistä huolimatta he myivät hänet ismaelilaisille kauppiaille, jotka vuorostaan myivät hänet orjaksi Egyptiin (1 Moos. 27:12–28).

Kerran myös meidän autuudestamme huolehtiva taivaallinen Isä sanoi rakkaalle Pojalleen: Minä lähetän sinut veljiesi tykö! Ja hän vastasi: "Tässä olen! Sinun tahtosi, Jumala, teen minä mielelläni". Mutta heti Jeesuksen synnyttyä maailmaan kuulemme Herodeksen salajuonen: "Tulkaa, tappakaamme hänet." Kun hän tuli omiansa tykö, hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Ylipapit ja kirjanoppineet tekivät salaliiton tappaakseen hänet, ja hänen oma opetuslapsensa myi hänet vihollistensa käsiin.

Mistä johtui tämä viha? Joosefin veljet vihasivat häntä sen tähden, että hän toi ilmi heidän pahat tekonsa, että isä rakasti häntä enemmän kuin heitä ja että ennustuksen mukaan he joutuisivat kumartamaan häntä hallitsijanansa. Samoin juutalaiset vihasivat ja kaidehtivat Jeesusta sen tähden, että hän paljasti heidän pahuutensa, että Isä Jumala oli rakkaudessaan antanut Jeesukselle voiman ja kunnian ja että Jeesus ennustusten mukaan oli todella kuningas ja heidän luvattu Messiaansa.

Orjana vieraassa maassa Joosef palveli uskollisesti ja Jumala oli hänen kanssaan. Kaikki, mitä hän teki, menestyi ja Jumala siunasi Potifarin taloa Joosefin tähden. Jeesuskin oli täällä tuntemattomana, orjan muodossa; hän vaelsi ympäri ja teki hyvää, ja kaikkialla hänen kauttaan tulvivat taivaasta ihmeelliset siunauksen virrat kärsiville ihmislapsille.

Orjana ollessaan kohtasi Joosefia ylen voimakas ja vaikea kiusaus. Mutta Joosef ei horjunut, vaan vastasi ikimuistettavin sanoin: "Kuinka minä siis tekisin niin suuren pahanteon, että rikkoisin Jumalaa vastaan." Myös Jeesus oli alennuksessaan oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin, mutta kuitenkin ilman syntiä. Jumalan sanalla Jeesus löi saatanan ja teki tyhjiksi kaikki vastustajiensa juonet. Vanhurskaana hän saattoi sanoa vihollisilleen: "Kuka teistä voi näyttää minut syypääksi syntiin?" (Joh. 8:46).

Mutta juuri sen tähden, ettei hän taipunut syntiin, Joosef joutui aivan valheellisten ja häpeällisten syytösten alaisena virumaan vankilassa. Kostoksi epäonnistumisestaan Potifarin vaimo syytti Joosefia juuri siitä suuresta synnistä, joka oli riehunut hänen omassa sydämessään. Mutta Herra Jeesus joutui vieläkin suurempaan alennukseen. Vaikka hän oli pyhä, viaton, syntisistä erotettu, kuitenkin hän on vääräin todistajain valheellisten syytösten alaisena luettu pahantekijäin joukkoon. Pilkkattuna ja häväistynä hänet tuomittiin katkeraan ristinkuolemaan. Hänen päälleen pantiin kaikki ne synnit, joihin me olemme vikapäät, niin kuin on kirjoitettu: "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi" (2 Kor. 5:21).

Kun Joosef oli poissa, niin perhe pian unhotti ennustukset hänen tulevasta asemastaan. Mutta Joosef ammensi niistä voimaa ja lohdu-

tusta syvän alennuksen ja raskaiden koettelemusten tiellä. Hänen henkensä pysyi herkkänä Jumalan äänelle. Kun Jumala unessa puhui hänen vankitovereilleen ja vihdoin faraolle, olivat ne heille käsittämättömiä arvoituksia, eivätkä Egyptin tietäjätäkään kyenneet niitä selittämään. Mutta Joosef selitti heille niissä ilmoitetut Jumalan tuomit ja pelastusneuvot. Hän käsitti, että hänen suuret kärsimyksensäkin olivat tarpeelliset Jumalan hyvän aivoituksen toteuttamiseksi.

Samoin Israelkin usein unohti Jumalan lupaukset tulevasta kuninkaastaan. Profeettain puheet kärsivästä Messiaasta olivat heille tyyten käsittämättömät. Eivät edes opetuslapset voineet sitä ymmärtää. "Tämä puhe", kirjoittaa Luukas, "oli heiltä niin salattu, etteivät he käsittäneet, mitä sanottiin" (Luuk. 18:34). Mutta Jeesus toi ilmi yhä uudestaan ja yhä selvemmin Jumalan armoneuvon ihmiskunnan pelastamiseksi. Ihmisen Pojan piti kärsimän, kuoleman ja nouseman ylös ja menemän kirkkauteensa. Niin oli kirjoitettu, eikä muuta keinoa ollut ihmisen lunastamiseksi. Vanhurskaan täytyi ottaa päälleen kaikkien väärin syyt. Viaton häväistään meidän häpeämättömäin syntisraukkojen tähden. Sitten kun Jumalan pelastusneuvo oli toteutunut, tuodaan meidän tosi Joosefimme, Herra Jeesus, ristin häpeän ja kuoleman vankilasta ja korotetaan ylemmäksi kaikkea herrautta. Sitä kauniisti kuvaa Joosefin korotus.

Kuva Jeesuksesta korotettuna

Kiiruusti viedään vanki parturiin ja pukimoon ja sitten kuninkaan eteen. Faraolle kirkastetaan Jumalan neuvo satojentuhansien pelastamiseksi nälkäkuolemasta. Ja äkisti on unohdetusta vangista tehty mahtavan Egyptin pääministeri. Kuninkaan sinettisormus pannaan hänen sormeensa, kuninkaalliset käädyt hänen kaulaansa, kuninkaallinen puku hänen ylleen. Kuninkaallisissa vaunuissa hän istuu ja hänen edellään huudetaan: "Polvillenne! Polvillenne!" Kaikki tekevät kunniaa Joosefille.

Mutta katso jälleen Jeesusta: Kuinka äkisti tuo ruhjottu, verinen ruumis on tullut eläväksi ja hohtaa jumalallista kirkkautta! Taivaalliset sanansaattajat julistavat: "Ei hän ole täällä! Hän on noussut ylös!" Nopeasti lentää maailman kansoille sanoma: "Kaikkien ihmisten

kaikkialla on tehtävä parannus." (Apt.17:30). Tinkimättömänä kai-kuu: "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." (Apt.4:12). niin kuin farao otti Joosefin vankilasta ja korotti hänet Egyptin päämieheksi, niin Isä Jumala on korottanut Jeesuksen hau-dan kahleista ja "antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korke-
 amman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistu-
 man, sekä niitten, jotka taivaassa ovat, että niitten, jotka maan päällä
 ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnus-
 taman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra" (Fi1.2:9–11).

Hätä ajoi sitten Joosefin veljet hänen tykönsä Egyptiin. Mutta ennen kuin Joosef saattoi ilmoittaa itsensä heille, täytyy hänen saat-taa heidät katuvina tunnustamaan syntinsä. Vakavien syytösten alai-sina miehet teljetään vankilaan. Silloin he vaikeroivat: "Totisesti me olemme syylliset... Sen tähden meille on tullut tämä tuska." Joosef tekeytyy ankaraksi, mutta salaa itkee rakkaudesta ja suunnittelee, kuinka saisi kaikki veljet koolle ilmaistakseen itsensä heille.

Aivan näin on Herra Jeesus menetellyt meitä rikollisia veljiään ja sisariaan kohtaan. Mekin pidimme häntä ankarana Herrana, kun hätä ahdisti meitä hänen tykönsä. Ja hän antoi pyhän lain ahdistaa meitä kunnes viimein sielumme vaikeroi: Minä vaivainen syntinen ihmi-nen. Eikä hän päästänyt meitä käsistään ennen kuin hetki oli tullut, jolloin hän voi ilmaista itsensä meille.

Joosefin suuri hetki koitti. Pois kaikki egyptiläiset huoneesta! Kun ainoastaan veljet ovat läsnä, hän purskahtaa ääneensä itkemään ja sanoo: "Tulkaa tänne luokseni! Minä olen Joosef, teidän veljenne." Ylen hämmästyneinä, sanattomina veljet seisovat. Kun heitä painoi heidän kauhea rikoksensa, niin hän lohdutti heitä: "Älkää nyt olko murheissanne älkääkä pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tän-ne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edellänne pitääkseen tei-dät hengissä... Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala... Ja hän suuteli veljiään ja itki heidän rinnoillaan."

Näin Jeesuskin evankeliumissa ilmaisee itsensä syntejiään sure-valle sielulle: Minä olen sinun veljesi Jeesus. Sinä tosin sait minut alentumaan orjan muotoon; sinun tähtesi minua kohtasi Jumalan vi-

ha, lain kirous ja kadotuksen kauhut ristin päällä. Mutta älä enää mu-rehdi: Minä elän, minä olen voittanut. Nyt sinun syntisi ovat kaikki anteeksiannetut. Sinun pahuutesi Jumala on kääntänyt hyväksi: hän lähetti minut, ettei sinun tarvitsisi hukkoa helvetin iäiseen nälkään ja janoon. — Hän syleilee sinua hellästi ja lupaa elättää sinut ja lapsesi. Hän on antanut sinulle täällä maailman Egyptissä Goosenin lihavan maan, näkyvän seurakuntansa, jossa on hänen puhdas sanansa ja hänen asettamansa sakramentit. Saarnavirkansa kautta hän ruokkii ja hoitaa sinua. Ja kaiken hän tekee lahjaksi: ei huoli maksuistasi, vaan jakaa armoa armon lisäksi.

Joosef lähetti veljet hakemaan vanhan isän ja kaikki heidän perheensä. "Menkää, rientäkää... sanokaa... tule luokseni, älä viivyttel!" Heillä oli nyt kiire viemään ihmeellistä ilosanomaa, ja korvissa soi Joosefin viimeinen neuvo: "Älkää riidelkö matkalla!" Kotona he kertovat: "Joosef on vielä elossa ja on koko Egyptin maan valtias." Eipä siellä ensiksi jaksettu sitä todeksi uskoa. Vasta sitten, kun Jaakob näki ne vaunut, jotka Joosef oli lähettänyt häntä tuomaan, elpyi hänen henkensä ja hän huudahti: "Nyt on minulla kyllin; poikani Joosef elää vielä."

Ylösnoussut Jeesus on myös lähettänyt meidät sanoen: "Älkää peljätkö, menkää ja viekää sana minun veljilleni." Nyt jokainen, jolle Jeesus on saanut ilmaista itsensä, on iloisen sanoman tuoja: "Jeesus elää! Jeesus on taivaan ja maan valtias! Jeesus kutsuu luoksensa meitä nälkään kuolevia ja antaa iankaikkisen elämän!"

Monen sydän pysyy ensin kylmänä niin kuin vanhan Jaakobin. Se sanoma kuulostaa liian iloiselta, mahdottomalta. Mutta kerro uudesta; näytät ne vaunut, jotka Jeesus on lähettänyt: Sana ja sakramentit — kuinka ihanasti ja epämättömästi ne todistavat Jeesuksen voitosta. Vaivattu ja väsynyt saa nyt vain uskoa, istua vaunuihin ja niissä kulkea rakkaan Joosefin luo.

Näin on Joosefissa meille kuvattu veljemme ja Vapahtajamme, alennettu ja korotettu Herra Jeesus. Yhdy sinäkin nyt uskossa sanomaan: "Jeesus elää! Minä menen häntä katsomaan. Minä uskossa istun sanan ja sakramenttien armovaunuihin; ne vievät minut Jeesuksen luo." Aamen.

Kuka kolkuttaa ovella?

25. sunnuntaina Pyhän Kolmiykseyden päivästä
Vapaa epistolateksti

Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kirkutan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.

Ilm. 3:19–22

Kuuletko? "Katso", Hän sanoo, "Minä seison ovella ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani." (Ilm. 3:20).

Tunsin miehen, joka tahtoi antaa miljoona dollaria johonkin todella tärkeään ja hyvään tarkoitukseen. Hän meni vierailulle kuuluisaan kouluun, joka tarvitsi taloudellista tukea. Mutta ei hänen ulkonäkönsä eikä puheensa ja käytöksensä ilmaissut, että hän on miljoonanomistaja. Kukaan ei avannut hänelle ovea.

Mutta joku, joka on verrattomasti suurempi, sanoo meille tänään: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan." Jeesus, Jumalan Poika, kolkuttaa ovella. Muinoin Laodikean hyvinvoipa ja itseensä tyytyväinen seurakunta oli työntänyt Hänet ulos. Mutta ei Hän mennyt pois, Hän seisoi ovella ja kolkutti. Me emme tiedä, laskiko Laodikean seurakunta hänet sisälle. Mutta me tiedämme, että Hän yhä seisoo lukemattomien sydänten ovella ja kolkuttaa. Hän kolkuttaa elämän tapahtumissa, jopa järkyttävissä vaiheissa. Hän kolkuttaa kuuluvasti, kun he joutuvat kuulemaan Jumalan sanaa. Ja Hän kolkuttaa omantunnon soimauksissa.

Miksi ei ovea avata? Joku luulee, että Hän on kerjäläinen eikä tahdo antaa Hänelle yhtään mitään. Joku arvelee, että Hän on kauppias eikä tahdo ostaa mitään. Moni katsoo, että Hän on pelkkä vastus, haitta ja harmi eivätkä he tahdo, että heitä millään tavalla häiritään. Miten on sinun kohdallasi? Jos Jeesus vielä kolkuttaa sydämesi ovelta, miksi et laske Häntä sisälle? Tiedätkö, että Hän tekee kaikki uudeksi? Hän poistaa oman hurskautesi rikkinäiset repaleet. Hän pesee pois syvään syöpyneet syntien tahrat. Hän antaa lahjaksi vanhurskauden, jossa ei ole tahraa. Hän antaa taivaallisen rauhan, joka käy yli ymmärryksen. Hän antaa ilon, jota kukaan ei voi ottaa sinulta pois. Hän antaa voimaa, valoa ja viisautta. Uudeksi Hän tekee kaikki.

Mutta jos Hän ei pääse sydämesi asukkaaksi, niin sinä viimein joudut tyhmien kanssa kolkuttamaan toivottomuuden yössä: "Herra, Herra, avaa meille!" Ja Hän vastaa: "En minä tunne teitä!"

Sanonet: Kuinka minä voisin avata Hänelle sydämeni oven? Huomaa, mitä Hän sanoo: "Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven" (Ilm. 3:20). Jeesuksen ääni soi selkeänä evankeliumin sanassa: "Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on" (Matt. 18:11). "Ole turvallisin mielin, sinun syntisi ovat anteeksi annetut. Joka uskoo Poikaan, hänellä on iankaikkinen elämä" (Joh. 3:36). "Minä tulín, että heillä olisi elämä ja yltäkylläisyys" (Joh. 10:10). Näin Jeesuksen ääni kaikuu evankeliumissa. Tämän sanan kuulemisen kautta usko syttyy ja sydän aukenee Jeesukselle.

Englantilainen taiteilija William Hulman Hunt on maalannut kuuluisan kuvan Jeesuksesta, joka kolkuttaa ovelta. Olet varmaankin nähnyt sen jäljennöksiä. Huomaat, että ovelta ei ole ulkopuolella ripaa. Se on aukaistava kokonaan sisältä päin. Ja kuitenkin sisällä oleva avaa oven vain siten, että hän kuulee ulkona seisovan Jeesuksen ääntä. Ja Jeesus tulee sisälle! Ja silloin alkaa suuri juhla: "Minä aterioitsen hänen kanssaan ja hän minun kanssani." Hän tuo mukanaan taivaalliset herkut ja uusi elämä alkaa.

Siitä suomalainen virsirunoilijamme Antti Achrenius veisaa sat-
tuvin sanoin:

*"Muistan päivää autuasta,
Jolloin Jeesus löysi mun,
Syntein tähden tuomitun.
Tilastani kauheasta
Nosti minut olalleen,
Otti aivan omakseen."*

Jeesus ei tule ainoastaan vierailulle. Hän tulee asukkaaksi usko-
van sydämeen.

Pyhäkoulussa eräs lapsi katsoi miettiväisenä edellä mainittua
Huntin kuvaa. Sitten hän sanoi huolestuneena: "Pääsiköhän Jeesus
sisälle?" Ystäväni, onko Jeesus päässyt sisään sinun sydämeesi?

Herättyäni minut ravitaan

Kirkkovuoden lähinnä viimeisenä sunnuntaina
Vapaa psalmitteksti

Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemisella. Ps. 17:15

Seitsemästoista psalmi on rukouspsalmi. Se on vainoa kärsivän uskovan rukous. Psalmiin loppuosa, vaikka se ensisijassa tarkoittaa Daavidin pelastumista vainoojistaan, sisältää sängen kauniin opetuksen autuuden tiestä. Siinä psalmista rukoilee pelastumista "tämän maailman ihmisistä, joiden osa on tässä elämässä" (Ps. 17:14). Sellaisia kristitytkin olivat ennen kääntymistään, kuten apostoli todistaa: "joiden joukossa mekin kaikki ennen vaelsimme lihamme himoissa, noudattaen lihan ja ajatusten mielitekoja, ja olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin" (Ef. 2:3). Mutta Jumala pelastaa meidät sanansa kaksiteräisellä miekalla. Psalmista sanoi: "Vapahda miekallasi minun sieluni" (Ps. 17:13). Tähän pelastumiseen kuuluu kaksi osaa, nim. herääminen ja uskominen. Psalmiin viimeisessä jakeessa luemme: "Herätessäni saan ravita itseni sinun muotosi katselemisella" (Ps. 17:15). Katsokaamme siis kuinka Jumala pelastaa sielumme kun hän herättää meidät, ja kun hän ravitsee meidät.

Jumala pelastaa sielumme, kun hän herättää meidät.

Mitä heräämistä psalmista tarkoittaa? Hän puhuu synnin, suruttomuuden ja hengellisen kuoleman unesta. Tätä epäuskossa oloa kuvataan uneksi sen tähden, että ihmisen suhde hengellisiin asioihin on silloin samanlainen kuin luonnollisessa unessa olevan suhde on maallisiin asioihin. Unen raskauttama ihminen ei jaksa seurata mitään ympärillään; hän ei tahdo, että hänen untaan häiritään. Samoin epäuskossa nukkuvalla ei ole mitään kiintymystä jumalallisiin asioihin. Hän ei tahdo kuulla Jumalan sanaa, vaan vetää peiton korvilleen. Nukkuvalla on mielikuvitusten unimaailma täyttä totta, kunnes on herännyt ja havainnut sen uneksi. Samoin kääntymätön ihminen on nurjissa ja väärissä käsityksissä hengellisistä asioista, eikä usko niitä

vääriksi ennen kuin Jumala on herättänyt hänet hullusta unestaan. Nukkuva ei tiedä, mitä hänen ympärillään tapahtuu: Huone saattaa olla tulella, varas saattaa penkoa hänen tavaroitaan, salamurhaajan ase saattaa olla tähdätyinä hänen sydämeensä mutta hän ei tiedä mitään! Hän ei pelkää, ei pakene, ei puolustaudu. Näin on ihminen syntiunessaan: Hän ei tiedä mitään siitä tuomiosta, mikä taivaassa on hänestä julistettu. Hän ei huomaa, että Jumalan vihan liekki polttaa jo hänen syntivuodettaan ja pian salpaa hänet sammumattomaan tuleen. Hän ei näe, että maailma on ryöstänyt hänen aarteensa. Hän ei tiedä, että sielujen murhaajan murha-ase on tähdätyinä hänen sydämeensä. Hän ei ajattele Jumalaa eikä perkelettä, ei taivasta eikä helvettiä. Hän makaa, puhuu, kulkee unissaan. Ellei häntä saada hereille, hän vai-puu siinä unessaan helvetin iäiseen vaivaan.

Mutta Jumala huutaa nukkuville: "Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse ylös kuolleista, niin on Kristus sinua valaiseva!" (Ef. 5:14). Jumala on pannut monta herätyskelloa soimaan; mutta ihminen kääntää ne pois ja rupeaa uudestaan nukkumaan. Herättihän Jumala sinua silloin, kun viruit tautivuoteessa, kun pelastuit kuoleman vaarasta, kun seisoit rakkaasi haudalla. Mutta sinä ehkä tukahduttit Jumalan herättävän äänen ja rupesit jälleen nukkumaan. Vielä voimakkaammin on Jumala sinua herättänyt. Hän on puhaltanut lakinsa kymmenkieliseen torveen. Hän on käskenyt saarnavirkaansa: "Huuda täyttä kurkkua, älä säästä, korota äänesi niin kuin pasuuna, ilmoita minun kansalleni heidän rikkomuksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä" (Jes. 58:1).

*"Heräjä, sielun', nouse unestasi,
Autuudest' ota vaan ajallasi!
Ettei yö ijäisyyden kauhea
Ijäiseks itkuks päälles lankea."*

Mutta mistä ihminen tietää, että hän on herännyt? Jos olisit palavassa huoneessa, mistä tietäisit, että olet hereillä? Etkö siitä, että sinulla on kova hätä ja kiire pelastuaksesi? Siitä myös tunnetaan herännyt omatunto, että se on arka ja peljästyntynyt ja etsii pelastusta. Että

omattunnot heräisivät tuntemaan syntihätänsä, Jumala on asettanut maailman loppuun asti voimassa pysymään lain saarnan. Lain sanalla Jumala herätti syntiinlangenneiden esivanhempiemme omattunnot ja sitten julisti heille evankeliumia vaimon siemenestä. Lain tutkaimen työnsi Nathan Daavidin sydämeen sanoen: "Sinä olet se mies", ja sitten vasta sanoi: "niin on Jumala myös sinun syntisi anteeksi antanut" (2 Sam. 12:7,13). Lain saarnalla valmisti Johannes Kastaja tietä Kristuksen armosanalle. Lain saarnasta saivat nuo kolme tuhatta helmluntaina piston sydämeensä, ja sitten julistettiin heille anteeksiantamus Jeesuksessa. Nykyaikana kuitenkin saarnataan perin vähän Jumalan lakia. Nekin, jotka kiivailevat lain puolesta, ovat usein sellaisia, joista apostoli todistaa: "tahtoen olla lainopettajia, vaikka eivät ymmärrä sitä, mitä puhuvat, eivätkä sitä, minkä varmaksi väittävät." (1 Tim. 1:7). Eihän se ole lakia, että sanotaan: koeta parastasi, sillä laki sanoo: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy **kaikessa**, mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen **tekee**." (Gal. 3:10). Ei se ole lakia, joka jättää ihmisen ahertamaan omissa töissään. Sillä lain kautta jokainen suu tulee tukitukseksi ja koko maailma tulee vikapääksi Jumalan edessä. Ei se ole lakia, joka nuhtelee ainoastaan ulkonaisista, törkeistä synneistä, mutta ei paljasta sydämen hirmuisempia syntejä, että näet ei Jumalaa rakasteta, ettei hänen sanaansa pidetä puhtaana ja kalliina, ettei Jumalaan uskota ja turvata. Oi, jospa todella saarnataisiin Jumalan lakia! Silloin tapahtuisi, kuten Paavali sanoo: "Kun laki tuli, niin synti virkosi, ja minä kuolin" (Room. 7:9,10). Siinä jyrinän herättämä omatunto alkaisi kysyä: Kuka tulee välimieheksi minun kurjan syntisen, ja pyhän, vihoitetun Jumalan välille, niin etten iäti hukkuisi?

Mutta herääminen itsestään ei ketään pelasta. Jos esim. torpedo iskee laivan kylkeen matkailijan nukkuessa, eihän herääminen häntä pelasta. Herääminen vain oli välttämätön, että hän näkisi vaaransa ja kiiruhtaisi pelastusveneeseen. Samoin on omantunnon herääminen tarpeen, että ihminen näkisi kadotetun tilansa ja etsisi pelastusta. Jos sinulla on arka, pelästynyt omatunto, se todistaa, että Jumala armollisesti on saanut sinut herättää syntiunesta. Tätä heräämistä tulee seurata kääntymys eli usko Herraan Jeesukseen.

Jumala pelastaa sielumme, kun hän ravitsee meidät.

Psalmista sanoo: "Herätessäni **saan ravita itseni.**" (Ps. 17:15). Ahdistettua, syntien painamaa omaatuntoa ei mikään muu voi ravita kuin synnistä pelastuminen. Ainoastaan synnistä päässyt ihminen on pelastettu ja onnellinen, kuten psalmista sanoo: "Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty! Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä!" (Ps. 32:1,2). Omatunto on silloin tullut ravituksi, kun se on saavuttanut rauhan. Mutta rauhaa ei saavuteta ennen kuin uskossa aivan lahjana omistetaan anteeksiantamus ja vanhurskaus Kristuksessa, kuten Raamattu sanoo: "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, on meillä rauha Jumalan kanssa" (Room. 5:1).

Mutta milloin ihminen saa uskoa Jeesukseen? Monet luulevat ettei saa liian pian uskoa, pitää odottaa! Mitähän, jos hukkuvan laivan kapteeni komentaisi ihmisiä: älkää kiiruhtako pelastusveneisiin, odottakaa? Mitä jos hän sanoisi laivamiehille: älkää meressä uiskenteleville kovin helpolla antako pelastusvöitä? Eikö sellainen menettely olisi rangaistava rikos? Mitä sanommekaan niistä, jotka pelkäävät, että ihmiset liian pian ja helpolla uskovat Jeesukseen? He aitaavat Jumalan armon ja syntien anteeksisaamisen niin monen ehdon, pykälän ja polvekkeen taakse, ettei omatunto raukka milloinkaan tiedä kuuluuko hänelle anteeksiantamus. Mutta psalmista sanoo: "herätessäni saan ravita itseni", se on: herätessäni näkemään, että olen kadotettu, tuomittu syntinen, saan heti sellaisena uskoa, että Jeesus on verellään minut synneistäni päästänyt ja tehnyt minut taivaskelpoiseksi.

Mutta usein on sielun polttavana kysymyksenä: kuinka voisin uskoa Jeesukseen? Omasta järjestään ja voimastaan ei tosin kukaan voi uskoa, mutta Pyhä Henki vaikuttaa uskon kutsuen ja valaisten ihmistä evankeliumin kautta. Psalmista puhuu siitä kauniisti ja kuvaannollisesti sanoen: "herätessäni saan ravita itseni sinun *muotosi katselemisella.*" Evankeliumi näet asettaa syntisen eteen Jeesuksen oikeassa muodossaan: sellaisena, joka ottaa vastaan syntisiä, joka heidän syntiensä tähden menee kuolemaan ja heidän vanhurskauttamisensa tähden herätetään ylös.

Sen tähden Paavalikin, kun muistuttaa galatalaisia heidän kuulemastaan evankeliumista, sanoo, että heidän silmiensä eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna (Gal. 3:1).

Koska emme siis Jeesuksen muotoa voi muualla katsoa kuin puhtaassa evankeliumin sanassa, on äärettömän tärkeää, että meillä on kirkkaana ja eheänä Kristuksen evankeliumi. Kristus teroitti tätä sanoessaan: "Katsokaa, mitä kuulette". Ja Paavali sanoo rohkeasti: "Vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisimme teille evankeliumia, joka on vastoin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu." (Gal. 1:8). Mutta puhdas, oikea evankeliumi ja oikea oppi ovat yksi ja sama asia. Sekaoppisuus on evankeliumin sekoitusta, jonka Raamattu kiroaa. Sen tähden ei kukaan, jolle evankeliumin salaisuus on kirkastunut, saata sanoa sitä kuolleeksi oikeaoppisuudeksi, että pitäydytään lujasti evankeliumin oppiin. Juuri sen vuoksihan pyhät apostolit, marttyyrit, uskonpuhdistajat ja kaikki kirkon ja lot opettajat ovat kärsineet ja taistelleet: Mutta järki on todella sokea hengellisissä asioissa. Jos on kysymyksessä joku maallinen oppi, niin sitä harrastava ehdottomasti tahtoo saada siitä oikean opetuksen. Ja ihmiset tahtovat, että hän noudattaisi tarkasti alaansa kuuluvaa oppia. Kuka esimerkiksi suosisi lääkäriä, joka ei pätevän ja oikean lääketieteen mukaan menettelisi potilaittensa kanssa? Kuka uskoisi lapsensa sellaiselle opettajalle, jolle kasvatus- ja siveysoppi olisi kuollutta oppia, mikä joutaa tulla haudatuksi?

Mutta kun tullaan hengellisiin asioihin, jolloin ei ole kysymyksessä ihmisen ruumis, ei talo eikä tavarat, vaan kuolematon sielu, silloin arvellaan, että tarkkuus ja uskollisuus evankeliumin opille on muka tarpeetonta! Sieluraukat jättävät iäisen kohtalonsa ihmisajusten ja otaksumien varaan. Jos missään, niin autuutemme asiassa tarvitsemme selvän, tarkan ja luotettavan opin, jonka mukaan voimme turvattuina elää ja iloisina mennä kuolemaan. Mutta sellainen oppi ei ole ihmisiltä, vaan Jumalalta. Se on ilmoitettu hänen sanassaan. Missä sana on puhtaana, siellä syntinen saa nähdä Jeesuksen ja tulee ravituksi.

Kuulin eräästä suuren seurakunnan papista, joka oli etevä ja lahjakas, mutta joka ei tuntenut Jeesusta ainoana taivaan tienä. Eräänä sunnuntaiaamuna, kun hän nousi saarnastuoliin, löysi hän sieltä paperilapun, jossa oli Johanneksen evankeliumista sanat: "Me haluamme nähdä Jeesusta." Ensin nuo sanat suututtivat häntä; sittemmin ne nöyryyttivät häntä, painoivat polvilleen ja ajoivat ahkeraan sanan tutkimiseen. Joidenkin viikkojen perästä, kun hän uutena miehenä saarnasi ristiinnaulittua Kristusta Jumalan voimana ja viisautena, löysi hän jälleen lapun saarnastuolistaan, jossa nyt olivat Johanneksen evankeliumista nämä sanat: "Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran." Kurja ja kelvoton on todella meidän sananjulistajain parhainkin saarna, elleivät kuulijamme saa nähdä siinä Jeesusta ja tulla ravituiksi.

Ystäväni, jos täällä olet herännyt syntiunesta ja uskossa katselet Jeesusta omana Vapahtajanasi, niin sinulle koittaa vielä toinen, autuampi herääminen. Nukuttuasi sitä sikeää unta, jota mikään maailman meteli ei voi enää häiritä, kuuluu kerran lepokammioosi Jumalan Pojan hellä ääni. Heräät silloin iankaikkiseen kirkkauteen ja kunniaan. Ja kuka osaisikaan kertoa kuinka silloin tulet ravituksi, kun katselet Jeesusta kasvoista kasvoihin! Kun siis tulee levolle menon aika, sinä, kaidan tien matkamies, voit sanoa: "Herra Jeesus, minä nukun nyt sinun armosyliisi, ja "herätessäni saan ravita itseäni sinun muotosi katselemisella." Amen.

Jumalan ahdistetut ja voitolliset pyhät

Tuomiosunnuntaina
(Pyhäinpäivänä, 2. vk.) epistolateksti

Ja yksi vanhimmista puhui minulle ja sanoi: "Keitä ovat nämä pitkiin valkeihin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?" Ja minä sanoin hänelle: "Herrani, sinä tiedät sen". Ja hän sanoi minulle: "Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä. Sen tähden he ovat Jumalan valtaistuimen edessä ja palvelevat häntä päivät ja yöt hänen temppelissään, ja hän, joka valtaistuimella istuu, on levittävä telttamajansa heidän ylitsensä. Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano, eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle, sillä Karitsa, joka on valtaistuimen keskellä, on kaitseva heitä ja johdattava heidät elämän vetten lähteille, ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä."

Ilm. 7:13–17

Juhlajoukko oli niin suuri, ettei kukaan voinut sitä laskea, Juhlariemu oli niin valtava, ettei kukaan voinut sitä kertoa. Juhlaloisto oli niin hätkähdyttävä, että katsoja mykistyi. Kun Apostoli Johannes hämmästyneenä katseli, niin taivaallisen seurakunnan vanhin kysyi häneltä: "Keitä ovat nämä pitkiin valkeisiin vaatteisiin puetut, ja mistä he ovat tulleet?" Ja Johannes kuiskasi: "Herrani, sinä tiedät sen." Silloin Johannekselle esitetään tuo ihmeellinen joukko. Tämän esittelyn mukaan mekin saamme tutustua Jumalan pyhiin.

Minkälaisia he ovat täällä maailmassa?

Ovatko pyhät täällä virheettömiä, synnittömiä ihmisiä? Sellaisia pyhiä ei ole koskaan täällä elänyt. Vanhurskauden saarnaaja Nooa, uskon-isä Abraham, Siionin suloinen laulaja Daavid, Kallio-Pietari ja pakanain apostoli Paavali — mainitaksemme vain huomatuimpia pyhiä — olivat kaikki suuria syntisiä. Pyhät täällä maailmassa ovat samaa lihaa ja verta kuin mekin. Sama turmelus asuu heissä kuin meissäkin. Heillä kaikilla oli ollut saastaiset vaatteet, rumat, syntien tahrinat.

Mutta "he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä" (Ilm. 7:14). Syntejään surren he olivat rukoilleet: "Pese minut puhtaaksi rikoksestani, puhdista minut synnistäni... Pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin" (Ps. 51:4,9). Synneissään he olivat paenneet ristiinnaulitun Jeesuksen turviin, "joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä" (Ilm. 1:5). Uskossa evankeliumin sanaan he olivat oppineet tunnustamaan: "Meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen. hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7). Sydän oli puhdistunut uskon kautta. Omatunto oli pesty sovintoverellä. He olivat pyhitetyt Jeesuksen ruumiin uhrilla. Uskossa kasteen jumal-veteen ja evankeliumin sanaan he ovat "pitkiin valkeisiin vaatteisiin puetut".

Sinäkin, ystäväni, pääset heti näiden pyhien ihmisten yhteyteen, kun riennät puhdistuslähteelle. *"Pese itses siinä, puhtaaks tulet sinä; Jeesuksen se on veri verraton."* Ja vaikka sinun täytyy kaikkien pyhien kanssa tunnustaa: "Minä vaivainen syntinen ihminen", niin sinä myöskin tunnustat heidän kanssaan: "Minä uskon syntien anteeksisaamisen."

Ja minkälaisia ovat pyhien olot täällä maailmassa? "Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat."

He olivat ahdistuksessa, kun tunsivat uskonsa heikkoutta, kun synti tarttui ja hitaaksi teki; kun into laimeni, rukous heikkeni, rakkaus kylmeni, armotaivas peittyi synkkiin pilviin ja Siinain salamat leimusivat — silloin he huusivat: "Herra, auta, minä hukun!"

Ankara oli usein taistelu omaa turmelusta, maailmaa ja perkelettä vastaan. Raskasta oli kun vaivannäkö toisten pelastamiseksi toi ivaa ja ylenkatsetta ja työ näytti turhulta ja toivottomalta. He surivat, kun Siionissa oli lankeemusta ja luopumusta, pahenuksia ja eriseuroja, kun maailmallisuus kietoi ja väärät opit eksyttivät. Ahtaalla he usein olivat omassa elämässään: oli sairautta, oli köyhyyttä, oli kovia perhesuruja, oli masentavia pettymyksiä, järkyttäviä kuolemantapauksia. — Maailma ei tuntenut heitä. Ei se ymmärtänyt heidän puhettaan eikä suosinut heidän tietään. Se pilkkasi heidän Herraansa ja vihasi heitä Hänen sanansa tähden.

Mutta he ylistivät Jumalaa ahdistuksissakin ja sanoivat: "Tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrattavat siihen kirkkauteen: joka on ilmestyvä meihin" (Room. 8:18).

Minkälaisia he ovat taivaassa?

"He ovat Jumalan valtaistuimen edessä." Mitä suurempaa ja autuaampaa voitaisiin kenestäkään sanoa, kuin että hän on taivaassa? Jos ihmistä kuoltuaan kuinkakin kunnioitettaisiin ja hänen muistolle rakennettaisiin upeita patsaita, mitä se hyödyttäisi, jos ei voitaisi Jumalan sanan mukaan sanoa: Hän on taivaassa! Mutta nuo ahdistetut Jumalan pyhät, jotka ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä, ne kaikki tulevat taivaaseen. Idästä ja lännestä, pohjoisesta ja etelästä, kaikista kansoista, sukukunnista ja kielistä he ovat tulleet Jumalan istuimen ympärille, taivaaseen.

"Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano." Jalka ei enää kompassu, vaatteet eivät tahriinnu. Riitapuolesta, vanhasta ihmisestä, on päästy iäksi eroon. Vanhurskauden nälkä ja jano on täysin tyydytetty. "Eikä aurinko ole sattuva heihin, eikä mikään helle." Matka on päätynyt, taistelut tauonneet. Raskas työviikko on muuttunut suloiseksi sapattilevoksi. "Ja Jumala On pyyhkivä pois kaikki kyyneleet heidän silmistänsä." Surun syyt ovat poissa ja niitten tilalla ovat äärettömät ilon aiheet. Niin kuin enkelten iloa ei voida verrata eläinten iloon, niin ei voida verrata pyhien iloa taivaassa mihinkään iloon maailmassa. Ystävänä, varmaankin tuossa pyhien joukossa on monta, jotka sinä olet tuntenut täällä maan päällä. Ehkä on uskossa eronneita, jotka ovat sinulle rakkaita ja läheisiä. Oletko sinä Jumalan pyhä? Tuletko taivaaseen heidän kanssaan Karitsaa kiittämään?

Amerikassa tein kerran viimeistä palvelusta Atlantin rannalla asuvan kalastajaperheen pienelle pojalle. Isä kertoi, että lapsella oli ollut tapana mennä iltaisin rantakalliolle häntä vastaanottamaan. Sieltä hän huuteli: "Tänne, isä! Tänne, isä!" kun vene lipui kotirantaan. Eräänä päivänä oli lapsi päässyt livahtamaan sinne kenenkään huomaamatta. Hän oli horjahtanut veteen ja hukkunut. Isä itkien sanoi:

"Nyt kun tulen iltaisin kotiin, lapseni ei ole enää kotirannassa odottamassa — ja kuitenkin kuulen hänen äänensä: "Tänne, isä! Tänne, isä!" Sanoin: "Nyt lapsenne vasta onkin todellisen kodin rannalla ja huutaa isää sinne päin."

Ehkä sinullakin on siellä isä tai äiti, veli tai sisar, puoliso tai lapsi. Taivaallisen kodin valkamasta sinulle kutsu kaikuu: Tule tänne! Tule taivaaseen! Iloitse siis, sinä pyhiinvaeltaja, joka olet vaatteesi pesty ja valkaissut Karitsan veressä. Pääset varmasti pyhien suureen juhlaan, sillä Jeesus itse sanoo: "Minä tulen ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen" (Joh. 14:3). Aamen.

Astui alas helvettiin vai tuonelaan?

Tuomiosunnuntaina
Katekismusteksti

"...Ja [minä uskon] Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas helvettiin, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän kaikkivaltiaan oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita."
Apostolinen uskontunnustus

Kristikunnan vanhimmassa uskontunnustuksessa lausutaan, että Kristus astui alas helvettiin. Kansankirkon kirjoissa on tämä sana muutettu niin, että uskontunnustusta luettaessa sanotaan "Astui alas tuonelaan". Sen johdosta tehtyihin kysymyksiin pyydämme lyhyesti vastata.

Raamattu väliin käyttää kadotuksesta sellaista sanaa, joka merkitsee myös kuolemaa ja hautaa ja joka on raamatunkäännöksessä 1933/1938 suomennettu sanalla tuonela. Mutta näissäkin tapauksissa se ilmeisesti merkitsee tuomiota, rangaistusta, vaivan paikkaa. Katso 5 Moos. 32:22; Ps. 49:15 Matt. 11:23; Luuk. 10:15; 16:23. Jeesus myös käytti helvetistä "gehenna" sanaa. Hinnom oli laakso lähellä Jerusalemiä. Se oli kaatopaikka, jonne kaupungin lika ja roska vietiin ja jossa tuli paloi lakkaamatta. Mikä järkyttävä kuva se onkaan helvetin vaivasta, jossa "heidän matonsa ei kuole, eikä heidän tulensa sammu"!

Jos tuonela-sanalla tahdotaan kieltää helvetti eli iankaikkinen kadotus, niin tahdotaan siten kieltää se tosiasia, jota Raamattu kauttaaltaan teroittaa. Jeesus sanoo, että siellä on liekeissä "kova tuska" (Luuk. 16:24), "jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammu" (Mark. 9:43–48), ja että se on tulinen pätsi, jossa on itku ja hammassten kiristyi (Matt. 13:50). Sellainen "rakkauden" oppi, joka salaa ihmisiltä, mikä on niiden loppu, jotka eivät ole kuuliaiset Kristuksen evankeliumille, on mitä kauheinta julmuutta ja petosta näitä kohtaan.

Jos tuonela-sanalla tarkoitetaan ainoastaan jotain hämärää, epämääräistä kuolleiden valtakuntaa, niin uskontunnustuksessa tämä lause olisi kokonaan tarpeeton, sillä tuonelaan meno sisältyisi jo sanoihin: "kuoli ja haudattiin". Tällainen tuonela-oppi sopii hyvin adventisteille, jotka väittävät sielun kuolevan ja tulevan haudatuksi ruumiin kanssa. Se sopii hyvin jehovalaisille, jotka kieltävät iankaikkisen kadotuksen. Ja sopiihan se paavilaisten kiirastulioppiinkin. Mutta Jumalan ilmoitettuun sanaan se ei sovi. Jeesus ei kuolemassa mennyt johonkin hämäärään välitilaan, vaan meni Isän tykö, jonka käsiin hän antoi henkensä; hän meni taivaalliseen paratiisiin, jossa uskova ryövärikin oli oleva hänen kanssaan samana päivänä (Luuk. 23:43,46). Ja Paavali sanoo uskovaisista, että meillä on "iankaikkinen maja taivaassa" ja että me haluamme muuttaa sinne "ja päästä kotiin Herran luo" (2 Kor. 5:1,8). Emme siis ikävöi johonkin välitilaan, vaan iankaikkiseen, pysyvään kotiin, jonne uskova pääsee kuolemassa.

Oppi Kristuksen astumisesta helvettiin perustuu 1 Piet. 3:18–20. Tämän mukaan Kristus meni siihen vankilaan, johon ne olivat heitettyt, jotka muinoin eivät olleet kuuliaisia Jumalan sanalle. Ja me tiedämme Raamatusta, että se vankila, johon uskottomat heitetään, on helvetin tulijärvi. Tänne Jeesus meni sen jälkeen kun hänet "tehtiin eläväksi hengessä". Ei hän enää ollut alennustilassa eikä mennyt kärsimään, vaan hän meni sinne voiton ruhtinaana kukistettuaan synnin, kuoleman ja helvetin vallat. Pietari sanoo, että hän "saarnasi vankeudessa oleville hengille". Tämä sana "saarnasi" ei tarkoita, että hän saarnasi evankeliumia. Sana tarkoittaa julistamista, julkista ilmoittamista. Kuoleman jälkeen uskottomille ei enää julisteta evankeliumia. Sanat (1 Piet. 4:6), että "kuolleillekin on julistettu evankeliumi" tarkoittaa, että heille täällä heidän eläessään oli julistettu evankeliumin sana.

Kristus astui alas helvettiin saarnaamaan lakia. Elävien ja kuolleiden tuomarina hän ilmestyi voimassaan niille, jotka eläessään olivat uhmanneet hänen tuomioitaan eivätkä uskoneet Nooaa "vanhurskauden saarnaajaa", kun hän saarnasi heille parannusta. Vanhurskaana tuomarina hän sinetöi heidän tuomionsa ja julisti riemuvoittonsa perkeleen ja kaikkien pimeyden henkien yli. Ajatusyhteyskin selvästi osoittaa, että tarkoitetaan tällaista saarnaamista. Sillä edellisissä ja-

Astui alas helvettiin vai tuonelaan?

keissa Pietari oli kehottanut kristityitä kärsivällisesti kestäämään jumalattomien sortoa, niin kuin Kristuskin oli kärsinyt. Ja niin kuin tämä vanhurskas Tuomari oli julistanut peruuttamattoman tuomionsa niistä, jotka muinoin eivät olleet kuuliaiset, on hän myös tekevä samoin tämän maailmanajan jumalattomille.

Tunnustuskirjamme varoittavat, että tätä oppia ei voida järjellä ja aisteilla käsittää. "Se on aivan yksinkertaisesti uskottava ja opetettava". "Riittää näet, että tiedämme Kristuksen astuneen alas helvettiin, kaikkien uskovien kohdalta hävittäneen helvetin ja lunastaneen heidät kuoleman ja perkeleen vallasta ja helvetin kidan iankaikkisesta kadotuksesta." (Yksimielisyyden ohje, s. 442). Emme siis sano viisastellen: "Astui alas tuonelaan", vaan sanomme yksinkertaisesti apostolisen kirkon kanssa: "Astui alas helvettiin".

Silmäni ovat nähneet pelastuksesi

Kynttilänpäivänä

1. vuosikerta, evankeliumiteksti

Ja kun heidän puhdistuspäivänsä, Mooseksen lain mukaan, olivat täyttyneet, veivät he hänet ylös Jerusalemiin asettaaksensa hänet Herran eteen — niin kuin on kirjoitettuna Herran laissa: "Jokainen miehenpuoli, joka avaa äidinkohdun, luettakoon Herralle pyhitetyksi" — ja uhrataksensa, niin kuin Herran laissa on säädetty, parin metsäkyyhkysä tai kaksi kyyhkysenpoikaa. Ja katso, Jerusalemissa oli mies, nimeltä Simeon; hän oli hurskas ja jumalinen mies, joka odotti Israelin lohdutusta, ja Pyhä Henki oli hänen päällensä. Ja Pyhä Henki oli hänelle ilmoittanut, ettei hän ollut näkevä kuolemaa, ennen kuin oli nähnyt Herran Voidellun. Ja hän tuli Hengen vaikutuksesta pyhäkköön. Ja kun vanhemmat toivat Jeesus-lasta sisälle tehdäkseen hänelle, niin kuin tapa oli lain mukaan, otti hänkin hänet syliinsä ja kiitti Jumalaa ja sanoi: "Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään, sanasi mukaan; sillä minun silmäni ovat nähneet sinun autuutesi, jonka sinä olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä, valkeudeksi, joka on ilmestyvä pakanoille, ja kirkkaudeksi kansallesi Israelille".

Luuk. 2:22–32

Vaikuttava on tuo näky, jonka tekstimme loihtii esiin. Hitain askelin käy hopeahapsinen vanhus nuoren äidin luo. Vapisevin käsin hän ottaa pienokaisen äidin sylistä. Hänen sumea katsantonsa kirkastuu ja täyttyy ilon kyynelistä, kun hän sulkee lapsukaisen syliinsä ja puhkeaa puhumaan: "Herra, nyt sinä lasket palvelijasi rauhaan menemään sanasi mukaan, sillä silmäni ovat nähneet pelastuksesi, jonka olet valmistanut kaikkien kansojen nähdä". Vanhoilla päivillään sai Simeon nähdä Jeesuksen ja oli nyt onnellinen ja valmis kuolemaan. Mutta me saamme olla Simeonia onnellisemmat. Ei tarvitse odottaa vanhuutta, jota monet eivät saavutakaan, vaan saamme aivan tänään uskon käsivarsin sulkea Jeesuksen syliimme, sydämeemme, ja iloisi-na tunnustaa: "Silmäni ovat nähneet pelastuksesi." Kysynet, miten saan nähdä Jumalan pelastuksen?

Miten saan nähdä Jumalan pelastuksen?

Ensiksi siten, että näemme pelastustarpeen. Sen Simeon oli tullut näkemään. Vanha perimätieto kertoo, että hän nuoruudessaan ahkerasti tutki profeettain pyhiä kirjoituksia ja että hän erityisesti pysähtyi miettimään Jesajan ennustusta "Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan". Ja kun hän yhä tutki, voimatta käsittää, kuinka neitsyt voi synnyttää pojan, oli Herra ilmestyksessä hänelle sanonut, että sen ihmeen, jota hänen järkensä ei voinut käsittää, hän omin silmin saa nähdä tapahtuneeksi. Miksi luulet Simeonin noin ahkeraan tutkineen ennustuksia tulevasta Vapahtajasta? Siksi varmaan, että nuo pyhät kirjoitukset olivat hänelle osoittaneet, kuinka kipeästi hän tarvitsee Vapahtajaa. Hänestä myös tekstimme sanoo, että hän odotti Israelin lohdutusta. Jumalan sana, varsinkin lain käskyt, näyttävät meillekin, että tarvitsemme sellaista lohdutusta, jonka vain taivas voi lahjoittaa. Eihän näet mitkään työt ja ponnistukset voi pestä syntejämme pois ja tuoda rauhaa tuntoihimme. Vain sellainen voi nähdä Jumalan autuuden, joka on joutunut Jumalalta odottamaan lohdutusta syntihätäänsä.

Toiseksi, siten voimme nähdä Jumalan pelastuksen, että menemme katsomaan sitä oikeasta paikasta. Simeon meni temppeliin. Sinne Joosef ja Maria toivat Jeesus-lapsen "Herran eteen — niin kuin on kirjoitettu Herran laissa". Meilläkin on temppeli, Jumalan seurakunta, jossa ovat puhtaat armonvälineet. Ja siellä on Jeesus niissä pyhissä välineissä sanassa ja sakramenteissa. Jos Häntä muualta etsit, et koskaan saa nähdä Jumalan autuutta. Et löydä häntä sydämestäsi, et teoistasi, et löydä häntä rukouksistasi, katumuksestasi, uskostasi. Jos huoneestasi etsit jotain, mitä siellä ei ole, ethän sitä voi löytää, vaikka kuinka kauan etsisit. Näin turhaa työtä tekevät ihmiset, jotka etsivät autuutta väärästä paikasta. Heistä Raamattu antaa sen surullisen todistuksen, että he aina etsivät, eivätkä koskaan pääse totuuden tuntoon. Mutta kun alat Jeesusta etsiä kasteesi pesosta, huomaat: "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet" (Gal. 3:27). Huomaa: ei vain muutamat, vaan

kaikki kastetut ovat pukeneet päällensä Jeesuksen. Sen Jeesuksen saat nyt sulkea uskossa syliisi Simeonin kanssa. Kun etsit Jeesusta evankeliumista, huomaat, että me olemme päässeet lähelle Kristuksen veressä, sillä "evankeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi" (Room. 1:16).

Kolmanneksi, siten saamme nähdä Jumalan pelastuksen, että Pyhä Henki vaikuttaa uskon. "Hengen vaikutuksesta", sanoo tekstimme, löysi Simeon Jeesuksen tempelistä. Oman tahtomisensa ja valistuksensa vaikutuksesta ei kukaan voi Jeesukseen uskoa. Kaste, evankeliumi, pysyy sulana hulluutena, ellei Pyhä Henki valaise meitä. Mutta kiitos armon Hengelle, ettei hän ole joutilas ja haluton, vaan aina toimellinen ja vaikuttaa siellä, missä armonvälineitä viljellään. Joka siis Jeesusta etsii sanasta ja sakramenteista, siellä Pyhä Henki toimii niin, että syntinen ilomielin saa sulkea Jeesuksen syliinsä ja huudattaa: "Silmäni ovat nähneet pelastuksesi!" Mutta ehkä nyt kysyt:

Millaisen pelastuksen saan nähdä?

Saat nähdä **valmiin** pelastuksen. Simeon sanoi: "pelastuksesi, jonka olet valmistanut". Ihminen luulee, että pelastus on keskeneräinen, jonka valmistamisessa tarvitaan meidän töitämme. Mutta se pelastus, minkä Pyhä Henki näyttää armonvälineissä, on jo ihan valmis, niin että kaikki, mitä siihen lisätään, on pahasta. Se on niin valmis, ettei puutu huokausta, ei kyyneltä, niin valmis, että kaikki lain vaatimukset ovat täytetyt, kaikki synnit poistettut. Ja näin valmis on tämä pelastus yksinomaan Jeesuksessa. Hän tuli synniksi ja kiroukseksi edestämme. Jumalan vihan, kuoleman kivut, helvetin piinan hän on kärsinyt jokaisen syntisen edestä. Siunattu asia, kun autuus on näin täysin valmis.

Saat nähdä pelastuksen, joka on valmistettu **kaikille**. "Kaikkien kansojen nähden — pakanoille — kansallesi Israelille", niin lausuu Simeon. Tuo valmis autuus on siis jokaiselle Adamin lapselle, sinullekin. Se on nuorelle ja vanhalle, rikkaalle ja köyhälle, itsehurskaalle ja rivoimmallekin syntiselle. Sinulle, ihminen, olitpa kuka ja millainen hyvänsä, kuuluu tämä pelastus. "*Kaikille, oi usko sä heikko, kai-*

kille oi, luota, jo veikko. Verehen turvaa, pestä se voi. Kaikille Kristus armon toi".

Saat nähdä pelastuksen, joka **uskolla** omistetaan. Simeon oli kirkassilmäinen vanhus. Kun toiset, joita temppelissä varmaan oli paljon, näkivät tässä köyhän äidin lapsessa vain tavallisen ihmisen, näki Simeon uskon silmin tässä Jeesuksen valmiin autuuden kaikille kuuluvana. Mekin näemme armonvälineissä Kristuksen kaikille toimitettaman täydellisen pelastuksen, joka yksinomaan uskolla otetaan vastaan. Ja sen uskon vaikuttaa meissä Pyhä Henki sanan kautta. Ehkä vielä kysyt:

Mitä tällaisen pelastuksen näkeminen vaikuttaa?

Se vaikuttaa **ilon**. Simeonin sydän täyttyi kirkastetulla ja sanomattomalla ilolla. Samoin on käynyt jokaisen, joka on uskossa omistanut Jeesuksen. Onhan se arvaamattoman suurta, kun kurja syntinen on saanut kaikki anteeksi ja päässyt vanhurskaaksi Jumalan edessä, kun saa olla vallan varma tästä iankaikkisesta armosta, joka tulvimalalla on tullut osaksemme. Autuuden ilo täällä on tulevaisen ilon esimakua. On varmaa, että jos uskossa olet nähnyt Jumalan pelastuksen, niin alat laulella: *"Iloitsen autuudestani jo täällä toivossa, siks' kun sen kerran täydesti omistan taivaassa."*

Se vaikuttaa **tunnustuksen**. Ei Simeon voinut olla ääneti, kun otti Jeesuksen syliinsä. Et sinäkään voi, enkä minä. Tästä täytyy alkaa kertoa sekä hurskaille että jumalattomille. Käy niin kuin on kirjoitettu: "Minä uskon, sen tähden minä puhun" (2 Kor. 4:13). Sillä "sydämeillä uskoen tullaan vanhurskaiksi ja suulla tunnustaen pelastutaan" (Room. 10:10).

Se vaikuttaa **kiitoksen**. Simeonin sanat uhkuvat ylistystä. Vasta silloin ihminen voikin Herraa kiittää, kun on uskossa omistanut autuuden. Oletko sinä alkanut Herraa kiittää? Kun vain autuutesi Kristuksessa käsität, kyllä alat laulella: *"Sun kiitos verestäs ja haavoistasi. Ja kiitos, Jeesus, paimenhoidostasi. Ja kiitos suuruudesta rakkauten. Sua kiitän nyt ja sitten iäten."*

Se vaikuttaa **halun Jumalan lakiin**. Erityisesti nähdään Joosefista ja Mariasta, jotka Jeesuksessa käsittivät pelastuksen, että he halulla täyttivät lain käskyjä. Samoin Simeon kutsui itseään "Herran palvelijaksi". Vasta sitten voidaan alkaa tehdä oikeita hyviä töitä, kun on ensin ilman töitä lahjana otettu autuus vastaan. Emme enää kysele, mitkä hyviä töitä ovat tai pitääkö niitä tehdä, vaan kiiruhamme uudessa kuuliaisuudessa kaikilla lahjoillamme, kyvyillämme ja voimillamme palvelemaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. Herran käskyt eivät enää ole raskaat, vaan varsin rakkaat.

Vielä vaikuttaa tämän pelastuksen näkeminen **halun täältä eritä**, jopa varmuuden siitä, että Herra laskee meidät "rauhaan menemään" Muukalaismaaksi käy silloin tämä maailma. Sen tavat ja harrastukset väsyttävät sielujamme. Sydämemme huokaa: *"Kotia on ikäväni, en voi täällä viihtyä. Sodistani, hädistäni rauhaan soisin siirtyä"*. Sanomme Salomonin kanssa: "Kuolinpäivä on parempi kuin syntymäpäivä!" (Saarn. 7:2). Sillä kuoleman päivänä pääsemme rauhaan menemään Jeesuksen luo.

Autuasta on todella uskossa sanoa: "Minun silmäni ovat nähneet pelastuksesi".

Oi, tule ja katso! Katso Häntä, jonka synneilläsi olet lävistänyt, joka verellään on sinut synneistäsi päästänyt. "Sillä se on Isäni tahto", sanoo Jeesus, "että jokaisella, joka näkee Pojan ja uskoo häneen, on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä" (Joh. 6:40) Nosta silmäsi maan mullasta, syntiesi vaurioista, kirkkaaseen armosanaan! Siinä näet autuutesi, näet Jeesuksen yksinään!
Aamen.

Surujen äiti

Marianpäivänä

(Joulun jälk. s., 1. vk.) evankeliumiteksti

Ja Simeon siunasi heitä ja sanoi Marialle, hänen äidilleen: "Katso, tämä on pantu lankeemukseksi ja nousemukseksi monelle Israelissa ja merkiksi, jota vastaan sanotaan — ja myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä — että monen sydämen ajatukset tulisivat ilmi".

Luuk. 2:34–35

Monet ovat äitien kyyneleet. Mutta onko kellään ollut niin katke-
raa surua kuin Jeesuksen äidillä? Syystä hän olisi voinut valittaa:
"Eikö tämä koske teihin, kaikki ohikulkijat? Katsokaa ja nähkää: on-
ko kipua minun kipuni vertaista, joka on minun kannettavakseni pan-
tu, jolla Herra on murehduttanut minut vihansa hehkun päivänä?"
(Val. 1:12). Avuttomana hän saa katsella oman rakkaan poikansa
räökkäämistä ja kuolemaa. Eikö tuo piikkikruunu pistänyt hänenkin
ohimoitaan? Eikö hän, Äiti, kiemurrellut tuskasta, kun nuo naulat
hakattiin? Äiti näkee poikansa veriset haavat, mutta ei voi niitä lääki-
tä, näkee Hänen polttavan janonsa, mutta ei voi antaa veden pisaraa,
kuulee tuon meluavan joukon hirmuiset pilkkasanat, mutta ei voi
puolellakaan sanalla antaa äidillistä lohdutusta. Äiti, joka on nähnyt
lapsensa tuskia; nähnyt käsien, joita hän on hellästi hyväillyt, kylme-
nevän; nähnyt silmien, joiden loisteesta hän on riemuinnut, sammu-
van kuolemaan — se äiti voi hiukan käsittää tuon äidin suruja, joka
seisoo ristin juurella. Maria merkitseekin murhetta. Äiti, joka sai ai-
noalaatuisen armon ja kunnian, sai myös surua enemmän kuin yksi-
kään muu äiti. Varmasti on Marian murheista meilläkin oppimista.

Sydämemme pimeys tekee surumme paljon raskaammaksi kuin se todella on.

Tämä oli totta Mariaankin nähden. Hänelläkin oli maallinen kat-
santokanta Jeesuksen valtakunnasta. Hänenkin oli opetuslasten kans-
sa sanominen: "me luulimme" — luulimme Hänen perustavan jälleen
Israelille maallisen valtakunnan. Niissä merkeissä hän oli käsittänyt
enkelin sanan "Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä,

valtaistuimen." Kätkien sydämeensä paimenten, itämaan viisaiden, Elisabetin, Hannan ja Simeonin ihmeelliset sanat ja nähdessään Jeesuksen aikaansaavan valtavan liikkeen, ei hän voinut olla ajattelematta opetuslasten tavoin ihmeellistä maallista valtakuntaa. Kun hän seisoo ristin juurella ja näkee kaikkien noiden toiveiden menevän pirstaleiksi, näkee rakkaan poikansa työn päättyvän näin surkealla ja häpeällisellä tavalla, on hänen murheensa sanomaton. Ei siinä kyllin, että äidillinen sydän saa avuttomana katsella Jeesuksen hirvittäviä tuskia, vaan hänen sieluansa myös järkyttää suuret epäilykset: Missä nyt on lupaus, että "Hän on oleva suuri ja nimitettävä Korkeimman Pojaksi"? (Luuk. 1:32). Ovatko kaikki ihmeelliset ennustukset ja tapahtumat olleet vain unta ja harhakuvia?

Jos Maria olisi uskossa voinut käsittää, että Jeesuksen näin "piti kärsimän ja menemän kirkkauteensa" (Luuk. 24:26), että se on hengellinen, vanhurskauden, rauhan ja ilon valtakunta, jonka Jeesus perustaa — silloin olisi hänen murheensa ollut huokeampi kestää. Tosin olisi ollut kovaa nähdä rakkaan Jeesuksen ristinpiinaa. Mutta olisi ollut lohduttavaa tietää, että tämän kautta vasta Kristus onkin nouseva valtaistuimellensa. Niin, jospa mekin voisimme surun hetkellä käsittää, että tämä on tarpeellista, ja tämänkin kautta Jumala on saava hyvää aikaan. Silloin olisi paljon helpompi kantaa kovaakin murhetta. Jospa voisimmekin murheen aikana pitää kiinni Jumalan lupauksista, uskoen niihin vahvasti vastoin sitä, mitä tunnemme ja näemme. Mikä huojennus se olisi meidän suureen hätäämme. Sydämemme pimeys tekee surumme usein niin raskaaksi ja lohduttomaksi. Opetakoon Marian murhe meitä välttämään tuota pimeyttä sanan kautta!

Murheen kautta Jumala puhdistaa ja ojentaa lapsiaan sanansa mukaiseen mielialaan.

Niin Jumala teki Marialle. Niin hän tekee meillekin. Marialta karsittiin tykkänään pois nuo harhakäsitykset Kristuksen valtakunnasta. Pois karisivat toiveet ajallisesta palkasta ja kunniaista. Poroksi paloivat ne siteet, jotka sitoivat häntä maallisiin. Miten usein mekin luulemme Kristukseen uskomisesta ja Hänen sanansa pitämisestä itsellemme koituvan paljon ajallista hyvää. Tarvitsemme väliin kovia kurituksia oppiaksemme, että Jumala usein antaa hurskaimpien, us-

kollisimpien lastensa enemmän juoda kärsimysten maljasta ja ettei armopalkkaa anneta täällä, vaan vasta tulevassa elämässä. Jumalan lasten onni on täällä maailmassa niin salattu, ettei sitä järki ollenkaan käsitä. Jumalan täytyy avata silmämme, ennen kuin voimme nähdä Hänen valittujensa menestyksen (Ps. 106:5)

Ei järki nähnyt Golgatalla muuta kuin suurinta epäonnistumista. Sen mukaan olisi Maria päättänyt: Tämän palkan saa siunattu, rakkein Lapseni kaikista hyvistä töistään! Tämän hirmuisimman surun saan minä nyt kaikista vaivoistani, rukouksistani ja toiveistani! Tarvittiin uskon kirkas silmä näkemään, että nyt vasta Marian ja Korkeimman Poika menestyykin, nyt Hän kukistaa ja tallaa allensa synnin, kuoleman, perkeleen ja kaiken pimeyden vallan. Järjen silmä puhkaistiin, mutta uskon silmät avattiin.

Pitkäperjantaita seurasi pääsiäinen. Sureva Maria sai yhtä suuren ilon kuin hänen surunsa oli ollut. Hänen sydämensä vieroitettiin maallisista hengellisiin, näkyväisistä näkymättömiin.

Marian piti tulla myös ojennetuksi suhteessaan Jeesukseen. Koska hän oli Jeesuksen äiti lihan mukaan, oli hänen vaikeampaa kuin muiden käsittää, että Jeesus oli hänen Herransa ja Jumalansa. Maria olisi mielellään suorittanut äidin osaa senkin jälkeen, kun Jeesus oli alkanut Messias-työnsä. Siinä ei Jeesus sallinut kenenkään ihmisen neuvoa, ei kieltoa eikä käskyä. Kun Maria sanoo Kaanaan häissä: "Heillä ei ole viiniä", vastaa Jeesus: "Vaimo, mitä sinulla on minun kanssani tekemistä?" Kun Jeesuksen opetusta tullaan häiritsemään sanomalla: "katso, äitisi ja veljesi seisovat ulkona ja tahtovat sinua puhutella", Jeesus vastaa: "Kuka on minun äitini ja veljeni?" Ei hän siis enää tahdo tunnustaa muuta sukulaisuutta kuin sen, minkä Pyhä Henki saa aikaan uskon kautta. Kun hän ristillä sanoo äidilleen: "Vaimo, katso poikasi", pyytää Hän uudelleen johtaa Marian mieleen tämän asian. Marian täytyy oppia katsomaan häntä, ei vain omana poikanaan, vaan omana Herranaan ja Vapahtajanaan. Katsoessaan Häntä vain omana poikanaan näkee Maria sulaa surua ja pettymystä. Katsoessaan Häneen Jumalan Poikana näkee Maria Hänessä syntiensä poisottajan, oman Herransa ja Jumalansa. Nyt kun surujen miekka on tunkenut hänen sielunsa läpi, oppii Maria tämän kalliin asian.

Hän oppii uskomaan Häneen, rukoilemaan, palvelemaan ja rakastamaan Häntä autuaaksi tekijänä ja Herrana.

Usein meidänkin suhteemme Jeesukseen kaipaa ojentamista. Unohdamme, että Hän on läsnäoleva, rakastava, auttava Jumala. Jopa kylmenemme ja vieraannumme Hänestä. Kun surujen miekka tunkee sieluamme, silloin uudistuu ja lujittuu tuo opetuslapsen suhde rakkaaseen Vapahtajaamme. Todellisemmaksi, varmemmaksi käy meille se kallein asia, että Hän on ristinsä verellä meidät synneistämme pestyt. Rakkaammiksi käyvät meille ne hetket, jolloin saamme kuulla Hänen sanaansa ja puhua Hänelle rukouksissa. Niin kuin Marialle, niin meillekin murheen miekka tuo siunausta. Vielä tämä Marian murhe opettaa meille, kuinka jalo lohduttaja Jeesus on. Hän lohduttaa, ei ainoastaan hengellisesti täyttäen meitä armolla ja rauhalla ja lujalla uskolla Vapahtajaamme, Hän lohduttaa myös maallisesti. Ei Hän kuollessaan jätä murheen murtamaa äitiä ajallista tukea ja hoivaa vaille. Opetuslapselle Hän sanoo: "Katso, äitisi." "Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa." Ei Jeesuksella ollut rahoja, taloja eikä tavaroita jätettävänä äidilleen. Kuitenkin Hän jättää äidille rakastavan pojan ja onnellisen maallisen kodin. Johannes, joka oli Marian sisaren poika, tulee hänelle pojaksi ja holhoojaksi. On liikuttavaa ajatella kuinka kuoleva Jeesus tahtoo maallisestikin näin lohduttaa itkevää äitiä. Miten voimakas saarna se onkaan neljännestä käskystä meille, jotka olemme vanhemmillemme niin kiittämättömät! Miten suloinen vakuutus siitä, että Herra on lohduttava meitä surun hetkellä, ei ainoastaan hengellisillä, vaan myös mallisilla lahjoilla.

Lopuksi näemme, ettei Maria ole synnitön taivaan kuningatar, jollaisena paavilaiset häntä palvelevat. Tosin hän on siunattu yli kaikkien naisten, Israelin kaunein kukkanen. Kuitenkin hän on vain syntinen ihminen, joka monien vaivojen kautta menee Jumalan valtakuntaan ainoastaan Jeesuksen veren kautta. Saakoon Jumala tämän surujen äidin kautta meitäkin lohduttaa ja neuvoa murheissamme.

Aamen.

Taivaan ovella

Mikkelinpäivänä
Vanhan Testamentin teksti

Niin Jaakob lähti Beersebasta mennäksensä Harraniin. Ja hän osui erääseen paikkaan, johon yöpyi, sillä aurinko oli laskenut; ja hän otti sen paikan kivistä yhden, pani sen päänsä alaiseksi ja asettui nukkumaan siihen paikkaan. Niin hän näki unta, ja katso, maan päälle oli asetettu tikapuut, joiden pää ulottui taivaaseen, ja katso, Jumalan enkelit kulkivat niitä myöten ylös ja alas. Ja katso, Herra seisoi hänen edessään ja sanoi: "Minä olen Herra, sinun Isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala. Tämän maan, jonka päällä sinä makaat, minä annan sinulle ja sinun jälkeläisillesi. Ja sinun jälkeläistesi paljous on oleva kuin maan tomu, ja sinä leviät länteen ja itään, pohjoiseen ja etelään, ja sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä. Ja katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennen kuin olen toteuttanut sen, minkä minä olen sinulle puhunut."

Silloin Jaakob heräsi unestansa ja sanoi: "Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt". Ja pelko valtasi hänet, ja hän sanoi: "Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti." Ja Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle. Ja hän kutsui paikan Beeteliksi; mutta ennen oli kaupungin nimenä Luus. Ja Jaakob teki lupauksen, sanoen: "Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset".

1 Moos. 28:10–22

Oletko ollut milloinkaan taivaan ovella? Kerran eräs nuorukainen oli siellä ja Jeesus sanoi hänelle: "Sinä et ole kaukana Jumalan valtakunnasta"; mutta nuorukainen pyöri takaisin, eikä enää milloinkaan palannut. Paljoa aikaisemmin oli siellä toinen nuorukainen, joka ei pyörtänyt pois, vaan huudahti hämmästyneenä: "Tässä on taivaan ovi!" Me tahdomme Jaakobin kanssa olla taivaan ovella mennäksemme kerran sisälle pyhään kaupunkiin.

Milloin ihminen on taivaan ovella?

"Aurinko oli laskenut", kun Jaakob joutui taivaan ovelle. Tuntoa kalvoi petos veljeä kohtaan; sydäntä ahdisti turvattomuus ja ikävä; yksinäisenä, väsyneenä hän oli yön helmassa; taivas lienee tähdetön, jonka alla hän lepää murheissansa, kivi päänsä alla. Oletko kokenut tällaista? Onko toivojesi ja unelmiesi aurinko laskenut? Onko yö ympäröinyt ja taivas ollut tähdetön? Onko synty painanut ja Jumalan viha peljättänyt? Oletko joutunut kahden kesken Jumalan kanssa, kun päänalaisena ei ollut muuta kuin pahan omantunnon, pelon ja ahdistuksen kova kivi, kun peittona ei ollut muuta kuin pimeys? Ah, silloin, kun Herra näin herätti tuntosi, olitkin jo taivaan ovella.

Mutta sitten vasta Jaakob tiesi olevansa taivaan ovella, kun Jumala puhutteli häntä lempeästi. Vieläkin Jumala puhuttelee ahdistettuja sydämiä, murheellisia sieluja aivan ystävällisesti evankeliumissaan. Silloin saat sanoa Jaakobin kanssa: "Tässä on taivaan ovi". Joka kerta, kun istuit armosanan ääressä, jossa Jumala puhui sinulle: "Minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut, sinä olet minun", olet sinä istunut taivaan ovella, ehket olekaan sitä tietänyt. Nytkin olet taivaan ovella, koska viljelet pelastuksen sanaa.

Mitä ihmisellä on taivaan ovella?

Siellä on taivaan tikapuut. Ne ulottuvat meidän jalkojemme juuresta Jumalan jalkojen juureen. Niiden toisessa päässä on syntinen ihminen ja toisessa päässä taivaan Jumala. Nämä tikapuut ovat ristille ylennetty Herra Jeesus. Nuo tikapuut julistivat Jaakobille Jumalan armoa. Näkihän Jaakob, että "Jumalan enkelit kävivät ylös ja alas

niitä myöten". Koska ne kävivät ensin ylös ja sitten alas, niin olivat enkelit vielä Jaakobin luona; koska ne kulkivat edestakaisin, oli kanssakäyminen Jumalan kanssa vielä avoinna, Jumala oli vielä armollinen. Niin on Golgatan risti yhdistänyt syntisen ihmisen ja pyhän Jumalan. Väliseinä on revitty alas, synti on sovitettu, Jumala on antanut kaikki anteeksi. Tikapuut olivat juuri Jaakobin jalkojen juuresa. Juuri meidät, juuri sinut, on Golgatan risti yhdistänyt Jumalan kanssa; juuri meillä on vapaus mennä pyhään Jeesuksen veren kautta.

Taivaan ovella, jossa Jeesuksen risti on, siellä on myös taivaan sana. Kun Jaakob näki tikapuut ja enkelit, niin hän kuuli myös Herran äänen. Et voi nähdä Jeesusta ristillä kuulematta samalla Jumalan puhetta. Ja mitä Jumala puhui meille ristin varjossa, taivaan ovella? Jumala puhui Jaakobille siemenestä, jossa kaikki sukukunnat maan päällä siunataan. Kuinka ihanaa! Ristin varjossa Jumala sanoo meille, että Jeesuksessa me olemme tulleet aivan siunatuiksi; syntimme ovat sovitetut, olemme autuaita.

Jumala myös sanoi Jaakobille: "Katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua mihin ikinä sinä joudut". Niin, taivaan ovella, evankeliumissa, Jumala tulee meidän Jumalaksemme, Isäksemme. Ei tarvitse enää murehtia eikä peljätä. Sillä jos Jumala on meidän kanssamme, kuka voi olla meitä vastaan? Kuka enää voisi tuomita, kuka vahingoittaa? Oi, mikä lohdutus on noissa sanoissa: "Minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua mihin ikinä sinä joudut!" Mikä uskollisuus uhkuu tuossa Herran äänessä: "Minä en ikinä hylkää sinua!" Tällöinen on meidän Jumalamme, jonka opimme taivaan ovella tuntemaan.

Ihania asioita on meillä taivaan ovella: Siellä on taivaan tikapuut; siellä on taivaan sana; siellä ovat taivaan enkelit.

Miten ihminen menettelee taivaan ovella?

Jaakobissa ilmenee jotain, jota ei saisi meissä olla, kun olemme taivaan ovella. Jaakob epäilee. Hän sanoi: "Jos Jumala on minun kanssani". Jumalahan oli sanonut: "Katso minä olen sinun kanssasi; minä en ikinä hylkää sinua." Miksi Jaakob sanoo: "Jos". Ah, miksi tuo pieni sana "jos" ja "mutta" tulee niin usein meidän sydämeem-

me? Niiden takana on ehtoja, epäilyksiä. Niin ei saa olla taivaan ovella. Jumalan sana oli ehdoton: "Minä olen sinun kanssasi; minä en ikinä hylkää sinua". Sanokaamme Herran sanoihin niin ja aamen, ilman epäilystä.

Toisekseen Jaakobin mieli oli vielä kiinni maallisissa, kun sanoi: "Jos Jumala... antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatetta verhokseni". Tällaisia raukkoja me olemme. Vaikka Jumala ilmoittaa, ettei Hän ole säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi Hänet meidän kaikkien edestä, niin me arvelemme: Antaakohan Hän leipää syödäkseni ja vaatetta verhokseni? Eikö Hän näitä antaisi, kun antoi ainoan Poikansa! Älkäämme enää epäilkö, kun olemme taivaan ovella!

Jaakob kuitenkin osoittaa, miten meidän tulisi menetellä taivaan ovella. Hän tahtoo uskoa, tahtoo pitää sanasta kiinni. "Totisesti on Herra tässä paikassa; ei tämä ole muu kuin Jumalan huone, ja tässä on taivaan ovi", sanoi hän. Ja kun hän uskoi Herran sanan ja iloitsi autuudesta, niin hänessä myös alkoi ilmetä oikean uskon hedelmät.

Hän pystytti muistopatsaan ja rakensi siihen Herralle huoneen. Niin mekin evankeliumin valossa pystyttäkäämme Herralle muistopatsaita. Uskovien pienimmätkin työt, vaikkapa vain vesilasin antaminen, on muistopatsas, jota ihailee taivas ja maa viimeisenä päivänä. Ja tuo kivi, joka oli kovana päänalusenasasi, pystytä se muistopatsaaksi! Olit kerran murheellinen — lohduta nyt surevaisia: olit kiusattu — tue kiusatuita; olit yksinäinen ja vainottu — ole nyt sellaisen kumppani. Anna tuon kiven olla muistopatsaana ja vuodata sen päälle öljyä.

Vielä sanoi Jaakob: "Kaikesta, mitä minulle annat, annan minä totisesti sinulle kymmenykset". Jaakob näkee taivaan avoinna vain vertauskuvissa pyhän liiton hämärässä, ja hän ihastuneena tekee lupauksen antaakseen varmasti kymmenennen osan kaikista tuloistaan Jumalalle. Meidän edessämme on avoin taivas uuden liiton kirkaassa valossa, ja kuitenkin saatamme pysyä niin välinpitämättöminä, ettemme edes yhtäkään sadasosaa antaisi Herralle tuloistamme. Oppikaamme nyt Jaakobista. Uhratkaamme auliimmin seurakuntiemme hyväksi, etteivät ne olisi puutteessa. Rientäkäämme tuomaan lahjamme lähetystyömme ja muun yhteisen työmme eteen, ettemme hidadaisi Herran asiaa. Meidän kirkkokuntamme ennen muuta iloitsee

siitä, että voimme Jaakobin kanssa sanoa: "Tässä on taivaan ovi". Mutta miksi ei "tässä paikassa" innokkaammin rakenneta Herralle huonetta ja sanota: "Kaikesta, mitä minulle annat, annan minä totisesti sinulle kymmenykset"?

Jaakob teki lupauksen ja hän myös piti sen. Me olemme tehneet lupauksia taivaan ovella: Seisoit Herran alttarin ääressä, lupasit olla Jeesuksen seuralainen. Älä unhoita sitä! Makasit tautivuoteella ja teit lupauksen Jumalalle. Älä unhoita! Mitä ja milloin lupasitkin, niin "maksaa lupauksesi Korkeimmalle".

Siunattu asia, että olemme taivaan ovella. Oi, ettei kukaan enää eksyisi helvetin ovelle, vaan Jeesuksen veren kautta menisimme vapaasti pyhimpään. Aamen.

Kristitty Jumalan taloudenhoitajana

Esitelmä

Antamisen tärkeys kristillisessä taloudenhoidossa

On yllättävää todeta, kuinka paljon Raamattu puhuu antamisesta. Sen alkusivuilla kerrotaan, kuinka ensimmäiset veljekset maailmassa toivat uhrilahjoja Jumalalle, Kain peltonsa hedelmistä ja Aabel laumansa esikoisista. Patriarkat omasta aloitteestaan antoivat Herralle kymmenykset. Mooseksen kautta se tuli säännöksi Israelissa. Jokaisen antaessa kymmenennen osan tuli antaminen tasapuoliseksi kaikkien kohdalta. Kymmenysten lisäksi oli israelilaisilla paljon muita anteja ja uhreja.

Uudessa Testamentissa teroitetaan antamista yhä kirikkaammin. Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan evankeliumeissa neljäs osa eli joka neljäs jae puhuu rahasta. Suurin osa Jeesuksen saarnoista käsittelee tätä asiaa jossain muodossa. Jeesuksen 38:sta vertauksesta 16 käsittelee rahan käyttöä. Piinaviikon tapahtumissa tämä aihe paisuu valtavaksi: Betaniassa Maria kallisarvoisella nardus-voiteella voitelee Jeesuksen; Beetfagen lähellä ystävä auliisti antaa aasintamman varsoineen Jeesukselle; toinen nimetön ystävä Jerusalemissa luovuttaa yläsalin Jeesuksen ja apostolien käytettäväksi. Vakavina tuomioina ahneuden synnistä ja hedelmän puutteesta on tällöin tapahtuva temppelein puhdistaminen, hedelmättömän viikunapuun kiroaminen ja Juudas Iskariotin kohtalo. Noina päivinä kohtaamme myös Jeesuksen istumassa vastapäätä uhriarkkua katsomassa, kuinka kansa panee rahaa uhriarkkuun. Näkemänsä johdosta hän teroittaa opetuslapsille köyhän lesken uhrimieltä. Silloin myös, muutamia päiviä ennen kuolemaansa, Jeesus esitti vertaukset vuokratusta viinitarhasta, taloutta hoitamaan asetetuista palvelijoista ja uskotuista leivisköistä.

Apostolit myös kirjeissään jatkuvasti teroittivat antamisen tärkeyttä. Yhdeltä puolen varoitetaan, että rakkaus rahaan on kaikenlaisen pahuuden juuri ja että ahneus on epäjumalan palvelua ja vie kadotukseen (1 Tim. 6:10; Kol. 3:5; Ef. 5:3.) Toiselta puolen ylistetään antamisen autuutta ja neuvotaan, kuinka sitä on harjoitettava. Uhriarkku kuuluu siis Jumalan huoneeseen. Antaminen on oleellinen osa

jumalanpalvelusta. Jumalanpalveluksestamme puuttuu tärkeä osa, jos siinä ei ole tilaisuutta antamiseen. Herra sanoo: "Tyhjin käsin älköön tultako minun kasvojeni eteen" (2 Moos. 23:15).

Aineellinen uhraus ja antaminen on kuitenkin vain osa kristillistä taloudenhoitoa. Kristitty antaa "itsensäkin ennen kaikkea Herralle", niin kuin Paavali sanoo makedonialaisista. Emme ole itsemme omat, sillä Jeesus on meidät kalliisti ostanut pyhällä verellään, viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan. Hän myös kasteen ja evankeliumin kautta vaikutti meissä uskon, sekä tahtomisen että tekemisen hyvän tahtonsa toteuttamiseksi.

Kun näin on tapahtunut, niin kuin Paavali sanoo, että "Kristus Jeesus on voittanut minut" (Fil. 3:2), niin mekin nyt tahdomme pyhittää Herralle kaikki, mitä meillä on. Koko elämämme, ruumiimme ja sielumme, aikamme ja kykymme, rahamme ja omaisuutemme, kaikki kuuluu nyt Herralle ja kaikkinemme me tahdomme nyt häntä palvella ja elää yksin hänelle. Mutta tällainen antaminen kysyy kiihvasta ja jatkuvaa taistelua. Vanha ihmistemme ei koskaan antaudu Herralle, vaan tahtoo pidättää itselleen mahdollisimman paljon. Se tinkii yhtä mittaa ja asettaa yhä uusia varauksia. Mutta näiden varausten suhteen kristitty tekee niin kuin Mooses menetteli faraon kanssa.

Ensimmäinen farao esitti: "Menkää ja uhratkaa Jumalallenne *tässä maassa*." Mooses vastasi jyrkästi: "Ei sovi niin tehdä." Muutaman vitsauksen jälkeen farao esitti, että saisivat mennä, mutta "*älkää vain menkö kovin kauas*". Yhä ankarampien vitsausten jälkeen farao sanoi: "Menkää te *miehet*." Vihdoin yhdeksännen vitsauksen jälkeen hän esitti: "Menkää — *ainoastaan lampaanne ja karjanne jääkööt tänne*." Mutta Mooses vastasi: "Karjammekin täytyy tulla meidän kanssamme. Sorkkaakaan ei saa jäädä."

Kristittykin on lähtenyt korpeen kaikkineen palvelemaan Herraa. Mitkään varaukset eivät voi tulla kysymykseen. Vanhan ihmisen täytyy faraon tavoin tulla upotetuksi ja kuoletuksi. Mutta tällaiseen palvelijan työhön, kristilliseen taloudenhoitoon, jossa kukkarokin on mukana, kristitty tarvitsee Jumalan sanan oikeaa opetusta. Tämä opetus lankeaa meille sananpalvelijoina. Se ei ole helppo tehtävä, koska kristittyjen liha ja veri kapinoi sitä vastaan. Sen tähden moni uskova

pappi vaikenee tästä asiasta, vaikka hän muuten opettaa oikein autuuden tien. Mutta jos vaikenemme kristillisestä taloudenhoidosta, emme enää opeta kaikkea, minkä Herra on käsenyt. Me silloin kiellämme kuulijoiltamme antamisen ilon ja siunauksen. Me estämme heidän hengellistä varttumistaan ja heidän hyväkseen kasvavaa uskon hedelmää. Meistä ei enää voitaisi sanoa: "Oli uskollinen koko hänen talossansa".

Yksi valtiokirkollisen järjestyksen ikäviä puolia on juuri tällaisen opettamisen ja sen soveltamisen puute. Kun kirkolle tarvittavat varat kannetaan veroina, ei siinä voi tulla kysymyksenkään vapaaehtoinen antaminen eikä antamisen ilo. Jumalan sanan opetus tällä kohtaa ei tule papillekaan aiheelliseksi. Amerikassa, jossa kaikki kirkot ovat vapaita kirkkoja eivätkä saa valtiolta rahallista tukea, ilmenee kirkkoissa kahdenlainen suuntaus varojen saamiseksi: Yleensä kirkot, jotka ovat opillisesti välinpitämättömät, ovat myös alttiit käyttämään maailmallisia keinoja rahojen hankkimiseksi. Luterilaisissa kirkkoissa yleisemmin teroitetaan Jumalan sanan mukaista suoranaista antamista. Näin saattaa pienikin seurakunta toimia omavaraisesti. Eräs esimerkki: Oli kuusi nuorta perhettä, jotka kuuluivat hoitamaani seurakuntaan Ohiossa, mutta asuivat toisella paikkakunnalla, josta oli matkaa kirkolle noin 20 km. Kolme vuotta sitten he toisten paikkakunnalla asuvien luterilaisten kanssa perustivat oman seurakunnan. Siinä on nyt 54 ehtoolisella käyvää jäsentä, mutta he ovat jo pari vuotta kustantaneet oman opettajan ja ovat rakentaneet kauniin kirkon. Tämä on mahdollista vain henkilökohtaisin uhrauksin, josta puhumme tuonnempana.

Jumala ei ole valtiolle antanut hengellistä valtaa, ei seurakuntansa hoitoa, ei pappien kasvatusta eikä evankeliumin julistusta. Tämän kaiken hän on antanut kristityilleen, jotka armonvälikkappaleiden käyttämiseksi liittyvät paikallisiksi seurakunniksi. Heidän tulee pitää yllä oikea saarnavirka sekä kasteen ja opetuksen kautta voittaa sieluja Kristukselle. Tämä työ kaikissa sen eri muodoissa tarvitsee rahaa. Jos kristityt eivät uhraa, niin Herran työ kärsii. Ilman uhrausta ei voida pitää yllä saarnavirkkaa eikä valmistaa sananpalvelijoita. Ilman uhrausta ei saada kokoushuoneita eikä tarvittavia työvälineitä. Meidän pappien täytyy siis näissä asioissa neuvoa, opettaa, rohkaista ja

innostaa jäseniämme, jotta he olisivat "lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä".

Vielä jatkuvan opetuksen alaisinkin saattavat jotkut seurakunnat olla kitsaita ja haluttomia antamaan. Jäsenet voivat mennä suuriin uhrauksiin ja uskaltavat velkaantuakin saadakseen itselleen kauniit kodit, mutta eivät uskalla mitään Herran huoneen ja seurakuntansa hyväksi. Parhaimmissa tapauksissa he saattavat olla auliita paikallisen seurakuntansa hyväksi, mutta eivät tahdo uhrautua, kun on kysymyksessä ulospäin suuntautuva työ. Tällainen asenne kieltää sekä kristityn että kristillisen seurakunnan varsinaisen kutsumuksen. Jeesus ei antanut meille evankeliumiaan vain itseämme varten, vaan että julistaisimme sitä kaikille kansoille. Meitä ei saatettu autuudesta iloitsemaan vain itsemme tähden, vaan julistaaksemme sen jaloja tekoja, joka on pimeydestä kutsunut meidät ihmeelliseen valkeuteensa.

Ohion osavaltiossa syntyi eräässä seurakunnassa useita vuosikymmeniä sitten kiihkeä riita tästä asiasta: Osa tahtoi, että tehtäisiin enemmän lähetystyötä sekä lähipaikkakunnilla että ulompana. Toiset tahtoivat huolehtia vain oman seurakuntansa tarpeista. Lähetysmieliset olivat pakotetut erkanemaan ja perustamaan toisen seurakunnan. Tuo alkuperäinen seurakunta on hävinnyt olemattomiin. Mutta lähetysmielinen seurakunta on kasvanut suureksi. Sen toiminnan kautta on niille seuduille syntynyt kymmenen voimakasta seurakuntaa ja sen hedelmällinen työ ulottuu kauas pakanamaihin.

Seurakunnan toiminta tyrehtyy, jos sillä ei ole uhrimieltä. Se on pakottanut Jumalan mittaamaan sille samalla mitalla kuin se itse on mitannut. "Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on." Kun antamisen armolahjalla on näin tärkeä osa Jumalan valtakunnan työssä, tuleehan varsinkin papiston tavoitella tätä lahjaa.

Tri C. F. Walther lausuu Pastoraaliteologiassaan nuorille teologeille nämä vakavat sanat: "Te ehkä tulette saamaan hyvinkin pienen palkan ja olette huolestuneet siitä, tuleeko seurakuntanne todella huolehtimaan teidän toimeentulostanne. Jos tästä syystä joudutte sellaiseen kiusaukseen, ettei sovi kehottaa jäseniänne antamaan lähetystyön, kristillisten koulujen ym. hyväksi, niin pitäkää mielessänne,

että on olemassa jumalallinen Nemesis (kostava oikeus). Seuraus näet on, että mitä kauemmin te vaikenette siitä, sitä haluttomammiksi seurakuntanne tulevat täyttämään teidän omiakin tarpeitanne. Ja sen te olette sitten ansainneetkin tuomiona Herralta, sillä te olette silloin laiminlyöneet osan virkanne velvollisuuksista". Nämä ovat kovia sanoja, mutta tosia.

Kun antaminen on näin tärkeä kristillisessä taloudenhoidossa, tulee meidän pappien olla tässä laumallemme esikuvana. Sitten voimme tässäkin kohdassa oikein opettaa Herran kansaa, "kasvatukseksi vanhurskaudessa, että Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin valmistunut."

Opettämisen tärkeys kristillisessä taloudenhoidossa

Antaminen Jumalan valtakunnan työn hyväksi ei ole meissä kristityissä synnynnäinen lahja. Se on Pyhän Hengen armotyö, joka tapahtuu meissä Jumalan sanan oikean opetuksen kautta.

Tässä opettamisessa on tärkeitä aina muistaa, että on vain yksi oikea motiivi ja antamisen syy: Kristuksen rakkaus. Vaikka antaminen koskeekin aineellista, emme kuitenkaan saa käsitellä sitä pelkkänä aineellisena asiana. Silloinhan se olisi toisarvoinen, johon kajoetaan kuin ohimennen. Antaminen on kristitylle hengellinen asia, jonka juuret ovat Kristuksen rakkaudessa. Tästä syystä ei siihen ole myöskään suhtauduttava lainomaisessa hengessä. Pakkokeinot, käskyt, uhkaukset ja vaatimukset eivät kuulu sinne, missä armo ja rakkaus hallitsee.

Mutta opetus ja kehoitus evankeliumin hengessä on välttämätön. Kun Paavali puhuu antamisesta korinttolaisille, hän sanoo: "Niin olkaa ylenpalttiset tässäkin rakkaudentyössä. En sano tätä käskien, vaan viittaamalla muiden intoon minä tahdon koetella teidänkin rakkautesi vilpittömyyttä. Sillä te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhydestään rikastuisitte" (2 Kor. 8:7–10). Näemme kuinka vaikuttavasti apostoli kehottaa antamiseen asettamalla kristittyjen eteen Kristuksen, joka antoi kaikki meidän tähtemme. Nyt hänessä rikastuneina heidän tulee olla ylenpalttiset an-

tamisessa. Hän esittää asian niin, että se panee koetukselle heidän vilpittömyytensä uskossa ja rakkaudessa.

Ilman rakkautta ei antamisemme ole Jumalalle otollista. "Vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi" (2 Kor. 13:3). Annettakoon rahaa, työtä, tavaraa, tai tehtäköön mitä muuta tahansa Jumalan valtakunnan hyväksi, kaiken tulee vuotaa rakkaudesta. Rakkaus on uskon hedelmä. Jotta tämä uskosta vuotava rakkaus ilmenisi antamisessa, tarvitaan apostoli Paavalin esimerkin mukaista opettamista. Heikoksi varmaankin olisi jäänyt korinttolaistenkin kohdalla antamisen avu ilman tällaista opetusta.

Jos kristityt eivät opi uhraamaan, käyvät he veltoiksi ja seurakunnan toiminta heikkenee sekä hengellisesti että taloudellisesti. Seurakunta alkaa nojata yhä enemmän köyhiin ulkonaisiin keinoihin — myyjäisiin, arpajaisiin ym. Jos joku omistaa talon, ei hän ajattele, että hänen on tuollaisin keinoin hankittava varat sen ylläpitoon. Kun meidän on ylläpidettävä Jumalan rakennus, hänen seurakuntansa, emmekö paljota enemmän uhraisi sen hyväksi!

Kristityn ensimmäinen velvollisuus on pitää yllä oikea saarnavirka. Apostoli opettaa tätä velvollisuutta kristityille monilla kysymyksillä: "Kuka tekee koskaan sotapalvelusta omalla kustannuksellaan? Kuka istuttaa viinitarhan, eikä syö sen hedelmää? Tai kuka kaitsee karjaa, eikä nauti karjansa maitoa? Puhunko tätä vain ihmisten tavalta? Eikö myös laki sano samaa? Onhan Mooseksen laissa kirjoitettuna: 'Älä sido puivan härän suuta.' Eihän Jumala häristä näin huolta pitäne? Eikö hän sano sitä kaiketikin meidän tähtemme? Meidän tähtemme on kirjoitettu, että kyntäjän tulee kyntää toivossa ja puivan puida osansa saamisen toivossa. Jos me olemme kylväneet teille hengellistä hyvää, onko paljon, jos me niitämme teiltä aineellista... Ettekö tiedä, että ne, jotka hoitavat pyhäkön toimia, saavat ravintonsa pyhäköstä, ja jotka ovat asetetut uhrialttarin palvelukseen, saavat osansa silloin kuin alttarikin? Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajan tulee saada evankeliumista elatuksensa" (1 Kor. 9:7–11,13,14).

Kristityn velvollisuus on myös viedä pelastuksen evankeliumi kaikkeen maailmaan (Matt. 28:19–20; Mark. 16:15). Tähän sisältyy sananpalvelijain valmistaminen, koti- ja ulkolähetystyö, julkaisutoiminta, ja kaikki, mitä evankeliumin levittämiseen tarvitaan.

Sanoimme, että opetus antamiseen tulee tapahtua evankeliumin hengessä. Se ei kuitenkaan tarkoita, ettei meidän olisi lakiakin käytettävä. Ahneus, laiminlyönti, velttous ja rakkaudettomuus on synti. Lain sanalla täytyy syntyä tuomita ja vanha ihminen kuolee. Mutta rakkaus ja voima hyviin tekoihin tulee evankeliumista. Sen tähden apostoli kehottaa kristittyitä hyviin tekoihin Jumalan armahtavan laupeuden kautta. Jumalan rakkaus avaa sydämet ja kukkarot ilolla antamaan.

Antamiseen kehottaessamme ehkä ajattelemme: Nämä ovat köyhiä ihmisiä; eihän heitä voi kehottaa antamaan. Mutta Raamattu ylistää juuri köyhien uhrauksia. Jeesus asettaa köyhän lesken, joka pani kaiken, mitä hänellä oli, todellisen antamisen esimerkiksi. Köyhistä makedonialaisista Paavali sanoo: "Mutta me saatamme teidän tietoonne, veljet, mitä Jumalan armo on vaikuttanut Makedonian seurakunnissa: että, vaikka he olivatkin monessa ahdistuksen koetuksessa, niin oli heidän ilonsa heidän suuressa köyhydessäänkin niin ylenpalttinen, että he alttiisti antoivat runsaita lahjoja. Sillä voimiensa mukaan, sen minä todistan, jopa yli voimiensakin he antoivat omasta halustansa, paljolla pyytämällä anoen meiltä sitä suosiota, että pääsisivät osallisiksi pyhien avustamiseen" (2 Kor. 8:1–4).

Antaminen kuuluu jokaiselle kristitylle, kullekin mahdollisuuksiensa mukaan. Usein ne, joilla on enimmänsä, antavat vähimmänsä. Sen tähden Pyhä Henki sanoo pastorille: "Kehota niitä, jotka nykyisessä maailmanajassa ovat rikkaita, etteivät ylpeilisi eivätkä panisi toivonsa epävarmaan rikkauteen, vaan Jumalaan, joka runsaasti antaa meille kaikkea nautittavaksemme. Kehota heitä, että tekevät hyvää, hyvissä töissä rikastuvat, ovat anteliaita ja omaansa jakelevat" (1 Tim. 6:17–18).

Antamisessa ei voida panna määrää, mitä kunkin on annettava. Ei sovi katsoa, mitä tuo tai tämä antaa. Kunkin tulee ratkaista omasatunnossaan Jumalan edessä antaakseen sen mukaan kuin Jumala on häntä siunannut. "Antakoon kukin", sanoo Raamattu, "niin kuin hä-

nen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta, sillä iloista antajaa Jumala rakastaa." Mutta tässä ei suinkaan tarkoiteta vanhan ihmisen hallitsemaa sydäntä, sillä edellisessä jakeessa sanotaan: "Huomatkaa tämä: joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää" (2 Kor. 9:6,7).

Jumala muinoin jo julisti kirouksen Israelille, kun he riistivät häneltä. He eivät antaneet kymmenyksiä tuloistaan ja uhrasivat viallista ja pilaantunutta hänen alttareillaan (Mal. 1:7,8,13,14). Samoin nytkin moni kieltäytyy antamasta Herralle ja vetää päälleen kirouksen. Heille käy kuten Luther sanoo, että kun kieltäytyvät antamasta yhtä taaleria Herralle, heidän täytyy antaa sata perkeleelle.

Mutta antavalle Jumala siunaa, niin kuin Jeesus sanoo: "Joka antaa, hänelle annetaan". Profeetan kautta Herra sanoo: "Tuokaa täydet kymmenykset... ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti" (Ma1. 3:10). Emme kuitenkaan anna sitä varten, että Jumalalla olisi meille sitten velkaa. Annamme kiittollisesta sydäimestä sen tähden, että Jumala on jo meille antanut kaikkea hyvää Kristuksessa Jeesuksessa. Hänessä meillä on lunastus, syntien anteeksisääminen, hänessä autuus ja iankaikkinen elämä. Hän on antanut meille puhtaan sanan ja sakramentit. Hän hoitaa meitä ja lahjoittaa meille kaiken hyvän. Hänen antamastaan me lahjoitamme hänelle hänen valtakuntansa työtä varten.

Tri F. Pieper kirjoittaa (Synodal-referat: Die von Gott geordnete Laienbewegung): "Mistä johtuu, että meillä on usein niin paljon taloudellista velttoutta keskuudessamme? Tämä laiskuus johtuu lihas-tamme, joka on luopunut Jumalasta ja jota turmelusta me kristittyinäkin vielä kannamme. Jos kristityt olisivat kokonaan henki, niin he raha-asioissakin tekisivät kaikki, mitä Jumala heiltä vaatii. He innolla toisivat rahansa ja antaisivat Vapahtajansa käytettäväksi niin paljon kuin hän tarvitsee; he myös jatkuvasti tiedustelisivat, eikö Vapahtaja tarvitsisi enemmän. Mutta kristityn liha, niin kuin Luther usein sanoo, on yhtä paha kuin maailman lastenkin liha. On selvää, että meidän tulee kuolettaa lihan teot, myöskin lihan sairuuksuus. Mutta se on kovaa työtä, jota ei koskaan tehdä täydellisesti.

"Tähän velttouteen raha-asioissa [kun on kysymyksessä Jumalan valtakunnan työ] on synnä perkeleen kavala juoni. Perkele on näet ottanut varsinaiseksi työkseen sen, että tuottaa häpeää kristinuskolle ja estää Kristuksen valtakunnan leviämisen. Ja hän saavuttaa tämän tarkoituksensa joka kerta, kun hän onnistuu pidättämään kristityt antamasta varojaan evankeliumin levittämiseksi.

"Taludellinen velttous johtuu myös osaksi siitä, ettei ole selvää käsitystä vanhurskauttamisopista. Jotkut luulevat, että oppi syntisen vanhurskauttamisesta ilman lain töitä joutuu kärsimään, jos me aina korostaen teroitamme hyviä töitä, erittäinkin, jos me teroitamme, että kristityn tulee varsinaisesti käyttää rahansa Kristuksen valtakunnan edistämiseksi. Mitä vakavammin me **kristillisellä** tavalla teroitamme hyviä töitä, sitä voimakkaammin me **aina** siten myös saarnaamme evankeliumia. Sillä me emme kehota ihmisiä hyviin töihin lain uhkauksilla, vaan Jumalan armahtavan laupeuden kautta, joka on annettu meille Kristuksessa Jeesuksessa. Hyvät työt, sanoo Luther, ovat lähöisin taivaasta. Kun me haluamme kehottaa kristityitä pyhitykseen ja hyviin tekoihin, niin me ensin kohotamme heidät taivaaseen ja muistutamme heitä, että he ovat Vapahtajansa Kristuksen kautta saaneet armollisesti syntinsä anteeksi ja taivaan omakseen. Kun heitä muistutetaan tästä näin suuresta autuudesta, niin kristityt riemuitsevat sanomattomasti ja heidän sydämensä täytyy kiitoksella. Nyt he ovat halukkaat antamaan henkensäkin Vapahtajalleen.

Kun me sitten sanomme heille, ettei heitä heti alussa pyydetä uhraamaan henkeään Kristuksen tähden — se voi tapahtua myöhemmin — vaan että tällä kertaa Vapahtaja pyytää ainoastaan osaa heidän maallisesta omaisuudestaan voidakseen armoineen tulla syntisten tykö, niin he iloitsevat ja auliisti antavat, mitä hän tarvitsee — ja enemmänkin. Joka kerta siis kun pyydämme jäseniämme antamaan rahaansa Herralle, meillä on tilaisuus saarnata **evankeliumia** kaikesa täyteydessään ja ilman ehtoja.

"Ja juuri tässä on meillä lääke hengelliseen velttouteen. Kun meidän on vilu ja palelee, niin me menemme tulen ääreen lämmittelemään. Kun me kristityt huomaamme, että rakkautemme Herraa ja hänen valtakuntansa työtä kohtaan kylmenee, niin me menemme Jumalan rakkauden tulen ääreen, joka on meille annettu Kristuksessa

Jeesuksessa. Se lämmittää sydämemme ja ratkoo rahalliset ongelmamme, josta valitettavasti täytyy näin paljon puhua ja kirjoittaa... Kun eteemme tulee kysymys rahamme antamisesta evankeliumin hyväksi, niin luokaamme katseemme Vapahtajaamme orjantappurakruunussaan; silloin lahjamme aivan kuin itsestään muovautuvat oikean suuruisiksi ja laatuiseksi. Silloin annamme halulla ja runsain käsin. Nämä eivät ole minun ajatuksiani. Pyhä Henki itse opettaa niin, esim. (2. Kor. 8). Jotta ne lahjat, joita apostoli pyysi, olisivat oikeita laadultaan ja oikeita suuruudeltaan, hän asettaa Korintton kristittyjen eteen Kristuksen ristin, sanoen: "Te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähtenne köyhäksi, että te hänen köyhyydestään rikastuisitte" (2 Kor. 8:9). Jos me seuraamme hänen menettelytapaansa ja teemme niin **hellittämättä**, niin me emme voi epäonnistua." Näin Pieper.

Järjestelmän tärkeys kristillisessä taloudenhoidossa

Jumalalla on kaikessa järjestys, sillä hän ei ole epäjärjestyksen Jumala. On kallis asia, kun antamisenkin kohdalla seurakuntaan voidaan sovittaa apostoli Paavalin sanat: "Iloitsen nähdessäni järjestyksen, joka teidän keskuudessanne vallitsee." Mutta jos aineellinen uhraus jää satunnaiseksi, ei siitä voi iloita Pyhä Henki, ei seurakunnan pastori eikä kukaan kristitty.

Tarvitaan siis järjestelmä, systeemi, jonka puitteissa antaminen tulee yleiseksi, säännölliseksi ja tasapuoliseksi. Muutamissa valtiokirkollisissa maissa, kuten esim. Suomessa, on vero-systeemi. Valtio kokoaa kirkolle tarvittavat varat kirkollisveroina. Kirkolle se on varma ja vaivaton menetelmä. Jäsenille se on yleensä tasapuolinen ja verrattain kohtuullinen. Mutta periaatteessa se on vastoin Jumalan sanaa. Verojen maksaminen on näet pakollista, mutta antamisen Jumalan valtakunnan hyväksi tulee tapahtua vapaaehtoisesti. Raamattu nimenomaan sanoo: "Antakoon kukin hyvästä sydäimestä, ei surkeillen eikä pakosta." Verojärjestelmän mukaan kootaan kannatus sellaisiltakin, jotka eivät anna siunauksin, vaan kiroten. Sellaisen avustuksen vastaanottaminen on häpeäksi kirkolle. Tämän järjestelmän mukaan eivät nekään, jotka muuten mielellään maksavat, opi tuntemaan kristillisen taloudenhoidon merkitystä ja antamisen iloa.

On antamisjärjestelmä, joka kristillisellä kirkolla oli käytännössä alusta asti. Sen monet kirkot ovat tosin niin tyyten unohtaneet, että se on monen mielestä aivan kuin jokin nykyajan uutuus. Raamattu ilmaisee sen yhdellä lauseella: "Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen, säästäten menestymisensä mukaan" (1 Kor. 16:2). Huomioimme tästä kunkin kohdan erikseen.

Antamisen tulee olla säännöllistä.

Ei kerran, ei kahdesti vuodessa, ei edes kerran kuukaudessa, vaan "kunkin viikon ensimmäisenä päivänä". Tämä sunnuntiainti kuuluu siis jumalanpalvelukseen. Kuinka sitten, kysynee joku, jos jumalanpalvelusta ei ole joka sunnuntai, tai jos matkan pituuden ja muiden vaikeuksien tähden ei voi päästä tulemaan? Silloinkin kristityn tulee joka sunnuntai viljellä Jumalan sanaa. Vaikka olisi ainoastaan kaksi tai kolme, jopa yksinäänkin, varattakoon kuitenkin aika joka sunnuntai, jolloin luetaan saarna ja rukoillaan. Silloin myöskin pantakoon talteen uhrilahja Herralle. Näin karttuneet varat voidaan sitten tilaisuuden tullen antaa seurakunnan rahastonhoitajalle. Pääasia on, että Jumalan sanan viljely ja rukous on säännöllistä, joka sunnuntai. Samoin tulee meidän sen yhteydessä säännöllisesti tuoda lahjamme Herralle.

Antamisen tulee olla henkilökohtaista.

"Pankoon jokainen teistä", sanoo apostoli. Ei isä voi antaa perheen puolesta, ei ystävä ystävän puolesta. Jumala tahtoo, että jokainen antaa omalta kohdaltaan. Niin kuin jokaisen tulee omalta kohdaltaan uskoa Jeesukseen Vapahtajanaan, samoin tulee jokaisen omalta kohdaltaan tämän uskon hedelmänä antaa lahjansa Herralle.

Antamisen tulee tapahtua "menestymisensä mukaan".

Suuren perheen isä, tai pienipalkkainen, tai eläkkeellä oleva, tai koululainen voi antaa vain vähän. Mutta kun pienikin summa annetaan säännöllisesti joka sunnuntai, karttuu siitä vuoden mittaan sievoinen summa. Köyhän koululaisen 10 mk karttuu 520 mk:ksi ja 100 mk:n anti viikoittain on vuoden lopussa 5.200 mk. Henkilön, jolle Jumala on suonut edullisemman toimeentulon, tulee myös antaa enemmän, "menestymisensä mukaan". Tunnen henkilöitä, jotka eivät suinkaan ole rikkaita, mutta antavat, mikä 500 mk, mikä enemmän joka sunnuntai.

Antamisen tulee tapahtua uhrimielellä.

"Pankoon" jotakin talteen, säästäen", neuvoo apostoli. Meikäläisen täytyy säästää viikoittain välttämättömiä menoja varten. Sellaisiin välttämättömiin täytyy kuulua myös uhrilahjamme Herralle. Emmehan uskaltane ajatella, että antaisimme Herralle vain niukat rippeet, jos nimittäin sattuisi jotain jäämään, kun kaikki muut menot on suoritettu. Jumala tahtoo esikoisuhrin, **ensimmäiset** karjasta, pelloista, palkasta. Sitä varten meidän tulee säästäen panna talteen. Kun tässäkin ensin etsimme Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskautaan, niin annetaan meille sen ohella kaikki ajalliset tarpeemme.

Kuinka paljon tulee meidän antaa? Sitä ei meille voi määrätä kukaan ihminen, eikä edes Herrakaan. Meidän itsemme täytyy se ratkaista. Herra on antanut meille sanansa neuvot. Sen valossa sielu miettii antamisen asiaa. Yhdeltä puolen hän ajattelee, kuinka paljon Jumala on hänelle antanut: Lukemattomat ajalliset lahjat, kalliit armonvälineet, pelastavan uskon, Pyhän Hengen, Herramme Jeesuksen, joka antoi itsensä alttiiksi ristinkuolemaan edestämme. Toiselta puolen hän ajattelee kurjaa, ansiotonta syntisraukkaa, joka on näin paljon saanut; hän ajattelee sieluraukkojen hätää ja Vapahtajansa käskyä: "Menkää ja tehkää kaikki kansat opetuslapsikseni." — Onko silloin vaikea tietää, mitä antaisit Herralle?

Raamattu puhuu paljon kymmenyksistä. On sattuvasti sanottu: Kymmenykset Abraham alkoi (1 Moos. 18:20); Jaakob jatkoi (1 Moos. 28:20–22), Mooses määräsi niiden tuomisen (4 Moos. 27:30). Profeetta Malakia vaati täydet kymmenykset (Mal. 3:10), Vapahtaja hyväksyi ja vahvisti kymmenysten antamisen (Matt. 23:23), Paavali puolusti sitä (1 Kor. 9:6, 13–14; 16:2; Hebr. 7:4–8). Uuden liiton lapsina meidät on vain siinä mielessä vapautettu kymmenyksistä, ettemme enää suorita niitä lain pakottamina, vaan evankeliumin vapaudessa.

Tästä vapaudesta tri F. Pieper sanoo: "On kauheata kristillisen vapauden väärinkäyttöä, jos kristityt käyttävät vapauttaan kymmenyksistä siten, että antavat niin vähän kuin suinkin tai ei mitään Kristuksen ja hänen valtakuntansa hyväksi. He näillä sanoilla: 'Ei niin kuin ne, jolla vapaus on pahuuden verhona.' Jumala on Uudessa Testamentissa poistanut kristityiltä orjuuden ikeen, pakon ja kymmenykset, ei sen tähden eikä edellyttäen, että he palvelisivat häntä vähemmän, vaan enemmän. Jumalalla on vaivaa aikamme kristityistä. Hän vapautti heidät kymmenyksistä siinä tarkoituksessa, että he palvelisivat häntä ahkerammin tässä vapaudessa. Mutta he väärinkäyttävät vapauttaan. Sen sijaan, että antaisivat 11 % omasta vapaasta tahdostaan, he käyttävät vapauttaan antaakseen 1 % tai vähemmän. Joku on sanonut, että heikoimman kristityn tulisi alkaa siitä, mihin juutalaiset päätyivät, nim. kymmenyksistä."

Tällaisen kannatusmuodon käytäntöön soveltaminen tapahtuu tehokkaimmin ja yksinkertaisimmin ns. "envelope-[kirjekuori-, kotelo-] systeemin", uhripussi-järjestelmän kautta. Seurakunnan jokaiselle rippikoulun käyneelle jäsenelle annetaan pieni rasia eli pakkaus tarkoitusta varten painettuja kirjekuoren tapaisia pieniä pusseja. Kullakin henkilöllä on oma numeronsa ja kaikissa hänelle annetuissa kuorissa sama numero. Henkilön tarvitsee vain viikoittain panna kuoreen antamansa erä ja merkitä kuoren päälle summan suuruus. Sunnuntaina jumalanpalveluksessa hän panee kuorensa kolehtiin. Jos jumalanpalveluksia on harvoin, hän tuo kaikki karttuneet uhripussit. Seurakunnan rahastonhoitajalla on kunkin jäsenen nimen kohdalla hänen kotelonsa numero. Avatessaan uhripussit hän merkitsee jokaisen erän antajan nimen kohdalle.

Amerikassa, jossa tämä järjestelmä on yleisesti käytännössä, on tavallisesti marraskuussa seuraavat valmistelut tulevaa vuotta varten: Seurakunnan tai kirkkovaltuuston kokouksessa tehdään menoarvio tulevaa vuotta varten. Sitten valtuuston jäsenet menevät kaksittain tapaamaan jokaista seurakunnan jäsentä. (Useimmiten se tapahtuu määrättyinä, aiemmin ilmoitettuna sunnuntaina iltapäivällä, ja jäseniä on pyydetty olemaan kotona tätä käyntiä varten). Valtuuston jäsenet ovat saaneet opetusta tehtävänsä. Määrättyinä päivinä he kokoontuvat ensin kirkkoon yhteiseen rukoukseen ja sen jälkeen lähtevät toimittamaan tehtävänsä.

Seurakunnan jäsenille esitetään tulevan vuoden menoerä ja selitetään sen eri kohdat. Jäsen voi kysyä, minkä verran lankeaisi kunkin kohdalle, jos menoerä jaettaisiin tasan. Hänelle annetaan pyytämänsä tieto, mutta samalla tarkoin selitetään, ettei sellaista jakoa voida tehdä: toiset voivat antaa vain vähän, toiset voivat antaa paljon. Sen sijaan teroitetaan Jumalan sanan ohjetta, että jokainen antaa "menestymisensä mukaan". Jos joku lupaa vuotuisen summan, se jaetaan heti kutakin sunnuntaita kohti. Näin jaettuina viikoittaiset erät osoittautuvat hyvinkin pieniksi. Henkilö itse lisää siihen, usein tuntuvasti, ja lupaa antaa erän joka viikko.

Hän kirjoittaa lupaamansa summan sitä varten painettuun korttiin. Lupaus tosin sitoo antajaa, mutta ei siinä mielessä kuin jokin asiakirja. Jos hän esim. joutuu olemaan työttömänä tai sairaana tai hänen kohdalleen tulee muita odottamattomia raskautuksia, ei häneltä suinkaan vaadita lupaamaansa erää. Mutta jos hänen taloudellinen elämänsä onkin odotettua parempi, hän antaa vastaavasti enemmän kuin lupasi, siis "menestymisensä mukaan".

On ihmeellistä kuinka paljon pienikin seurakunta voi tällaisen järjestelmän kautta saada aikaan. Usein seurakunnat, joissa ei ole sataakaan ehtoollisella käyvää jäsentä, voivat rakentaa itselleen kirkon, palkata oman pastorin ja lisäksi tukea yhteistä kirkkokunnallista työtä.

Tämä järjestelmä, koska se ei ole jokin amerikkalainen keksintö, vaan Jumalan sanaan perustuva toimintamuoto, osoittautuu myös yhtä siunausrikkaaksi Suomen vapaissa luterilaisissa seurakunnissa. Mikäli sitä on pääpiirteissään seurakunnissamme toteutettu, on seu-

rakuntien taloudellinen puoli vahvistunut yli sataprosenttisesti. Kukaan ei ole tuntenut itseään rasitetuksi, Kukaan ei sen tähden ole köyhtynyt. Sen sijaan moni on saanut kokea antamisen iloa ja siunausta.

Meille jokaiselle lankeaa huoltovastuu Jumalan talouden hoidossa. Meidän jokaisen tarvitsee paneutua Jumalan rakkauteen Kristuksessa, jotta voisimme tunnustaa sanoin ja teoin: "Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä."

Mitä Raamatun mukaan on sanottava unionismista?

Esitelmä ASELK:n vuosikokouksessa v. 1936.

Julkaistu Luterilaisessa 2 & 3 /1970

Mitä unionismi on?

Unionismilla ymmärrämme uskonnollisen yhteyden harjoittamista ilman hengen yhteyttä eli opillista yksimielisyyttä. Unionismin perusominaisuutena on opineheyden ja -puhtauden vieroksuminen. Se ilmenee väliin väitteenä, ettei mikään kirkko voikaan olla yksimielinen opinasioissa: väliin taas, ettei millään kirkolla ole koko jumalallista totuutta, vaan yhdelle on kirkastunut yksi totuus, toiselle toinen, ja niin ne täydentävät toisiaan; väliin taas, että vastakkaiset oppikäsityksetkin ovat pohjaltaan yhtä, mutta eivät oikein ymmärrä toisiaan. Jopa se tavan takaa ilmenee rohkeana väitteenä, että tarkkuus puhtaan opin suhteen on kuollutta, rakkaudetonta kristillisyyttä, ja että oppiriidat ovat turhia saivarteluja. Samalla kun unionismi aina halveksii opillista puhtautta ja eheyttä, se myös aina korostaa ulkonaista seikkoja — suuria joukkoja, vankkoja järjestöjä, vapaamielisyyttä, ulkonaista sovinnollisuutta, toiminnan tehokkuutta, jne. Sannalla sanoen, se on vanhan ihmisen mielen mukainen uskonto. Se vetoaa siihen, mikä miellyttää ulkonaista ihmistä; se vierastaa sitä, mitä liha ja veri vierastaa.

Nykyinen kristikunta on läpeensä unionismin otteissa. Ei ole harvinaista aikanamme nähdä, että mitä erilaisimmat uskonnolliset joukot ovat edustettuina yhteisissä rukouksissa ja uskonnollisissa ohjelmissa. Sellaista pidetään valistuksen ja rakkauden tuntomerkinä. Koska meilläkin on vanha ihminen, joka on perin pohjin ekumeeninen, meille on tarpeen ja hyödyllistä vahvistaa itseämme terveen opin sanoilla tässäkin suhteessa.

Millaista yhteyttä Jeesus rukoili?

Eriseurat, hajaannukset ja lahkot kristikunnassa ovat murheellisia ilmiöitä. Jo sinänsä ne ovat suuria syntejä ja ovat samalla vielä suu-rempien syntien kauheita ilmenemismuotoja. Ei kukaan totinen kristitty voi olla sitä surematta, että on hajaannuttu niin moniin joukkoihin; päinvastoin; hän syystä rukoilee Jeesuksen kanssa, että Hänen omansa yhtä olisivat. Mutta mitä tämä yhteys on, siinä juuri erkanee Jumalan sana ja unionismi. Jeesus sanoo: "että he **yhtä** olisivat;" unionismi sanoo: "että he **yhdessä** olisivat." Apostoli sanoo: "**Säilyt-täen** hengen yhteyden rauhan yhdyssiteellä"; unionismi sanoo: "**ra-kentaen** ulkonaista yhteyttä rauhan yhdyssiteellä."

Jeesus rukoili omilleen sellaista yhteyttä kuin Hänellä oli Isän kanssa. Pyhä, korkea, jumalallinen on se yhteys, jossa Isä kunnioittaa Poikaa antaen Hänelle kaiken vallan ja tuomion, jossa Poika tekee ja puhuu vain sitä, minkä näkee ja kuulee Isän tykönä, ja jossa Pyhä Henki kirkastaa Poikaa ja julistaa meille Hänen omaansa. Niin nämä kolme persoonaa ovat vain yksi täydellinen, iankaikkinen Jumala. Tämä on kristillisen eli kristittyjen hengellisen yhteyden perikuva ja ihanne. Ja tällainen yhteys on täällä maan päällä Kristuksen laumalla. Vaikka sitä ei käsitetä aisteilla, vaan yksinomaan uskolla, kuten sanomme: "minä uskon pyhän yhteisen seurakunnan, pyhien ihmisten yhteyden;" ja taas: "Me uskomme yhden, pyhän, yhteisen ja apostolisen seurakunnan." Tähän seurakuntaan kuuluvat kaikki totiset uskovaiset maan päällä, eli kuten apostoli sanoo, "hajalla olevat Jumalan lapset". Se on näkymätön, sillä Jumala yksin tuntee sydämet. Se on yhteinen, koska heillä kaikilla, vaikka ovat hajallaan eri kansoissa ja kirkkokunnissa, on yksi usko, yksi evankeliumi, yksi kaste, yksi ehtoollinen, yksi Jeesus, yksi Pyhä Henki ja yksi Isä. Synnin ja heikkouksien tähden on sen yhteys nyt salattuna silmiltämme, mutta kerran on näkyväisestikin vain yksi lauma yhden paimenen Jeesuksen ympärillä, nimittäin taivaassa.

Oikea näkyvä seurakunta ja kristittyjen yhteys

Mutta myös oikean **näkyväisen** seurakunnan keskellä on tällainen pyhä yhteys. Koska oikean näkyvän seurakunnan tuntomerkkeinä on oikea evankeliumin opetus ja sakramenttien oikea hoito, seuraa siitä, että tämä oikea näkyvä seurakunta on **hengellisesti yhtä**. Alkuseurakunnasta sanotaan: "Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa" (Apt. 2:42). He olivat kuin yksi sydän ja yksi sielu, sillä heillä oli yksimielisesti käytännössä evankeliumin puhdas oppi ja sakramenttien Kristuksen asetusten mukainen hoito. Apostoli vertaa myös tätä yhteyttä ihmisruumiiseen, jossa kaikki jäsenet elimellisesti yhdistettyinä toimivat yhden pään alla: "Niin me, vaikka meitä on monta, olemme yksi ruumis Kristuksessa, mutta itse kukin olemme toistemme jäseniä" (Room. 12:5). Ja että tämä yhteys on mahdollista vain armonvälineiden kautta, sen hän selvästi osoittaa: "Sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä **kastetut** yhdeksi ruumiiksi" (1 Kor. 12:13). Ja taas: "Koska on vain yksi leipä, niin me olemme, vaikka meitä onkin monta, yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä **leivästä** osalliset" (1 Kor. 10:17). Myös Johannes sanoo: "Jos me vaellamme **valkeudessa**" — so., jos Jumalan sana on jalkaimme lamppuna ja valona tiellämme — "niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7), Jumalan todellisen näkyvän seurakunnan yhteys ei siis ole siinä, että on yhtäläiset tavat, kieli, ulkonaiset menot ja harrastukset — näiden puuttuessakin voi heillä kuitenkin olla yhteys, jos heillä on oikea kaste, ehtoollinen ja evankeliumi. Mutta missä nämä eivät ole puhtaina, siellä ei ole yksimielisyyttä opissa eikä siis hengenyhteyttä, vaikka ulkonaisesti kuuluisivatkin samaan kirkkoon. Sellaisen kirkon helmassa ei voida käsittää, että oikean seurakunnan keskellä on todella yhteys, sovinto ja yksimielisyys kaikkiin Jumalan sanan pyhiin opinkappaleihin nähden. Kuitenkin apostolinen seurakunta on opillisesti eheä ja yksimielinen ja sillä on koko Jumalan ilmoitus, kuten Paavali sanoo: "Olen julistanut teille kaiken Jumalan neuvon" (Apt. 20:27), niin että pyhät enkelitkin taivaassa ovat oppineet nämä autuutemme ihanat asiat seurakunnalta maan päällä, kuten on kirjoitettu: "Että Jumalan moninainen viisaus seurakunnan kautta nyt tulisi taivaisten hallitusten ja valtain

tietoon" (Ef. 3:101). Tämä yhteys on sängen kallis lahja, josta Paavalikin kirjeittensä alussa sanoo lakkaamatta kiittävänsä Jumalaa. Kiitäkäämme mekin Hänen ihmeellistä armoaan, että kirkkokunnassamme vallitsee hengenyhteys, opillinen yksimielisyys. Tätä me olemme velvolliset tarkasti vaalimaan ja säilyttämään. Sillä Paavali kirjoittaa: "Minä kehotan teitä, veljet, Herramme Jeesuksen Kristuksen nimeen, että **kaikki olisitte puheessa yksimieliset** ettekä suvaitsisi riitaisuuksia keskuudessanne, vaan pysyisitte sovinnossa ja **teillä olisi sama mieli ja sama ajatus**" (1 Kor. 1:10). Silloin me puhumme samalla tavalla, kun puhumme terveen opin mukaan; silloin ajattelemmme samalla tavalla ja olemme täysin samaa mieltä, kun hylkäämme omat ajatuksemme ja omaksumme Jumalan ajatukset Hänen sanassaan, kuten Paavali sanoikin: "Meillä on Kristuksen mieli." Joka nyt tahtoo ajatella ja puhua toisin, hän häiritsee tätä yhteyttä ja saa aikaan erimielisyyttä ja pahennusta, lahkoja ja hajaannuksia. Sillä siten kaikki hajaannukset ja lahkot kristikunnassa ovat syntyneet.

Miten oikea näkyvä kirkko suhtautuu niihin, joilla on eri oppi?

Miten oikea näkyvä seurakunta eli puhdasoppinen kirkko suhtautuu näihin moniin ryhmiin, jotka tavalla tai toisella poikkeavat Jumalan sanasta? Tähän kysymykseen on vain kaksi vastausta: Raamatun vastaus ja unionismin vastaus. Unionismi — ja muistakaamme, että vanha ihmistemme on täysi unionisti — sanoo kohta: Emme saa kokenaan heistä erottautua. Pitäähän mennä heillekin saarnaamaan evankeliumia; pitäähän heitäkin voittaa, tuleehan koettaa yhdistää näitä monia joukkoja. Jos vetäydymme kokonaan omaan joukkoomme, jossa uskotaan ja opetetaan yhdellä tavalla, niin kutistumme omaan kuoreemme, hautaamme leiviskän maahan, panemme kynttilän vakan alle, jne. Kaikki tämä näyttää niin luonnolliselta ja selvältä niin kuin jumalattoman menestys, että horjahdamme kerrassaan, ellemmene mene Jumalan sanaan ja tarkkaa sitä. Roomalaisille (Room. 16:17) Paavali sanoo: "Minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; **vetäytykää pois heistä.**" Galatalaisille (Gal. 1:8) hän sanoo: "Mutta vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisi

teille toista evankeliumia kuin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, **hän olkoon kirottu.**" Filippiäläisille (Fil. 3:2) hän sanoo: "**Kavahtakaa** noita koiria, **kavahtakaa** noita pahoja työntekijöitä, **kavahtakaa** noita pilalle leikattuja." Tessalonikalaisille hän kirjoittaa (2 Tes. 3:6): "Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, **vetäytymään pois** jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti, eikä sen opetuksen mukaan, jonka olette saaneet meiltä." Timoteukselle hän sanoo (1 Tim. 6:3,11): "Jos joku toisin opettaa eikä pitäydy Herramme Jeesuksen Kristuksen terveellisiin sanoihin eikä siihen oppiin, joka on jumalisuuden mukainen, niin hän on paisunut eikä ymmärrä mitään... **pakene semmoista.**" Johannes sanoo (2 Joh. 10): "Jos joku tulee teidän luoksenne eikä tuo mukanaan tätä oppia, niin **älkää ottako häntä huoneeseenne, älkääkä sanoko häntä tervetulleeksi.**" Jeesus lausui (Matt. 16:6,12): **Varokaa ja kavahtakaa** farisealaisten ja saddukealaisten hapatusta." Ja evankelista selittää: "He ymmärsivät, ettei hän käskenyt kavahtamaan leipäin hapatusta, vaan farisealaisten ja saddukealaisten **oppia.**" "**Kavahtakaa** vääriä profeettoja, jotka tulevat tyköenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia" (Mat. 7:15). Paavali kirjoittaa: "**Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä** yhdessä uskottomain kanssa; sillä **mitä yhteistä** on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai **mitä yhteyttä** on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten **sopivat yhteen** Kristus ja Belial? Tai **mitä yhteistä** osaa uskovaisella on uskottomain kanssa? Ja **miten soveltuvat yhteen** Jumalan temppeli ja epäjumalat? Sen tähden: **Lähtekää** pois heidän keskeltään ja **erotkaa** heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttärin, sanoo Herra, Kaikkivaltias" (2 Kor. 6:14–18).

Myös Vanhassa Liitossa oli Jumalan sanan oppi päivänkirkas tässä suhteessa: Kun valtakunta oli jakaantunut, niin Israelin valtakunta heti alussa lankesi epäjumalisuuteen, vaikka siellä oli vielä totisia uskovaisia, niin että Eliaankin aikana oli vielä 7.000, jotka eivät olleet polveaan notkistaneet Baalille. Kuinka luonnollista, että Juudan valtakunta olisi veljeillyt heidän kanssaan, he kun heillä oli niin paljon yhteistä. Mutta kun Juudan hurskas kuningas Joosafat alkoi veljeillä Israelin kuninkaan Aahabin kanssa, tuli Jumalan profeetta sanomaan: "Pitääkö sinun auttaa jumalatonta ja rakastaa niitä, jotka

Mitä Raamatun mukaan on sanottava unionismista?

vihaavat Herraa? Sen tähden on Herran viha sinun päälläsi" (2 Aik. 19:2). Kun sitten Amasia, Juudan kuningas, palkkasi Israelin valtakunnasta itselleen satatuhatta sotamiestä, niin Jumalan mies tuli hänen tykönsä ja sanoi: "Kuningas, älä salli Israelin sotajoukkojen tulla kanssasi; sillä Herra ei ole Israelin kanssa". "Muutoin Jumala antaa sinun kaatua vihamiestesi eteen; sillä Jumalalla on voimaa auttamaan ja langettamaan" (2 Aik. 25:7-8)

Kun sitten juutalaiset palasivat Baabelin vankeudesta ja ryhtyivät uudelleen rakentamaan Jerusalemin muureja ja temppeleitä, pyysivät samarialaiset lupaa saada osallistua työhön, sanoen: "Me rakennamme teidän kanssanne, sillä me etsimme teidän Jumalaanne niin kuin tekin." Olisipa luullut, että köyhä ja ahdistettu Herran kansa olisi mielellään ottanut avun vastaan, varsinkin kun samarialaisten uskonossa oli paljon yhteistä heidän kanssaan. Mutta Israelin vanhurskaat päämiehet sanoivat: "Ei sovi teidän ja meidän rakentaa Jumalamme huonetta; vaan me rakennamme Herralle Israelin Jumalalle huoneen yksin" (Esa 4:2,3). He kieltäytyivät yhteistyöstä, sen tähden, että samarialaisten uskonto ei ollut oikea. Myös nuo kolme nuorta miestä Baabelissa, Sadrak, Mesak ja Abed-Nego, eivät kumartaneet epäjumalaa eivätkä osallistuneet väärän uskonnon juhlamenoihin, vaan sanoivat rohkeasti: "Olkoon sinulle, kuningas, tietävä, ettemme palvele sinun jumaliasi emmekä kumarra sitä kultaista kuvaa, jonka olet pystyttänyt." He ennemmin antoivat heittää itsensä palavaan pätsiin kuin osallistuivat väärään jumalanpalvelukseen.

Miksi Jumalan sana on näin tiukka?

Miksi Jumalan sana näin tiukasti kieltää veljeilemästä toisuskoisten kanssa? Yksi syy on siinä, että kaikki väärä oppi on epäjumalaisuutta, joka häpäisee Jumalan nimeä ja syrjäyttää Hänen pyhän sanansa. Osallistuminen heidän kanssaan hengellisiin menoihin on heille tunnustuksen antamista, jonka kautta osallistumme heidän syn-teihinsä. Siitä Johannes kirjoittaa: "Sillä joka sanoo hänet tervetulleeksi, joutuu osalliseksi hänen pahoihin tekoihinsa." Samoin kirjoittaa Paavali: "Älä ole liian karkäs panemaan käsiäsi kenenkään päälle, äläkä rupea osalliseksi muiden synteihin. Pidä itsesi puhtaana" (1 Tim. 6:22).

Toinen syy, miksi siitä kielletään, on väärän opin vaarallisuus, kuten on kirjoitettu: "Katsokaa, ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhmällä petoksella." (Kol. 2:8). Ei kukaan ole niin vahva, ettei väärä oppi voisi häntä turmella. Se nähdään monesta jalosta kirkon opettajasta, sekä entisistä että nykyisistä, jotka ovat väärin oppeihin eksyneet. Jos joku panee päänsä leijonan suuhun ja luulee Jumalan varjelevan, ettei peto pure leukojansa yhteen, eikö hän kiussaa Jumalaa? Jumalan kiusaamista on osallistua niihin, jotka opettavat vastoin Jumalan sanaa. Ja vaikka itse pysyisimmekin oikealla tiellä, viritämme siten pauloja heikommille. Kuinka voisin ketään varoittaa väärästä opista, jos itse osallistuisin siihen? Kuinka voisin odottaa, että uskovat jättäisivät sekaoppisen joukon, jos itsekin heidän kanssaan veljeilen? Siksi apostoli neuvoa nuorta Timoteusta: "Tavoittele vanhurskautta, uskoa, rakkautta, rauhaa **niiden kanssa**, jotka huutavat Herraa avukseen **puhtaasta** sydäimestä (2 Tim. 2:22).

Joku sanoo: Eikö meidän pitäisi tunnustaa totuutta ja saarnata evankeliumia niillekin, jotka ovat eksyneet väärään oppiin? Mutta juuri sitenhän me tunnustammekin totuutta, että kieltäydymme veljeilemästä niiden kanssa, jotka Jumalan sanasta poikkeavat. Emmehän itse hyppää suohon, kun koetamme hukkuvaa sieltä ylös auttaa. Eivät vääräoppiset pyydä meitä tilaisuuksiinsa evankeliumin saarnan tähden, vaan sen tähden, että siten saisivat meiltä tunnustuksen. Ja mitä se hyödyttää, jos heidän joukossaan saarnaamani evankeliumin kautta joku tulisi uskoon, kun siellä käyntini kautta samalla vahvistan häntä ja monta muuta jäämään sekaoppisten yhteyteen? Kaikki opillinen sekavuus ja luopumus on tapahtunut siten, että on käyty leväperäisiksi, on suvaittu väärää oppia ja osallistuttu siihen. Sillä väärän opin ensimmäinen vaatimus on se, että sitä suvaitaan; mutta kun se on tullut suvaituksi, vaatii se tunnustusta oikean opin rinnalla; saatuaan tunnustuksen se sortaa ja hävittää oikean.

Menestyvä kirkko

Väliin sanotaan, että kirkko, joka on näin tarkka opin suhteen, ei voi kasvaa ja menestyä. Mutta Jumalan sana ja kirkon historia puhuvat juuri päinvastaista. "Erotkaa heistä, sanoo Herra, **niin minä otan teidät huostaani.**" Ja Filadelfian pienelle seurakunnalle, joka oli pysynyt uskollisena, Jeesus sanoo: "Sinä olet pitänyt sanani etkä ole nimeäni kieltänyt. Katso, minä tuon sinulle saatanan synagogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä panen heidät tulemaan ja he kumartavat jalkojesi edessä ja ymmärtävät, että minä olen sinua rakastanut" (Ilm. 3:8,9). Miten tarkka olikaan kirkko opin suhteen apostolisena aikana, ja milloin se on nopeammin kasvanut kuin silloin? Kuka on kiivaammin taistellut kaikkea väärää oppia vastaan ja puhtaana opin puolesta kuin Luther? Ja milloin apostolisen ajan jälkeen olisi kirkko nopeammin kasvanut kuin hänen aikanaan? Samoin nykyaikana ne kirkkokunnat ovat parhaiten menestyneet, jotka ovat pysyneet uskollisina Jumalan sanalle. Unionismi, veljeily sekaoppisten kanssa heikentää kirkkoa. Se himmentää sanan, riistää voiman ja rohkeuden tunnustaa selvästi totuutta. Ja missä ei selvään sana kaiu, siellä eivät ihmiset tule käsittämään pelastusneuvoa, eivät raitistu perkeleen pauloista eivätkä pääse uskollisiksi Jeesuksen todistajiksi. Mitä enemmän voimakkaaseen, vaikuttavaan lääkkeeseen sekoitetaan vettä, sen miedommaksi ja voimattommaksi se tulee. Ja taas, yksikin pisara voimakasta myrkkyä veteen pantuna muuttaa koko veden myrkylliseksi. Kaikki väärä oppi on myrkkyä sielulle. Ei se tule vaarattomaksi sen kautta, että pannaan sekaan oikeaa oppia, vaan oikea oppikin sen kautta tulee myrkytetyksi, kuten apostoli sanoo: "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinän." Sen tähden apostoli sanoo: "Peratkaa pois vanha hapatus, jotta teistä tulisi uusi taikina" (1 Kor. 5:7).

Luther

Luther myös sanoo: "Jumala ei tahdo, että teeskentelemme lahkokuntiemme kanssa, niin kuin heidän oppinsa olisi oikea, vaan meidän tulee pitää heitä vihollisinamme ja itseämme heistä erotettuina, evankeliumin, kasteen, ehtoollisen ja kaiken puolesta, mitä he opettavat ja elävät."

Tämän periaatteen mukaan Luther itse myös toimi. Kun hän Marburgissa väitteli Zwinglin ja Oikolampadiuksen kanssa ehtoollisopista ja kun vastustajat eivät myöntäneet Kristuksen ruumiin ja veren läsnäoloa sakramentissa, niin ei voitu päästä yhteisymmärrykseen. Tästä huolimatta Zwingli lopuksi tarjosi Lutherille kättään ja pyysi häntä yhtä kaikki tunnustamaan heidät veljikseen. Luther kieltäytyi ja sanoi: "Teissä on toinen henki kuin meissä. Minua ihmetyttää, että olette halukkaat tunnustamaan meidät veljiksi, vaikka minä julistan oppinne vääräksi. Ette voi paljoakaan ajatella omista opetustanne."

Tunnustuskirjat

Tämä on myös tunnustuskirjojemme kanta kuten Sovinnon ohjeessa luemme (s. 553): "On tosin raskasta erota niin monesta maasta ja kansasta ja tunnustaa omaa, erikoista oppia. Mutta **tässä on Jumalan käsky**: jokaisen on kavahdettava eikä pidettävä yhtä niiden kanssa, jotka tunnustavat väärää oppia tai pyrkivät sitä julmuudella voimassa pitämään."

Totta kyllä, että tällainen uskollisuus Jumalan sanalle tuo meille kärsimyksiä — lihamme ristiinnaulitsemista, pilkkaa, väärinymmärrystä, arvostelua, vainoa. Sillä kristillisyys, jossa ei ole selkärankaa, periaatteita eikä vakaumuksia opissa, närkästyy kyllä ja pitää tämän opin tarkkuuden ihan hulluutena. Mutta eihän tämä ole outoa Herran omille. Sillä Raamattu kauttaaltaan sanoo niin käyvänkin ja samaa todistaa kristittyjen kokemus.

Raamatun terveellinen oppi

Muistakaamme, että Raamatun oppi ei ole turha oppi. Se avaa meille Jumalan sydämen. Se sisältää ristiinnaulitun Vapahtajamme. Se on puhdas oppi puhdistuksen hengen ja lihan saastasta. Se on selvä oppi, joka valaisee ja estää eksymästä. Se on terve oppi, joka parantaa kaikki sielunhaavat ja tekee meitä terveiksi Jumalan lapsiksi. Se on raitis oppi, joka varjelee meidät kaikesta, mikä on kohtuutonta. Se on autuas oppi, joka saattaa meidät iankaikkisuuteen. Jumalalta se on kaikki tullut. Olkoon sitten kysymyksessä oppi kasteesta, ehtoollisesta, vanhurskauttamisesta, hyvistä töistä, parannuksesta, ruumiin ylönousemisesta, iankaikkisesta tuomiosta, pyhästä kolminaisuudesta, seurakunnasta, saarnavirasta tai jostain muusta opista, jos se oppi löytyy Raamatusta, silloin meillä ei ole lupa sitä hyljätä tai siitä ajatella oman mieleemme mukaan; ei meillä ole lupa tinkiä. Se on Jumalan, kaikkia luotuja kappaleita kalliimpi, jonka puhtaana ja täydellisenä pitämisessä kristitty on noudattanut Herransa sanoja: "Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri; ja tottelevaisuus on parempi kuin oinasten rasva" (1 Sam. 15:22).

Ihminen voi olla kiivas ja tarkka oikean opin puolesta omistamatta kuitenkaan, mitä oikea oppi sisältää, nim. iankaikkista autuutta. Sellaisesta sanoo Raamattu, että hänellä on nimi, että elää, mutta onkin kuollut. Mutta se, että tällainen vaara on olemassa, ei tarkoita sitä, että heittäydymme leväperäisiksi opissa, vaan että olemme sitä ahkerammat, että omistaisimme aina, ei ainoastaan tiedon puhtaasta opista, vaan myös sen puhtaan, täydellisen, iankaikkisen autuuden, minkä puhdas oppi tuo Kristuksessa Jeesuksessa. Jumala tahtoo, että säilyisimme puhtaina Jumalan lapsina, että olisimme vahvat terveellisen opin kautta neuvomaan ja voittamaan. Kavahtakaa väärää veljeilyä, unionismia. "Älkää antako pyhää koirille, älkääkään heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaisi niitä jalkoihinsa ja kääntyisi ja repisi teitä" (Matt. 7:6). Aamen.

Raamatunkohtien hakemisto

Käytetyt saarnatekstit

<p>1 Moos.22:1–13 Sept.ges.s.95</p> <p>1 Moos. 28:10–22. Mikkelinp.351</p> <p>1 Moos.45:1–8. 24. s.PKp320</p> <p>2 Moos. 12:3–13... Kiirast.134</p> <p>5 Moos. 18:15–19. 4. adv.s.28</p> <p>2 Sam. 19:18–23... 22. s.PKp299</p> <p>Job 19:25–27. 6. s.Pääs.188</p> <p>Ps. 17:15 K.v.läh.v.s.329</p> <p>Ps. 71:18 23. s.PKp310</p> <p>Ps. 119:105 3. s.Pääs.170</p> <p>Ps. 121:1–2 Lopp.67</p> <p>Jes. 1:18 5. Paast.s.124</p> <p>Jes. 9:5 Joulup.38</p> <p>Jer. 33:14–17 3. adv.s.18</p> <p>Joona 1:1–3 20. s.PKp293</p> <p>Sak.3:1–5 3. Paast.s.113</p> <p>Matt. 1:18–25 2. adv.s.13</p> <p>Matt. 15:9 5. s.Pääs.179</p> <p>Matt. 2:19–23 Joulun j.s.52</p> <p>Matt. 3:13–17 Uud.v.p.j.s.61</p> <p>Matt. 5:1–12 Pyhäinp.304</p> <p>Matt. 6:12 15. s.PKp272</p> <p>Matt. 6:7–8 3. s.PKp211</p> <p>Matt. 7:15–21 8. s.PKp231</p> <p>Matt. 7:1–6 4. s.PKp215</p> <p>Matt. 9:35–38 5. s.Lopp.92</p> <p>Matt. 11:15 1. s.PKp204</p> <p>Matt. 14:22–33 4. s.Lopp.86</p> <p>Matt. 27:59,60; 65,66 Pääsiäisp.149</p> <p>Matt. 28:18–20 Helat.182</p> <p>Matt. 28:18–20 P.Kolmiyks.p.196</p> <p>Mark. 2:18–28 17. s.PKp279</p> <p>Luuk. 2:10–11 Joulup.42</p> <p>Luuk. 2:10–11 Joulup.45</p> <p>Luuk. 2:22–32 Kynttilänp.342</p> <p>Luuk. 2:34–35 Marianp.347</p> <p>Luuk. 2:42–52 1. s.Lopp.72</p> <p>Luuk. 4:16–22 1. adv.s.8</p> <p>Luuk. 5:1–11 P.Kolmiyks.p.200</p> <p>Luuk. 9:23. 18. s.PKp284</p> <p>Luuk. 13:6–9. Uud.v.p.56</p> <p>Luuk. 14:26,27,33. 2. s.PKp208</p>	<p>Luuk. 17:11–19 11. s.PKp244</p> <p>Luuk. 19:41–44 15. s.PKp267</p> <p>Luuk. 23:34 Pitkäperj.139</p> <p>Luuk. 24:36–49 1. s.Pääs.158</p> <p>Joh. 1:14 Jouluaatt.34</p> <p>Joh. 1:29 Kiirast.134</p> <p>Joh. 6:63–69 Puolipaast.s.118</p> <p>Joh. 9:26 1. s.PKp204</p> <p>Joh. 10:11–16 2. s.Pääs.164</p> <p>Joh. 12:32 Lask.103</p> <p>Joh. 12:35,36 Seks.ges.s.100</p> <p>Joh. 16:5–14 4. s.Pääs.172</p> <p>Joh. 19:30 Pitkäperj.143</p> <p>Joh. 20:19–29 2. pääsiäisp.152</p> <p>Apt. 16:13–15 21. s.PKp295</p> <p>Apt. 20:30 14. s.PKp264</p> <p>Room. 3:23 5. s.PKp220</p> <p>Room. 3:23–31 Uskonp.m.p.314</p> <p>Room. 3:28; 8:18... 12. s.PKp249</p> <p>Room. 6:23 9. s.PKp236</p> <p>Room. 8:33,34 16. s.PKp275</p> <p>1 Kor. 1:23–25 3. s.Lopp.83</p> <p>1 Kor. 2:2 12. s.PKp249</p> <p>1 Kor. 5:7 Kiirast.134</p> <p>1 Kor. 15:20–27 ... Pääsiäisp.147</p> <p>2 Kor. 6:1–2 1. Paast.s.106</p> <p>2 Kor. 7:10. 6. s.PKp224</p> <p>Gal.5:16–24 14. s.PKp258</p> <p>Ef. 4:22–28 19. s.PKp289</p> <p>Fil. 3:7–9 Hellunt.194</p> <p>Fil. 4:4–7 4. adv.s.23</p> <p>1 Tim. 1:19 13. s.PKp254</p> <p>Tiit. 2:11–14 2. joulup.48</p> <p>Hebr.3:12–19 10. s.PKp239</p> <p>Hebr. 7:1–3 2. Paast.s.109</p> <p>1 Joh. 1:1–7 7. s.PKp227</p> <p>Jaak. 2:8–13 2. s.Lopp.78</p> <p>Ilm. 3:14–22 Palmus.128</p> <p>Ilm. 3:19–22 25. s.PKp326</p> <p>Ilm. 7:13–17 Tuomios.335</p> <p>Apost. uskont. Tuomios.339</p>
---	--

Viittaukset raamatunkohtiin

1 Moos. 5:22,24..... 197	1 Kun. 13:11,21-24 . 311	Ps. 73:23-26 123
1 Moos. 14:18-20..... 109	1 Kun. 20:23,28 86	Ps. 73:25 176
1 Moos. 18:20..... 369		Ps. 84:11 157
1 Moos. 26:28..... 197	2 Kun. 20:1..... 148	Ps. 88:10 285
1 Moos. 26:3..... 197		Ps. 89:4,36,37 299
1 Moos. 27:12-28..... 321	1 Aik. 17:14..... 299	Ps. 90:9,10,12 108
1 Moos. 28:15..... 197	1 Aik. 16:23-24 287	Ps. 101:5 119
1 Moos. 28:20-22..... 369		Ps. 103:3 286
1 Moos. 39:2..... 198	2 Aik. 19:2..... 378	Ps. 106:5..... 349
	2 Aik. 29:7-8..... 378	Ps. 110:4 109
2 Moos. 3:8-10 31		Ps. 116:15 149
2 Moos. 23:15..... 358	Esra 4:2,3 378	Ps. 118:17 84,151
2 Moos. 32:30-32..... 32		Ps. 119:67 53
	Neh. 8:18 285	Ps. 119:71 88
4 Moos. 12:3..... 30		Ps. 119:130..... 171
4 Moos. 12:6-8 30	Job 1:6 276	Ps. 120:7 308
4 Moos. 27:30..... 369		Ps. 121:2 69
	Ps. 17:13 329	Ps. 121:4 68
5 Moos. 18:19..... 33	Ps. 17:14 329	Ps. 139:21 208
5 Moos. 32:22..... 339	Ps. 17:15 329,331	Ps. 141:5 217
5 Moos. 34:10..... 30	Ps. 19:8,9 204	Ps. 145:2 286
	Ps. 22: 144	
Joos. 1:9 198	Ps. 23: 167	Sananl. 4:23..... 343
	Ps. 23:4 199	Sananl. 12:10..... 308
Ruut 2:4 198	Ps. 31:16 108	Sananl. 16:31 313
	Ps. 32:1,2 332	
1 Sam. 2:17,22,29 311	Ps. 32:9 87	Saarn. 3:1-8..... 108
1 Sam. 15:22..... 382	Ps. 46:2-3 55	Saarn. 7:2 346
1 Sam. 17:37..... 198	Ps. 49:15 339	Saarn. 12:1-2..... 311
	Ps. 49:8,9 31	
2 Sam. 7:12,13,16 299	Ps. 49:8,9 104	Jes. 1:2..... 19
2 Sam. 12:7,13..... 331	Ps. 50:17-21 206	Jes. 5:4..... 60
2 Sam. 14:25..... 300	Ps. 50:19-21 215	Jes. 9:2..... 27
2 Sam. 16:11..... 301	Ps. 51:4,9 336	Jes. 12:2..... 44
2 Sam. 18:33..... 300	Ps. 53:4 145	Jes. 38:1..... 148
	Ps. 71:18 311,312	Jes. 43:2..... 90,199
1 Kun. 2:37,38 302	Ps. 73:23-24 39,54	Jes. 43:5..... 90

Raamatunkohtien hakemisto

Jes. 46:4.....312	Matt. 6:7-8 211	Luuk. 2:10-11..... 42
Jes. 49:15.....54	Matt. 6:33..... 312	Luuk. 4:22 35
Jes. 53:3-5.....143	Matt. 7:6..... 382	Luuk. 6:26 308
Jes. 53:4-5.....20,301	Matt. 11:15..... 205	Luuk. 8:25 101
Jes. 53:5.....116	Matt. 11:23..... 339	Luuk. 9:41 101
Jes. 53:6,10.....98	Matt. 13:21..... 255	Luuk. 10:15 339
Jes. 53:7.....36,97,301	Matt. 13:50..... 339	Luuk. 11:1 214
Jes. 53:7,8.....100	Matt. 14:31..... 101	Luuk. 12:20 102
Jes. 54:10.....26	Matt. 15:9..... 179	Luuk. 12:23 312
Jes. 55:6.....108	Matt. 16:26.....121,153	Luuk. 12:56 106
Jes. 58:1330	Matt. 16:6,12..... 377	Luuk. 13:34 300
Jes. 59:2196	Matt. 17:17..... 101	Luuk. 16:23 339
Jes. 61:10.....132	Matt. 17:5..... 35	Luuk. 16:24 339
	Matt. 18:11..... 327	Luuk. 18:34 323
Jer. 2:22126	Matt. 18:17..... 219	Luuk. 23:43,46 340
Jer. 3:2266	Matt. 18:19..... 213	Luuk. 24:25 101,102
Jer. 22:29102	Matt. 18:23-35 255	Luuk. 24:26 348
Jer. 23:6117	Matt. 18:5-6 65	Luuk. 24:29 198
Jer. 23:21207	Matt. 18:8.....88,209	Luuk. 24:46-48..... 162
Jer. 29:18-19.....114	Matt. 21:22..... 212	
Jer. 33:1519	Matt. 23:16,17..... 204	Joh. 1:14 34
	Matt. 23:23..... 369	Joh. 3:3 290
Val. 1:1283,347	Matt. 23:27..... 121	Joh. 3:36.. 33,80,237,327
Val. 3:22.....58	Matt. 24:35..... 36	Joh. 4:13 121
	Matt. 26:24..... 300	Joh. 5:36..... 31
Aam. 3:3.....196	Matt. 27:54..... 140	Joh. 6:37 222
	Matt. 28:19-20 363	Joh. 6:40..... 346
	Matt. 28:2070,199	Joh. 6:53 119
Sak. 3:1276		Joh. 6:54 120
Sak. 3:4.....116	Mark. 1:15 224	Joh. 6:63 120
Sak. 3:6-8117	Mark. 6:52..... 87	Joh. 6:69..... 122
Sak. 12:11.....143	Mark. 7:21,22..... 189	Joh. 7:28..... 31
Sak. 13:7.....143	Mark. 9:19 101	Joh. 7:46..... 35
	Mark. 9:43-48 339	Joh. 8:46..... 322
Mal. 1:7,8,13,14.....364	Mark. 16:3..... 150	Joh. 8:51 192
Mal. 3:10364,369	Mark. 16:15..... 363	Joh. 9:4..... 108
		Joh. 9:26..... 204
Matt. 5:11308	Luuk. 1:32..... 348	Joh. 9:40,41 204
Matt. 6:6213		

Raamatunkohtien hakemisto

Joh. 10:10327	Room. 3:24 250	1 Kor. 5:7 380
Joh. 10:2531	Room. 3:28 249	1 Kor. 6:9-10..... 114,115
Joh. 10:27,2898	Room. 4:5 80,84	1 Kor. 7:29 106
Joh. 10:2890	Room. 4:25 162	1 Kor. 9:6,13-14 369
Joh. 11:51-52167	Room. 5:1 332	1 Kor. 9:7-11,13,14 ..362
Joh. 12:32105	Room. 5:1936,276	1 Kor. 10:17 375
Joh. 12:35101	Room. 6:5 191	1 Kor. 12:13 375
Joh. 12:36101	Room. 7:9,10 331	1 Kor. 15:1-2 180
Joh. 14:3 149,338	Room. 7:17,18,24..... 273	1 Kor. 15:5 192
Joh. 14:13212	Room. 7:18-24 284	1 Kor. 15:10 180
Joh. 14:19 ... 148,151,302	Room. 7:20 274	1 Kor. 15:17-20 188
Joh. 15:18386	Room. 7:22 274	1 Kor. 15:26 147
Joh. 20:26159	Room. 7:25 274	1 Kor. 15:58 181
Joh. 20:27102	Room. 8:180,84,276	1 Kor. 16:2 367,369
	Room. 8:18252,337	1 Kor. 16:22 119,368
Apt. 2:17140	Room. 8:28 91	
Apt. 2:42375	Room. 8:31 198	2 Kor. 4:3,4..... 204
Apt. 3:2228	Room. 8:37 90	2 Kor. 4:13 345
Apt. 4:1297,323	Room. 8:38 105	2 Kor. 4:16 284
Apt. 5:17264	Room. 8:38-39 178	2 Kor. 5:1,8 340
Apt. 7:3728	Room. 9:2 92	2 Kor. 5:14 251
Apt. 13:27140	Room. 10:480,276	2 Kor. 5:21 322
Apt. 15:5264	Room. 10:10 345	2 Kor. 6:1 180
Apt. 15:9306	Room. 10:18 297	2 Kor. 6:2 87,106
Apt. 17:11285	Room. 12:5 375	2 Kor. 6:14-18 377
Apt. 17:30323	Room. 13:11 106	2 Kor. 7:10 224
Apt. 20:21224	Room. 14:10 216	2 Kor. 8:1-4 363
Apt. 20:27251,375	Room. 14:13,14 216	2 Kor. 8:7-10 361
Apt. 20:30265	Room. 16:17	2 Kor. 8: 366
Apt. 24:5264	169,265,376	2 Kor. 8:9 19,366
Apt. 28:2264		2 Kor. 9:6,7 364
	1 Kor. 1:25 83	2 Kor. 13:3 362
Room. 1:16343	1 Kor. 1:10 376	
Room. 1:18 196,208	1 Kor. 1:20 121	Gal. 1:8 218,333,377
Room. 2:21,22217	1 Kor. 2:2 251	Gal. 2:19-20 226
Room. 3:10250	1 Kor. 2:8 140	Gal. 3:1 332
Room. 3:20 .174,224,250	1 Kor. 2:14 204	Gal. 3:1,3,10 102
Room. 3:23221	1 Kor. 3:1 107	Gal. 3:10 331

Raamatunkohtien hakemisto

Gal. 3:13.....	84,276	1 Tim. 1:7	331	Hebr. 11:19.....	99,188
Gal. 3:27.....	64,132,343	1 Tim. 1:10	84	Hebr. 11:23	29
Gal. 4:4-5.....	31	1 Tim. 1:15	36	Hebr. 11:24-26	29
Gal. 4:22,29	279	1 Tim. 4:8	181	Hebr. 12:18-24	32
Gal. 5:22.....	57	1 Tim. 6:3,11	377	Hebr. 12:25.....	33,206
Gal. 6:10.....	108	1 Tim. 6:10	357		
		1 Tim. 6:17,18	363	1 Piet. 1:3-5	148
Ef. 1:7.....	141,336	1 Tim. 6:22	379	1 Piet. 1:7	89,132,255
Ef. 1:13.....	156			1 Piet. 1:21	220
Ef. 2:3.....	290,329	2 Tim. 2:13	33	1 Piet. 2:23	301
Ef. 2:8-9.....	282	2 Tim. 2:22.....	379	1 Piet. 2:24-25	165
Ef. 3:101	376	2 Tim. 3:15.....	171	1 Piet. 3:12	212
Ef. 4:24.....	274	2 Tim. 4:10.....	254	1 Piet. 3:18-20.....	340
Ef. 5:3.....	357			1 Piet. 4:6	340
Ef. 5:14.....	330	Tiit. 1:10.....	179		
Ef. 5:16.....	108	Tiit. 2:2-5	312	1 Joh. 1:7	375
Ef. 5:17	102	Tiit. 2:11-12	181	1 Joh. 3:19,20.....	278
		Tiit. 2:12	49		
Fil. 1:23,24	148	Tiit. 2:14	48	2 Joh. 10	377
Fil. 2:6-7.....	76	Tiit. 3:4-7	174		
Fil. 2:6-7.....	300			Jaak. 1:5,6	102
Fil. 3:2	266,358,377	Hebr. 1:1	146	Jaak. 1:26	180
Fil. 3:8	209	Hebr. 1:9.....	321	Jaak. 4:3	212
Fil. 3:9	292	Hebr. 3:7.....	102	Jaak. 4:11,12.....	216
Fil. 4:6	25	Hebr. 3:12	101,306	Jaak. 4:17	119
Fil. 4:7	26	Hebr. 3:13	286		
		Hebr. 3:15	87	Ilm. 1:3.....	285
Kol. 1:7.....	128	Hebr. 4:16	107	Ilm. 1:5	84,336
Kol. 2:1.....	129	Hebr. 5:12	107	Ilm. 2:2.....	218
Kol. 2:12.....	222	Hebr. 7:25	111	Ilm. 3:2.....	107
Kol. 2:8.....	179,379	Hebr. 7:4-8.....	369	Ilm. 3:8,9	380
Kol. 3:5.....	357	Hebr. 9:22	97	Ilm. 3:16	209
Kol. 4:12,13.....	128	Hebr. 10:22	306	Ilm. 3:20	
Kol. 4:16.....	129	Hebr. 10:25	156		133,298,326,327
Kol. 4:17.....	129	Hebr. 10:29	137	Ilm. 7:14.....	336
		Hebr. 10:39	89	Ilm. 14:6-7.....	318

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon julkaisemaa tunnustuksellista luterilaista kirjallisuutta

www.luterilainen.com

Markku Särelä

Rauha teille! saarnakirja, osat I – IV

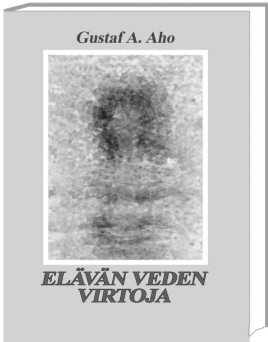

Neliosainen saarnakirja sisältää useita saarnoja kirkkovuoden pyhäpäiville. Ne tarjoavat monipuolista opetusta ja vahvistavat luottamusta Jumalan armoon. I osassa on sananjulistajia varten saarnataitoa käsittelevä liite ja IV osassa koko kirjasarjan kattava hakemisto. Kukin osa 480 s.

Gustaf A. Aho

Elävän veden virtoja

Saarnoja 1. vuosikerran evankeliumiteksteistä

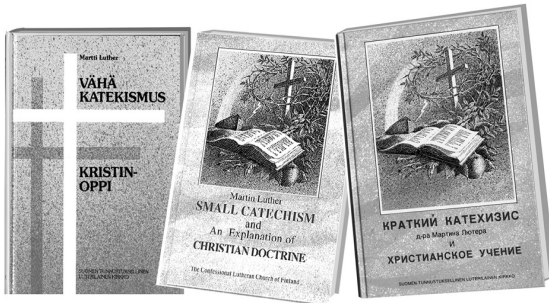

Aho oli amerikansuomalaisen Ev. lut. Kansalliskirkon pastori ja johtaja. Hän toimi myös Lahden ja Kuusankosken Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien pastorina 1950-luvulla. Tässä Ahon saarnakirjojen *Elävän veden virtoja* ja *Sinulla on Jeesus* kolmannessa painoksessa on molemmat edellä mainitut osat. Näissä saarnoissa laki ja evankeliumi erotetaan selvästi ja lukijan eteen vyörytetään Raamatun selkeät todisteet Jumalan vihasta syntiä kohtaan ja hänen kaikille syntisille valmiina olevasta armostaan, joka on ilmestynyt ristiinnaulitussa ja ylösnousseessa Vapahtajassamme

Jeesuksessa Kristuksessa. Sana rohkaisee uskovia osallistumaan Herran työhön ja viemään ilosanomaa toisillekin. 384 s

Vähä katekismus ja kristinoppi

Toimittaja Markku Särelä

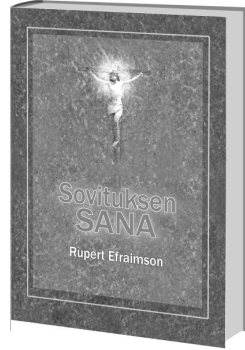
Perusteos tunnustuksellisesta luterilaisuudesta kiinnostuneille. Kristityt tarvitsevat raamatullista tietoa kristinuskon perusteista. Vähä Katekismus esittää lyhyessä muodossa uskon perusasiat.

Kristinoppi selittää niitä tarkemmin ja soveltaa niitä nykyaikaan helposti luettavassa muodossa. Esitys perustellaan raamatunlausein. Kirjaa on saatavissa suomen, ruotsin, englannin, venäjän, viron, latvian, liettuan, ukrainan ja igbon kielillä. Kirjaa on kaikkiaan levitetty yli 100.000 kpl. 295 s.

Rupert Efraimson **Sovituksen Sana**

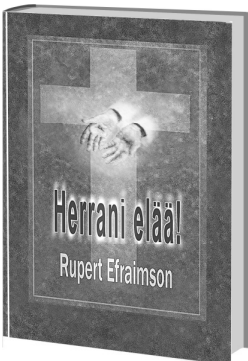
Saarna- ja hartauskirja 400 s.

Tähän kirjaan kootut Efraimsonin (1925-2013) saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä. Efraimson on entisen amerikansuomalaisen Ev.-lut. Kansalliskirkon kasvatti ja sen serakuntien pitkäaikainen pastori. Hän toimi Suomessa Lahden, Kuusankosken ja Helsingin Tunnustuksellisten Luterilaisten seurakuntien pastorina 1960-luvun. Suomesta lähdettyään Efraimson vieraili täällä useita kertoja ja oli v. 1995 alkaen joka kesä Suomessa 2 – 3 kuukautta osallistuen STLK:n kesäleireille ja palvellen seurakuntia.

Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin ”ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”. Kristus on totisesti ylönnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

Rupert Efraimson **Herrani elää!**

Lyhyitä hartaus- opetus- ja ajankohtaiskirjoituksia, runoja. 280 s.

Tähän kirjaan kootut Efraimsonin (1925-2013) hartaus- ja opetuskirjoitukset sekä runot on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä.

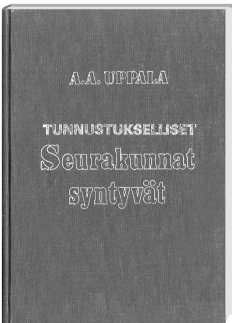
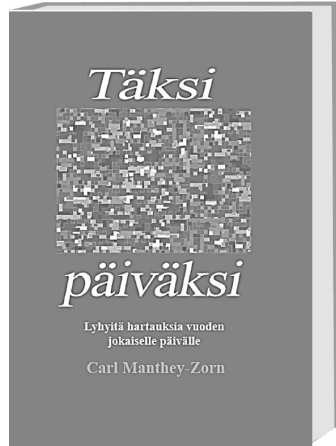
Efraimson on entisen amerikansuomalaisen Ev.-lut. Kansalliskirkon kasvatti ja sen seurakuntien pitkäaikainen pastori. Hän toimi Suomessa Lahden, Kuusankosken ja Helsingin Tunnustuksellisten Luterilaisten seurakuntien pastorina 1960-luvun.

Carl Manthey-Zorn
Täksi päiväksi

Lyhyitä hartauksia vuoden jokaiselle päivälle

Zorn syntyi v. 1846 Saksassa ja suoritti pääosan elämäntyöstään Amerikassa Missouri-Synodissa. Zornilla oli ilmiömäinen into ja harrastus syventyä Jumalan sanan totuuksiin.

Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreaitta. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanaan ja keskittää saannotavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. Sen lisäksi hänellä lapsenmielisenä luterilaisena kristittyinä on se erityinen lahja, että hän opettaa näitä suuria asioita mitä kansanomaisimmin. 512 s.

A. Aijal Uppala

Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät

Kirja kertoo aitojen haastattelujen, kirjeiden ja muiden dokumenttien välityksellä Tunnustuksellisten Luterilaisten Seurakuntien synnyn taustoista, perusteista ja historiallisista vaiheista Suomessa 1920-luvulla. Kirjoittaja on itse elänyt ne vaiheet ja on ollut yksi seurakuntien perustajapastoreista. Kirjan alussa kuvataan kristillisen kirkon vaiheita ja uskollisten luterilaisten toimintaa evankelisen liikkeen piirissä. Kuvatussaan tapahtumia tekijä perustaa tunnustuksellisen luterilaisuuden oikeutuksen historian esimerkein syvälle Jumalan sanaan ja luterilaiseen tunnustukseen.

Seurakunnassa tapahtuvan Jumalan sanan julistuksen suhteen on oleellista se, mitä seurakuntalaiset saavat kuulla tai joutuvat kuulemaan. ”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua.” ”Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä.” (Joh. 10:27; 10:5)

Kirja on kovakantinen ja siinä on 374 isokokoista sivua, 8-sivuinen kuvaliite.

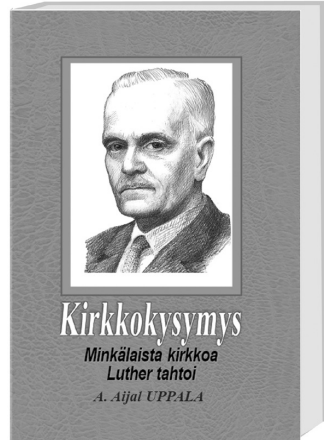
A. Aijal Uppala

Kirkkokysymys

Minkälaista kirkkoa Luther tahtoi

Onko suomalaisilla uskovilla jumalallinen oikeus ja velvollisuus kokoontua itsenäisinä kansankirkosta riippumattomina seurakuntina? Mitä sanoo asiasta Raamattu, entä uskonpuhdistajamme Martti Luther?

Uppala (1897-1984) oli kirkko-opin erikoistuntija ja tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien perustajapastoreita Suomessa. Kirja on kokoomateos, jossa Uppala terävästi arvioi Raamatun ja Lutherin opetusten valossa kirkollisia oloja sekä uskonpuhdistuksen ajan Saksassa että 1900 -luvun Suomessa. Kirja tarjoaa vankkaa perustietoa aiheesta ja auttaa ymmärtämään nykytilanteen ongelmien taustaa. Kirjassa on myös kirkkokysymystä käsittelevä Raamatun ja Tunnustuskirjojen kohtien liite sekä hakemistoja. 496 s.

Martti Luther

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistö-kirkko on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa Luther vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet.

Kirja sisältää seuraavat Lutherin kirjoitukset:

- Seurakunnan Raamattuun perustuvasta oikeudesta ja vallasta koetella kaikkea oppia sekä kutsua, asettaa virkaan ja erottaa opettajia.
- Kristuksen valtakunnasta ja saarnavirasta, Joh. 10:1–11.
- Saarnavirasta, Joh. 10:1–11.
- Saarnaviran kahdesta kutsumuksesta, 2 Moos. 3:1.

Saksasta suomentanut Markku Särelä. 48 s.

Markku Särelä

Kristus meidän edestämme

Teesejä vanhurskauttamisesta

Kirja julistaa jo nimellään, joka onkin oikean vanhurskauttamisopin lyhyt esitys. Pyhän Raamatun ja Luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi tekijä marssittaa esiin massiivisen määrän luotettavia luterilaisia todistajia. Luther-lainauksia on yli 150, joista suuri osa ensi kertaa suomeksi. Esitykselle on tyypillistä sitaattien suuri lukumäärä ja laajuus, niiden asiayhteyden ja ajankohdan huomioonottaminen, teologisten termien täsmällinen määrittely ja pyhän Raamatun alkukielten tuntemus. Tekijä rakentaa kaiken erehtymättömälle ja pettämättömälle Raamatulle.

Kirja tuo nykyajan sekavaan teologiseen tilaan raamatullista selkeyttä, valoa, lujuuutta, järkähtämättömyyttä ja lohdutusta, minkä juuri oikea vanhurskauttamisoppi saakin aikaan. Kaikkia niitä, joille puhdas vanhurskauttamisoppi on kallis, kirja kehottaa vakavasti muistamaan, ettei vanhurskauttamisoppi siedä harhaavaa opetusta missään muussakaan opinkohdassa. 256 s.

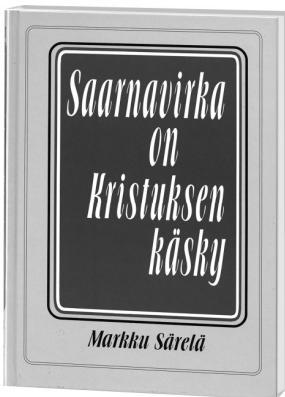

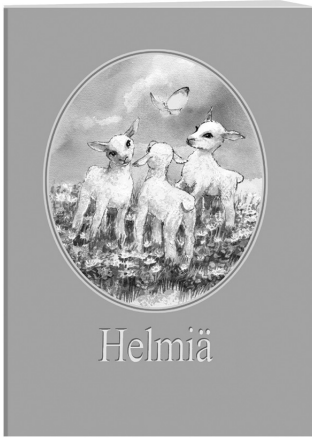
Markku Särelä

Saarnavirka on Kristuksen käsky

Kirja tuo Raamatusta esille saarnaviran monipuolisen aarteiston. Kristus on säätänyt tämän jalon viran sielujen autuutta ja seurakuntansa parasta ajatellen. Jokainen Jumalan lapsi tarvitsee seurakunnan, jossa hän saa sielulle Vapahtajan tahtoman hoidon. Oikein opettavat, laumaansa rakastavat sananpalvelijat ovat siinä suuresta merkityksestä.

Kirja on ajankohtainen. Se tuo esille Raamatusta myös sellaisia asioita, joita paimenet eivät ole valitettavasti aina seurakunnalleen opettaneet. Teos on mielenkiintoinen, omiatuntoja koskettava kirja. Kovakantinen, 192 s.

Eeva Voima, Outi Lappalainen
Helmiä

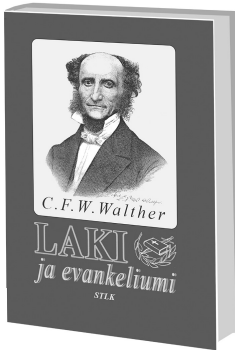
Tämän kirjasen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Kertomusten avulla opimme näkemään sen, kuinka paljon meillä on syytä kiittää Taivaallista Isäämme Hänen ihanista lahjoistaan. Kirja sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 32 s.

Virpi Apponen
Tieni johdata taivaaseen

Kirja haluaa nimensä mukaisesti johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän –rukouksen. Lisäksi kirjassa on kertomuksia Pyhässä Raamatussa esiintyvistä lapsista ja siitä miten luonto puhuu meille, jos osaamme sitä katsella. Jeesuksen elämästä kerrotaan tärkeimmät asiat, syntymä ja kärsimys sekä pääsiäisaamun ihana lohdutus: Hän on noussut ylös. 110 s.

Virpi-täti on jo itse perillä taivaan kodissa. Sinne Jeesus kutsuu meitäkin.

C.F.W. Walther **Laki ja evankeliumi**

C.F.W. Walther on uudemman ajan luterilaisen puhdasoppisuuden etevimpiä miehiä, ”Lutherin oppilas”, kuten hän itse sanoo. Raskaissa taisteluissa Walther löysi Jumalan sanaan pohjautuvan luterilaisen tunnustuksen vankan perustan, jolle hän rakensi merkittävän elämäntyönsä kirkollisena johtajana ja pappiskasvattajana, nimenomaan vastoin vaihtelevia jumaluusopillisia katsomuksia.

Laki ja evankeliumi on tämän elämäntyön kypsä hedelmä, kirja, jonka lehdillä tinkimätön selvyys opissa ja syvälinen hurskaus ovat liittyneet toisiinsa ihailua herättävällä tavalla. Se ohjaa lukijaansa selvyteen kristillisen julistuksen ja elämän kaikkein tärkeimmässä ja aina ajankohtaisessa kysymyksessä siitä, miten nuo perin erilaiset asiat, laki ja evankeliumi, on ymmärrettävä suhteessa toisiinsa sekä käytännössä erotettava. Sellaisena se tarjoutuu luotettavaksi opastajaksi niin hyvin jokaiselle sananjulistajalle kuin myös valvutuneelle kristitylle. 480 s.

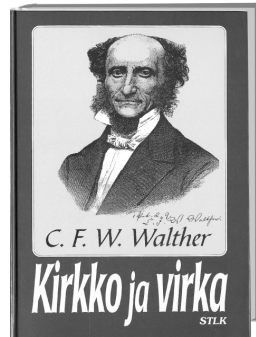
C. F. W. Walther **Kirkko ja virka**

Oppi kirkosta ja virasta on aina tärkeä ja ajankohtainen, mutta etenkin nyt. Mitä pyhä Raamattu opettaa näistä asioista? Entä luterilaiset uskontunnustukset, uskonpuhdistaja Martti Luther ja muut luterilaiset 1500 — 1700 -lukuilla? Entä vanhan kirkon todistus?

Walther käsittelee perusteellisesti tässä kirjassa oppia kirkosta ja virasta sekä niiden keskinäisestä suhteesta. Hän tuo taitavasti esille yleisen hengellisen pappeuden oikeudet ja säilyttää samalla viran Jumalan säätämänä järjestyksenä. Kirjasta löytyy mielenkiintoista ja rakentavaa opetusta monen moneen asiaan. Se ohjaa tarkistamaan käsityksiä myös ekumeenisista kysymyksistä. Esimerkiksi, voiko luterilainen yhtyä reformoituun ehtoolisoppiin tai harjoittaa kirkollista yhteyttä paavikirkon kanssa?

Nyt on tuiki tarpeellista sekä teologiien että rivijäsenten perehtyä tunnollisesti opin asioihin. Elämme erityistä etsikon aikaa. Niistä ratkaisuista, joita Jumalan sana ja luterilaista tunnustusta rakastavat kristityt nyt tekevät, riippuu paljon, myös se, millainen kirkko on lapsillamme.

Käännös Risto Relander ja Hannu Lehtonen, toimitus ja esipuhe Markku Särelä. Kansi ja kuva Kimmo Pälikkö. Kovakantinen, 400 s.

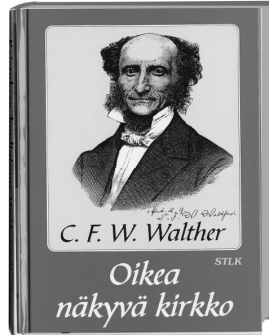

C. F. W. Walther

Oikea näkyvä kirkko

Tässä kirjassa tri Walther tuo esille, että evankelisluterilainen kirkko on oikea näkyvä Jumalan kirkko maan päällä. Evankelisluterilaisella kirkolla hän ei tässä tarkoita kirkkoa, jonka nimessä lukee evankelisluterilainen, vaan sellaista kirkkoa, joka opettaa ja toimii käytännössä luterilaisen opin mukaan. Oikean näkyvän kirkon Walther määrittelee näin: "Oikea näkyvä kirkko sanan rajoittamattomassa merkityksessä vääräuskoisten kirkkojen eli lahkojen vastakohtana on vain sellainen kirkko, jossa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja pyhät sakramentit jaetaan evankeliumin mukaisesti". Waltherin kirjojen ilmestyminen osuu sopivaan aikaan tukemaan ja vahvistamaan uskossaan niitä, jotka eivät halua mennä ajan eksytysten mukana. Waltherin mukaan oikea näkyvä kirkko ei ole utopistinen toive, vaan se on mahdollinen ja niitä on ollut ja on yhä vieläkin.

Toimitus ja esipuhe Markku Särelä, käännös Markku Särelä, Hannu Lehtonen ja Risto Relander, kansi Kimmo Pälikkö. Kovakantinen, 208 s.

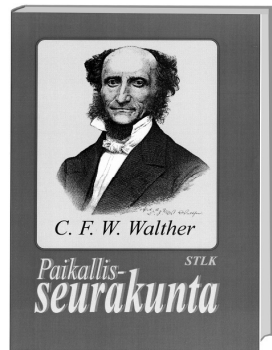
C. F. W. Walther

Paikallisseurakunta

Tämä on tri C. F. W. Waltherin kirkko-opillisten teosten kolmas kirja. Kirja selvittelee Raamatun, luterilaisen tunnustuksen sekä Lutherin ja muiden johtavien luterilaisten opettajien valossa, millainen valtiosta erillään oleva evankelisluterilainen paikallisseurakunta on olemukseltaan, oikeuksiltaan ja velvollisuuksiltaan ja kuinka sen toiminta on järjestettävä, että kaikki tapahtuu säädyllisesti ja järjestyksessä.

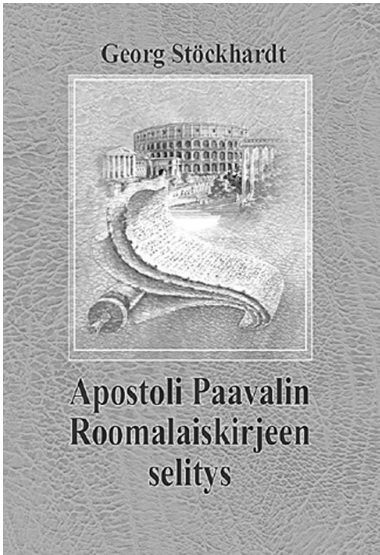
Tällainen opetus on hyvin tarpeellista tänä aikana, jolloin uusien kansankirkosta erillään olevien luterilaisten seurakuntien muodostamista harkitaan. Jos niitä syntyy, on ensiarvoisen tärkeää, ettei niihin tule mukaan kansankirkon opillisia tai käytännöllisiä epäkohtia, vaan että syntyy raittiisti toimivia aito luterilaisia seurakuntia. Siihen tästä Waltherin kirjasta on suurta apua.

Waltherin kirkko-opilliset teokset ovat kokonaisuus, jossa ne täydentävät toisiaan. Ne eivät kerro asioista vain teoreettisesti, vaan niiden opetusta on vanhassa luterilaisessa Missouri-synodissa seurattu käytännössä. Toimitus, käännös ja esipuhe Markku Särelä, käännöksen tarkistus Risto Relander, kansi Kimmo Pälikkö. Kovakantinen, 238 s.

Georg Stöckhardt **Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys**

Suomeksi toimittanut Markku Särelä.

Tämä teos on tunnustuksellisen luterilaisuuden merkittävä klassikko, ja nyt saatavana suomenkielillä. Se, mitä Franz Pieper on dogmatiikassa ja C.F.W. Walther omilla teoksillaan ja varsinkin Laki ja evankeliumi -kirjallaan, sitä Stöckhardt on eksegetiikan alueella. Stöckhardtin ratkoessa syvällisiä ja vaikeita kielellisiä ja eksegeettisiä ongelmia saamme lukea niiden lomasta myös selkeitä opillisia koosteita sekä uskoa ja kristittyä uskonelämässä lämpimästi puhuttelevia opetuksia, joita kaikkia tuskin olemme edes tulleet ajatelleksikaan.

Stöckhardtin kirja on teologinen ja ensisijaisesti alun perin teologeille tarkoitettu. Sen vuoksi suomennoksessa on säilytetty heprean ja kreikankieliset lainaukset näiden kielten omilla kirjaimilla kirjoitettuina. Koska kirjaa kohtaan on ilmennyt mielenkiintoa muidenkin kuin teologien keskuudessa, sitaatit ovat suluissa suomennettuina. Kirjaa voi lukea hyp-päämällä heprean ja kreikan yli. Samoin voi halutessaan sivuuttaa kieli-tieteelliset selvittelyt.

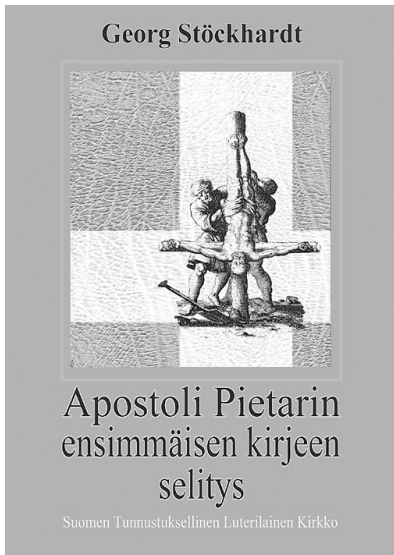
Kirjaa kannattaa lukea ajatuksella, syventyen ja harkiten. Ei pidä tehdä myöskään liian hätäisiä johtopäätöksiä. Kun malttaa lukea riittävän pitkälti, asia kyllä käy selväksi.

Toimittaja on liittänyt kirjan loppuun lyhyen esityksen eksegetiikan perusteista sekä katsauksen useisiin suomeksi ilmestyneisiin Roomalaiskirjeen selityksiin.

Suosittelemme kirjaa kaikille teologiasta kiinnostuneille.

Georg Stöckhardt Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys

Suomeksi toimittanut Markku Särelä.

Professori Georg Stöckhardt oli saanut synnyinmaassaan Saksassa erinomaisen klassisten kielten ja heprean koulutuksen. Teologina hän oli alansa huippua ja kristittyinä nöyrä, lapsenmielinen uskovainen. Hänelle Pyhä Raamattu oli Pyhän Hengen vaikutuksesta syntynyt, erehtymätön Jumalan sana ja Kristus ainoa tie Jumalan tykö iankaikkiseen autuuteen. Hänen selitystensä äärellä syntinen saa iloita valmiista pelastuksesta Kristuksessa ja olla autuudestaan varma.

Stöckhardtin selitys on perusteellista. Hän ei säästä vaivojaan voidakseen antaa lukijoilleen selvän kuvan siitä, mitä teksti kulloinkin

sanoo. Moni vaikea kohta saa selityksensä. Hän kumoaa esiin nousseet väärät selitykset Raamatulla ja vakuuttaa lukijan sen argumenteilla. Kirja vahvistaa sekä uskossa että toivossa, mutta myös tiedossa.

Suomennoksessa sekä alkukieliset että muut vieraskieliset lainaukset on käännetty suomeksi, samoin teologiset ammattitermit. Kirja on siis helposti myös tavallisten rivikristittyjen luettavissa. Tietenkään tällaista teosta ei lueta kuin romaania, vaan sen antiin on paneuduttava ja sitä on siitä hyötyäkseen mietiskeltävä.

Ensimmäisen Pietarin kirjeen selitys on tervetullutta jatkoa aikaisemmin ilmestyneeseen Roomalaiskirjeen selitykseen.

Julkaisija toivottaa lukijoille kirjan parissa omantunnon rauhaa ja autuuden iloa Kristuksessa.

GUSTAF AXEL AHO

Kirjallista tuotantoa suomenkielellä

- Elävän veden virtoja**, III painos, saarnakirja
Elävän veden virtoja ja *'Sinulla on Jeesus'* yhdistettyinä.
saarnoja toisen vuosikerran evankeliumiteksteistä
STLK:n kirjamyynnissä
- Katso Jumalan karitsa**, hartauskirja
Piinaiviikon henkilöahmoja ja *'Kuolevan Jeesuksen viimeiset sanat'*
yhdistettyinä. STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 100 sivua A5.
- Vanhan Testamentin esikuvia Jeesuksesta**, hartauskirja
STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 36 sivua A5.
- Pyhän kasteen sakramentti**, opetuskirjoitus
STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 44 sivua A6.
- Rukoilkaa siis te näin**, opetuskirjoitus
Esitys Isä meidän –rukouksesta. Jälkipainos monisteena, 32 sivua A5.
STLK:n www-sivuilla.
- Mitä Raamatun mukaan on sanottava unionismista**,
opetuskirjoitus, *'Unionismi'*, artikkelina STLK:n www-sivuilla
- Jeesus elää**, runokirja
STLK:n kirjamyynnissä ja www-sivuilla, 78 s. A5.
- Umpuja**, runokokoelma
1920, 124 sivua. STLK:n kirjastossa.
- Voimattomalle voimaa**, hartauskirja vuoden joka päivälle.
G. A. Ahon kokoama ja suomentama nimeämättömien kirjoittajien
kirjoituksista Missouri-Synodin *Portals of Prayer* hartausvihkoista.
I painos, SLEY 1967, kirjasta on otettu useita uusintapainoksia,
Lauri Koskenniemen lyhentäen toimittama VI painos, SLEY 2005.
- Virsikirja Amerikan suomalaisille evankelis-luterilaisille
seurakunnille**, ASELK:n virsikirja
Kust. ASELK. Auttajan kirjapaino, Ironwood, Mich. 1941.
Toim. G. A. Aho ja M. Wiskari. Sisältää 600 virttä, päiväjumalanpal-
veluksen kaavan ja ohjeen hätäkastetta varten. Virret on lainattu pää-
asiassa suomalaisesta Virsikirjasta (1938), Siionin Kanteleesta (1941)
ja Ev. Lut. Hymn Book:sta. Kopio STLK:n kirjastossa.
- Evankelis-Luterilainen Kansalliskirkko ensimmäiset 50 vuotta**,
Historiikki, 375 sivua.
National Publishing Company Ironwood, Mich. 1949.
Toim. tri G. A. Aho ja tri J. E. Nopola. STLK:n kirjastossa.